

**RAYMOND
CHANDLER**

Seria „ELITA“ • Seria „ELITA“

UCIGAS

În ploaie

Raymond Chandler

Ucigaş în ploaie

— Povestiri poliţiste —

Traducerea: Muscă Mihai

Coperta: Nicolae Sîrbu

— *Editura Point - Tîrgu Jiu*
1994

Raymond Chandler, unul dintre marii scriitori de romane polițiste, s-a născut la Chicago în anul 1888. Când avea doisprezece ani familia sa a emigrat în Anglia, unde a învățat la Dulwich College. După ce a făcut studii în Franța și Germania s-a întors la Londra în 1907, unde fără nici o tragere de inimă, s-a angajat funcționar. A abandonat slujba în favoarea scrisului și a lucrat la unele ziare ca reporter, eseist, recenzor de cărți și chiar scriitor de versuri. În 1912 s-a îmbarcat spre America și s-a stabilit în California. După primul război mondial, în timpul căruia a luptat în armata canadiană, a intrat în afaceri și a ajuns directorul unei companii petroliere. În 1924 s-a căsătorit cu Cissy Pascal. La începutul crizei economice din anii treizeci a reînceput să scrie povestiri pentru diverse publicații. Până în 1938 publicase șaisprezece povestiri și lucra la primul său roman, *Somnul de veci*, care a fost publicat în 1939. Devenit instantaneu un mare succes, a fost prezentat de critică drept „un nou tip de roman polițist, în care ingeniozitatea intrigii este completată de un stil literar distinct și distins”. La fel de bine primite au fost *Adio, frumoasa mea* (1940), *Fereastră de sus* (1942), *Femeia din lac* (1943), *Sora cea mică* (1949), și *Rămas bun pentru vecie* (1954), toate avându-l în comun pe faimosul detectiv particular Philip Marlowe.

Multe dintre cărțile sale au fost adaptate ca scenarii și a și scris scenarii pentru filme, printre acestea numărându-se *Asigurare dublă* și *Dalia albastră*, amândouă nominalizate pentru premiul Oscar. A fost ales ca președinte al Asociației scriitorilor de romane de aventuri din America. În ultimii ani de viață a suferit de o accentuată depresiune psihică și în general a avut probleme cu sănătatea. A murit în 1959, în California. Dilys Powell i-a caracterizat opera ca „un amestec unic de severitate și sensibilitate, de un înalt rafinament și de o deosebită poezie”, iar Elizabeth Bowen l-a descris ca „un artist atât de strălucit, cu o imaginație atât de originală,

încât nici un studiu al literaturii americane moderne n-ar putea să facă abstracție de el”.

OMUL CARE IUBEA CÂINII

1.

În fața ușii era parcată o limuzină nou-nouță, un De Soto gri de nuanța aluminiului. Am trecut pe lângă ea, am urcat trei trepte, am intrat printr-o ușă cu vitraliu deasupra și am mai urcat trei trepte mochetate. Am apăsat soneria de pe perete.

Instantaneu, o duzină de voci canine începură să zguduie acoperișul. În timp ce câinii lătrau, urlau și chelălăiau, mă uitam la nișa în care se găsea un mic birou cu rulou, și la camera de așteptare cu fotolii de piele. Mai erau trei diplome atârinate pe un perete și o masă pe care se aflau răsfirate câteva numere din Gazeta câinilor de rasă.

Cineva liniști câinii, undeva în spate, apoi se deschise o ușă și un bărbat mărunțel, cu o față plăcută, îmbrăcat într-un halat gros, cafeniu și șlapi cu tălpi de cauciuc, apărură cu un zâmbet plin de solitudine pe o mustăcioară tip creion.

Se uită la mine, în jurul meu, apoi chiar pe sub mine, dar fără să găsească vreun câine. Zâmbetul își mai redusese din amploare. Îmi spuse:

— Aș vrea să-i dezvăț de obiceiul ăsta, dar nu pot. De fiecare dată când se aude soneria, se pun pe lătrat. Se plictisesc și știu că sunetul soneriei înseamnă vizitatori.

— Da, am mormăit eu și i-am întins o carte de vizită.

A citit ce scria pe ea, a întors-o și a privit-o pe spate, apoi a întors-o la loc și a citit-o din nou.

— Detectiv particular, spuse el gânditor, lingându-și buzele umede. Ei bine, eu sunt doctorul Sharp. Ce pot face pentru dumneata?

— Caut un câine furat.

Ochii lui mă fulgerară; gura lui mică se strânse și încet-încet fața i se înroși. Am spus:

— Nu vreau să zic că dumneata ai furat câinele, doctore. Aproape oricine ar putea plasa un câine într-un loc ca ăsta, iar dumneata n-ai cum să știi cu siguranță dacă îi aparține sau nu, corect?

— S-ar putea ca unora să nu le placă ideea, zise el înecat. Ce fel de câine?

— Un câine polițist.

Trase o dungă cu vârful șlapului pe mocheta subțire, apoi privi într-un colț al tavanului. Roșeața îi dispăruse de pe față, lăsând loc unei palori stinse. După un timp, spuse:

— Nu am decât un singur câine polițist aici, și îi cunosc stăpânii. Așa că, mă tem că...

— Deci n-o să fie nici o problemă dacă mă uit puțin la el, i-am tăiat-o eu, pornind spre ușa pe care intrase el.

Doctorul Sharp nu se mișcă. Zgâria în continuare mocheta.

— Nu știu dacă e bine, spuse el gânditor. Poate ceva mai târziu, în cursul zilei.

— Acum ar fi cel mai potrivit pentru mine, am spus, și am pus mâna pe clanța ușii.

Traversă rapid camera spre micul birou și întinse mâna spre telefon.

— O să... o să chem poliția, dacă îndrăznești, spuse el repede.

— Minunat, am zis. Cere-l pe șefu' ăl mare, pe Fulwider. Spune-i că aici e Carmady. Vin chiar de la el din birou.

Doctorul Sharp își luă mâna de pe telefon. I-am rânjit și am frecat o țigară între degete.

— Haide, doctore, i-am zis. Alungă-ți gândurile negre și hai să mergem. Fii drăguț și poate o să-ți spun o poveste.

Își țuguie buzele, se uită o vreme la sugativa de pe

birou, se jucă puțin cu un colț al ei, îndoindu-l, apoi netezindu-l, se îndreptă, traversă camera în pantalonii săi albi, deschise ușa de lângă mine și trecurăm într-un hol cenușiu, foarte strâmt.

Printr-o ușă deschisă se vedea o masă de operații. Trecurăm pe lângă ea și intrarăm într-o cameră cu ciment pe jos, cu un încălzitor cu gaz într-un colț, având deasupra o oală cu apă, iar de-a lungul unui întreg perete, două rânduri de cuști cu ușile făcute dintr-o plasă solidă de sârmă.

Câini și pisici ne priveau în tăcere, plini de speranțe, din spatele gratiilor. Un Chihuahua minuscul pufnea înghesuit într-o pisică persană roșcată uriașă, cu un fular alb în jurul gâtului. Un Scottie cu o figură tristă, o potaie cu pielea julită pe un picior, o Angora cenușie și mătăsoasă, un Sealyham, alte două potăi, un foxterier cu botul lung și negru ca o țeavă de revolver. Acesta din urmă avea o figură total dezamăgită.

Toți aveau boturile umede, ochii strălucitori și păreau foarte curioși să afle al cui vizitator eram.

— Astea-s jucării, doctore, am mârâit eu după ce i-am trecut scurt în revistă. Eu vorbesc de un câine polițist. Cenușiu cu negru, nu cafeniu. Sex bărbătesc, nouă ani. Caracteristici excelente, mai puțin talia, care e ceva mai mică decât normal. Te plictisesc?

Se holbă la mine și făcu un gest de om nenorocit.

— Da, dar... murmură el. Pe aici.

Am ieșit din încăpere. Animalele arătau foarte dezamăgite din cauza asta, mai ales Chihuahua, care se cățăraseră pe plasa de sârmă aproape până sus. Am ieșit din clădire pe ușa din spate, într-o curte betonată, cu două garaje în față. Unul era gol. Celălalt avea ușa puțin crăpată. Era o boxă destul de întunecoasă, în fundul căreia un câine mare și-a zornăit lanțul în timp ce își așeza botul pe salteaua veche care îi servea de culcuș.

— Ai grijă, spuse Sharp. Câteodată e foarte rău. L-am ținut înăuntru, dar îi speria pe ceilalți.

Am intrat în garaj. Câinele a mârâit. Am mers spre el și s-a smucit, până ce lanțul s-a întins, cu un zgomot metalic. Am vorbit cu el:

— Salut, Voss. Dă noroc eu mine.

Și-a lăsat din nou botul pe saltea. Urechile i se ridicaseră pe jumătate, dar nu se mișca. Avea ochii de, lup, cu pleoape negre. Și-a întins spinarea curbată și puțin prea scurtă și a început să se dea jos de pe saltea. I-am zis:

— Hai, băiete, dă laba.

I-am întins-o pe a mea. Din ușă, veterinarul îmi spunea să am grijă. Câinele se ridică încet pe labele lui mari și păroase, își ciuli urechile până pe spate, apoi își ridică laba stângă din față. I-am luat-o în mână și am scuturat-o.

Medicul veterinar începu să se vaiate:

— Vai de mine, domnule, e o surpriză pentru mine, domnule... domnule...

— Carmady, i-am spus. Mda, probabil.

Am mângâiat câinele pe cap și am ieșit din garaj.

Am intrat în casă și ne-am dus în sala de așteptare. Am dat la o parte câteva reviste și m-am așezat pe un colț al mesei.

— O.K, i-am zis. Cum îi cheamă pe tipi și unde stau?

După un timp de gândire, spuse posomorât:

— Se numesc Voss. S-au mutat în est și urmează să trimită după câine după ce se stabilesc acolo.

— Ce drăguț. Câinele a fost botezat Voss după un aviator neamț din timpul războiului. Iar tipii, și-au luat numele după câine.

— Crezi că te mint, izbucni agitat omulețul.

— Î-hî. Te sperii cam prea repede pentru a fi escroc. Părerea, mea e că cineva a vrut să scape de câine. Uite

cum sună povestea mea: o fată pe nume Isobel Snare a dispărut de acasă din San Angelo acum vreo două săptămâni. Locuia cu mătușa ei, o bătrână, doamnă drăgălașă îmbrăcată în mătase gri, o mătușică pe care n-o proteste nimeni. În ultima vreme, fata ieșea într-o companie destul de dubioasă prin tot felul de baruri de noapte și cazinouri. Bătrâna doamnă a mirosit scandalul, dar n-a vrut să apeleze la poliție. Fata nu s-a mai întors acasă într-o seară, iar bătrânica n-a făcut nimic, până ce o prietenă de-a fetei s-a nimerit să îi vadă câinele aici. I-a spus bătrânei și ea m-a angajat pe mine – asta pentru că atunci când nepoata a plecat ultima oară de acasă, avea câinele cu ea.

Am strivit restul de țigară cu călcâiul și mi-am aprins alta. Fața mică a doctorului se făcuse albă ca aluatul. Broboanele de transpirație îi sclipeau în mustața lui mică și drăgălașă. Am continuat cu voce blândă:

— Încă nu e treaba poliției, și am glumit când am zis de șeful Fulwider. Ce-ai spune să mai păstrăm treaba asta doar între noi, o perioadă?

— Ce... ce vrei să fac? se bâlbâi omulețul.

— Poate îmi mai spui câte ceva despre câine?

— Da, spuse el grăbit. Omul părea să țină foarte mult la câine. Un tip care iubește sincer câinii. Și câinele era foarte atașat de el.

— Atunci o să mai auzi de el, am zis. Și o să mă anunți și pe mine. Cum arăta tipul?

— Era un bărbat, înalt, zvelt, cu niște ochi negri foarte pătrunzători. Soția lui era și ea înaltă și subțire. Erau îmbrăcați bine și păreau foarte siguri de ei.

— Fata, Snare, e mai degrabă scundă, am zis. Care-o fi șmecheria?

Își lăsă privirea în jos și nu spuse nimic.

— O.K., am zis. Joacă pe partea mea și n-o să te vorbesc de rău. Batem palma?

I-am întins mâna.

— Bine, sunt cu dumneata, a zis încet, și mi-a pus în palmă o lăbuță umedă și rece ca o plătică. I-am scuturat-o cu grijă, să nu i-o fracturez.

I-am dat adresa, am coborât în strada însorită și am luat-o pe trotuar spre locul unde îmi lăsasem Chryslerul, cam la un bloc distanță. Am urcat în mașină și am, tras-o după primul colț, în așa fel încât să pot supraveghea limuzina De Soto și intrarea la Sharp.

Am așteptat cam o jumătate de oră. Domnul Sharp și-a făcut apariția îmbrăcat în haine de oraș și a urcat în mașină. A dat colțul și a intrat pe alea care trecea prin spatele casei lui.

Am pornit Chryslerul și am înconjurat clădirea, plantându-mă la celălalt capăt al aleii.

Mârâiturile, lătrăturile și chelălăielile se auzeau de la cincizeci de metri. După o perioadă, au încetat. Apoi mașina De Soto a ieșit din curtea betonată și s-a îndreptat spre mine, așa că am plecat de unde eram și am parcat după primul colț.

De Soto a luat-o spre Arguello Boulevard, apoi pe el, spre est. În spatele mașinii se vedea clar un câine mare polițist, legat și cu botniță. Se vedea cum smucește din cap, încercând să scape de lanț.

M-am luat după De Soto.

2.

Caroline Street era aproape de marginea orașelului de pe plajă. Capătul ei se sfârșea într-un fel de maidan, dincolo de care se întindeau câteva ferme cu utilaje japoneze. Ultimul cvartal era compus doar din două case, așa că m-am ascuns după prima, o clădire aflată chiar pe colț, înconjurată de buruieni și năpădită de brustureț prăfuit, roșu și galben, care se lupta cu caprifoiul agățător

de pe peretele fațadei.

Dincolo de casă erau câteva loturi de pământ acoperite cu iarbă arsă de soare și bălării înalte, iar pe unul din ele se afla un bungalow cu pereții de culoarea noroiului și cu o poartă din plasă de sârmă la drum. Mașina De Soto se opri în dreptul ei.

Ușa mașinii se deschise și doctorul Sharp coborî. Trase afară câinele cu botniță, se luptă un timp cu el trăgându-l prin poartă și intrară pe alee. Un palmier uriaș mă împiedica să văd intrarea din față a casei.

Am băgat în marșarier, am întors și am rulat câteva sute de metri până am dat de o stradă paralelă cu Carolina, care se termina cam în aceeași zonă. Drumul se pierdea într-o pădure de buruieni, apoi apăreau niște dâre pline de noroi, făceau o curbă în depărtare și dădeau în Carolina.

Am mers pe drumul noroiu până ce nu am mai putut vedea nimic în lături din cauza terasamentului înalt. Când am considerat că am parcurs o distanță echivalentă cu cea de pe Carolina, din șosea până la casa cu poarta de sârmă, am oprit mașina, am coborât și am urcat pe terasament să arunc o privire.

Casa era doar la vreo treizeci de metri de locul în care mă aflam. De Soto era încă parcată în față. Lătrăturile răgușite ale câinelui spărgeau liniștea după-amiezii. M-am întins pe burtă printre buruieni cu ochii pe bungalow și m-am pus pe așteptat.

Timp de cincisprezece minute nu s-a întâmplat nimic. Se auzeau doar lătrăturile câinelui. Apoi lătrăturile s-au îndârjit, și cineva a țipat. S-a auzit urletul unui bărbat.

M-am săltat dintre buruieni și am sprintat spre bungalow. Eram foarte aproape de el când s-a auzit mârâitul furios al câinelui, parcă smucind de ceva și în același timp, un horcăit sacadat și un țipăt înnebunit de femeie, care exprima ceva mai mult decât groaza.

În dosul porții de sârmă era un petic de peluză presărat cu păpădii și iarba-dracului. De crengile palmierului spânzura o fâșie de carton, rămășița unui panou. Rădăcinile pomului dislocaseră pavelele aleii, depărtându-le din loc în loc și mai nou, capetele lor atacaseră treptele de lemn ale scării.

Am trecut prin poartă și am urcat scara, într-o verandă micuță. Am bătut la ușă.

Mârâitul tot se mai auzea înăuntru, dar vocile încetaseră. Nu mi-a răspuns nimeni.

Am apăsat pe clanță, ușa s-a deschis și am intrat. Înăuntru trăsnea a cloroform.

În mijlocul încăperii, pe un preș mototolit, zăcea doctorul Sharp, prăbușit pe spate, cu sângele gâlgâindu-i dintr-o parte a gâtului. Sângele se adunase într-o băltoacă lucioasă în jurul capului.

Câinele era pe podea, la câțiva pași de el, încordat, pregătit să sară. Avea urechile ciulite și lăsate pe spate, iar botnița îi atârna ferfeniță la gât.

Pieptul îi tresălta în ritmul respirației rapide și părul de pe spate îi era zburlit; odată, cu zgomotul aerului scos din plămâni se auzea și un hârâit adânc, dogit.

În spatele câinelui, ușa unui dulap era deschisă la perete și pe raftul de jos se găsea un tampon mare de tifon de la care veneau prin aer valurile grețose de cloroform.

O brunetă arătoasă, îmbrăcată într-o rochie de casă înflorată, ținea în mâini un automat uriaș îndreptat spre câine, dar nu îl folosisese.

Aruncă o privire scurtă spre mine peste umăr și dădu să se întoarcă. Câinele o privea cu ochii lui de lup, rimelați cu negru. Mi-am smuls Lugerul și l-am ținut lângă corp.

Se auzi o bușitură și un bărbat înalt, cu ochii negri, cu o salopetă albastră uzată și o cămașă bleu de lucru pe el, intră brusc în cameră prin ușa rabatabilă din spate, cu o pușcă cu țeavă dublă retezată, în mână. O îndreptă spre

mine.

— Hei, tu, ăla! Aruncă jucăria aia! Îmi strigă el cu o voce dură.

Am deschis gura cu gândul de a spune ceva, dar am văzut cum încheietura degetului tipului se albește pe trăgaciul din față. Pistolul meu s-a descărcat aproape fără să îl fi comandat eu. Glonțul a lovit pușca în magazia de cartușe și i-a smuls-o din mâini. A căzut pe podea lângă el; câinele a făcut un salt de vreo trei metri până lângă ea și s-a ghemuit din nou.

Cu o expresie de uimire totală, omul își ridică mâinile în sus. Nu mai puteam pierde.

— Jos cu el, madam! am strigat la femeie.

Și-a lins buzele, a lăsat jos automatul, și s-a îndepărtat de corpul de pe podea.

Bărbatul spuse:

— La dracu', nu-l împușca! Pot să-l stăpânesc.

Am clipit nedumerit, apoi am înțeles; îi era frică să nu împușc câinele. Pentru el nu își făcea probleme.

Am coborât Lugerul cu o idee.

— Cum s-a întâmplat?

— ăsta... ăsta a încercat să-l adoarmă cu cloroform pe el, un câine dresat pentru luptă.

— Mda, am făcut eu. Dacă aveți telefon, ar fi bine să chemați o ambulanță. Sharp n-o s-o mai ducă mult cu gâtul ăla făcut ferfeniță.

Femeia spuse cu o voce fadă:

— Credeam că dumneata reprezintă legea.

Nu i-am răspuns. Femeia merse de-a lungul zidului către o măsuță aflată lângă o fereastră, plină cu tot felul de ziare mototolite și descoperi un aparat telefonic. M-am uitat la micul veterinar de jos. Sângele încetase să mai curgă. Nu mai văzusem în viața mea o față de o asemenea paloare.

— Renunță la ambulanță, i-am spus femeii. Sună la Departamentul Poliției.

Tipul în salopetă își coborî mâinile, se lăsă într-un genunchi și bătu încetșor în podea, vorbindu-i câinelui blând, cu voce liniștită:

— Cuminte, bătrâne. Suntem prieteni acum, suntem prieteni. Cuminte, Voss.

Câinele mârâi și își mișcă puțin coada. Omul continua să îi vorbească. Câinele încetă să mai mârâie și își lăsă fundul pe podea. Omul în salopetă continua să îl vrăjească.

Femeia lăsă receptorul în furca aparatului și spuse:

— Sunt pe drum. Crezi că te poți descurca, Jerry?

— Sigur, zise omul, fără să-și ia ochii de pe câine.

Câinele se lăsă și cu burta pe podea și își deschise gura, lăsându-și limba să îi atârne afară. De pe limbă i se prelingeau picături de salivă, o salivă rozalie amestecată cu sânge. Părul de pe o parte a botului îi era năclăit de sânge.

3.

Bărbatul numit Jerry spuse:

— Așa, Voss. Așa, Voss, flăcăule. Ești cuminte, acum. Ești cuminte.

Câinele gâfâia, fără să se miște. Bărbatul se ridică, merse lângă el, și îl trase ușor de o ureche. Câinele își întoarse capul și se lăsă tras de ureche. Omul îl mângâie pe gât și îi desfăcu botnița ruptă.

Se ridică trăgând de un capăt al lesei și câinele se săltă în picioare ascultător și îl urmă cuminte prin ușa rabatabilă în camera din spate a casei.

M-am mișcat puțin, ieșind din linia cu ușa. Poate că Jerry mai avea o pușcă. Era ceva în legătură cu figura lui Jerry care mă îngrijora. Ca și cum l-aș mai fi văzut înainte, nu chiar așa de mult timp, poate într-o poză dintr-un ziar.

M-am uitat la femeie. Era o brunetă bine, în jur de treizeci de ani. Halatul de casă înflorat nu se prea potrivea cu sprâncenele ei frumos arcuite și cu mâinile lungi și fine.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat-o pe un ton indiferent, ca și cum n-ar fi contat cine știe ce.

Sunetul vocii ei mă izbi într-un mod ciudat, dădea senzația că e pe punctul de a leșina.

— Ne-am mutat în casa asta cam de o săptămână. Am închiriat-o mobilată. Eu eram în bucătărie, iar Jerry în curtea din spate. Mașina s-a oprit în fața porții și omulețul ăsta a intrat de parcă ar fi fost la el acasă. Cred că ușa de la intrare nu era încuiată. Am împins puțin ușa rabatabilă și l-am văzut cum se chinuia să împingă câinele în dulap. Atunci am simțit mirosul de cloroform. Lucrurile au început dintr-o dată să se precipite, așa că m-am dus după o armă și l-am strigat pe Jerry pe geam. Am revenit cam în același timp cu dumneata. Cine ești?

— Și totul se terminase? am întrebat-o eu. Sharp era deja mușcat, pe jos?

— Da, dacă Sharp e numele lui.

— Nu îl cunoșteai, dumneata și Jerry?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Nici pe el, nici pe câine. Dar lui Jerry îi plac câinii.

— Ar fi mai bine să modifici puțin povestea asta, am zis. Jerry cunoștea numele câinelui. Voss.

Privirea și vocea i se înăspriră.

— Cred că te înșeli, spuse ea enervată. Te-am întrebat cine ești, domnule.

— Cine e Jerry? am întrebat-o eu. L-am mai văzut undeva. S-ar putea într-un ziar. De unde are pușca aia cu țeavă retezată? Ai de gând să-i lași pe polițai s-o vadă?

Își mușcă buzele și se ridică dintr-o dată, apoi se duse spre pușca căzută pe podea. Am lăsat-o să o ridice, văzând că își ține mâna departe de trăgace. Se întoarse la măsuță și o ascunse sub grămada de ziare.

— O.K., care-ți sunt pretențiile? Întrebă ea cu un rânjet pe față.

— Câinele a fost furat, am spus eu încet. Întâmplător, proprietarul, care e o fată, a dispărut de acasă. Am fost angajat să o găsesc. Sharp mi-a spus că are câinele de la niște persoane care seamănă tare mult cu dumneata și Jerry, că numele lor este Voss, și că s-au mutat în est. Ai auzit de vreo doamnă Isobel Snare?

— Nu, răspunse femeia cu o voce atonală și își mută privirea undeva, pe lângă obrazul meu.

Bărbatul în salopetă își făcu apariția pe ușa rabatabilă, ștergându-și fața cu mâneca bleu a cămășii sale de lucru. Nu avea nici o armă proaspătă în mână. Se uită la mine fără prea multă considerație. Am spus:

— V-aș putea ajuta destul de mult când vor veni reprezentanții legii, dacă mi-ați putea da ceva informații despre fata asta, Snare.

Femeia îmi aruncă o privire disprețuitoare, iar bărbatul zâmbi ușor, de parcă ar fi avut în mână o carte mai bună decât a mea. În depărtare se auziră niște cauciucuri scrâșnind la o curbă.

— O.K., dați-i drumul, am zis repede. Sharp era speriat. A adus câinele înapoi de unde l-a luat. Se gândea probabil că nu mai locuiește nimeni aici. Ideea cu cloroformul n-a fost bună, dar omulețul era prea zăpăcit și în criză de timp.

N-au scos nici un sunet. Stăteau doar, uitându-se la mine.

— O.K., am spus, și m-am retras într-un colț al camerei. Părerea mea e că sunteți doi bandiți căutați de poliție. Dacă acum apare altcineva decât poliția, încep să trag. Să nu credeți că n-o s-o fac.

— N-ai decât să faci ce vrei, deșteptule, spuse calm femeia.

Afară se auzi mașina venind în viteză pe stradă și

frânând violent în dreptul casei. Am aruncat o privire scurtă afară și am văzut girofarul roșu pe capotă și însemnele Departamentului Poliției pe ușa mașinii. Două namile în costume deschise la culoare țâșniră din mașină și, din câțiva pași, fură la ușa bungalowului. Se auzi o ciocănitură.

— E deschis! am țipat eu.

Ușa se deschise, trântită la perete și cei doi detectivi apărură în cadrul ei, cu armele în mâini.

Înțepeniră, cu ochii la ce se afla pe podea. Armele se direcționară spre Jerry și spre mine. Cel care mă luase pe mine la ochi era o namilă roșcată, îmbrăcat într-un costum gri care atârna pe el, cu vreo două numere mai mare.

— Saltă-le! sus și fără armă! strigă el la mine cu o voce groasă și dură.

Am ridicat mâinile, dar fără să las Lugerul.

— Ușurel, i-am spus. Un câine l-a omorât, nu o armă. Eu sunt un detectiv particular din San Angelo și lucrez la un caz în zonă.

— Chiar așa? Se apropie rapid de mine și îmi înfipse pistolul în stomac. Așa o fi, amice, dar asta rămâne de văzut.

Se întinse și îmi smulse arma din mână, o miroși, apoi mă împinse din nou în stomac cu a lui.

— L-ai folosit? Frumos. Ia întoarce-te.

— Ascultă...

— Întoarce-te, amice.

M-am întors încet. În timp ce mă întorceam, am zărit cu coada ochiului cum îi dă drumul pistolului său într-un buzunar lateral al hainei și duce mâna la spate.

Asta ar fi trebuit să mă avertizeze, dar n-a fost să fie așa. Am auzit doar șuieratul bastonului. În mod sigur, trebuie că l-am și simțit. Dintr-o dată mi-a apărut la picioare un puț adânc și întunecat. Am căzut în el încet de tot, și m-am tot dus...

4.

Când m-am trezit, camera era plină de fum. Fumul atârna în aer, în fuioare subțiri și drepte, de sus în jos, ca o perdeă de mărgele. Pe peretele de vizavi părea că se află două ferestre deschise, dar fumul era nemișcat. Nu mai văzusem camera asta înainte.

Am stat puțin și m-am gândit, apoi am deschis gura și am strigat din toate puterile:

— Foc!!

Apoi am căzut pe spate în pat și am început să râd. Nu mi-a plăcut sunetul pe care l-am scos. Avea ceva prostesc în el, evident chiar și pentru mine.

Undeva, afară, se auziră niște pași alergând, o cheie care se întorcea într-o broască și o ușă deschizându-se. Un bărbat îmbrăcat într-o haină albă, scurtă, îmi aruncă o privire severă. Am întors puțin capul și i-am zis:

— Nu te supăra, amice. Mi-a scăpat.

Mă privi încruntat. Avea o față mică și dură și ochii ca mărgelele. Nu îl cunoșteam.

— Poate vrei o cămașă de forță, mârâi el.

— Mă simt mai bine, amice. Mă simt mai bine. Cred că o să trag un pui de somn acum.

— Așa să faci, îmi spuse el cinic.

Ușa se închise, cheia se răsuci în broască, pașii se îndepărtară. Am rămas întins pe spate și am privit fumul. Știam că fumul nu era ceva real. Probabil era noapte,

pentru că globul de porțelan care atârna de tavan de trei fire era luminat. În partea superioară avea mici ornamente colorate, albastru, cu portocaliu, alternate. În timp ce le priveam, s-au deschis ca niște boboci și din ele au apărut niște capete micuțe, ca de păpuși, atâta doar că erau vii. Era un bărbat cu o șapcă de yachtman, o blondă cu o claie de păr ciufulit în cap și încă un bărbat slăbuț, cu un papion umflat care spunea întruna:

„Cum doriți friptura, domnule, în sânge, sau mai prăjită?”

Am prins un colț al cearșafului aspru pe care eram întins și mi-am șters transpirația de pe față. M-am ridicat și mi-am lăsat picioarele pe podea. Eram îmbrăcat într-o pijama din flanel, ca acelea care se dau în spitale. Nu simțeam nimic în picioare când le-am lăsat jos. După o vreme am început să simt în ele puțină mâncărime și imediat mi s-au umplut de ace.

Am simțit în cele din urmă și podeaua. M-am ținut de o margine a patului și am făcut câțiva pași.

Am văzut o sticlă de whisky pe o măsuță albă între cele două ferestre și m-am dus spre ea. Era o sticlă de Johnny Walker, pe jumătate plină. Am luat-o și am tras o înghițitură lungă, direct din sticlă.

Whisky-ul avea un gust ciudat. În timp ce realizez că are un gust ciudat, am văzut un lighean într-un colț. Deabia am reușit să ajung lângă el și am și vomitat.

M-am întors înapoi la pat și m-am întins. Faptul că vomitasem mă slăbise îngrozitor, dar camera părea acum ceva mai reală, ceva mai puțin fantastică. Puteam să văd acum gratiile de la cele două ferestre, un scaun mare de lemn, și faptul că în cameră nu mai exista nici o altă mobilă, exceptând măsuța cu sticla de whisky. Mai era o ușă de debara închisă, probabil încuiată.

Patul era un pat de spital și avea atașate pe margini două legături de piele, cam în dreptul locului unde ar fi

venit încheieturile unui om întins pe spate. Mi-am dat seama că eram într-un fel de închisoare.

Brațul stâng a început deodată să mă irite. Mi-am ridicat mâneca și m-am uitat la cele aproximativ o jumătate de duzină de urme de înțepături, fiecare având în jur câte un cerculeț vânăt.

Fusesem atât de îndopat cu droguri că începusem să văd draci verzi pe pereți. Asta apropo de capetele mici de pe lampa din tavan. Whisky-ul cu drog în el era probabil pentru tratamentul altcuiva.

M-am ridicat de pe pat și am început să umblu. Am continuat să umblu mult timp. După o vreme am băut puțină apă de la robinet, am reușit să o țin în mine, am băut din nou. După o jumătate de oră, sau mai mult, eram în stare să susțin o conversație.

Ușa de la debara era încuiată, iar scaunul de lemn era prea greu pentru mine. Am dezvelit patul și am ridicat salteaua într-o parte. Dedesubt era o rețea de lamele elastice prinse de rama patului cu niște arcuri groase, cam de douăzeci de centimetri lungime. Mi-a trebuit o jumătate de oră și multă putere sufletească pentru a desface unul din ele.

M-am odihnit puțin, apoi am băut niște apă rece de la robinet, după care m-am dus lângă ușă.

Am strigat: „FOC!” din toate puterile, de mai multe ori.

Am așteptat, dar nu prea mult și s-au auzit pași alergând pe holul de afară. S-a auzit cheia în broască, ușa s-a deschis brusc și în cameră a dat buzna micuțul cu fața lui dură și furioasă. S-a oprit cu ochii la pat, blocat.

L-am pocnit cu arcul la încheietura maxilarului și în ceafă în momentul în care cădea. L-am prins de gât. Încă se mai împotriva, așa că i-am băgat și un genunchi în față. Genunchiul m-a durut.

El n-a mai apucat să-mi spună dacă îl doare sau nu

fața. Am scos un baston din buzunarul de la spate al omului, am scos cheia din ușă și am încuiat pe dinăuntru. Pe inel mai erau și alte chei. Una din ele s-a potrivit și la ușa debaralei. Am descuiat-o și înăuntru mi-am găsit hainele.

Mi le-am pus încet, cu degete tremurânde. Mi-a luat o grămadă de timp. Omul de pe podea încă nu mișcase.

L-am încuiat în cameră și am plecat.

5.

Din coridorul larg și silențios, cu parchet pe jos, iar pe mijloc cu mochetă îngustă, pornea spre holul de la intrare, de jos, o scară frumoasă cu balustrada din lemn de stejar alb. Ușile închise de jos erau mari și greoaie, de modă veche. De dincolo de ele nu venea nici un zgomot. Am coborât pe mochetă, în vârful picioarelor.

În holul de jos, lângă ușa de la intrare erau două uși mari, cu vitralii, întredeschise, care dădeau într-o altă încăpere. După ce le-am depășit, s-a auzit soneria unui telefon aflat în acea cameră. A răspuns o voce de bărbat.

M-am întors și am aruncat o privire prin ușa întredeschisă. Un bărbat era așezat la un birou și vorbea la telefon. Am așteptat până a închis, apoi am intrat.

Avea capul palid, osos și țuguat, traversat spre creștet de o meșă de păr castaniu atât de linsă, că părea lipită de scalp. Fața îi era prelungă, palidă și tristă. Ochii i-au tresărit când m-a văzut. Mâna i-a plecat spre un buton de pe birou.

— Nu fă asta! Sunt un om disperat, domnule director de închisoare. I-am arătat bastonul.

Zâmbetul îi încremenise ca un pește congelat. Mâinile lui lungi și palide făceau pe birou niște gesturi mici și aiurite, ca niște fluturași bolnavi. Una din ele se apropia din ce în ce mai mult de o margine a biroului.

Începu să își folosească limba, care până atunci îi stătuse degeaba.

— Ați fost foarte bolnav, domnule. Un om foarte bolnav. Nu v-aș sfătui...

Am fluturat bastonul către mâna lui neastâmpărată. S-a retras ca o picătură de apă de pe o piatră încinsă. Am zis:

— Nu bolnav, paznicule, ci drogat până n-am mai știut de mine. Tot ce vreau eu e să ies afară și niște whisky curat. Haide.

El făcu niște gesturi vagi cu degetele.

— Sunt doctorul Sundstrand, spuse el. Acesta este un spital particular, și nu o închisoare.

— Whisky! am răcnit eu. Și poți să zici că ești ce vrei. Bordel particular. Orice escrocherie vrei. Whisky!

— Într-un cabinet medical... începu el, cu respirația ca dusă de curent.

— Mâinile la ceafă!

— Mă tem că o să vă pară rău. Își puse mâinile la ceafă.

Am ocolit biroul până lângă el, am tras sertarul pe care se tot chinuia să îl atingă cu mâna, și am scos un pistol automat din el. Am băgat bastonul în buzunar și am ocolit din nou biroul până la dulapul cu medicamente de lângă un perete. Înăuntru am găsit o sticlă de bourbon și trei pahare. Am luat sticla, care părea de o jumătate de litru, și două pahare.

Am turnat în pahare.

— Întâi tu, paznicule.

— Eu... eu nu beau. Sunt total abstinent, murmură el, cu mâinile la ceafă.

Am scos din nou bastonul. Își lăsă repede o mână jos, luă un pahar și îl dădu pe gât. L-am urmărit cu privirea; nu părea să îi provoace nici un rău. L-am mirosit pe al meu, apoi i-am dat drumul pe gât. A mers. Mi-am mai turnat

unul și am băgat sticla în buzunarul de la haină.

— O.K., am spus. Cine m-a adus aici? Dă-i drumul mai repede. Mă grăbesc.

— Po... poliția, normal.

— Care poliție?

Își împinse umerii în spătarul scaunului. Nu arăta prea bine.

— Un bărbat pe nume Galbraith a semnat drept martor. Totul a fost cât se poate de legal, vă asigur. Este ofițer de poliție.

— De când semnează polițiștii ca martori într-un caz psiho? l-am întrebat.

N-a spus nimic.

— Cine m-a drogat mai întâi?

— N-aș putea să vă spun. Am crezut că o faceți de mult.

Mi-am pipăit obrazul.

— Da, de acum două zile, am zis. Mai bine m-ar fi împușcat. Ar fi scăpat de niște șuturi în fund. La revedere, paznicule.

— Dacă ieșiți de aici, mi-a zis afectat, veți fi arestat imediat.

— Da, dar nu numai pentru asta.

Încă își mai ținea mâinile la ceafă când am ieșit.

La ușă era și un lanț de siguranță, deasupra broaștei. Nimeni nu a încercat să mă oprească în timp ce le deschideam. Am trecut pe sub o arcadă mare, demodată, apoi pe o alee largă, mărginită de flori. Într-un tufiș întunecat un mierloi își făcea numărul. La ieșirea în stradă era un chioșc alb. Casa era pe colț, la intersecția străzilor Twenty-Ninth cu Descanso.

Am mers cam vreo patru blocuri spre est până într-o stație de autobuz și am așteptat. Nu se dăduse nici o alarmă, nici o mașină de poliție nu mă căuta. A venit

autobuzul și am mers până în centru, la un stabiliment pe care îl știam, cu băi turcești; am făcut o baie de aburi, un duș cu mii de ace, un masaj, m-am bărbierit și am terminat restul de whisky.

Mi se făcuse foame. Am mâncat și am intrat într-un hotel ciudat, unde m-am înregistrat sub un nume fictiv. Era unsprezece și jumătate. Ziarul local, pe care îl frunzărisem în aburii whisky-ului și ai apei, mă informase că un oarecare doctor Sharp, care fusese găsit mort într-o casă părăsită de pe Carolina Street, provoca multe dureri de cap poliției. Aceasta nu avea încă vreo cheie care să dezlege misterul morții doctorului.

Data ziarului mă mai informa că patruzeci și opt de ore îmi fuseseră smulse din viață fără știrea sau consimțământul meu.

M-am băgat în pat să mă culc, dar am avut numai coșmaruri și m-am trezit din ele scaldat într-o sudoare rece. Acesta era ultimul simptom al claustrofobiei. A doua zi dimineața mă simțeam alt om.

6.

Șeful poliției, Fulwider, era un tip necioplit, mățăhălos, cu ochii neastâmpărați și cu niște urme de păr roșcat care acum luase o tentă de roz. Era tuns foarte scurt și scalpul îi scliffea printre firele de păr rozaliu. Purta un costum de flanel cafeniu deschis, cu buzunare aplicate și tighele exterioare, de o croială pe care nu orice croitor ar îndrăzni s-o facă la un costum de flanel.

Ne-am strâns mâinile, și-a tras scaunul într-o parte și și-a pus picior peste picior. Asta mi-a permis să îi remarc ciorapii franțuzești liliachii de trei sau patru dolari perechea și pantofii englezești de golf, lucrați manual, de culoarea lemnului de nuc, de la cincisprezece la optsprezece dolari, funcție de criza dolarului.

Mi-am imaginat că probabil nevastă-sa era aia cu banii în casă.

— Ah, Carmady, zise, uitându-se la cartea mea de vizită de pe sticla care acoperea suprafața biroului, cu doi de a, ei? Ești în misiune pe la noi?

— Un mic necaz, am zis. Îl poți rezolva, dacă vrei.

— Necaz, a zis. Și-a scos pieptul în față și vocea i-a coborât cu câteva gradații. Nu prea avem necazuri în orașelul nostru. Orașelul nostru e mic, dar foarte, foarte curat. Mă uit pe fereastra mea dinspre vest și văd Oceanul Pacific. Nimic mai curat decât oceanul. Mă uit pe cea dinspre nord și văd Arguello Boulevard și poalele dealurilor. Spre est, cel mai frumos cartier comercial pe care l-ai putea vedea și dincolo de el, un paradis de case frumoase și grădini. Spre sud - ah, dacă aș avea o fereastră spre sud, dar nu am - aș putea să văd cel mai mic și mai frumos port din lume pentru iahturi, și e doar un micuț port de iahturi.

— Necazul ăsta l-am adus cu mine, am spus. Mă rog, o parte din el. Restul a venit de la sine. O fată, Isobel Snare a dispărut de acasă, dintr-un oraș mare, iar câinele i-a fost văzut aici. Am găsit câinele, dar tipii care luaseră câinele s-au complicat într-o grămadă de porcării, doar ca să mă înfunde.

— Chiar așa? zise absent Șeful.

Sprâncenele i se unduiau pe frunte. Nici nu mai știam sigur, eu făceam mișto de el, sau invers.

— Vrei să încui ușa, te rog? spuse el. Ești mai tânăr decât mine.

M-am ridicat și am încuiat ușa, apoi m-am așezat la loc și am scos o țigară. Între timp, Șeful a pus pe birou o sticlă promițătoare, două păhărele și un pumn de semințe de nucșoară.

Am ciocnit, apoi am spart amândoi câteva semințe și le-am mestecat, privindu-ne în ochi.

— Ia mai povestește-mi, spuse el. Acum pot să te-ascult.

— Ai auzit de un tip, Farmer Saint?

— Dacă am auzit? Lovi biroul cu palma, făcând să sară în sus semințele. De ce crezi că s-au pus o mie de parai pe capul tipului? Spărgător de bănci, ei?

Am încuviințat din cap, încercând să văd ce se ascunde în spatele ochilor lui.

— Operează împreună cu soră-sa, Diana. Se îmbracă ca niște tipi de la țară și dau lovituri la bănci în orașe mici, bănci locale. De aia i se și spune Farmer Saint. Și pe capul ei e o recompensă de o bătrână.

— Fii sigur că mi-ar place să pun laba pe cuplul ăsta, zise Șeful cu fermitate.

— Și atunci, de ce dracu' n-ai făcut-o până acum? l-am întrebat.

N-a lovit tavanul cu fruntea, dar a căscat gura într-un asemenea hal că mi-a fost teamă să nu îi cadă falca de jos în poală. Ochii îi ieșiseră din orbite ca la broaște. O dâră mică de salivă îi apăruse într-un colț al gurii. Își închise gura cu greu, parcă acționând un mecanism hidraulic.

Jucase foarte convingător, dacă într-adevăr jucase.

— Mai spune o dată, șuieră el.

Am desfăcut un ziar pe care îl adusesem cu mine și i-am arătat un articol.

— Uită-te și dumneata la crima asta: doctorul Sharp. Ziarul vostru local n-a prea făcut treabă ca lumea. Zice că, un necunoscut a telefonat la poliție și că băieții, au dat fuga și au găsit un om mort într-o casă părăsită. O grămadă de tâmpenii. Am fost acolo. Farmer Saint și soră-sa erau acolo. Copoi dumitale au venit cât eram noi acolo.

— Trădare! țipă el dintr-odată. Am trădători în departament!

Fața îi devenise cenușie ca hârtia de prins muște. Mai turnă băutură în pahare cu mâna tremurândă.

Era rândul meu să sparg niște semințe.

Dădu paharul pe gât dintr-o dată și se întinse, spre interfonul din lemn de mahon de pe birou. Am auzit numele Galbraith. M-am ridicat și am descuiat ușa.

Nu am așteptat prea mult, doar atât cât să mai radă două păhărele. Culoarea feței îi mai revenise.

Apoi ușa se deschise și namila de agent cu fața roșie care mă făcuse să stau pe tușă două zile întră în birou ca la el acasă, cu o pipă atârnându-i între dinți și cu mâinile în buzunare. Trânti ușa cu umărul și se sprijini de ea, nepăsător.

Am zis:

— Salut, sergent.

M-a privit ca și cum ar fi avut chef să-mi tragă una în mutră, dar fără să trebuiască să se grăbească pentru asta.

— Insigna! Țipă la el Șeful. Insigna! Pune-o pe birou. Ești concediat!

Galbraith se apropie agale de birou, își puse un cot pe el și își împinse fața până la vreo treizeci de centimetri de nasul lui Fulwider.

— Cine-a murit? Întrebă el cu o voce dură.

— L-ai avut pe Farmer Saint în mână și l-ai lăsat să-ți scape, Țipă Șeful pe același ton. Tu și tâmpitul acela de Duncan. L-ai lăsat să-ți bage țeava puștii în burtă și să plece. Ești terminat! Ești concediat! Dă-mi insigna.

— Cine dracu' mai e și Farmer Saint ăsta? Întrebă Galbraith, fără a fi impresionat, lansând un nor de fum în nasul Șefului.

— Nu știe, zise Șeful spre mine pe un ton plângăcios. Nu știe. Uite și dumneata cu ce fel de material uman trebuie să lucrez.

— Cum adică, să lucrezi? Îi scăpă lui Galbraith.

Șeful cel gras sări în sus de parcă l-ar fi mușcat o albină de vârful nasului. Își strânse un pumn mare cam cât o pâinică de o jumătate de kilogram și îl pocni în față pe

Galbraith, aparent cu toată forța. Capul lui Galbraith se deplasă cam cu o jumătate de centimetru.

— Nu mai fă asta, spuse el. S-ar putea să te alegi cu vreun reumatism, și-n cazul ăsta ce-o să se aleagă de departament? Îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Fulwider. Să-i povestesc?

Fulwider se uită la mine, să vadă ce efect avea spectacolul. Eram cu gura căscată și cu o expresie tâmpă, ca un copil de țară la lecția de latină.

— Da, poți să-i spui, mârâi el, scuturându-și încheietura.

Galbraith își sălta, piciorul gros pe colțul biroului și își ciocăni pipa, apoi își turnă băutură în paharul Șefului. Își linse buzele și trase un rânjel. În momentul zâmbetului, gura i se deschise larg, și avea o gură în care un dentist și-ar fi putut introduce amândouă mâinile până la coate. Începu, calm:

— Când eu și cu Dunc am dat buzna acolo, tu erai rece pe podea și lunganul se agita pe lângă tine. Muierea era la geam la o masă, cu o grămadă de ziare în jur. O.K. Lunganul se apucă să toarne niște gogoși și undeva-n spate începe să latre un câine. Noi ne uităm în direcția aia și muierea scoate de sub ziare o pușcă cu țeava retezată, din aia cu doișpe bomboane în ea și ne-o arată. Ce era să facem decât să stăm liniștiți? N-avea cum să ne rateze, da' noi aveam cum. Așa că tipu' mai scoate niște pistoale din buzunare, ne leagă unu' de altu' și ne-nghesuie-ntr-un dulap unde trăsnea atât de tare a cloroform că nici nu le-ar fi trebuit frânghie. După o vreme îi auzim că pleacă, două mașini. Când ne-am dezmoțit, locu' era gol. Așa c-am ticluit-o un pic pentru ziare. Deocamdată n-avem nici-un fir. Cum se leagă cu povestea ta?

— Destul de bine, i-am spus. Știu că femeia a dat chiar ea telefon la poliție, dar s-ar putea să mă-nșel. Restul se leagă: am căzut leșinat și n-am știut nimic.

Galbraith îmi aruncă o privire, urâtă. Șeful își studia arătătorul.

— Când mi-am revenit, eram într-un stabiliment privat de tratament medical pe Twenty-Nine, condus de un tip, Sundstrand. Îmi făcuseră atâtea injecții cu droguri, că ajunseseam să mă cred moneda favorită de zece cenți a lui Rockefeller în timp ce își dădea, singură bobârnace ca să se învâртеască.

— Sundstrand ăsta, zise Galbraith. Tipu' ăsta ne stă de mult ca un păduche-n pantaloni. Să mergem să i-o punem, Șefu'?

— E clar că Farmer Saint l-a dus pe Carmady acolo, spuse Fulwider într-un mod solemn. Așa că acolo trebuie să fie vreo legătură. Aș zice că da, dar ia-l și pe Carmady cu tine. Vrei să mergi? mă întrebă.

— Aș putea? am întrebat eu, entuziasmat.

Galbraith privea sticla de whisky. Spuse, gânditor:

— E câte-o miară pe capu' lu' Saint ăsta și al lu' soru-sa. Dacă-i găbjim, cum împărțim?

— Pe mine poți să mă sari, am zis. Sunt plătit destul de bine, plus cheltuielile, separat.

Galbraith rânji din nou. Se balansa pe călcâie, cu fața plină de bunăvoință.

— O.K. Mașina ta e la noi în garaj. Un japonez ne-a dat telefon. Așa că o luăm și mergem cu ea, doar tu și cu mine.

— Poate ar trebui să mai iei ceva ajutoare, Gal, spuse Șeful gânditor.

— Noo, eu și cu el suntem de-ajuns. Tre' să fie un flăcău tare dacă umblă pe-aici.

— Bun, atunci, zise Șeful luminat la față. Pe chestia asta o să mai bem un păhărel.

Dar nu își revenise chiar de tot. Uitase de semințele de nucșoară.

La lumina zilei, locul era încântător. Begoniile roz-pal formau o masă compactă sub ferestrele de la fațadă, iar panseluțele se întindeau ca un covor în jurul trunchiului unui acaccia. O tufă de trandafiri cățărători stacojii acoperea un spalier pe o laterală a casei și un colibri de un verde metalizat țopăia delicat într-o pădurice de iederă albă care creștea pe un perete al garajului.

Părea locuința unui cuplu mai în vârstă, doi bătrânei bine situați din punct de vedere material, care se mutaseră pe țărmul oceanului pentru a se bucura de cât mai mult soare la bătrânețe.

Galbraith scuipea pe radiatorul mașinii mele, își scutură pipa de un far și zgâlțâi poarta, bătut nervos din picior și își înfundă degetul arătător în butonul de aramă al soneriei.

Am așteptat. În partea de sus a ușii se deschise o fereastră și o față lungă și tristă ne privi pe sub o bonetă scrobită de soră medicală.

— Deschide odată! Poliția, mârâi polițistul mătăhălos.

Un lanț începu să își zdrăngănească zalele și se auzi zgomotul unui bolț care ieșea din lăcaș. Poarta se deschise. Sora avea înălțimea cam de un metru optzeci, mâinile și brațele interminabile și părea asistenta ideală a unui profesionist în tortura fizică. Pe figura ei se petrecea ceva și când m-am uitat mai atent, am văzut că zâmbea.

— Ooooh, dar este domnul Galbraith, ciripi ea cu o voce care avea în același timp atât accente pițigăiate cât și răgușite. Ce mai faceți, domnule Galbraith? Vroiați să vorbiți cu domnul doctor?

— Da, și încă repede, mormăi Galbraith, și trecu pe lângă ea.

Am intrat în hol. Ușa de la birou era închisă. Galbraith o deschise brutal, eu fiind în spatele lui, iar în

spatele meu sora, ciripind către mine.

Doctorul Sundstrand, abstinentul total, tocmai se trata cu un tonic matinal dintr-o sticlă plată, de un sfert. Meșa de păr castaniu, care îmi păruse pictată pe fruntea înaltă, i se transformase în niște șuvițe murdare, scăldate de transpirație, iar figura lui osoasă se îmbogățise cu o mulțime de riduri pe care nu le avusese înainte cu o seară.

Își trase rapid mâna de pe sticlă și ne oferî zâmbetul său de pește congelat. Părea nervos.

— Ce înseamnă asta? Ce înseamnă asta? Am dat dispoziție să...

— Hai, las-o baltă, zise Galbraith și își trase un scaun lângă birou. Fă pași, soră...

Sora mai ciripi ceva, dar se retrase, închizând ușa. Doctorul Sundstrand era cu ochii ba în sus, ba în jos, pe fața mea, și părea complet nefericit.

Galbraith își propti ambele coate pe birou și își prinse fălcile sale de bulldog în palme. Îl fixa cu o privire veninoasă pe doctorașul stingherit.

— Unde-i Farmer Saint?

Ochii doctorului aproape că ieșiră din orbite. Mărul lui Adam i se mișca vizibil deasupra gulerului. În privire îi apără totuși o undă de irascibilitate.

— Nu fă pe nebunul cu mine, urlă Galbraith. Știm totu' despre afacerile tale murdare din clinica particulară: ascunzătoare de evadați, droguri și curve. Ai mers prea departe cu detectivu' ăsta de la oraș. Protecția de care te bucuri la grangurii de-aici nu mai face doi, bani în cazul ăsta. Hai, dă-i drumu', unde-i Saint? Și fata aia, unde-i?

Mi-am adus aminte cu totul întâmplător că nu pomenisem nimic despre Isobel Snare în fața lui Galbraith, dacă asta era fata la care se referea.

Mâna doctorului Sundstrand alunecă cu zgomot pe suprafața biroului. Tentei de paralizie i se adăugase cea de perplexitate în stare pură.

— Unde sunt? urlă din nou Galbraith.

Ușa se deschise și sora cea uriașă se strecură din nou înăuntru.

— Și acum, domnule Galbraith, pacienții. Vă rog să nu uitați pacienții, domnule Galbraith.

— Cară-te și sapă-ți groapa, îi spuse Galbraith, peste umăr.

Sora se retrase, cu pas șovăielnic. Sundstrand își găsi vocea, în cele din urmă, deși era mai degrabă o șoaptă. Zise prudent:

— Parcă n-ai ști.

Și dintr-o dată, mâna i se strecură în haină și apoi afară, cu o armă sclipindu-i în ea. Galbraith se aruncă într-o parte, răsturnându-și scaunul. Doctorul trase în el de două ori: două ratări. Galbraith izbucni în râs pe podea și smulse o armă de sub braț, un Luger. Semăna cu Lugerul meu. Trase o dată.

Pe figura doctorului nu se văzu nimic. Nu am observat unde fusese lovit de glonte. Capul îi căzu și se lovi de birou, iar arma îi scăpă din mână pe podea cu un sunet înfundat. Capul îi rămase pe birou, nemișcat.

Galbraith îndreptă pistolul spre mine și se ridică de pe podea. Am privit arma din nou și de data asta am fost sigur că era a mea.

— Un mod excelent de a obține informații, am spus eu, evaziv.

— Jos labelle, detectivule. Nu fă pe artistu'.

— Drăguț, am zis, lăsând mâinile în jos. Bag samă că toată scena a fost făcută special ca să ai motiv să-l răcești pe doctor.

— A tras primu', nu?

— Mda, am zis. A tras primul.

Sora se prelingea pe lângă perete către mine. Nu scosese nici un sunet de când Sundstrand își începuse interpretarea ultimului său rol. Ajunsese chiar lângă mine.

Deodată, dar prea târziu, i-am văzut încheietura mâinii drepte și părul de pe dosul mâinii.

Am sărit în lături, dar nu de ajuns de repede. O explozie zdrobitoare aproape că mi-a despicat țeasta. M-am sprijinit de zid, cu genunchii moi și stăpânindu-mă din toate puterile să nu scot pistolul.

M-am îndreptat. Galbraith se uita chiorâș la mine.

— N-a fost o chestie prea deșteaptă, am zis. Văd că mai ai Lugerul meu. Chestia asta nu strică aranjamentul, nu-i așa?

— Ai prins ideea, detectivule.

Vocea voalată a surorii se auzi ciripind:

— Dumnezeu, dar tipul ăsta are o falcă mai tare decât piciorul unui elefant. Să mă ia dracu' dacă nu era să-mi luxez încheietura.

În ochii mici ai lui Galbraith se citea moartea.

— Ce-ai zice să mergem sus? o întrebă el pe soră.

— S-a închis aseară. Să mai încerc un swing?

— La ce bun? Tipu' nici n-a încercat să-și scoată arma, și oricum e prea tare pentru tine, scumpeteo. Țăsta trebuie hrănit cu plumb.

— Ar trebui să te razi de două ori pe zi dacă faci meseria asta, scumpeteo, am zis eu.

Sora rânji și își strâmbă boneta scrobită și peruca blondă legată cu un șiret pe capul chel. Scoase o armă de sub uniforma albă de infirmieră, sau mai degrabă de infirmier.

Galbraith spuse:

— A fost legitimă apărare, te-ai prins? Te-ai certat cu doctorul, dar el a tras primul. Fii băiat bun și eu și Dunc o să-ncercăm să o povestim așa.

Mi-am frecat falca cu mâna stângă.

— Ascultă, sergent. Pot să înțeleg o glumă, ca oricare altul. M-ai doborât în casa aia de pe Carolina Street și n-ai

spus la nimeni. Nici eu. M-am gândit că ai motivele tale și că o să mi le spui când o să vină vremea lor. S-ar putea să ghicesc cam care ar fi motivele astea. Cred că știi unde e Saint ăsta, sau poți să afli. Saint știe unde e fata, pentru că are câinele ei. Hai să mai completăm puțin aranjamentul ăsta, ca să fie bine pentru amândoi.

— Îi aveam deja pe-al nostru, fraiere. I-am promis lui Doc că te aduc înapoi și-l las să se joace cu tine. L-am înțolit pe Dunc în soră ca să aibă grijă de tine. De fapt, de el vroiam să ne ocupăm.

— Bine, am zis. Și eu cu ce mă aleg?

— Poate-o să trăiești mai mult.

— Mda, am zis eu. Să nu crezi că vreau să te fentez, dar ai putea să te uiți puțin la fereastra aia mică de pe peretele din spatele tău.

Galbraith nu se mișcă și nu își luă ochii de pe mine. Un rânjel mare îi curba buzele.

În schimb, Duncan, actorul femeie, se uită și trase un țipăt. O fereastră mică, pătrată, aflată într-un colț întunecat al peretelui din spate se deschidea fără nici cel mai mic zgomot. Mă uitam fix la ea, exact pe lângă urechea lui Galbraith, fix la gaura întunecată a țevii unui pistol-mitralieră rezemat pe pervaz și la ochii negri din spatele armei.

O voce pe care o mai auzisem vorbind cu un câine, spuse:

— Ce-ar fi să arunci pușcociul ăla, soro? Și tu, acela de la birou, ia ridică-ți labele.

8.

Gura imensă a copoiului se căscă dintr-odată, de parcă cineva i-ar fi aspirat tot aerul. Fața i se crispă și se întoarse brusc, trăgând cu Lugerul spre fereastra din spate.

M-am aruncat la podea în momentul în care din pistolul-mitralieră se dezlănțui. O rafală scurtă. Galbraith s-a chircit pe podea, lângă birou, apoi s-a rostogolit pe spate, cu picioarele răsucite sub el. Din gură și din nas îi curgea sânge.

Copoiul în uniformă de infirmieră se făcuse alb ca boneta scrobită pe care o purta pe cap. Arma îi căzu din mână și își ridică brațele spre tavan, încercând parcă să se prindă de ceva.

Se lăsă o liniște ciudată, năucitoare. Aerul mirosea puternic a praf de pușcă. Farmer Saint vorbi cuiva de afară.

O ușă se deschise și se închise distinct și pe hol se auziră pașii cuiva care se apropia în viteză. Ușa camerei în care ne aflam se deschise larg și Diana Saint intră cu o pereche de pistoale în mână. O femeie înaltă și frumoasă, o brunetă zveltă, cu o pălărie neagră îndrăzneată, înmănușată și cu două pistoale în mâini.

M-am ridicat de pe podea, cu mâinile la vedere. Își îndreptă vocea către fereastră, fără să privească într-acolo.

— O.K., Jerry, pot să-i țin.

Capul lui Saint, umerii și pistolul mitralieră se îndepărtară din rama geamului, lăsând să se vadă cerul albastru și creanga subțire a unui copac îndepărtat.

Se auzi un zgomot scurt și înfundat, zgomotul făcut de niște picioare care sar de pe o scară pe o verandă de lemn. În încăpere eram cinci statui, dintre care două căzute.

Cineva trebuia să acționeze. În situația dată se mai prefigurau două omoruri. Din punctul de vedere al lui Saint nu vedeam altă rezolvare. Urma o curățenie generală.

Șmecheria cu fereastra nu îmi mersese pentru că de fapt nu fusese nici o șmecherie. Am încercat-o din nou. Am privit peste umărul femeii, am băgat un rânjet tare și am

zis cu o voce răgușită:

— Salut, Mike! În sfârșit!

N-am păcălit-o, desigur, dar am reușit să o enervez. Și-a înțepenit corpul și a tras în mine cu pistolul din dreapta. Era o armă prea puternică pentru o femeie și reculul a făcut-o să tresară, dezechilibrând-o. Nu am observat unde s-a dus glonțul. Am sărit exact între arme.

Umărul meu a lovit-o puternic în piept, a zburat în spate și s-a lovit cu capul de tocul ușii. N-am fost prea blând când i-am zburat armele din mâini. Am izbit ușa care s-a închis și am răsucit cheia în broască, apoi am făcut un mic salt, la timp pentru a evita tocul înalt al unui pantof, care altfel mi-ar fi mutat nasul.

— Mișto, a zis Duncan în timp ce se întindea să își ia arma de pe jos.

— Supraveghează fereastra, dacă vrei să mai trăiești, i-am spus cinic.

În momentul următor eram în spatele biroului, trăgând telefonul de lângă cadavrul doctorului Sundstrand; l-am tras din dreptul ușii atât cât mi-a permis firul și am format numărul ținând aparatul pe burtă.

Diana își revenise și văzându-mă cu telefonul începu să țipe:

— Jerry, m-au prins! M-au prins!

Pistolul-mitralieră începu să ciuruiască ușa, în timp ce țipam în urechile unui sergent care părea destul de plictisit de munca de birou.

Bucățile de mortar și lemn zburau prin încăpere ca pumnii la o nuntă irlandeză. Gloanțele zguduiau corpul doctorului Sundstrand de parcă ar fi contractat o răceală și asta i-ar fi redat viața. Am aruncat telefonul și am început să împrôsc ușa cu gloanțe din pistoalele Diane. Printr-o spărtură am văzut haine și am tras pe acolo. Nu puteam să văd ce făcea Duncan în timpul ăsta, dar mi-am dat seama imediat. Un glonte care nu putea să vină de dincolo de ușă

a lovit-o pe Diana la rădăcina obrazului. A căzut și a rămas nemișcată.

O altă împușcătură care de asemenea nu putea proveni de dincolo de ușă mi-a zburat pălăria. M-am rostogolit și am urlat la Duncan. Pistolul lui a descris un arc amplu, urmărindu-mă. Gura îi era deschisă: părea botul rânjit al unui animal de pradă. Am urlat din nou la el.

Patru pete rotunde de un roșu aprins se conturază într-o fracțiune de secundă pe o linie diagonală, deasupra sânilor, pe uniformă de infirmieră. Se contopiseră înainte ca Duncan să cadă la podea.

Undeva se auzea o sirenă. Era sirena mea, venea către mine, se auzea din ce în ce mai tare.

Mitraliera s-a oprit și o lovitură de picior a zguduit ușa. Se clătina, dar încă se mai ținea în broască. Am mai tras patru gloanțe în ușă, în jurul broaștei.

Sirena se auzea și mai tare. Saint trebuia să plece. I-am auzit pașii fugind pe hol. O ușă trântită. O mașină care pornea undeva pe alee. Zgomotul ei scăzând în intensitate, în timp ce al sirenei creștea.

M-am dus până la femeie. Avea sânge pe față și pe păr și câteva pete umede pe pieptul pardesiului. I-am atins fața. A deschis ochii încet, ca atunci când ai pleoapele grele de somn.

— Jerry... a șoptit ea.

— E mort, am mințit-o fără jenă. Unde-i Isobel Snare, Diana?

Ochii i s-au închis, apoi au prins să îi strălucească lacrimi pe la colțuri, lacrimile morții.

— Unde-i Isobel, Diana? Fii fată drăguță și spune-mi. Nu sunt polițist, sunt un prieten de-al ei. Spune-mi, Diana.

Mi-am pus toată delicatetea și gingășia în rugămintea mea, tot ce-am avut.

Ochii i s-au întredeschis. Șoapta s-a auzit din nou.

— Jerry... apoi s-a stins, iar ochii i s-au închis. Buzele

i s-au mișcat din nou, a respirat și s-a auzit o șoaptă, un cuvânt care aducea cu „Monty”.

Și asta a fost tot. Murise.

M-am ridicat încet și am ascultat sirenele.

9.

Se făcuse destul de târziu și luminile se aprinseseră ici și colo în clădirea de peste drum. Stătusem toată după-amiaza în biroul lui Fulwider. Îmi spusese povestea de douăzeci de ori. Tot ce spusese era adevărul-adevărat.

Grămezi de polițiști se perindaseră înăuntru și în afară, de la balistică, amprente, arhivă, reporteri, o jumătate de duzină de oficialități ale orașului, ba chiar și un corespondent de presă de la A.P. Corespondentul nu fusese mulțumit de declarații și o și spusese.

Șeful cel gras era transpirat și suspicios. Își dăduse haina jos și coatele îi erau negre, iar părul lui roșcat și scurt i se încrețise de parcă și l-ar fi pus pe bigudiuri. Neștiind sigur cât de mult sau cât de puțin știu, nu îndrăznise să mă împuște. Tot ce putuse să facă fusese să țipe la mine, să se vaite, și între ele să încerce să mă îmbete.

Începeam să mă îmbăt și îmi plăcea.

— Și niciunu' n-a zis nimic? se tângui el pentru a mia oară.

Am mai luat o înghițitură și am fluturat din mână, plictisit.

— Nici un cuvânt, Șefu', am zis eu, clipind din ochi ca o bufniță. Nu-s eu ăla care să nu-ți spună. Au murit prea repede.

Își duse mâna la falcă și o trosni.

— Al dracului de ciudat! scrâșni el. Patru morți pe podea, și tu nici măcar o zgârietură!

— Am fost singurul care s-a culcat la podea cât eram

încă în viață, i-am zis.

Începu să își frece urechea dreaptă.

— Ai stat aici trei zile, urlă el; în astea trei zile avem mai multe crime decât în trei ani până să vii tu. Nu e uman. Tre' să am un coșmar.

— Nu poți da vina pe mine, Șefu', am mormăit eu. Am venit aici să caut o fată. Încă o caut. Nu eu le-am spus lui Saint și soră-sii să se ascundă în orașul ăsta. Când am dat de el, eu te-am informat, deși copoi dumnitale n-au făcut-o. Nu eu l-am împușcat pe Doc Sundstrand, înainte să apuce să spună ceva. Nu am idee de ce a fost plantată sora aia ciudată acolo.

— Nici eu! țipă Fulwider. Dar e treaba mea că a fost împușcat și ciuruit ca o sită. Cu câte șanse am să rezolv treaba asta, mai bine m-aș căra la pescuit chiar acum.

Am mai sorbit din pahar și am sughițat discret.

— Nu spune asta, Șefu', l-am implorat eu. Ai curățit odată orașul ăsta și ai acum ocazia s-o mai faci. Asta e doar un rateu nefericit, nu aveai ce face.

Dădu o tură prin birou și încercă să spargă peretele cu pumnul, apoi se aruncă înapoi în fotoliu. Mă privi sălbatic și se întinse după sticla de whisky, dar nu o atinse, se gândise probabil că era mai bine pentru el să o bea eu.

— Hai să ne-nțelegem, mârâi el. O tai înapoi la tine acasă, în San Angelo și eu uit că arma ta l-a curățat pe Sundstrand.

— Nu-i o chestie prea drăguță, pe care să i-o bagi unui tip care încearcă să-și câștige într-un mod cinstit existența. Știi prea bine cum a fost treaba cu arma mea...

Fața îi deveni din nou pământie. Se uită la mine de parcă mi-ar fi luat măsurile pentru coșciug. Dar pasa proastă îi trecu, bătu cu palma în birou și spuse apăsător:

— Ai dreptate, Carmady. N-aș putea face asta. Tu vrei în continuare s-o găsești pe fata aia, nu? O.K., du-te la hotel și odihnește-te, iar eu o să mă mai gândesc la

chestiile astea și ne vedem mâine dimineață.

Mi-am mai turnat băutură și cu asta am terminat și sticla. Mă simțeam bine. Ne-am strâns mâinile de două ori și m-am împleticit afară din birou. Blițurile aparatelor de fotografiat de pe hol aproape că m-au orbit.

Am coborât scările Primăriei și am ocolit clădirea până în spate, unde era garajul poliției. Chryslerul meu albastru se întorsese acasă. Am renunțat la figura cu băutura și am luat-o în jos pe o stradă laterală spre țărmul oceanului, către cartierul de distracții de pe cele două cheiuri de lângă Grand Hotel.

Se lăsa seara și luminile de pe cheiuri se aprinseseră deja. Luminile de poziție de pe catargele iahturilor ancorate la cheiul portului erau și ele aprinse. La un grătar pe roțile, un vânzător agita un cârnăcior înfipt într-o furculiță lungă, zbirând pe o voce cântată:

— Vă e foame, fraților! Cârnăciori calzi avem! Vă e foame, fraților!

Mi-am aprins o țigară și am stat să privesc marea. Deodată, în larg se aprinseră ghirlande de lumini pe un vas care părea destul de mare. Le-am privit mai mult timp, dar nu se mișcau. M-am apropiat de vânzătorul de cârnăciori.

— E ancorat? l-am întrebat, arătând spre vapor.

Își studie atent vârful bocancului și își frecă vârful nasului cu sub-înțeleș.

— Pe dracu' ancorat, e un vas-cazino. *Croaziera spre niciunde*, așa îi zice, pen' că nu pleacă nicăieri. Dacă nu-ți ajung ticăloșiile de la Tango, po' să-ncerci acolo. Da, domnu' bunul vapor *Montecito*. Hei, ce-ai zice de-o fetiță, caldă și drăgălașă?

I-am pus un sfert de dolar lângă cutia de bani.

— Ia-ți tu una, i-am șoptit. De unde pleacă taxiurile?

Nu aveam pistol la mine. M-am întors la hotel să-mi iau unul.

Murind, Diana Saint șoptise: „Monty”.

Poate nu mai trăise destul ca să spună Montecito.

La hotel m-am întins pe pat și am adormit instantaneu. Când m-am sculat era opt și muream de foame.

Am plecat de la hotel și am fost urmărit, dar de un ageamiu. Era și normal, în orașel erau prea puține încălcări ale legii ca detectivii să poată învăța să urmărească pe cineva fără să se dea de gol.

10.

Plimbarea părea destul de lungă, pentru patruzeci de cenți. Taxiul de apă, o vedetă ultrarapidă pe vremuri, s-a strecurat printre iahturile ancorate și a ocolit digul. Când am ieșit în larg, hula ne-a izbit din plin. În afara cetățeanului cu figură de dur de la cârmă, în barcă mai erau două perechi de îndrăgostiți, doi băieți și două fete, care au început să-și morfolească fețele imediat, ce am fost înghițiți de întuneric.

Priveam înapoi la luminile orașului și făceam eforturi să nu dau afară cina pe care o servisem ceva mai devreme.

Ca niște diamante risipite pe un pluș negru, luminile s-au unit, transformându-se într-o brățară cu briliante aruncată pe fereastra deschisă a nopții. Apoi au devenit o pată nedefinită, portocaliu-gălbuie, plutind pe deasupra valurilor. Taxiul pleznea valurile invizibile și sălta ca, o placă de surf. În aer plutea o ceață rece.

Hublourile lui *Montecito* deveniseră clare acum. Taxiul descrie un arc de cerc larg, apropiindu-se dintr-un unghi de patruzeci și cinci de grade de bord și își lipi burta de puntea joasă a vaporului, luminată puternic de un reflector.

Zgomotul motorului încetă și taxiul rămase lângă vapor, clipocind în bătaia valurilor.

Un flăcău sașiu, cu o jachetă albastră, strâmtă, pe el

și cu o gură de gangster, le ajută pe fete să urce pe puntea vasului, scrută cavalerii celor două cu o privire aprobatoare și îi trimise sus. Eu eram ultimul. Privirea pe care mi-o aruncă îmi putea spune multe despre el. Felul în care îmi atinse haina în dreptul pistolului de sub braț îmi spuse și mai multe.

— Nix, șopti el. Nu-i voie.

Făcu un semn taximetristului. Acesta aruncă o parâmbă cu un ochi de laț pe un cârlig, răsucii puțin timona și se urcă pe punte, venind în spatele meu.

— Nix, toarse din nou băiatul cu hăinuța albastră. Fără arme pe vaporul ăsta, domnule. Ne pare rău.

— Dar face parte din ținuta mea, am obiectat. Sunt detectiv particular. O să îl las la garderobă.

— Nu, îmi pare rău. Nu avem garderobă pentru pistoale. Trebuie să vă întoarceți.

Taximetristul mă prinse strâns de brațul drept. Am ridicat din umeri.

— Înapoi în barcă, mârâi el. Îți datorez patruzeci de cenți, domnu'. Hai.

Am coborât împreună înapoi în barcă.

— O.K., am șuierat către jachetuță, dacă nu vă trebuie banii mei, nu vă trebuie și gata. Dar stilul acesta de a primi un vizitator e de-a dreptul împruțit. Așa ceva...

Zâmbetul lui unsuros și tăcut a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca taxiul maritim să dispară în beznă largului și să ia din nou hula în piept. N-aș fi vrut să îl las cu zâmbetul acela.

Drumul la întoarcere mi s-a părut mai lung. N-am discutat cu tipul de la timonă și nici el cu mine. Când am pus piciorul pe ponton, mi-a șuierat în spate:

— Poate altă dată, când n-o să fim așa ocupați, detectivule.

Vreo șase clienți care așteptau să se îmbarce, s-au uitat lung la mine. Am trecut printre ei, prin ușa deschisă a

sălii de așteptare și am coborât scara pe dig.

Un malac roșcovan, îmbrăcat cu niște teniși soioși, pantaloni peticiți și un tricou jegos, se ridică de pe balustrada pe care se sprijinise până atunci și mă atinse ca din întâmplare.

M-am oprit, furios. M-a întrebat, liniștit:

— Care-i treaba, copoiule? N-au avut destui parai pe corabia dracului?

— Trebuie să-ți povestesc ție?

— Sunt un tip care știe să asculte.

— Cine-oi mai fi și tu?

— Poți să-mi spui Red.

— Ia-ți viteză, Red. Am treabă.

Zâmbi cu un aer trist și îmi atinse umărul stâng.

— Ai un pistol cam mare pentru costumul ăsta subțire, spuse el. Vrei să urci pe vapor? Se poate aranja, dacă ai vreun motiv rezonabil.

— Cam cât de mare să fie motivul? am întrebat.

— Cincizeci de dolari. Plus zece dacă-mi sângerezi în barcă.

Am dat să plec.

— Două șcinci, spuse el repede. Poate te întorci cu niște amici, ei?

Am făcut vreo patru pași depărtându-mă de el, apoi m-am întors pe jumătate și i-am zis:

— Adjudecat. Haidem.

La capătul unuia din diguri era *Tango Parlour*, un bar luminat ca ziua și plin ochi de lume chiar și la această oră înaintată din noapte. Am intrat înăuntru și am rezemat un perete privind lumea înghesuită lângă jocurile electronice. Un jucător de-al casei tocmai prinsese o chintă și pocnea nerăbdător aparatul cu genunchiul, în așteptarea fiselor.

Ceva mare și albastru prinse formă lângă mine și am simțit mirosul de catran. O voce tristă, gravă și liniștită,

spuse:

— Îți trebuie vreun ajutor acolo?

— Caut o fată, dar o s-o caut singur. Ce-nvârți?

— Un dolar de ici, un dolar de colo. Îmi place când am de mâncare. Am fost polițist, dar m-au zburat.

Mi-a plăcut că mi-a spus asta.

— Probabil erai prea corect, am spus, urmărindu-l pe jucător cum schimba o carte, apăsând pe butonul corespunzător și cum omul de la pupitru i-o ia și îi pasează alta.

Aproape că simțeam rânjetul lui Red.

— Bag sama că te-ai plimbat ceva prin orașelul nostru. Cam așa merg treburile pe-aici. Am o șalupă cu o ieșire secretă la nivelul apei, și știu o trapă care e folosită doar la încărcat și descărcat marfa pe *Montecito*, care se poate deschide din exterior. Mai fac câte un transport pentru câte-un amic din când în când. Sub punte nu prea e lume, de obicei. Îți convine?

Mi-am scos portofelul și am extras o hârtie de douăzeci și una de cinci, pe care i le-am îndesat în mână. Le-a strecurat într-un portofel cu iz de catran.

— Mulțumesc, mi-a șoptit Red și s-a îndepărtat.

L-am lăsat să ia un mic avans și m-am luat după el. Era destul de ușor de urmărit, chiar și în aglomerație.

Am trecut de portul pentru iahturi și de cel de-al doilea chei pentru ambarcațiuni de plăcere. Luminile s-au rărit, ca și mulțimea de pierde-vară. Am ajuns la un mic ponton lângă care erau ancorate câteva șalupe și bărci. Era întineric beznă și lumea dispăruse complet.

Am intrat pe ponton și am mers până aproape de capăt, unde am ajuns lângă o scafă de lemn.

— O s-o aduc aici; așteaptă-mă, a zis Red. Până se încălzește, motorul face cam mult zgomot.

— Hei, stai puțin, mi-am amintit eu. Trebuie să-l sun pe un tip. Am uitat.

— Se rezolvă. Hai pe-aici.

A luat-o înainte pe ponton spre capăt, a zdrăngănit niște chei pe un lanț și a descuiat un lacăt. A săltat un chepeng micuț și a scos un telefon. A ridicat receptorul și a ascultat puțin.

— Încă merge, mi-a zis zâmbind satisfăcut. E al unor borfași. Să nu uiți să încui lacătul după ce termini.

Dispăru fără zgomot în întuneric. Timp de zece minute am stat și am ascultat clipocitul apei care lovea stâlpii pontonului și din când în când, fâșâitul aripilor pescărușilor care zburau în întuneric. În depărtare s-a auzit duduțul unui motor, duduț care a ținut câteva minute. Apoi, zgomotul a încetat brusc. Au mai trecut câteva minute și deodată ceva a lovit cu zgomot înfundat scara și o voce m-a strigat încet.

— S-a rezolvat.

M-am grăbit spre telefon, am format un număr și l-am cerut pe Șeful Fulwider. Plecase acasă. Am format alt număr, mi-a răspuns o voce de femeie și l-am cerut pe Șef, spunându-i că sunt de la Departamentul Poliției.

Am așteptat din nou, apoi am auzit vocea Șefului. Vorbea ca și cum ar fi avut gura plină cu cartofi prăjiți.

— Alo? Nu mai poate omul nici să mănânce? Cine-i acolo?

— Carmady, Șefu'. Saint e pe *Montecito*.

A început să urle ca nebunul. I-am închis telefonul în nas, l-am pus la loc în cutia zincată din ascunzătoare și am încuiat lacătul de deasupra chepengului. Am coborât scara, la Red.

Vedeta lui rapidă, neagră ca noaptea, porni, spintecând apele uleioase. Nu se auzea nici un zgomot de motor, doar un bolborosit de-a lungul siajului.

Luminile orașului deveniră curând o pată gălbuie, neclară, deasupra apelor întunecate ale mării, în timp ce hublourile buneii corăbii *Montecito* deveneau tot mai mari

și mai strălucitoare.

11.

În partea dinspre larg a vaporului nu existau nici măcar lumini de poziție. Red reduse zgomotul motorului la jumătate din nimic, alunecând sub pupa, pe lângă plăcile unsuroase, la fel de timid ca membrul unui club select, invitat să aștepte în holul unui hotel de mâna doua.

Deasupra noastră atârneau niște hublouri de oțel închise, chiar lângă orificiul subțire de intrare al unui cablu de lanț. Șalupa se lovi cu un sunet, surd de pereții metalici ai vaporului. Apa mării clipoceă ușor pleznind etrava vasului de sub noi. Umbra ex-polițistului se întinse peste mine, acoperindu-mă. Un colac de frânghie sclipi în întuneric, se prinse de ceva și capătul liber căzu înapoi în șalupă. Red trase de el cu putere și îl prinse de apărătoarea motorului.

Îmi șopti:

— E săltăreață ca o iapă premiată la cursele cu obstacole. Va trebui să ne cățărăm pe plăcile astea.

Am apucat timona și am orientat prova șalupei în direcția din care veneau valurile. Red a apucat scara cu sârma din oțel care atârna, lipită de burta vaporului și a început să se tragă în sus, mormăind, cu trupul îndoit într-un unghi drept și tenișii alunecându-i pe treptele metalice umede.

După un timp, ceva a scârțâit deasupra mea și o lumină palidă a străpuns ceața. Am văzut conturul unei uși masive și profilul lui Red, aplecat în întuneric.

Am apucat scara și am început să urc. Era o treabă deosebit de grea. Am reușit să aterizez, aproape fără aer, într-o învâlmășeală de cutii și butoaie mirosind a acreală și umezeală. Malacul și-a apropiat buzele de urechea mea:

— De aici se ajunge ușor în camera cazanelor. Țștia păstrează presiune doar într-unul auxiliar, doar pentru apă caldă și generatoare, și asta înseamnă că lucrează un singur tip. Mă ocup eu de el. Deasupra, sunt ceva mai mulți. Din camera cazanelor o să-ți arăt un ventilator cu orificiul fără gratii, care dă spre punte. După aia te descurci singur.

— Pariez că ai rude la bord, i-am spus.

— N-ai tu treabă. Un tip descurcăreț poate afla o groază de lucruri pe plajă, dacă vrea. Sau poate că m-am lipit de o gașca ce vrea să golească bufetul, mai știi? Te întorci repede?

— S-ar putea să fac o grămadă de zgomot când o să aterizez pe puntea șalupei, i-am spus. Ține.

Am mai scos câteva bancnote din portofel și i le-am întins.

— Nț, dădu el din cap. Or să-ți trebuiască la întoarcere.

— O plătesc acum, am zis. Chiar dacă n-o să mă bucur de ea. Ia mălaiu' până nu-ncep să plâng.

— Ei bine, mulțumesc, amice. Cred că ești un tip fain.

Am trecut printre lăzi și butoaie. Lumina galbenă provenea dintr-un pasaj de deasupra, pe care l-am străbătut și am ajuns la o ușă metalică, de unde pornea scara pisicii. Am urcat scara unsuroasă de oțel și am trecut pe lângă niște adevărați munți din metal spre locul de unde provenea șuieratul unui arzător cu ulei.

După un colț am dat peste un italian micuț și murdar,

cu o cămașă purpurie, care stătea pe un scaun metalic prins de un birou și citea la lumina unui bec orbitor un ziar, ajutându-se de niște ochelari cu ramă metalică și de un deget murdar.

Red îi spuse, amabil:

— Salut, Piticotule. Ce-ți mai fac bambinuțele?

Italianul își căscă gura uimit, dar reacționează rapid, încercând să-și scoată arma. Nu îndeajuns de rapid, totuși, ca s-o încaseze de la Red. Acesta îl prinse în cădere, îl așează ușor jos și îi rupse cămașa fâșii, pentru legături și căluș.

— De obicei nu prea dau eu în tipii cu ochelari, mi-ai zis. Dar treaba e că ai fi făcut o grămadă de zgomot urcând pe hotă, și flăcăul ăsta... Oricum, ăia de sus n-o s-audă nimic.

I-am spus că asta m-ar bucura tare mult, l-am lăsat pe italian pachet pe podea și am găsit scara care urca prin hota ventilatorului. Am dat mâna cu Red, i-am spus că m-aș bucura să-l mai văd și am început să urc scara.

Drumul până sus mi s-a părut interminabil. Era frig, întuneric, și de sus venea un curent ascuțit de aer sărat amestecat cu ceață. După trei minute care mi s-au părut o oră, am ajuns sus și mi-am ridicat, capul cu grijă. Chiar lângă mine atârnavă bărcile de salvare îmbrăcate în huse și prinse în suporturi. Printre ele se strecura zgomotul înăbușit al vocilor și pulsația muzicii de undeva de dedesubt. Deasupra aveam lumina de poziție din vârful unui catarg și printre straturile subțiri de ceață și beznă se zăreau câteva stele.

Am ascultat foarte atent, dar nu am auzit nici o sirenă de-a vreunei șalupe a poliției. Am ieșit din hota ventilatorului și m-am lăsat pe punte.

Zgomotul înăbușit de voci venea dinspre un cuplu înlănțuit în spatele unei bărci. Nu mi-au dat nici o atenție. Am luat-o înainte pe punte și am trecut pe lângă trei sau

patru cabine. La două din ele se vedea puțină lumină pe sub uși. Am ascultat. Nu se auzea nimic în afară de chicotelile chefliilor de pe puntea principală, de jos.

Am ajuns în sfârșit într-o porțiune întunecată și am luat o gură de aer care mi-a umplut plămânii; când am expirat, însă, am scos un fel de urlet, urletul răgușit al lupului cenușiu singuratic, un urlet de foame și de însingurare, un urlet în care se adunaseră toate primejdiile prin care trecusem până atunci.

Mi-a răspuns lătratul răgușit al unui câine polițist. Chicotitul unei fete a traversat puntea și am distins cuvintele unui bărbat:

— Credeam că s-a terminat cu drogații ăștia.

M-am îndreptat, am deblocat arma și am alergat spre locul unde se auziseră lătrăturile, în cealaltă parte a punții.

Mi-am lipit o ureche de ușă exact în momentul în care vocea unui bărbat striga câinelui să se potolească. Câinele a tăcut, dar a mai mârâit o dată sau de două ori. Am auzit o cheie răsucindu-se în broasca ușii de care eram lipit.

Am sărit înapoi și m-am lăsat într-un genunchi. Ușa s-a deschis cam de o jumătate de pas și în crăpătură s-a ițit un cap lucios. Părul negru îi strălucea în lumina discretă a veiozei.

M-am săltat brusc și l-am pleznit în cap cu țeava pistolului. Omul mi-a căzuta încet în brațe, prin ușa întredeschisă. L-am târât în cabină și l-am împins pe o sofa.

Am închis ușa și am încuiat-o. O fată micuță de statură, cu ochii măriți de groază, se chircea pe cealaltă sofa. I-am spus:

— Hello, domnișoară Snare. Mi-a luat cam mult timp să dau de dumneata. N-ai vrea să mergi acasă?

Farmer Saint se rostogoli într-o parte și se ridică în fund, ținându-și capul cu amândouă mâinile. Rămase așa,

uitându-se lung la mine cu ochii lui negri. Gura i se întinse într-un zâmbet aproape bine-dispus.

Am cercetat cabina dintr-o privire; câinele nu era niciunde, dar am observat ușa unei debarale în dosul căreia ar fi putut fi. Am privit din nou fata.

Nu prea era mare lucru de văzut la ea, ca de altfel la majoritatea persoanelor care provoacă necazuri. Stătea ghemuită pe sofa, cu genunchii ridicați și cu părul căzut pe un ochi. Purta o rochie tricotată, șosete de golf și pantofi de sport, cu limbile mari atârându-i în afară. Genunchii i se vedeau dezgoliți și osoși sub tivul rochiei. Părea o elevă de liceu.

L-am percheziționat pe Saint, dar nu avea nici o armă. Mi-a rânjit.

Fata și-a ridicat o mână și și-a îndepărtat părul de pe ochi. Mă privea de parcă aș fi fost la câteva blocuri depărtare. Apoi suspină adânc și începu să plângă.

— Suntem căsătoriți, mi-a explicat Saint. Crede că ai venit să-mi dai câteva găuri. A fost tare șmecheria cu urletul ăla de lup.

Nu am zis nimic. Ascultam. De afară nu venea nici un zgomot.

— De unde ai știut locul ăsta? m-a întrebat Saint.

— Diana mi-a spus, înainte de a muri, i-am răspuns brutal.

Privirea i se înăspri.

— Nu te cred, detectivule.

— Ai fugit și-ai părăsit-o acolo. La ce altceva te așteptai?

— Nu m-am gândit că polițaii vor trage într-o femeie. Am zis că dacă scap eu, ajungem cumva la o înțelegere. Cine a omorât-o?

— Unul din copiii lui Fulwider. L-ai omorât imediat după aceea.

Își dădu capul pe spate și prin ochi îi trecu o sclipire

sălbatică. Își reveni repede și îi zâmbi fetei care se smiorcăia.

— Hei, fetițo, hai să te șterg. Se uită la mine. Să zicem că eu scap fără nici o zgârâietură. Există vreo posibilitate ca ea să nu fie amestecată?

— Ce vrei să zici cu „*fără nici o zgârâietură*”? am mârâit eu.

— Am mulți prieteni pe vasul ăsta, detectivule. N-ai văzut încă nimic.

— Tu ai băgat-o în treaba asta, am spus. N-ai cum s-o scoți, face parte din ceea ce trebuie să plătești.

12.

Clătină încet din cap, cu privirea ațintită pe podea, la picioarele lui. Fata se opri din plâns și el îi șterse lacrimile, după care ea începu din nou.

— Fulwider știe că sunt aici? mă întrebă, încet.

— Da.

— Tu i-ai spus?

— Da.

Ridică din umeri.

— Pentru tine e totul în regulă. Clar. Dacă mă saltă Fulwider, n-apuc să vorbesc. Dar dacă ajung să discut cu procurorul, s-ar putea să îl conving că ea nu are nici un amestec în treburile mele.

— Puteai să te fi gândit și la asta, i-am spus cu demnitate. Nu era nevoie să te întorci la Sundstrand și să dai drumul la mitralieră.

Își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Zău? Închipuie-ți că plătești un tip cu zece bătrâne ca să-ți asigure protecția și ăsta te trage în piept, ba mai mult, pune mâna pe nevastă-ta și o închide într-un nenorocit de sanatoriu pentru drogați, după care îți spune

că ar fi mai bine s-o ștergi cât mai departe și să fii cuminte, dacă nu vrei ca nevastă-ta să fie găsită într-o dimineață spălată de valuri pe plajă. Ce ai face tu, ai zâmbi, ori ți-ai face rost de artilerie grea și ai da buzna peste individ pentru o mică discuție?

— Ea nu era acolo atunci, am spus. Erai, pus pe moarte de om. Dacă nu te-ai fi cramponat atâta de câinele ăla până ce-a ajuns să omoare un om, protecția pe care ai plătit-o ți-ar fi fost suficientă.

— Iubesc câinii, spuse Saint încetisor. Sunt un băiat bun când nu operez, dar totuși, mi-au forțat prea mult mâna.

Am tras cu urechea, dar încă nu se auzea nici un zgomot afară, pe punte.

Fata începu să scâncească, cu o voce ascutită, de fetiță:

— Nu vreau să merg acasă. Nu mă duc acasă.

— Peste un an îmi vei fi recunoscătoare, i-am retezat-o eu.

— Are dreptate, dulceață mică, a spus Saint. Mai bine te duci cu el.

— Nu, scârțâi fata, supărată. Nu vreau și gata.

O ciocănitură puternică în exteriorul ușii sparse liniștea punții.

M-am dus lângă ușă, cu ochii pe Saint și am vorbit peste umăr:

— Cine e, Fulwider?

— Da, se auzi mârâitul lui Fulwider. Carmady?

— Ascultă, Șefu'. Saint e aici și e gata să se predea. E și fata cu el, cea despre care ți-am povestit. Așa că aveți grijă, O.K.?

— Bine, spuse Șeful. Deschide ușa.

Am întors cheia în broască și am făcut un salt înapoi în cameră, sprijinindu-mă cu spatele de peretele despărțiturii pentru debara, lângă balamalele ușii în

spatele căreia se auzea mișcându-se câinele, mârâind deja nervos.

Ușa cabinei se deschise larg, până în perete. Doi bărbați pe care nu îi mai văzusem până atunci dădură buzna înăuntru, cu pistoalele în mână. Șeful cel gras era în spatele lor. Înainte de a închide ușa, am zărit pentru o clipă câțiva marinari în uniformă.

Cei doi polițiști săriră pe Saint, unul îl făcu să se întoarcă cu o palmă peste obraz și îi puseră cătușele. Apoi se retraseră lângă Șef. Saint rânjea către ei, un firicel de sânge scurgându-i-se din colțul gurii.

Fulwider mă privi supărat și își mută țigara în colțul gurii. Nimeni nu îi dădea nici o atenție fetei.

— Ce-al dracului poți să fii, Carmady. Nu puteai să-mi spui unde să vin? mârâi el.

— Nu eram sigur, am zis. Și oricum, era în afara jurisdicției dumitale.

— La dracu'. I-am contactat pe cei de la F.B.I. Vor veni și ei cât de curând.

Unul din polițiști izbucni în râs.

— Dar nu chiar așa de curând, zise el cu voce groasă. Lasă pocnitoarea aia, detectivule.

— Încearcă să mă convingi, i-am zis.

Porni spre mine, dar Șeful îl trase înapoi. Celălalt agent nu îl scăpa din ochi pe Saint.

— Dar cum ai dat de el? vru să știe Fulwider.

— În nici un caz luând bani de la el ca să-l țin ascuns, i-am zis.

Nimic nu i se schimbă pe față. Vocea îi deveni chiar leneșă:

— Măi, măi, ce secretoși ne-am făcut, spuse el cu o voce blândă.

— Cam cât de tâmpit credeți voi că sunt, tu și banda ta? Orașelul tău curat pute. Nu-i decât un cavou bine curățat pe dinafară. Un refugiu pentru bandiți, unde lațul

spânzurătorii nu se strânge deloc dacă pică bani frumoși și ștabii locali nu sunt agasați, iar saltul până în Mexic e floare la ureche dacă ai o șalupă rapidă în cazul în care cercul s-a strâns prea tare.

Șeful mă întreabă, cântărindu-și cuvintele cu grijă:

— Ai terminat?

— Da! am urlat eu. Mă abțin de prea mult timp. Tu m-ai drogat când eram pe jumătate inconștient și m-ai băgat în pușcăria aia particulară. Când ai văzut că n-a mers figura, *Tu* ai aranjat cursa aia pentru mine, cu Galbraith și Duncan, ca să rezulte cum că eu l-aș fi împușcat pe Sundstrand, cu care erai partener de afaceri și după aceea să fiu împușcat pentru că am opus rezistență când ați venit să mă arestați. Saint ți-a stricat spectacolul și mi-a salvat viața. Fără intenție, poate, dar a făcut-o. Ai știut tot timpul unde era fata. Era nevasta lui Saint și o păstrai ca ostatecă pentru a-l ține pe Saint în frâu. La dracu', de ce crezi că ți-am spus că e aici? Iată o chestie pe care n-o știi.

Agentul care îmi spusese să las arma jos, spuse:

— Acum, Șefu'. Trebuie să ne grăbim. Federalii...

Falca lui Fulwider tremura vizibil. Fața îi era pământie și urechile parcă i se alungiseră spre ceafă. Țigara se smuci în gura lui grasă.

— Mai stai puțin, îi spuse cu voce răgușită omului de lângă el. Și apoi, către mine:

— Ei bine, cu ce m-ai tras în piept?

— Te-am adus aici, unde nu funcționează altă lege, decât cea a lui Billy the Kid, i-am zis, să văd dacă ai atâta curaj în izmene să continui cu asasinatele și în largul mării.

Saint izbucni în râs. Scoase o șuierătură groasă, aproape tăcută, printre dinți. Un mârâit puternic de animal îi răspunse. Ușa de lângă mine se deschise cu o izbitură de parcă ar fi fost lovită cu copitele de un măgar adult.

Câinele polițist uriaș pătrunse în cabină dintr-un salt care îl purtă până dincolo de jumătatea încăperii. Corpul lui cenușiu tresări în timp ce era în aer și se auzi zgomotul unei împușcături.

— Halește-i, Voss, strigă Saint. Mănâncă-i de vii, băiete.

Cabina se umplu dintr-odată de zgomotul armelor. Lătratul câinelui se amestecase cu un geamăt gros, sugrumat. Fulwider și unul din agenți erau pe jos, iar câinele era cu botul înfipt în gâtul lui Fulwider.

Fata scoase un țipăt și își ascunse fața într-o pernă. Saint se prelinse încet de pe sofa pe podea și rămase întins, cu sângele gâlgâindu-i dintr-o rană la gât.

Polițistul care era în picioare făcu un salt în lături și se împiedică de sofaua pe care era întinsă fata, dar își recapătă echilibrul și goli tot încărcătorul în corpul lung și cenușiu al animalului, fără să mai piardă timpul cu ochitul.

Cel care era căzut vru să împingă câinele de lângă el, dar scoase un urlet de durere când colții animalului aproape că îi smulseră mâna din încheietură. Pe punte se auzeau pași duduind și strigăte. Ceva mi se scurgea pe față, gâdilându-mă. Mă simțeam cam amețit, și nu îmi dădeam seama de ce.

Simțeam cum arma din mâna mea crește și devine fierbinte. Am împușcat câinele. N-aș fi vrut s-o fac. Câinele s-a rostogolit de pe Fulwider și am văzut că un glonte rătăcit îl nimerise pe acesta exact între ochi, cu precizia extraordinară a întâmplării.

Arma din mâna agentului în picioare clămpăni în gol. Omul scoase un blestem și începu să o încarce frenetic.

Am atins sângele care mi se scurgea pe față și l-am privit. Părea exagerat de negru. Lumina din încăperea părea să scadă.

Colțul ascuțit al lamei unei securi străpunse dintr-o dată ușa cabinei, încuiată de Șef și blocată de corpul

agentului care gemea lângă el. Am urmărit cu privirea metalul strălucitor cum dispare și apare în alt loc.

Apoi luminile s-au stins încet, gradat, așa cum coboară cortina într-un teatru. Exact când întunericul a învăluit complet camera am simțit durerea din țeastă, dar, nu știam că un glonte mi-o fracturase.

Mi-am revenit după două zile, la spital. Am rămas acolo trei săptămâni. Saint nu a trăit destul ca să poată fi spânzurat, dar suficient ca să își spună povestea. Trebuie s-o fi spus destul de convingător, de vreme ce doamnei Jerry (Farmer) Saint i-au dat drumul să se ducă acasă, la mătușa ei.

În timpul acesta, Marele Juriu al Statului a pus sub acuzare jumătate din forțele poliției micului orașel de pe plajă. Mi s-a spus că au apărut o mulțime de fețe noi la Primărie. Una din ele aparținea unui malac de sergent roșcat, pe nume Norgard, care se lăuda că are la mine o datorie de douăzeci și cinci de dolari, dar că a trebuit să-și cumpere un costum nou când i-au dat slujba și i-a folosit. Spunea că o să mi-i dea înapoi la prima leafă. Am zis că o să-ncerc să rezist până atunci.

SFÂRȘIT

UCIGAȘ ÎN PLOAIE

1.

Eram într-o cameră la Berglund. Eu, pe marginea patului, iar Dravec într-un fotoliu. Era camera mea.

Ploaia bătea puternic în ferestre. Erau închise și în cameră se făcuse foarte cald, așa că dădusem drumul micului ventilator de pe masă. Curentul de aer îl lovea direct în față pe Dravec, răvășindu-i părul negru și des și zburbindu-i sprâncenele groase, care îi dădeau feței o linie

viguroasă. Arăta ca un bătauş de bombă care tocmai dăduse lovitura.

Îmi arată câţiva dinţi de aur şi mă întrebă:

— Ce ştii de mine?

O spuse cu un aer foarte important, de parcă un tip care se pricepe în general la toate ar trebui să ştie o grămadă de lucruri despre el.

— Nimic. Eşti curat, din câte ştiu eu.

Îşi ridică o mână mare şi păroasă şi o privi fix cam un minut.

— Nu te-ai prins. Un tip, M’Gee, m-a trimis aici. Violets M’Gee.

— Fain. Cum o mai duce Violets? Violets M’Gee era un copoi de la secţia omucideri de la Biroul şerifului.

Îşi privi în continuare laba păroasă şi încruntă din sprîncene, nemulţumit.

— Nt, to’ nu te-ai prins. Am o treabă pentru tine.

— Ştii, nu prea mai ies în ultima vreme, îi zic. M-au cam lăsat nervii.

Se uită atent în jur, prin cameră, blufând puţin, încercând să arate ca un tip care nu face aşa ceva de obicei.

— Poate ies ceva bani, făcu el.

— Poate.

Avea pe el un trenzi suedez cu cordon. Îl descheie cu grijă şi scoase un portofel nu mai mare decât un balot de paie, îl plezni de genunchi, producând un zgomot destul de plăcut. Diverse bancnote îşi etalau discret colţurile. Scutură banii afară, alese câteva bancnote din teanc şi aşeză restul la loc, aruncă portofelul pe podea şi îl lăasă acolo, apoi aranjă cele cinci foi de o sută ca la poker şi le înfipse cu o margine sub suportul ventilatorului.

Efortul fusese considerabil, aşa că mormăi nemulţumit.

- E o grămadă de bani!
- Văd. Ce-ar trebui să fac ca să fie ai mei?
- Începi să mă cunoști!
- Ceva mai bine.

Scosei un plic din buzunarul interior al hainei și începu să îi citesc ce scria pe dos:

— „Dravec. Anton sau Tony. Fost lucrător în oțelăriile din Pittsburgh, fost ajutor de șofer de camion, fost în diverse slujbe pentru tipi pe care îi dau mușchii afară din casă. Face o mișcare greșită și e dat afară. Părăsește orașul și o ia spre vest. Lucrează într-o fermă de avocado din El Seguro. Reușește după un timp să aibă propriul ranch. Stă în vârful dealului până la explozia petrolului din El Seguro și iată-l bogat. Investește mult în nisipurile vecinilor, dar încă dispune de mai mult decât suficient. Sârb din naștere, 1,90 m, 120 kg, o fată, nu se știe să fi avut soție. Fără cazier ori alte probleme cu poliția; cel puțin din Pittsburgh încoace.”

Îmi aprind o pipă.

- Isuse! făcu el. De unde-ai scos toate astea?
- Relații, îi zic. Deci, care-i treaba?

Culese portofelul de jos și scormoni o vreme în el cu două degete butucănoase, cu vârful limbii ieșindu-i printre buzele groase. În sfârșit, găsi o carte de vizita cafenie și niște bucăți de hârtie mototolite, pe care mi le întinse.

Cartea de vizită era tipărită cu auriu și foarte fină. Pe ea scria: „Dl. Harold Hardwick Steiner” și, foarte mic într-un colț: „Cărți rare și Ediții de Lux”. Fara adresă sau număr de telefon.

Hârtiile, trei la număr, erau niște simple chitanțe de câte o mie de dolari fiecare, semnate „Carmen Dravec” cu niște litere de mână lăbărțate, ca scrise de un înapoiat mintal.

I le întind înapoi.

- Șantaj?

Clătină încet din cap și, ceva ce nu mai fusese acolo – un fel de blândețe – i se așternu pe față.

— E vorba de fetița mea, Carmen. Steiner ăsta n-o lasă deloc în pace. Ea se tot duce în gașca lui. Probabil că se droghează, ori fac dragoste. Nu-mi place.

Am încuviințat, înțelegător.

— Și chitanțele?

— Nu-mi pasă de lovele. Ea doar își pierde vremea cu el. La dracu! Fata asta are ceva care-i face pe bărbați s-o ia razna. Te duci la Steiner ăsta și-i spui s-o lase în pace pe Carmen, or' îi rup gâtul cu mâna, mea! Înțelegi?

Toate astea le spusese dintr-o suflare, cu furie. Ochii i se micșoraseră, deveniseră rotunzi și plini de ură. Aproape că i se auzeau dinții scrâșnind. I-am zis:

— De ce să-i spun eu? De ce nu-i spui chiar tu?

— Pentru că s-ar putea să mă-nfurii prea tare și să-l omor pe... țipă el.

Am scos un băț de chibrit din buzunar și am curățat resturile de cenușă din pipă. L-am privit atent o clipă și mi-a venit o idee.

— Aiurea! Ți-e frică! i-am zis.

Pumnii lui uriași se ridicară instantaneu. Îi ținu la nivelul umerilor, apoi îi scutură: două noduri uriașe de oase și mușchi. Îi coborî încet, apoi respiră adânc.

— Mda. Mi-e frică. Nu's cum s-o rezolv, treaba asta. Înto'deauna apare unu' nou și to' numa' nenorociți. Acu' v'o câțva timp în urmă i-am da' la unu', Joe Marty, cinci bătrâne s-o lase-n pace, și încă mai e supărată pe mine.

Am privit pe fereastră la ploaia care izbea în ea, turtindu-se de geam și alunecând în forme groase, ca gelatina topită. Era cam prea devreme să plouă în halu' ăsta, din punctul de vedere al calendarului.

— N-ajungi nicăieri dacă le dai bani, i-am spus. S-ar putea să-ți mai ceară și s-o faci toată viața. Deci, te gândești că ar fi bine dacă m-aș duce eu și aș face pe durul

cu Steiner ăsta.

— Zi-i că-i rup gâtul!

— Nu trebuie să te deranjezi. Îl știu pe Steiner și i-aș rupe și eu gâtul, și încă definitiv.

Se aplecă în față și îmi strânse mâna. Ochii îi deveniseră aproape copilăroși și în fiecare îi înnota câte o lacrimă.

— Ascultă, M'Gee zice că ești un băiat fain, îți zic o chestie pe care n-am mai spus-o la nimeni până acu'. Carmen nu-i copilu' meu. Am găsit-o-n Smoky, un copilaș pe o stradă. N-avea pe nimeni. Mă to' gândesc dacă n-am furat-o.

— Poate chiar ai furat-o, îi zic, încercând să-mi eliberez mâna din strânsoare.

Omul mă strângea de parcă ar fi îndoit un stâlp de telegraf.

— Atunci, am plecat, spuse el dur, apoi continuă ciudat de blând. Am venit aici să-ncerc să fac ceva bun. Fata a crescut. Țin mult la ea.

— A-ha! fac eu. E normal.

— Nu-nțelegi. Aș lua-o de nevastă.

Am holbat ochii la el.

— Se face mare, poate fi o chestie normală, nu?

Vocea lui mă implora, de parcă ar fi depins de mine.

— Ai întrebat-o vreodată?

— Mi-e frică s-o fac, zise el umil.

— Ține la Steiner?

Dădu din cap.

— Da' asta nu-nseamnă nimic.

Îl credeam. M-am ridicat de pe pat, am deschis un geam și am lăsat ploaia să mă izbească în față timp de un minut.

— Hai s-o lămurim. Am lăsat geamul în jos și m-am întors. Pot să te scap de Steiner. Nu e mare lucru. Cu tine

nu sunt prea lămurit, în schimb.

Îmi apucă din nou mâna, puțin cam prea repede de data asta. Continuai:

— Ai venit aici făcând pe durul, fluturându-ți teancul de bani, și acum pleci foarte liniștit. Nu că ți-aș fi spus eu ceva anume. Știai deja. Nu sunt nici Dorothy Dix, dar nici o prună uscată n-am ajuns. Dar o să mă ocup de Steiner, dacă vrei neapărat.

Se ridică stângaci, învârtindu-și pălăria și privind în jos, la picioarele mele.

— Scap-o de el, cum ai zis. Or'cum, nu e dă teapa ei.

— S-ar putea să te cam usture la buzunar.

— Nu-i nimic. D'asta-l și am, spuse.

Își încheie nasturii la trenci, își îndesă pălăria pe capul lui mare și cârlionțat și porni spre ușă. O închise cu grijă, de parcă ar fi ieșit dintr-o cameră de spital.

Mi se părea la fel de aiurit ca o pereche de șoricei care valsează, dar îmi plăcea.

Am încuiat comoara, pe care tocmai o promisem în casa de bani, mi-am pregătit o băutură și m-am lăsat în fotoliul care încă îi mai păstra căldura corpului. În timp ce mă jucam cu paharul, mă întrebam dacă avea vreo idee despre adevărata față a afacerii lui Steiner.

Steiner avea o colecție de cărți pornografice rare, sau pe aproape, pe care le închiria cu zece dolari pe zi unei categorii speciale de persoane.

2.

Ziua următoare a plouat tot timpul. Spre sfârșitul după-amiezii, așteptam într-un Chrysler albastru decapotabil, parcat pe Boulevard, aproape vizavi de ușa de la intrarea îngustă a unui magazin deasupra căruia strălucea o firmă de neon pe care scria: „H.H. Steiner”.

Ploaia acoperise carosabilul până la nivelul

bordurilor, umpluse rigolele și polițiștii solizi, îmbrăcați în impermeabile de cauciuc care străluceau ca niște țevi de revolver, se amuzau luând în brațe fete în ciorapi de mătase și pantofiori pentru a le ajuta să traverseze.

Ploaia răpăia pe capota Chryslerului, sărind de pe pânza întinsă și prelingându-se în interior pe la îmbinări, astfel că la picioare, pe podeaua mașinii, se formase o mică băltoacă.

Aveam cu mine o sticlă zdravă de scotch pe care o foloseam din când în când, doar pentru a-mi ține treaz interesul.

Afacerea lui Steiner mergea chiar și pe vremea asta: sau poate chiar din cauza vremii. În fața magazinului opreau mașini drăguțe din care coborau tot felul de oameni drăguți, ce se întorceau având sub braț diverse pachete. Desigur, puteau fi cărți rare, sau ediții de lux.

La cinci și jumătate, un băiat cu o față plină de coșuri și cu o scurtă de piele strânsă pe corp, ieși din magazin și o porni într-un galop rapid pe trotuar, dispărând pe prima străduță alăturată. Se întoarse cu o mașină coupé, gri-crem. Steiner ieși din magazin și se urcă în mașină. Purta o haină lungă de piele verde închis, o țigară într-un portțigaret de chihlimbar și era fără pălărie. Nu puteam să-i văd ochiul de sticlă de la distanța aia, dar știam că are unul. Tânărul în scurtă îi ținu umbrela până la mașină, apoi o strânse și o lăsă în mașină, pe geam.

Steiner porni spre vest pe Boulevard, cu mine după el. După districtul comercial, în Pepper Canyon, o luă spre nord. Îl urmăream destul de lejer, cam la un bloc distanță. Eram aproape sigur că se îndreaptă spre casă, lucru normal de altfel.

Părăsi Pepper Canyon, înscriindu-se pe o panglică serpuitoare de asfalt numită La Verne Terrace și o urcă aproape până în vârf. Era un drum îngust cu un terasament înalt pe o parte și cu câteva vile drăguțe pe partea cealaltă. Acoperișurile nu depășeau cu mult drumul

de deasupra. Intrările erau mascate de boscheți. Zona arăta ca o livadă deasă, plină de copaci mustind de apă.

Hogeacul lui Steiner avea o intrare pătrată din gard viu, ceva mai înaltă decât partea de sus a ferestrelor. Intrarea era un fel de labirint și ușa nu era vizibilă dinspre stradă. Steiner își parcă mașina gri-crem în garajul încăpător, încuie, trecu prin labirint cu umbrela deschisă, apoi în casă se aprinseră luminile.

În timp ce făcea toate astea l-am depășit și am urcat până în vârful dealului. Am întors și am parcat chiar lângă casa de deasupra lui. Părea să fie încuiată sau goală, oricum nu se vedea nici un semn de viață. Am avut o scurtă discuție cu sticla de scotch, apoi m-am pus pe așteptat.

La șase și un sfert, niște faruri au măturat dealul. Se întunecase de-a binelea. În fața casei lui Steiner se opri o mașină. Din ea ieși o fată subțire și înaltă, îmbrăcată într-un impermeabil. Lumina filtrată printre crengile gardului viu era suficientă pentru a-mi da seama că fata era brunetă și probabil drăguță.

Voci străpunseră ploaia, după care urmă un țipăt. Am zburat din mașină, am coborât dealul și cu o lanternă creion am studiat mașina. Era un Packard maro închis, decapotabil. Era înscris pe numele Carmen Dravec, 3596 Lucerne Avenue. M-am întors la caleașca mea.

Se scurse o oră, îngrozitor de încet. Nici o mașină, nici în sus, nici în jos. Părea un cartier foarte liniștit.

Deodată, un flash orbitor de lumină linse casa lui Steiner, orbitor ca un fulger în miezul verii. În timp ce bezna nopții se așternea la loc, un țipăt subțire, ca de clopoțel, străpunse întunericul și se reverberă ușor printre copacii îmbibați de apă. Eram afară din Chrysler înainte ca ultimul ecou să moară.

Nu mi se păruse a fi un urlat de groază. Mai degrabă extinderea unei exclamații de plăcere, cu un accent de

bețiveală, ceva aproape de idiotenie.

Casa lui Steiner era cufundată într-o tăcere deplină când am ajuns la spărtura din gardul viu și am ocolit colțul care masca ușa de la intrare. Am ridicat mâna să bat la ușă.

Exact în acel moment, ca și cum cineva așteptase așa ceva, trei împușcături izbucniră aproape înlănțuite în dosul ușii. Apoi se auzi un oftat lung, din tot sufletul, după care, niște pași repezi, care se îndepărtau prin dosul casei.

Am pierdut ceva timp să lovesc ușa cu umărul, fără să-mi iau suficient avânt. M-am trezit aruncat înapoi ca lovit de copita unui catâr voinic.

Ușa dădea într-o alee strâmtă, ceva ca o punte îngustă și primejdioasă. Nici o verandă, nici o cale de acces spre ferestre. Nu era nici un drum pentru a ocoli să ajungi în spate, doar să treci prin casă sau să zbori peste ea ca să ajungi la treptele de lemn care dădeau în aleea de dedesubt, trepte care în acel moment păreau a fi coborâte de cineva în goană.

Asta mă făcu să lovesc ușa din nou, de data asta cu destul avânt. Broasca a cedat și am făcut doi pași într-o cameră întunecoasă și plină de tot felul de obiecte. N-am văzut prea mult din ce era acolo. Pe mine mă interesa spatele casei.

Eram aproape sigur că acolo se instalase moartea.

Când am ajuns la ușa verandei din spate, s-a auzit duduital unei mașini care pornea. Când m-am uitat, mașina plecase în viteză, fără lumini. Asta era. M-am întors în living.

3.

Camera se întindea pe toată lățimea fațadei; avea tavanul foarte jos, cu grinzi, iar pereții erau vopsiți în cafeniu. Fâșii de tapet spânzurau peste tot pe pereți și pe

lângă ei erau așezate câteva rafturi joase cu cărți. În mijloc era întins un covor gros, rozaliu, pe care cădea o lumină pală, cu tentă verzuie, de la două veioze laterale. Între ele, un birou mare și jos cu un fotoliu negru pe care se afla o perniță din mătase. Pe tot biroul erau împrăștiate cărți.

Pe un soi de podium, într-un colț al camerei, se afla un scaun din tek cu spetează înaltă și brațe. O fată cu părul negru era pe scaun, așezată pe un șal roșu cu franjuri.

Stătea foarte țeapănă, cu mâinile sprijinite pe brațele scaunului, genunchii bine lipiți, pieptul împins înainte și bărbia ridicată. Ochiul îi era deschis larg, cu o căutătură de nebun, părând să nu aibă pupile.

Părea inconstientă la ce se petrecea în jurul ei fără să pozeze a inconstiență. Avea înfățișarea cuiva care face ceva foarte important, și încă într-o măsură deosebită.

Din gură îi ieșea un chicotit subțirel, fără să își schimbe expresia ori să își miște buzele. Nu părea să mă fi văzut. Purta o pereche de cercei, lungi de jad. În rest era complet goală.

Am privit spre celălalt capăt al camerei.

Steiner era întins pe spate pe podea, chiar la marginea covorului rozaliu, în fața unui obiect care părea un stâlp de totem. În gura totemului se zărea lentila unui aparat de fotografiat, cu obiectivul îndreptat spre fata din scaunul de tek.

Pe podea, lângă mâneca de mătase a halatului în care era îmbrăcat Steiner, zăcea un bliț. Cablul blițului ducea undeva în spatele totemului.

Steiner purta papuci chinezești cu tălpi de pâslă groasă, albă, pantaloni de pijama din mătase neagră și un halat chinezesc brodat. Pieptul îi era aproape în întregime acoperit cu sânge. Ochiul de sticlă îi sclipea puternic și era de departe cel mai viu lucru din persoana lui. Se vedea clar că nici una din cele trei împușcături nu își ratase ținta.

Blițul fusese fulgerul pe care îl văzusem producându-se ceva mai devreme, iar urletul acela ciudat, reacția fetei drogate și goale la vederea lui. Cele trei împușcături fuseseră ideea cuiva despre felul în care trebuiau să se desfășoare de fapt evenimentele. Probabil ideea tipului ai cărui pași îi auzisem coborând în viteză scările din spate.

Puteam să înțeleg câte ceva din punctul lui de vedere. Pentru moment, ideea lui de a încuia ușa de la intrare și de a pune lăncșorul de siguranță fusese destul de bună. Doar că intrarea mea fusese destul de violentă pentru a sparge încuietoarea.

Pe un colț al biroului se afla o tăviță roșie, lăcuită, cu două pahare subțiri, violete și un flacon pântecos, cu un lichid maroniu. Paharele miroseau a eter și a laudanum, o compoziție pe care nu am încercat-o niciodată, dar care părea că se potrivește perfect cu decorul.

Am găsit hainele fetei într-un colț al divanului, am ales dintre ele o rochie maro care se trăgea peste cap, asta ca să încep cu ceva și m-am îndreptat spre ea. Mirosea a eter de la câțiva metri.

Încă mai chicotea subțirel și într-un colț al gurii i se strânsese un firicel de salivă. Am pleznit-o peste față, nu prea tare. N-aș fi dorit să o scot din transa în care se afla și să o aduc la starea de urlete.

— Haide, i-am spus vesel foc. Hai să fim cuminți. Hai să ne îmbrăcăm.

— G-g-go... mi-a răspuns ea, fără pic de emoție.

Am mai pleznit-o o dată. Se părea că palmele o lăsau rece, așa că m-am apucat să o îmbrac singur.

Nici de îmbrăcat nu se prea sinchisea. M-a lăsat să îi ridic brațele în sus, dar și-a desfăcut degetele de la mâini, de parcă era mare șmecheră. Mi-a făcut o grămadă de draci cu mânecile, dar până la urmă am reușit să trag rochia pe ea. I-am luat lenjeria și pantofii și am sculat-o în picioare.

Am pornit. Uneori, cerceii ei mi se loveau de piept, alteori ne depărtam ca niște dansatori profesioniști. Am dus-o până lângă cadavrul lui Steiner și înapoi. Nu i-a dat nici o atenție lui Steiner și ochiului său sclipitor de sticlă.

I se părea o chestie amuzantă că nu putea să meargă singură și a încercat să mi-o spună, dar nu a reușit decât să bolborosească ceva confuz. Am așezat-o pe divan, i-am adunat rufele intime și le-am înfundat într-unul din buzunarele adânci de la trenciul meu, iar poșeta, în celălalt. M-am uitat prin biroul lui Steiner și am găsit un carnețel albastru, scris într-un cod care mi s-a părut interesant, așa că l-am băgat și pe ăsta în buzunar.

Apoi am mers în spatele totemului să scot negativul din aparat, dar nu i-am găsit ascunzătoarea. Eram din ce în ce mai nervos, dar m-am gândit că aș putea avea ceva mai mult timp pentru a găsi o explicație asupra prezenței mele acolo mai târziu, decât dacă, m-ar surprinde polițaii acum.

M-am întors la fată, i-am pus impermeabilul, m-am uitat în jur să văd dacă nu i-a mai rămas vreun lucru, am șters o grămadă de amprente care probabil nu erau ale mele, dar ar fi putut fi ale domnișoarei Dravec, am deschis ușa și am stins luminile.

Am luat-o sub brațul stâng și ne-am luptat prin ploaie până am reușit să o introduc în Packard. Nu prea îmi convenea să îmi las mașina acolo, dar nu aveam ce face. Cheile erau în contact, așa că am pornit încet în josul dealului.

În afara faptului că domnișoara Dravec și-a schimbat chicotitul în sforăit, nu s-a întâmplat nimic deosebit pe drumul până în Lucerne Avenue. N-am putut să-i mut capul de pe umărul meu, dar așa am reușit să nu i-l țin în poală. A trebuit să conduc foarte încet și drumul era lung, tocmai în capătul de vest al orașului.

Reședința familiei Dravec era o clădire uriașă, demodată, din cărămidă, așezată pe un teren întins, înconjurat de un zid înalt. O alee pavată cu dale trecea

printre niște porți metalice și urca o pantă lină printre ronduri de flori și peluze, până la o ușă uriașă de lemn, cu ochiuri mici de geam protejate de bare de fier. Prin ochiurile de geam se zărea puțină lumină, ceea ce îmi sugera că înăuntru nu e prea multă lume.

Am împins-o pe Carmen într-un colț al mașinii, i-am aruncat lucrurile pe banchetă și am coborât.

Mi-a deschis o servitoare. Mi-a spus că domnul Dravec nu este acasă și că nu știe unde ar putea fi. În orice caz, undeva în oraș. Avea o față lungă, gălbejită și blândă, un nas lung, fără pomeți și ochi mari și umezi. Arăta ca un cal blând și bătrân care a fost scos la păscut după o treabă îndelungată și părea exact persoana potrivită care să știe ce să facă cu Carmen.

Am arătat spre Packard.

— Ar fi bine s-o bagi în pat, am mârâit eu. Are noroc că n-am băgat-o la pârnaie, pentru halul în care conduce mașina.

Mi-a zâmbit trist și s-a îndreptat spre mașină.

A trebuit să merg pe jos prin ploaie cale de cinci blocuri până să găsesc un telefon în holul unei clădiri prăpădite cu apartamente de închiriat. Apoi am așteptat douăzeci și cinci de minute după un taxi. În timp ce așteptam, m-am gândit la lucrurile pe care nu reușisem să le rezolv.

Îmi trebuia neapărat negativul din aparatul lui Steiner.

4.

Am plătit taxiul pe Pepper Drive, în fața unei clădiri care adăpostea sediul unei companii, m-am întors pe jos până la baza dealului unde începea La Verne Terrace și am urcat serpentinele printre boscheți până la casa lui Steiner.

Nimic nu părea schimbat. Am trecut prin intrarea din labirint, am împins ușa încet și am simțit mirosul de țigară.

Nu fusese și înainte. Înainte fusese o gamă complicată de mirosuri, inclusiv aceea de praf de pușcă. Dar nu de țigară.

Am închis ușa, m-am lăsat într-un genunchi și am ascultat, ținându-mi respirația. Nu se auzea nimic, în afara zgomotului ploii pe acoperiș. Am îndreptat fascicolul subțire al lanternei de-a lungul podelei. Nimeni n-a tras în mine.

M-am ridicat, am găsit comutatorul unei veioze și am făcut lumină în cameră.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că de pe pereți dispăruseră mai multe fâșii de tapet. Nu le numărasem, dar spațiul gol de pe perete îmi sărea în ochi.

Apoi am observat lipsa cadavrului lui Steiner de lângă totemul cu aparatul de fotografiat în gură. Pe podea, peste marginea covorului roz, cineva întinsese un alt covor, pe locul unde fusese cadavrul lui Steiner. Nu era nevoie să îl dau la o parte ca să îmi dau seama de ce.

Mi-am aprins o țigară și am rămas în mijlocul camerei, în lumina slabă a veiozei, gândindu-mă la toate astea. După un timp, m-am dus la aparatul din totem. Am reușit să îl desfac, dar negativul lipsea.

Mâna mi se întinse spre telefonul de culoarea dudului de pe biroul lui Steiner, dar nu îl apucă.

Am traversat camera spre un mic hol din care am pătruns într-un dormitor destul de elegant, dar care semăna mai mult cu dormitorul unei femei decât cel al unui bărbat. Patul era acoperit cu o cuvertură lungă cu franjuri. Am ridicat cuvertura și m-am uitat sub pat.

Steiner nu era sub pat. Nu era niciunde în casă. Cineva îl luase de acolo. Singur nu prea ar fi putut să plece.

Nu fuseseră oamenii legii, pentru că ar fi fost încă

acolo. Nu trecuse decât o oră și jumătate de când Carmen și cu mine părăsisem locul. Și nu era prezent nici unul din haita de fotografi ai poliției, sau de căutători de amprente.

M-am întors în living, am împins cu piciorul blițul lângă totem, am stins lumina, am închis ușa, și m-am întors la mașina mea murată, pe care am readus-o la viață.

Mie îmi era indiferent dacă cineva dorea ca moartea lui Steiner să rămână ascunsă pentru o vreme. Mi se oferea șansa de a încerca să țin deoparte afacerea cu nudul lui Carmen.

Trecuse de zece când am ajuns la Berglund. Mi-am parcat mașina și am urcat în apartament. Am făcut un duș, m-am vârat în pijama și mi-am pregătit un grog fierbinte.

M-am uitat de câteva ori spre telefon, întrebându-mă dacă să-i dau sau nu telefon lui Dravec să văd dacă a ajuns acasă, apoi mi-am zis că ar fi o idee mai bună să îl las până a doua zi.

Mi-am aprins o pipă și m-am așezat cu grogul și carnețelul lui Steiner în față. Era codificat, dar aranjamentul spațiilor și paragrafelor formau o listă de nume și adrese. Erau peste patru sute cincizeci. Dacă asta era lista de fraieri ai lui Steiner, însemna că avusese o mână de aur, ca să nu mai vorbim de eventualele șantaje.

Oricare nume de pe listă putea fi cel al criminalului. Nu îi invidiam deloc pe polițiștii care urmau să o primească.

Am băut prea mult whisky încercând să descifrez codul. Pe la miezul nopții m-am dus la culcare și am visat un tip într-un halat chinezesc, cu pieptul plin de sânge, care urmărea o fată goală, cu niște cercei lungi, de jad în urechi, în timp ce eu încercam să fotografiez scena cu un aparat fără film.

Violets M'Gee m-a sunat în dimineata următoare, înainte să termin cu îmbrăcatul, dar după ce frunzărisem ziarele și văzusem că nu apăruse nici o referire la Steiner. Vocea îi era voioasă, vocea unuia care dormise bine toata noaptea și nu datora bani nimănui.

— Ei, ce face băiatu'? începu el.

I-am zis că totul ar fi în ordine, dacă nu aş avea probleme cu abecedarul. A râs distrat, apoi vocea i-a devenit cam prea degajată.

— Tipul ăla, Dravec, pe care ți l-am trimis, ai făcut ceva pentru el?

— A plouat prea tare, i-am răspuns, dacă ăsta putea fi un răspuns.

— A-ha. Se pare că e un tip căruia i se întâmplă tot felul de lucruri. O mașină care îi aparține tocmai e spălată de flux pe cheiul de la Lido.

N-am zis nimic, dar mâna mi se înțepenise pe telefon.

— Mda, continuă el vesel. Un Cadillac așa de frumos, plin cu nisip și apă de mare... A, era să uit. E și un tip înăuntru.

Am expirat încet, foarte încet.

— Dravec? am șoptit.

— Nooo. Un flăcău tânăr. Nu l-am anunțat încă pe Dravec. O țin încă sub pălărie. Vrei să vii cu mine s-arunci o privire?

I-am spus că mi-ar place.

— Calc-o tare, atunci. Mă găsești la mine în cușcă, spuse M'Gee și închise.

Bărbierit, îmbrăcat și cu un mic dejun frugal în mine, eram la Primărie în mai puțin de o jumătate de oră. L-am găsit pe M'Gee studiind un perete galben, într-un mic birou galben pe care nu se mai afla nimic în afară de pălăria și unul din picioarele lui. Le luă de acolo pe amândouă și coborârăm în parkingul oficial al poliției. Am urcat amândoi într-o mașină mică și neagră.

Ploaia se opri se în timpul nopții și dimineța era toata numai azur și aur. În aer era destulă bună dispoziție pentru a-ți face viața simplă și dulce, dacă nu ai fi avut prea multe gânduri în cap. Eu aveam.

Până la Lido erau vreo patruzeci de kilometri, primii zece prin aglomerația traficului orașului. M'Gee parcurse distanța în trei sferturi de oră. Am oprit la un stop lângă o arcadă, dincolo de care se întindea un chei lung și negru. Mi-am săltat picioarele de pe podeaua mașinii și am ieșit afară.

Lângă arcadă erau, doar câteva mașini și puțină lume. Un ofițer pe motocicletă, de la Serviciul de circulație, împiedica accesul publicului pe chei. M'Gee îi arată o stea de bronz și coborâram pe chei, într-un miros atât de pătrunzător de pește, că nici ploaia de două zile nu reușise să îl îndepărteze.

— Uite-o, zise M'Gee. Pe remorcher.

Un remorcher scund și negru se legăna la capătul cheiului. Ceva mare, verde și nichelat atârna în cârlig, chiar în fața cabinei. În jur mișunau mai mulți oameni.

Am coborât treptele alunecoase până am ajuns lângă macara. M'Gee îl salută pe un ajutor de șerif îmbrăcat într-o uniformă verde-kaki și pe un altul în civil. Echipajul remorcherului, compus din trei oameni, se sprijinea cu spatele de marginea bordului, urmărindu-ne cu privirea.

Ne-am uitat la mașină. Bara de șoc din față fusese îndoită, iar un far și radiatorul erau sparte. Vopseaua și nichelul se zgârâiaseră în urma contactului cu nisipul, iar tapițeria se înnegrise, îmbibată cu apă de mare. Altfel, mașina nu părea într-o stare prea proastă. Era o chestie mare, în două nuanțe de verde, cu o dungă de culoarea vinului roșu și cu tot felul de ornamente.

M-am uitat cu M'Gee la partea din față a mașinii. Un băiat slăbuț și brunet, care, arătase destul de bine până nu demult, era încovoiat în jurul volanului, cu capul într-o

poziție ciudată față de corp. Fața îi era alb-albăstruie, iar ochii îi luceau stins sub pleoape. Gura deschisă avea nisip înăuntru. Într-o parte a capului se vedeau urme de sânge, pe care apa de mare nu reușise să îl spele întrutotul.

M'Gee se trase înapoi încet, hârâi din gât și începu să sugă două bomboane mentolate cu miros de violete. De aici i se și trăsese porecla.

— Care-i povestea? întrebă el, grăbit brusc.

Polițistul în uniformă arătă spre capătul cheiului. Parapetul de un alb murdar avea o spărtură mare într-un loc și bârnela ruptă se vedeau în spărtură, galben-lucitor.

— A trecut pe acolo. Șocul trebuie să fi fost foarte puternic. Ploaia s-a oprit mai devreme pe aici, cam pe la nouă, și lemnul în ruptură este uscat. Deci, s-a întâmplat după nouă. Asta-i tot ce știm, și că a căzut într-un loc cu apă foarte adâncă, așa că nu s-a deteriorat prea tare: deci, cam pe la jumătatea refluxului. Adică tocmai în vremea când s-a oprit ploaia. Se vedea sub apă când au venit băieții la pescuit azi de dimineață. Am adus remorcherul s-o scoatem. Și atunci l-am văzut și pe tipul acela mort.

Celălalt agent zgâria puntea cu vârful pantofului. M'Gee îmi aruncă o privire laterală scurtă, cu ochii lui de vulpoi. N-am zis nimic.

— O fi avut ceva la bord, amicul, spuse el gânditor. Să iasă el așa singur, pe ploaie... O fi fost vre-un îndrăgostit de volan. Mda, cred că era beat.

— Beat, pe dracu', zise agentul în civil. Avea frâna de mână pe jumătate trasă și are o lovitură în tâmplă, întreabă-mă pe mine și o să-ți spun că-i vorba de o crimă.

M'Gee îl privi politicos, apoi se uită la cel în uniformă.

— Tu ce zici?

— Eu aș zice că-i vorba de o sinucidere. Are gâtul rupt, iar la cap s-ar fi putut lovi în cădere. Și frâna de mână ar fi putut s-o atingă tot în cădere. Eu așa aș fi făcut

dacă aş fi vrut să mă sinucid.

M'Gee dădu din cap.

— L-aţi percheziţionat? Cine-i tipul?

Cei doi poliţişti priviră spre mine, apoi spre mulţimea de oameni din echipaj.

— O.K., făcu M'Gee, lăsaţi-o baltă. Ştiu cine e.

Un omuleţ cu ochelari şi faţă obosită îşi făcu apariţia cu o geantă neagră de-a lungul cheiului, coborând treptele alunecoase. Găsi un loc mai curat şi îşi puse jos geanta. Îşi dădu jos pălăria şi se şterse pe gât, zâmbind obosit.

— Salut, doctore. Uite-ţi pacientul, îi spuse M'Gee. A servit o bucată de parapet. Asta e tot ce ştim.

Doctorul se uită posomorât la mortul din maşină. Îi pipăi capul, îl mişcă puţin, îi palpă coastele. Îi ridică o mână flască şi îi privi unghiile. O lăsă să cadă, făcu un pas înapoi şi îşi recuperează geanta.

— Cam de douăsprezece ore, spuse el. Şi-a rupt gâtul, desigur. M-aş mira să fi înghiţit ceva apă. Mai bine l-aţi lua de-aici până nu întepeneşte de tot. O să vă spun restul după ce o să-l am întins pe masă.

Înclină din cap spre cei din jur, urcă treptele şi o luă de-a lungul parapetului. O ambulanţă tocmai lua poziţie lângă arcadă, la capul cheiului.

Cei doi poliţişti mormăiră ceva şi se apucară să îl scoată pe şofer din limuzină. Îl întinseră pe nisip, lângă maşină.

— Hai să mergem, îmi spuse M'Gee.

Le atrase atenţia să-şi pună lacăt la gură până vor primi dispoziţii de la el. Ne-am întors la mica maşină neagră şi am luat-o înapoi spre oraş pe o autostradă curăţită de ploaie, printre coline cu culmile rotunjite de nisip alb, punctate din loc în loc de tufişuri. Câţiva pescăruşi se roteau şi plonjau în valurile mării din apropierea ţarmului. Departe, la orizont, două iahturi albe păreau suspendate de cer.

Am rulat câțiva kilometri buni fără să scoatem o vorbă, apoi M'Gee își întoarce un obraz spre mine:

— Vreo idee, ceva?

— Prea subțiri, i-am zis. Nu l-am mai văzut niciodată pe tip. Cine e?

— Mă gândeam că o să-mi spui tu.

— Las-o baltă, Violets, i-am spus.

M'Gee mârâi, ridică din umeri și fu cât pe-acți să ieșim cu mașina de pe șosea.

— Șoferul lui Dravec. Un băiat numit Carl Owen. De unde știi? L-am băgat la răcoare acum un an pentru răpire de persoană. A fugit cu aiurita aia de fată a lui Dravec în Yuma. Dravec s-a dus după ei, băiatul a căzut în bazinul cu peștișori de aur și asta a fost tot. Dar fata se legase de el, așa că, a doua zi dimineata, bătrânul intră ca o vijelie la noi și își retrace plângerea, spunând că băiatul vroia s-o ia de nevastă, atâta doar că fata nu era prea hotărâtă. Îl scoate pe flăcău cu forța și-l reangajează ca șofer la el, unde și rămâne până acum. Cezici de asta?

— Caracteristic pentru Dravec, îi zic.

— Mda, dar poate că băiatul a recidivat.

M'Gee avea părul grizonat, obrații rotunzi și niște buze bosumflate numai bune pentru pupat copii mici. I-am privit fața pe o parte și pe cealaltă, și deodată m-am prins. Am izbucnit în râs.

— Te gândești că Dravec ar putea fi asasinul?

— De ce nu? Puștiul mai face o încercare și Dravec devine prea dur. E un tip solid și ar putea rupe cu ușurință gâtul cuiva. După asta se sperie, vine cu mașina pe cheiul de la Lido și-i face vânt prin parapet. Zi și tu dacă nu merge. Dar mai bine nu mai zi nimic. E clar ca bună ziua.

— Rahat, îi zic. Și după aia nu mai are decât patruzeci de kilometri de mers pe jos până acasă, pe ploaie.

— Continuă. Umilește-mă.

— Daa, sigur, Dravec l-a omorât, zic eu. Tocmai jucau capra cu figuri, și Dravec a căzut peste el.

— O.K., amice. O să vină și ziua în care o să fac eu bășcălie de tine.

— Ascultă, Violets, i-am spus foarte serios. Dacă puștiul a fost asasinat – și voi încă nu sunteți siguri că e vorba de un asasinat – nu e genul de crimă pe care ar comite-o Dravec. Ar putea ucide un om la furie, dar l-ar lăsa acolo. N-ar face atâta circ.

Drumul părea acoperit cu tot felul de obstacole invizibile în timp ce M'Gee rumega ce îi spusese.

— Ce camarad, se plânse el. Mă chinui să pun la punct o teorie trăsnet și vii tu și uite ce îmi faci din ea. La dracu'. Mai bine nu te luam cu mine. Să te ia dracu'. Dar tot o să fiu cu ochii pe Dravec.

— Normal, am fost eu de acord. Ești obligat s-o faci. Dar nu Dravec l-a ucis pe băiat. E prea moale, în carapacea aia dură a lui.

Se făcuse amiază când am ajuns înapoi în oraș. Nu aveam în mine decât whisky-ul din noaptea trecută și firimiturile de dimineață. Am coborât pe Boulevard și l-am lăsat pe M'Gee să meargă să-l vadă pe Dravec.

Eram curios să știu ce i se întâmplase lui Carl Owen, dar nu-mi convenea ideea că Dravec l-ar fi putut ucide.

Mi-am luat prânzul la o autoservire și m-am uitat pentru orice eventualitate într-un ziar. Nu mă așteptam să găsesc ceva despre Steiner și nici n-am găsit.

După ce am mâncat, am luat-o pe jos pe Boulevard, preț de vreo șase blocuri, să arunc o privire la magazinul lui Steiner.

6.

Magazinul ocupa un semifronton, cealaltă jumătate aparținând unui bijutier care se ocupa și cu împrumuturi.

Bijutierul stătea în ușa magazinului său. Era un tip solid, cu părul cărunț, cu ochi mari și negri de evreu și un diamant de nouă carate care îi sclipea pe un deget. Un zâmbet subțire și înțelegător îi arcui buzele în timp ce îl depășeam ca să intru în magazinul lui Steiner.

Magazinul era mochetat din zid în zid, pe toată suprafața, cu un covor albastru, gros, pe care se aflau câteva fotolii din piele, cu scrumirele aferente. Câteva colecții de cărți îmbrăcate în piele erau așezate din loc în loc pe niște măsuțe joase. Restul cărților se afla în vitrine închise cu sticlă, de-a lungul pereților. În spatele magazinului se afla o despărțitură lambriată, cu o ușă în mijloc, închisă. Chiar lângă ușă era un mic birou cu o veioză curbată, și la birou, o femeie.

Se ridică și veni spre mine, legănându-și formele strânse de o rochie strâmtă făcută dintr-un material negru care absorbea lumina, privindu-mă cu niște ochi verzi, umbriți de gene puternic rimelate. În urechi avea cercei mari, negri ca abanosul; părul i se unduia mătăsos în spatele lor. Unghiile îi erau lăcuite cu argintiu.

Mă servi cu un zâmbet pe care îl considera de bun venit, dar ce vedeam eu era un fel de grimasă de neîncredere.

— Ce să fie?

Mi-am tras pălăria pe ochi și m-am prefăcut nervos.

— Steiner? am zis.

— Astăzi lipsește. Aș putea să vă arăt...

— Am ceva de vânzare, i-am zis. Ceva ce caută de mult timp.

Unghiile de argint îi atinseră părul deasupra unei urechi.

— A... un comis voiajor. Ei bine, ce-ar fi să treci mâine?

— E bolnav? Aș putea să trec pe la el acasă, am sugerat plin de speranțe. O să fie bucuros să mă vadă.

Asta nu îi mai convenea. Se luptă cam un minut să își recapete respirația. Reuși totuși să folosească același ton diafan.

— Nu... nu cred că are vreun rost. Astăzi e plecat din oraș.

Am dat din cap, arătând probabil foarte dezamăgit, mi-am dus un deget la pălărie și am dat să mă întorc spre ieșire, când flăcăul cu fața plină de coșuri pe care îl remarcasem în seara trecută își strecură capul prin ușa panelată. Se retrase imediat ce dădu cu ochii de mine, dar nu înainte ca eu să văd prin deschizătură câteva lăzi pline cu cărți, pe cale de a fi împachetate, pe podea, în încăperea cealaltă.

Lăzile erau miciute, deschise și cărțile puse înăuntru alandala. Un bărbat într-o salopetă nou-nouță le umplea la repezeală. O parte din depozitul lui Steiner își lua tălpășița.

Am părăsit magazinul și am luat-o pe jos până la prima alee, apoi pe ea, până la următorul colț. În spatele magazinului lui Steiner era parcată o camionetă fără semnele distinctive ale vreunei firme anume. Partea din spate nu era acoperită cu prelată, așa că am putut vedea cum omul în salopeta nou-nouță din magazin, ajutat de un altul, încărca lădițele cu cărți.

M-am întors pe Boulevard. La o jumătate, de bloc am găsit un taxi. La volan era un tinerel cu o mutră obraznică; citea o revistă. I-am arătat niște bani și l-am întrebat:

— Urmărești o mașină?

M-a privit, s-a întins și a deschis portiera, a înfipt revista în suportul oglinzii retrovizoare și mi-a rânjit:

— Specialitatea mea, șefule.

Am mers până la capătul aleii și am parcat lângă o gură de incendiu.

Se adunaseră cam o duzină de lădițe în camion când omul cu salopeta cea nouă s-a urcat la volan și a pornit

motorul. A luat-o în jos pe alee și apoi pe stradă, până la capăt. Șoferul meu a făcut la fel. Camioneta a, intrat pe Garfield, spre nord, apoi spre est. Traficul era foarte aglomerat și șoferul meu se ținea mult prea departe.

Tocmai îi spuneam asta, când camioneta a luat-o spre nord din nou, pe o stradă numită Brittany. Când am ajuns noi pe Brittany nu mai era nici urmă de camionetă. Flăcăul cu mutra obraznică mă îmbărbătă cu câteva șuierături prin geamul despărțitor și începu să urce strada cu cinci kilometri pe oră, uitându-se după camionetă printre copacii de pe marginea străzii. Nu mă simțeam deloc îmbărbătat.

Brittany se mai întindea spre est doar cale de două blocuri și dădea într-o altă stradă, Randall Place, într-o limbă de teren pe care era construită o clădire albă cu apartamente, cu fațada în Randall Place și intrarea în garaj în Brittany, garajul fiind chiar la parter. Tocmai ne apropiam de clădire și șoferul meu îmi spunea că nu poate să fie prea departe camioneta, când am văzut-o în garaj.

Am ocolit până în fața blocului, am coborât și am intrat în hol.

Nu exista nici un tablou cu sonerii și numele locatarilor, în schimb, lângă un perete fusese tras un birou vechi și pe el erau așezate câteva cutii poștale cu nume pe ele.

Numele din dreptul apartamentului 405 era Joseph Marty. Joe Marty era numele tipului care se jucase cu Carmen Dravec până ce tăticu' îi dăduse cinci mii de dolari s-o lase în pace și să se joace cu altă fetiță. Ar fi putut fi același Joe Marty.

Am coborât câteva trepte și am împins o ușă cu un geamlâc din vitraliu care dădea în garajul semi-întunecat.

Bărbatul în salopeta nou-nouță aranja lădițele în liftul automat pentru marfă.

M-am oprit lângă el, mi-am aprins o țigară și l-am

urmărit. Nu i-a prea plăcut asta, dar n-a zis nimic. După un timp, am spus:

— Ai grijă la greutate, amice. Nu duce decât o jumătate de tonă. Unde le duci?

— Marty, patru-zero-cinci, a răspuns, după care s-a uitat ca și cum i-ar fi părut rău că mi-a spus.

— Fain, i-am zis. O să aibă ceva de citit.

M-am întors pe scări în hol, am ieșit din clădire și am urcat în taxi. Ne-am întors în centru, la blocul unde aveam biroul. I-am dat șoferului cam prea mulți bani, iar el mi-a dat o carte de vizită murdară pe care am aruncat-o în scui pătoarea de alamă de lângă lift.

Dravec proptea zidul din fața ușii biroului meu.

7.

După ploaie, era cald senin, dar el era tot în trenciul lui suedez. Era deschis în față, ca și haina și purta o vestă pe dedesubt. Cravata avea nodul undeva în dreptul unei urechi. Fața îi arăta ca o mască de chit cenușiu pe care cineva desenase o barbă nerasă de trei zile.

Arăta groaznic.

Am descuiat ușa, l-am bătut pe umăr, apoi l-am împins, înăuntru și i-am dat un scaun. Respira greu, fără să spună nimic. Am scos o sticlă de rachiu de orez din birou și am turnat în două pahărele. Le-a băut pe amândouă fără o vorbă. Apoi s-a prăbușit în scaun, a oftat și a scos un plic alb dintr-un buzunar interior. L-a pus pe birou și și-a lăsat mâna lui mare și păroasă pe el.

— Nasol cu Carl, am zis. Am fost cu M'Gee azi de dimineață acolo.

Se uită la mine, absent. După un timp, a zis:

— Mda. Carl a fost un băiat bun. Nu ți-am prea zis de el.

Am așteptat, uitându-mă la plicul de sub mâna lui. S-

a uitat și el.

— Tre' să te las să vezi, a mormăit.

L-a împins ușor peste birou și și-a ridicat mâna atât de greu de parcă, toată viața i-ar fi depins de gestul ăsta. Două lacrimi îi apăruseră în ochi și i se rostogoleau pe obrajii nerași.

Am ridicat plicul pătrat și l-am privit. Îi era adresat, acasă, scrisul fiind foarte citeț, cu stiloul. Era trimis recomandat. L-am deschis și am privit fotografia lucioasă dinăuntru.

Carmen Dravec era așezată pe scaunul de tek, purtând cerceii de jad. Privirea îi era și mai aiurită - dacă se mai putea așa ceva - decât atunci când o văzusem eu. M-am uitat pe spatele fotografiei, am văzut că era gol și am așezat-o așa pe birou.

— Povestește-mi, i-am zis cu grijă.

Dravec și-a șters lacrimile de pe față cu dosul manșetei, și-a pus mâinile pe suprafața biroului și și-a privit unghiile murdare. Degetele îi tremurau pe birou.

— M-a sunat un tip. Zece bătrâne pentru negativ și poze. Treaba se rezolvă astă seară, sau dacă nu, trimit marfa la o fițuică de scandal.

— Astea-s vorbe goale, i-am zis. O fițuică de scandal nu poate publica așa ceva, dacă nu se bazează pe o poveste. Care-i povestea?

Și-a ridicat ochii foarte încet, de parcă ar fi fost foarte grei.

— Nu-i tot. Tipu' a zis că treaba-i încurcată. Să mă mișc repede, altfel fata intră la răcoare.

— Bun, și care-i povestea? l-am întrebat din nou, umplându-mi pipa. Carmen ce zice?

Își scutură capul său mare și cârlionțat.

— N-am întrebat-o. Nu mă lasă inima, săraca fată. Fără haine pe ea... Nu, nu mă lasă inima... N-ai făcut nimic cu Steiner până acu', așa-i?

— N-a mai fost nevoie, i-am zis. Cineva a fost mai rapid decât mine.

Mă privi cu gura pe jumătate deschisă, fără să înțeleagă. Era clar că nu știa nimic din ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

— Carmen a ieșit aseară? l-am întrebat cu grijă.

Era încă în stare de șoc, cu gura căscată, chinuindu-și creierii.

— Nu. E bolnavă. Era-n pat, bolnavă, când am ajuns eu acasă. N-a ieșit deloc... Ce vrei să zici de Steiner?

Am luat sticla de rachiu și am umplut din nou paharele. Mi-am aprins pipa.

— Steiner e mort, i-am spus. Cineva s-a săturat de șmecheriile lui și i-a dat câteva găuri cu un pistol. Aseară, pe ploaie.

— Isuse, spuse el uimit. Erai acolo?

Am dat din cap.

— Eu nu. Carmen era acolo. Asta e încurcătura despre care vorbea tipul. Bineînțeles că nu l-a împușcat ea.

Fața lui Dravec deveni roșie de furie. Își strânse pumnii. Respirația îi produse un sunet dogit și pulsul îi umflă venele de la gât.

— Nu-i adevărat! E bolnavă. N-a fost afară. Era bolnavă, în pat, când am ajuns eu acasă.

— Mi-ai mai spus asta. Nu-i adevărat. Eu am adus-o pe Carmen acasă. Servitoarea știe, doar că încearcă să fie discretă. Carmen a fost acasă la Steiner și eu pândeam afară. S-a auzit zgomotul unei arme și pașii cuiva care fugea. Nu am văzut cine era. Carmen era prea beată ca să-l vadă. De asta e bolnavă.

Încerca să îmi prindă privirea, dar ochii lui erau prea stinși și goi, de parcă lumina din spatele lor murise. Se prinse de brațele scaunului și strânse până ce încheieturile i se albiră.

— Nu mi-a zis, șopti el. Nu mi-a zis. Mie, care-aș face

orice pentru ea.

Nu mai era nici o emoție în vocea lui; doar oboseala de moarte a disperării. Își trase scaunul în spate.

— Mă duc s-aduc mălaiu', spuse. Alea zece bătrâne. Poate tipu' n-o să vorbească.

Apoi se prăbuși. Capul său mare și ciufulit îi căzu pe birou și suspinele îi cutremurară tot corpul. M-am ridicat, am ocolit biroul, și l-am bătut vreme îndelungată pe umăr, fără să zic o vorbă. După un timp, își ridică fața brăzdată de lacrimi și îmi prinse mâna.

— Iisuse, ce băiat fain poți fi, șopti el.

— Și asta-i nimic.

Mi-am tras mâna dintr-a lui și în schimb i-am pus în palmă un pahar de rachiu, l-am ajutat să îl ducă la gură și apoi să îl lase jos. Apoi am luat paharul gol și l-am pus pe masă. M-am reșezat.

— Trebuie să-ți revii și să ne înțelegem, i-am spus foarte serios. Oamenii legii nu știu încă nimic despre Steiner. Am dus-o pe Carmen acasă și mi-am ținut gura. Am vrut să vă dau o șansă, așa că am intrat eu în încurcătură. Acum e rândul tău.

Dădu încet și greoi din cap.

— Bine, fac ce zici tu, orice zici tu.

— Pregătește banii. Să-i ai gata când o să sune. Am câteva idei și s-ar putea să nu îi folosești. Dar acum nu e timp de complicații... Pregătește banii, fii pe fază și ține-ți gura. De rest mă ocup eu. Poți face asta?

— Da. Doamne, chiar că ești un tip fain.

— Nu vorbi cu Carmen, i-am spus. Cu cât își aduce mai puțin aminte din beție, cu atât mai bine. Fotografia, am bătut pe spatele pozei de pe birou, arată că cineva lucra cu Steiner. Trebuie să-l găsim, și încă repede, chiar dacă asta ne-ar costa zece bătrâne.

Se ridică încet.

— Nici-o chestie. Ăstia-s doar bani. Mă duc să-i scot.

Pe urmă mă duc acasă. Tu fă cum vrei. Și eu fac to' ce spui.

Îmi apucă din nou mâna, mi-o scutură și ieși încet din birou. I-am auzit pașii târșându-se pe coridor.

Am mai băut câteva păhărele și mi-am masat fața.

8.

Conduceam încet Chryslerul în sus pe La Verne Terrace spre casa lui Steiner.

La lumina zilei puteam să văd acum cât de abrupte erau dealul și scărița de lemn pe care fugise criminalul. Strada de jos nu era mai largă decât o alee. Pe ea erau două căsuțe cu fațadele spre a lui Steiner, dar nu chiar așa de apropiate. Cu zgomotul pe care îl făcuse ploaia, mă îndoiam ca cineva să fi dat vreo atenție împușcăturilor.

Casa lui Steiner părea foarte liniștită în soarele după amiezii. Șindrila nevopsită de pe acoperiș era încă udă de la ploaie. Copacii de pe cealaltă parte a străzii păreau să aibă frunze noi. Pe stradă nu era nici o mașină.

Și totuși, ceva mișca în tunelul de gard viu care masca intrarea din față la Steiner.

Carmen Dravec, îmbrăcată într-un pardesiu cu carouri, verde cu alb și fără pălărie, apăru în deschizătură și se opri brusc, privindu-mă uimită, de parcă nu ar fi auzit zgomotul mașinii. Se întoarse apoi rapid în labirint. Am mai mers puțin și am parcat mașina în dreptul unei case părăsite.

Am coborât și m-am întors. În plină zi părea o treabă foarte riscantă și primejdioasă.

Am intrat în labirint și am găsit fata stând în ușa crăpată, dreaptă și tăcută. O mână i se îndreptă încet spre gură și își mușcă un deget arătător ciudat, care nu părea să aparțină mâinii. Sub ochi avea cearcăne purpurii.

Am făcut-o să intre în casă și am închis ușa. Am stat

uitându-ne unul la altul. A lăsat încet mâna în jos și a încercat să zâmbească. Apoi trăirile aparente i s-au șters de pe față și brusc a prins expresia inteligentă a capacului unei cutii de pantofi.

Mi-am compus o voce blândă și i-am spus:

— Ia-o-ncet. Noi doi suntem prieteni. Stai jos acolo, pe fotoliul de la birou. Eu sunt un prieten al tatălui tău. Nu fi speriată.

S-a dus și s-a așezat pe pernița galbenă de pe fotoliul negru al biroului lui Steiner.

Locul arăta cumplit de depravat, lipsit de nuanțele puternice ale nopții, așa, în lumina zilei. Încă mai putea a eter.

Carmen își linse colțurile gurii cu o limbă subțire și albă. Ochii ei negri păreau stupizi și exprimau mai degrabă starea de amețală decât de teamă.

Am frecat o țigară între degete și am împins câteva cărți ca să mă așez pe un colț al biroului. Am aprins-o, am tras câteva fumuri, apoi am întrebat-o:

— Ce faci aici?

A apucat un colț al pardesiului și a început să tragă de el. N-a răspuns.

— Ce îți mai aduci aminte de aseară?

La asta mi-a răspuns.

— Ce să-mi aduc aminte? Mi-a fost rău aseară, acasă.

Vocea ei avea o tentă prudentă, dar înecată; nu i-am dat atenție.

— Înainte de asta, am spus. Înainte să te duc eu acasă. Aici.

Un val de emoție puternică îi înroși gâtul, în timp ce pupilele i se măreau.

— Tu... tu ai fost? respiră ea și începu să își sugă din nou degetul.

— Da. Eu am fost. Cât de mult îți amintești?

— Ești de la poliție? mă întrebă.

— Nu. Ți-am spus că sunt un prieten de-al tatălui tău.

— Nu ești de la poliție?

— Nu.

În sfârșit, înregistră ce îi spuneam. Scoase un oftat lung.

— Ce, ce vrei?

— Cine l-a omorât?

Își ridică umerii în pardesiul caroiat, dar nu își schimbă expresia feței. Privirea îi coborî hoțeste, și întrebă:

— Cine... cine mai știe?

— Despre Steiner? Habar n-am. Poliția în nici un caz, altfel ar fi fost aici. Poate Marty.

Era doar o momeală aruncată la nimereală, dar i-a smuls un strigăt ascuțit.

— Marty!

Un timp am rămas amândoi tăcuți. Eu trăgeam din țigară, iar ea își sugea degetul.

— Nu fă pe deșteapta, i-am spus. Marty l-a omorât.

Obrazul i se lăsă cu un centimetru.

— Da.

— De ce a făcut-o?

— Nu... nu știu. Era un răspuns potrivit.

— L-ai văzut des în ultima vreme?

— Doar o dată, sau de două ori. Își împreună mâinile.

— Știi unde stă?

— Da! Aproape că mă scuipă.

— Care-i treaba? Credeam că îți place de Marty.

— Îl urăsc! aproape țipă ea.

— Deci ți-ar conveni să fi fost el. Avea o privire aproape albă, așa că a trebuit să îi explic. Vreau să zic, ai de gând să spui la poliție că a fost Marty?

Prin ochi îi trecu o undă de panică.

— Dacă aş omite povestea cu nudurile, am aruncat la întâmplare.

Începu să chicotească. Asta mi-a dat un sentiment neplăcut. Dacă ar fi urlat, dacă s-ar fi albit brusc, sau chair dacă ar fi căzut pe spate, mi s-ar fi părut cât se poate de natural. Dar nu. Ea chicotea.

Începuse să mi se facă silă de prezenţa ei. Numai privind-o, şi aveam senzaţia că sunt drogat.

Chicotelile crescură în intensitate, umplură camera, mişunau peste tot, ca şobolanii într-o încăpere goală. O apucaseră istericalele. M-am dat jos de pe birou, am făcut doi paşi şi am pleznit-o peste faţă.

Chicotelile se opriră brusc, dar reîncepu cu suptul degetului. De palme se părea că nu-i pasă. M-am aşezat din nou pe colţul biroului.

— Ai venit aici să cauţi negativul, ştiu, îţi trebuia să-l pui în album, i-am zis.

Încuviinţă din cap.

— Prea târziu. L-am căutat şi eu aseară. Dispăruse. S-ar putea să-l aibă Marty. N-ai glumit în privinţa lui Marty?

Îşi scutură capul cu forţă. Se ridică încet de pe scaun. Ochii i se îngustaseră şi păreau două scoici uşor crăpate, cu miezul înegrit.

— Trebuie să plec acum, spuse ea, de parcă tocmai fusese invitată la o ceaşcă de ceai.

Se îndreptă spre uşă şi tocmai apucase clanţa să o deschidă, când se auzi zgomotul unei maşini care oprea în faţa casei. Cineva coborî din maşină.

Se întoarse şi se uită la mine, îngrozită.

Uşa se deschise larg şi în pragul ei se opri un bărbat, privindu-ne calm.

Era un bărbat cu fața ridată, îmbrăcat într-un costum cafeniu și cu pălărie de fetru pe cap. Mâneca stângă a hainei era îndoită în interior de la jumătate și prinsă de haină cu un ac mare de siguranță.

Își scoase pălăria, închise ușa împingând-o cu umărul și se uită la Carmen cu un zâmbet șters. Părul negru și fin îi era tuns scurt și îi acoperea țeasta ca puful pe o gușă de porumbel. Hainele îi picau destul de bine și nu părea deloc un dur.

— Sunt Guy Slade, spuse el. Scuzați intrarea neprotocolară. Soneria n-a funcționat. Steiner e pe-aici?

Nu încercase nici o sonerie. Carmen se uită pierdută la el, apoi la mine și din nou la el. Își linse buzele, dar nu spuse nimic.

— Steiner nu e aici, domnule Slade, i-am spus eu. Nu știm unde ar putea fi.

Dădu din cap și își mângâie un pomete proeminent cu borul pălăriei.

— Prieteni de-ai lui?

— Eram în trecere, pentru o carte, am zis și i-am întors rânjetul. Ușa era întredeschisă. Am bătut și am intrat, exact ca dumneata.

— Aha, făcu Slade gânditor. Pur și simplu.

N-am zis nimic. Nici Carmen n-a zis nimic. Privirea ei se blocase pe mâneca lui goală.

— O carte, zici? continuă Slade.

Felul în care o spusese spunea multe. Știa probabil despre afacera lui Steiner.

M-am apropiat de ușă.

— Doar că dumneata nu ai bătut în ușă, i-am zis.

Îmi zâmbi puțin jenat.

— Așa e. Trebuia să fi bătut. Îmi pare rău.

— Noi plecăm acum, am spus eu, nepăsător.

Am luat-o pe Carmen de braț.

— Aveți vreun mesaj, în caz că apare Steiner? întrebă Slade, la fel de amabil.

— N-am vrea să te deranjăm.

— Păcat că nu vreți, spuse el cu vocea încărcată de înțeleșuri ascunse.

Am lăsat brațul fetei și am făcut un pas, îndepărtându-mă de ea. Slade era tot cu pălăria în mână. Nu făcea nici o mișcare. Ochii îi luceau amabil.

Am deschis ușa. Slade spuse:

— Fata poate să plece. Dar cu dumneata aș avea o vorbă.

L-am privit, încercând să par nepăsător.

— Crezi că glumesc? făcu Slade, zâmbind.

Carmen scoase un sunet ciudat lângă mine și o zbughi pe ușa deschisă. I-am auzit tocurile pe treptele care coborau panta. Nu îi văzusem mașina, dar trebuie să fi fost pe undeva pe aproape. Am început să zic:

— Ce dracu'...

— Las-o baltă, mă întrerupse Slade cu o voce de gheață. Ceva e în neregulă aici. Ia să vedem noi despre ce e vorba.

Începu să se plimbe prin cameră, cu grijă, cu prea multă grijă, chiar. Era încruntat și nu îmi acorda nici o atenție. Am aruncat o privire rapidă pe fereastră, dar n-am putut să văd decât partea de sus a mașinii lui, pe deasupra gardului viu.

Slade găsi flaconul pântecos și cele două pahare violete de pe birou. Miroși unul din ele. Un zâmbet de dezgust îi întinse buzele subțiri.

— Proxenetu' dracului, spuse el calm.

Se uită la cărțile de pe birou, mișcă două dintre ele, trecu prin spatele biroului și se opri lângă totem. Apoi privirea îi coborî pe podea, pe covorașul care fusese așezat pe locul unde zăcuse cadavrul lui Steiner. Mișcă preșul cu

picioarul și deodată se încordă.

Până acum jucase perfect, sau dispunea de un fler care mi-ar fi folosit mai degrabă mie, în meseria mea. Nu eram sigur care din cele două supoziții era cea bună, oricum, îmi dăduse de gândit.

Se lăsă încet într-un genunchi, astfel că biroul îl ascunse perfect. Mi-am scos pistolul de sub braț și m-am lipit de perete, cu mâinile la spate.

Se auzi o exclamație ascuțită și Slade sări în picioare. Brațul îi fulgeră și în mână îi apărură un Luger lung și negru, ca într-un număr de prestidigitație. Slade îl ținea ferm, cu degetele sale albe și lungi, fără să-l îndrepte spre mine și nici spre ceva anume.

— Sânge, spuse el, încet, rânjind. Privirea i se întunecase și devenise dură. E sânge acolo, sub covor. O grămadă de sânge...

I-am rânjit și eu.

— Am observat, i-am spus. E sânge vechi. Sânge uscat.

Se lăsă într-o parte, pe fotoliul negru din spatele biroului lui Steiner și așeză Lugerul pe birou, apoi trase spre el telefonul. Îl privi încruntat, apoi se uită la mine, la fel de încruntat.

— Cred că e timpul să avem o discuție cu oamenii legii, spuse el.

— Nu m-ar deranja.

Privirea i se îngustă până îi ajunse ca o lamă de brici. Nu îi convenise că fusesem de acord cu el. Spoiala de catifea dispărură de pe el, lăsând la iveală doar un tip dur, bine îmbrăcat, cu un Luger în mână. Dădea impresia că e în stare să îl folosească.

— Cine ești de fapt dumneata? mârâi el.

— Un detectiv. Nu contează numele. Fata e o clientă de-a mea. Steiner o tracasa cu un șantaj împuțit, așa că am trecut să vorbim cu el. Nu l-am găsit.

— Tocmai ați trecut pe-aici, deci.

— Exact, și? Te-ai gândit cumva că l-am împușcat noi pe Steiner, domnule Slads?

Zâmbi subțirel, fără să răspundă.

— Sau că Steiner a împușcat pe cineva și a fugit? am continuat eu cu sugestiile.

— Steiner n-a împușcat pe nimeni, spuse Slade. N-are mai mult curaj decât o mătă bolnavă.

— Vezi pe altcineva pe aici? l-am întrebat. Poate Steiner a servit o găină la prânz musafirilor și obișnuiește să sacrifice puii în salon.

— Nu m-am prins. Nu-ți prea înțeleg jocul.

I-am rânjit din nou.

— Hai, cheamă-ți prietenii de la poliție. Atâta doar că n-o să-ți placă felul în care vor reacționa.

Se gândi la asta fără să își miște vreun mușchi de-al feței. Apoi buzele i se întinseră peste dinți.

— De ce nu? întrebă el în final, pe un ton prudent.

I-am spus:

— Eu te cunosc, domnule Slade. Conduci Clubul Aladdin de pe Palisades. Jocuri tari. Lumini discrete, haine de seară și bufet super. Îl cunoști pe Steiner destul de bine ca să intri în casă la el fără să bați la ușă. Iar afacerea lui Steiner e destul de împuțită ca să nu aibă el nevoie de nițică protecție, ici și colo. Ai putea fi dumneata persoana aceea care i-o asigură.

Degetul lui Slade se încordă pe Luger, dar se relaxă imediat. Puse arma pe birou și o bătu ușurel cu palma. Pe față îi apăruse o grimasă.

— Cineva i-a făcut-o lui Steiner, spuse el încet, de parcă vocea și înfățișarea aparțineau unor persoane diferite. Nu a apărut azi la magazin. Nu a răspuns nici la telefon, așa că am venit să văd care e treaba.

— Mă bucur să aud că nu l-ai împușcat dumneata, i-am spus. Pune-l jos, Slade. Încă nu știi destule ca să-ți

folosești pocnitoarea. În nici un caz n-o să mă faci să vorbesc sub amenințarea armei. Pune-l jos. O să îți povestesc ceva, în caz că încă nu știi. Cineva i-a mutat cărțile lui Steiner din magazin, astăzi, cărțile cu care își ținea adevărata afacere.

Slade își lăsă arma pe birou pentru a doua oară. Se lăsă pe spate și își compuse o figură prietenoasă.

— Ascult, zise el.

— Și eu cred că cineva l-a curățat pe Steiner, i-am spus. Și că sângele ăla e sângele lui. Mutatul cărților din magazin ne-ar putea oferi explicația dispariției corpului de aici. Cineva dorește să preia afacerea și încă nu vrea ca Steiner să fie descoperit. Dar oricine a fost, ar fi trebuit să șteargă sângele. Și n-a făcut-o.

Slade asculta cu atenție. Colțurile sprâncenelor făceau unghiuri ascuțite pe tenul palid al tâmpelor. Am continuat:

— Asasinarea lui Steiner pentru a-i umfla afacerea e o tâmpenie și n-aș paria că așa s-au întâmplat lucrurile în realitate. Dar sunt sigur că cine a luat cărțile știe despre asta și că blonda din magazin e speriată ca dracu' din anumite motive.

— Altceva? făcu Slade nepăsător.

— Încă nu. Mai e o pistă în legătură cu drogurile, pe care vreau să merg puțin, să văd unde duce. Dacă reușesc, o să-ți spun unde. Și atunci o să intri tu în joc.

— Eu zic că ar fi mai bine chiar acum.

Își strânse buzele peste dinți și şuieră scurt, de două ori.

Am tresărit. Afară se auzi trântindu-se portiera unei mașini, apoi pași repezi pe scări.

Am scos arma de la spate. Slade se înegri la față văzând-o și mâna i se îndreptă spre Luger.

— N-o atinge! i-am spus.

Înțepeni cu mâna pe armă, fără însă s-o fi apucat. Am

trecut pe lângă el spre holișorul care dădea în spate, dar între timp ușa s-a deschis și m-am întors exact când intrau doi bărbați.

Unul era un roșcovan tuns foarte scurt, cu o față subțire și ochi neliniștiți. Celălalt era în mod vizibil boxer: un băiat drăguț, dacă făceai abstracție de nasul spart și refăcut și o ureche groasă ca o friptură de vacă pe care ți-o faci singur.

Niciunul dintre ei nu purta vreo armă la vedere. Se opriră, privind în jur.

Eu eram în spatele lui Slade, în ușă. Într-o tăcere deplină, Slade se lăsă cu fața în jos pe birou.

Gura pugilistului se căscă de uimire, dezvelind două șiruri de dinți albi, ascuțiți. Roșcatul tresări, speriat.

Slade era un tip îndrăzneț, fără nici o îndoială. Cu o voce clară și dură, le spuse:

— Pistolaru' ăsta l-a împușcat pe Steiner, băieți. Umflați-l!

Roșcatul își mușcă buza de jos și dreapta i se smuci după ceva de sub brațul stâng. Nu apucă însă să își termine mișcarea. Eram pregătit și pe fază. L-am împușcat în umărul drept, deși nu pot spune că mi-a făcut vreo plăcere. Zgomotul împușcăturii se auzi îngrozitor de tare în încăperea închisă; aveam senzația că se auzise în tot orașul. Roșcatul căzu pe podea, zvârcolindu-se și tremurând de parcă l-aș fi nimerit în stomac.

Boxerul nu făcu nici o mișcare. Știa probabil că nu e destul de rapid. Slade apucă Lugerul și începu să se întoarcă. Am făcut un pas înainte și l-am pocnit după ureche. S-a prăbușit peste birou, dărâmând cu arma un vraf de cărți. N-a apucat să audă ce i-am spus:

— Să știi că mi-e silă, să lovesc un tip înarmat pe la spate, Slade. Și nici după spectacole din astea radicale nu mă dau în vânt. Tu m-ai făcut să procedez așa.

Pugilistul rânji la mine și zise:

— O.K. bătrâne. Și acum, ce urmează?

— Aș vrea să plec de-aici, dacă se poate, fără alte împușcături. Sau să aștept până vine poliția. Mie mi-e totuna.

Părea că studiază foarte calm cele două alternative. Roșcatul tot mai gema pe podea, iar Slade era în continuare nemișcat, pe birou.

Pugilistul își ridică încet mâinile și și le împreună la ceafă. Tonul era de gheață:

— Nu prea știu care e treaba, dar mă lasă rece dacă pleci, unde pleci sau ce-o să faci acolo. Și să știi că nu acesta-i stilu' meu de-a conduce un party. Roiu'!

— Pari un băiat deștept. Ai mai mult bun-simț decât bossul tău.

Am ocolit biroul, apoi pe lângă zid, spre ușa deschisă. Boxerul s-a întors încet, urmărindu-mă cu mâinile la ceafă. Rânjetul era cam strâmb, dar era totuși un rânjet.

M-am prelins pe ușă și aproape că am făcut o cărare nouă prin labirintul de gard viu urcând dealul, cu senzația unui plumb fierbinte în ceafă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am sărit în Chrysler și aproape că am zburat peste creasta dealului și afară din cartier.

10.

Era trecut de cinci când am parcat vizavi de blocul cu apartamente de pe Randall Place. Câteva ferestre erau deja luminate și aparatele de radio urlau, acordate pe lungimi de unde diferite. Am luat liftul până la etajul patru. Apartamentul 405 era în capătul unui coridor lung, mochetat în verde și cu pereții de culoarea fildeșului. Un val de aer rece străbătea coridorul, venind de la ușa deschisă a scării de incendiu.

Pe tocul ușii cu numărul 405 era un mic buton din imitație de fildeș. L-am apăsat.

După un timp care mi s-a părut destul de îndelungat, ușa s-a deschis cam de un sfert de metru și în prag a apărut un bărbat. Era un tip subțire, cu picioare lungi, cu niște ochi căprui pe o față foarte bronzată. Părul creț îi creștea cam de la jumătatea craniului, lăsând mult loc unei frunți cafenii foarte bombate. Ochii căprui mă cercetară indiferenți.

— Steiner? l-am întrebat.

Pe fața lui nu s-a schimbat nimic. Aduse o țigare de undeva de după ușă și și-o vârî fără grabă între buzele lui maronii, strânse. Un colac de fum veni spre mine, și în spatele lui se rostogoliră liniștite vorbele, fără grabă, ori vreo intonație.

— Ce-ai spus?

— Steiner. Harold Hardwick Steiner. Tipul cu cărțile.

Omul dădu din cap. Îmi înregistrase remarca drept ceva firesc.

— Cred ca-l știu pe tip. Dar nu ne prea vizităm. Cine te-a trimis?

I-am zâmbit. Asta nu i-a prea plăcut. L-am întrebat:

— Ești Marty?

Fața cafenie deveni ceva mai dură.

— Și ce dacă? Ai v'o treabă, sau te distrezi?

Mi-am deplasat puțin piciorul, doar atâta cât să nu poată trânti ușa.

— Tu ai cărțile, i-am spus. Eu am lista de fraieri. Ce-ar fi dacă am discuta?

Marty nu își dezlipise privirea de pe fața mea. Mâna dreaptă îi dispăruse după tocul ușii din nou și umărul îi trăda mișcările pe care le făcea cu ea. În cameră, în spatele său, se auzi un zgomot, foarte ușor. Zgomotul unei draperii care alunecă pe o sârmă.

Apoi, ușa se deschise larg.

— De ce nu? Dacă-ți închipui că ai ceva la mână, spuse el rece.

Am trecut pe lângă el în cameră. Era o cameră drăguță, cu mobilă de bună calitate și nu prea înghesuită. Ferestrele de pe peretele opus intrării dădeau într-o mică terasă din piatră, peste care se vedeau poalele dealurilor scăldate în lumina amurgului. Lângă ferestre era o ușă închisă. O altă ușă, pe același perete, în colț, era mascată de o draperie care glisa pe o țeavă de alamă, sub galeria lipită de tavan.

M-am așezat pe o canapeluță pusă de-a lungul peretelui opus, fără nici o ușă. Marty închise ușa și se îndreptă spre un scrin înalt din stejar, bătut în ținte pătrate. O cutie de țigări cu balamale aurite era așezată pe raftul cel mai de jos. Marty o ridică fără să își ia ochii de pe mine și o duse până la o măsuță joasă, lângă care era un fotoliu. Se așează în fotoliu.

Am pus pălăria lângă mine și mi-am descheiat nasturele de sus al trenziului. I-am zâmbit lui Marty.

— Ei, s-auzim, spuse el.

Își stinse țigara, deschise cutia de țigări și scoase două țigări de foi, groase.

— Fumezi? mă întreabă și îmi aruncă una.

M-am întins să o aprind și am picat de fraier. Marty a lăsat cealaltă țigară de foi să cadă în cutie și dinăuntru a scos ca prin farmec un pistol. Am privit arma cu tot respectul. Era un Colt negru de poliție, de calibrul 38. În acel moment n-am mai avut nici un argument împotriva lui.

— Ia scoală-te un pic, zise Marty. Și fă vreo doi pași în față. Ai putea respira ceva aer proaspăt cu ocazia asta.

Vocea îi era voit indiferentă.

Pe dinăuntru eram turbat de furie, dar i-am rânjit. I-am zis:

— Ești al doilea tip pe ziua de azi care crede că dacă are o armă în mână l-a apucat pe Dumnezeu de picioare. Pune-o deoparte și hai să discutăm.

Sprâncenele lui Marty se împreună și își împinse

puțin bărbia în față. Ochii săi căprui păreau puțin nelămuriți.

Era îmbrăcat într-un costum albastru închis, cu cămașă albastră și cravată neagră. Fața lui maronie arăta destul de sobră peste aceste culori închise.

Ne uitam lung unul la celălalt. Nu m-am uitat la vârful negru al papucului care ieșea de sub draperia din stânga mea. Spuse cu voce liniștită:

— Nu mă-nțelege greșit. Nu sunt dur, sunt doar prudent. Nu știu cine mama-dracului ești. Ai putea fi un criminal plătit.

— Nu ești destul de prudent, i-am spus. Figura cu cărțile a fost de doi bani.

Respiră adânc și pe îndelete, apoi se lăsă pe spate, își încrucișă picioarele și își lăsă Coltul să se odihnească pe un genunchi.

— Nu te amăgi că n-o să-l folosesc, dacă e cazul'. Care-i treaba?

— Spune-i prietenei cu papuci ascuțiți că poate să iasă, i-am zis. O să obosească ținându-și respirația.

Fără să-și întoarcă privirea, Marty zise:

— Haide, Agnes.

Draperia care acoperea ușa glisă în lături și blonda cu ochii verzi din magazinul lui Steiner își făcu apariția în cameră. Nu părea prea surprinsă că mă vede acolo. Mă privi amărâtă.

— Am știut al dracului de bine de la început că ești o belea, îmi spuse ea supărată. I-am zis lui Joe să fie atent.

— Las-o baltă, izbucni Marty. Joe e suficient de atent. Mai fă niște lumină, să văd să-l împușc pe tipu' ăsta dacă e căzu'.

Blonda aprinse un lampadar înalt, cu picior, care dădea o lumină roșie, de la abajurul pătrat. Se așeză aproape sub el, într-un fotoliu îmbrăcat în velur și abordă un zâmbet chinuit. Era speriată până aproape de limită.

Mi-am amintit de țigara pe care o țineam în mână și mi-am băgat-o între buze. Marty m-a urmărit foarte atent în timp ce îmi scoteam chibriturile și o aprindeam.

Am scos un nor de fum și am vorbit prin el:

— Lista de fraieri despre care îți vorbeam e codificată, așa că încă n-o pot citi, dar e vorba de vreo cinci sute de nume. Tu ai douăsprezece cutii, deci cam trei sute de cărți. Mai sunt încă o grămadă, împrumutate. Hai să zicem, cinci sute în total. Dacă e o listă bună și eficientă și poți să cârmești toate, cărțile, asta înseamnă o afacere de un sfert de milion. Pune o rată de împrumut scăzută, să zicem de un dolar: asta înseamnă o grămadă de bani în ziua de azi. Destul ca să omori un tip.

— Ești nebun, dacă tu... izbucni blonda.

— Gura! se răsti Marty la ea.

Blonda se făcu mică și își lăsă capul pe spate, cu fața torturată de nervi.

— Asta nu-i o afacere pentru fraieri, am continuat eu să le explic. Trebuie să le obții încrederea și să o păstrezi. După părerea mea, partea cu șantajul este o greșeală. Trebuie scoasă din calcul.

Privirea căpruie a lui Marty mă fixa rece.

— Știi că ești bine, spuse el cu voce slabă. Și cine zici că e-n spatele afacerii ăsteia?

— Tu, i-am spus. Sau ești pe cale de-a fi.

Marty nu spuse nimic.

— L-ai împușcat pe Steiner ca să i-o iei, am continuat. Seara trecută a plouat. O vreme splendidă pentru împușcat. Necazul tău e că nu era singur când s-a întâmpnat. Ori n-ai observat, ori erai prea speriat și ai fugit. Dar ai avut destul curaj să te întorci ca să ascunzi undeva cadavrul – asta ca să ai timp să muți cărțile până se sparge buba.

Blonda scoase un sunet ciudat și își întoarse capul spre perete. Nu mai vroia să ne vadă. Ungھیile argintii i se

înfipseșeră în palme și își morfolea buzele.

Marty nici nu clipea. Era imobil, ca și Coltul din mâna sa. Fața îi era la fel de impasibilă ca o bucată de lemn sculptat.

— Amice, asta înseamnă să îți forțezi norocul, vorbi el într-un târziu. Al dracului noroc mai ai, că nu l-am împușcat eu pe Steiner.

I-am rânjit scârbos.

— Al tău, în schimb, a-nceput să te cam lase.

— Crezi că ai totul montat împotriva mea? Vocea îi sunase ca un scrâșnet metalic.

— Corect.

— Cum așa?

— Există cineva care o să povestească anumite lucruri.

Marty izbucni:

— Aia!! Nenorocita aia mică... s-o ia dracu', e-n stare.

N-am zis nimic. L-am lăsat să rumege ideea. După un timp, figura i se liniști și depuse arma pe măsuță, dar rămase cu mâna lângă ea, gata să o apuce la nevoie.

— Nu pari un ticălos, și cunosc destui, spuse el încet, cu ochii strălucindu-i printre sprâncenele castanii, apropiate. Și nici n-ai adus vreun copoi aici. Care-i șmecheria cu tine?

Am aruncat țigara și i-am urmărit mâna cu arma.

— Negativul din aparatul de fotografiat al lui Steiner. Toate amprenteale alea pe care le-ai lăsat peste tot. Tu ai fost ăla care l-a luat. Doar așa puteai să știi cine a mai fost acolo aseară.

Marty se întoarse încet spre Agnes. Fața îi era în continuare ațintită spre perete. Strângea din pumni. Marty se uită din nou la mine.

— Ești mai rece decât picioarele unui paznic de noapte în miezul iernii, bătrâne, zise el.

— Nu, Marty. Tu ești fraier că încerci să tragi de timp. Să știi că foarte ușor ai putea fi pus sub acuzația de crimă. E foarte clar. Dacă fata va trebui să își spună povestea acolo unde trebuie, nu te văd bine. Dar s-ar putea să nu vrea.

— Ești detectiv?

— Da.

— Dar cum ai dat, totuși, de mine?

— Îl urmăream pe Steiner. Steiner încerca să scoată niște bani de la Dravec. Pe Dravec poți să-l storci ușor de parale; chiar și tu ai făcut-o. Am urmărit cărțile de la magazinul lui Steiner până aici. Și după ce am auzit povestea fetei, restul a fost floare la ureche.

— Așa a zis ea, că l-am împușcat eu pe Steiner?

Am dat din cap.

— Dar poate că s-a înșelat.

Marty oftă.

— Mă urăște de moarte, îmi spuse el. Am dat-o odată afară pe ușă. Bine, am luat eu ceva bani, dar oricum, tot așa fi dat-o afară. E mult prea aiurită pentru mine.

— Am înțeles, Marty, am spus.

Se ridică încet, se uită la Coltul de pe măsută și îl băgă în buzunarul lateral de la haină, apoi se îndreptă și-și duse mâna spre buzunarul de la piept.

Cineva sună la ușă și butonul rămase blocat.

11.

Lui Marty nu îi plăcu deloc treaba asta. Buza de jos i se lăți și colțurile sprâncenelor i se ridicară. Întreaga figură i se alungise.

Sonerie continua să sune.

Blonda se ridică brusc. Tensiunea nervoasă prin care trecea, o făcea să arate bătrână și urâtă.

Cu ochii pe mine, Marty smuci un sertăraș de la scrinul cel înalt și scoase un revolver automat mic, cu prăsele albe. I-l întinse blondei. Aceasta îl apucă stângace, evident nefăcându-i nici o plăcere.

— Stai acolo lângă detectiv, șuieră el. Dacă devine obraznic, servește-l c-o porție de-aici.

Zgomotul soneriei încetă. Cineva de afară începu să bată repede și tare în ușă. Părea că e foarte grăbit. Marty traversă camera și descuie ușa. Mâna dreaptă îi alunecase în buzunarul de la haină și cu stânga smuci de clanță, deschizând brusc ușa.

Carmen Dravec îl împinse înapoi în cameră, cu țeava unui mic revolver lipită de fața lui cafenie.

Marty mergea dea-ndărătelea, drept, ca hipnotizat. Avea gura căscată și ochii măriți de spaimă; o știa pe Carmen și știa ce-i poate pielea.

Carmen trânti ușa și înaintă cu micul ei pistol întins în față. Nu se uita decât la Marty, nu părea să vadă pe altcineva decât pe Marty, cu aceeași privire de drogată.

Blonda avu un frison care îi cutremură tot corpul și îndreptă micul automat cu prăsele albe spre Carmen. Mi-am scos mâna din buzunar și am pocnit-o peste mâna cu arma, am prins-o puternic cu degetele și am apăsât piedica pistolului. A fost o luptă scurtă, căreia nici Carmen, nici Marty nu i-au dat nici o atenție. Am luat arma.

Blonda se uită îngrozită la Carmen Dravec. Carmen îl fixa pe Marty cu ochii ei goi.

— Dă-mi pozele.

Marty înghiți în sec și încercă să zâmbească.

— Desigur, fetițo, desigur, zise el cu voce slabă, fadă și amabilă, total diferită de cea pe care o folosisese când discutase cu mine.

Carmen arăta la fel de aiurită ca atunci când o găsisem pe scaunul lui Steiner. Atâta doar că acum avea control asupra mușchilor și a vocii. Îi spuse:

— *Tu l-ai împușcat pe Hal Steiner.*

— *Stai puțin, Carmen, am țipat eu.*

Carmen nu își întoarce capul. Blonda reveni la viață ca o furie, își apropie capul de mine de parcă ar fi vrut să mă muște de față, dar își înfipse dinții în mâna mea dreaptă, cea care ținea pistolul pe care i-l luasem. Am mai țipat o dată, de data asta de durere, dar se părea că nimeni nu mă bagă în seamă.

— *Ascultă, fetițo, se auzi vocea lui Marty, nu eu...*

Blonda își scoase dinții din mâna mea și mă scuipă în față cu propriul meu sânge, apoi se aruncă pe jos, încercând să mă muște de un picior. Am pocnit-o destul de tare cu pistolul în cap și am dat să mă ridic. Se rostogoli la picioarele mele și mă înlănțui cu mâinile în jurul gleznelor. Am căzut la loc pe divan. Blonda era surprinzător de puternică, animată de demența fricii.

Marty încercă să o pocnească pe Carmen peste mâna cu pistolul, dar rată ținta. Micul revolver scoase un sunet slab și înfundat, dar glonțul îl rată pe Marty, găurind în schimb un geam de la glasvandul de pe peretele opus.

Marty își reveni brusc, de parcă toți mușchii i se întorseseră dintr-odată acasă.

— *Doboar-o, seceră-i picioarele, tâmpitule, am strigat eu la el.*

Am pocnit-o pe blondă sub o ureche, de data asta ceva mai tare și ea a căzut pe podea. Am reușit să mă desprind și să fac doi pași laterali.

Marty și Carmen se înfruntau în continuare tăcuți și nemișcați, față în față, un stop cadru dintr-un film.

Ceva mare și greu lovi ușa de la intrare din exterior atât de puternic, încât aceasta se crăpă de sus până jos.

Bubuitura îl făcu pe Marty să își revină complet. Își smulse Coltul din buzunarul hainei și sări înapoi. Am tras un foc în direcția lui, țintindu-i umărul drept, dar nu l-am nimerit. Oricum, nu vroiam să îl rănesc prea grav. Obiectul

cel greu lovi din nou ușa cu o bubuitură care păru să zguduie toată clădirea.

Am aruncat micul automat și am scos arma mea exact în momentul în care Dravec pătrundea în cameră împreună cu ușa făcută țândări.

Avea o privire sălbatică și se clătina ca beat. Mâinile sale mari îi atârnavă ca la o gorilă, de-a lungul corpului. Ochii îi erau ieșiți din orbite și avea spume la gură.

Mă pocni puternic peste tâmplă, fără măcar să se uite la mine. Am căzut de-a lungul peretelui, între canapea și ușa spartă.

Tocmai încercam să îmi revin, scuturându-mi capul, când am auzit trosnetul pistolului lui Marty.

Ceva îi ridică haina lui Dravec la spate, de parcă ar fi aruncat în el cu o piatră din față și aceasta i-ar fi traversat corpul. Se poticni, dar își reveni imediat și se încordă ca un taur.

Am țintit și l-am împușcat pe Marty în piept. A tresărit puternic, dar Coltul din mâna lui a continuat să bubeie.

Apoi Dravec se interpuse între noi doi și Carmen fu înlăturată din drum ca o frunză moartă și nimeni nu mai putu interveni în nici un fel.

Gloanțele lui Marty nu îl puteau opri pe Dravec. Nimic în lume nu l-ar fi putut opri. Chiar și mort, tot ar fi pus mâna pe Marty.

Îl prinse cu o mână de gât, în timp ce acesta îi aruncă pistolul golit în față. Arma ricoșă de parcă ar fi lovit o minge de cauciuc! Marty scoase un urlet înăbușit, în timp ce Dravec îl strângea de gât și îl sălta ca pe o păpușă de cârpe.

O clipă, Marty încercă să se lupte cu uriașul, prinzându-l de încheieturile mâinilor. Se auzi un trosnet scurt și ascuțit și mâinile lui Marty căzură rupte, de-a lungul corpului. Apoi se auzi un alt trosnet, ceva mai

înfundat. Chiar înainte ca Dravec să își ia mâna din gâtul lui Marty, i-am văzut fața acestuia, congestionată până la roșu purpuriu. Întâmplător mi-am amintit că unii oameni care își rup gâtul, înainte de a muri, își înghit limba.

Apoi Marty căzu într-un colț fără viață și Dravec se îndepărtă de el. Se dădea înapoi ca un om dezechilibrat, incapabil să își regăsească centrul de greutate. Făcu în felul ăsta vreo patru pași, apoi corpul său uriaș păru că înțepenește și căzu pe spate, cu brațele întinse în lături.

Din gură i se scurgea sânge și ochii îi ieșiseră din orbite; păreau ai cuiva care încearcă să vadă prin ceață.

Carmen Dravec veni lângă el și începu să scheaune ca un animal înspăimântat.

Pe coridor se auzea zgomot, dar nimeni nu se arătase încă în ușă. Zburaseră totuși prea mulți plumbi în zonă.

M-am dus repede până la Marty, m-am întins peste el și l-am căutat în buzunarul de la piept. Am scos un plic mare și gros care avea înăuntru ceva greu și tare. M-am ridicat cu plicul și m-am întors.

Undeva departe, urletul unei sirene se auzea estompat în aerul serii, dar părea că se apropie. În ușă apăru fața palidă a unui bărbat. M-am aplecat asupra lui Dravec.

Încerca să spună ceva, dar n-am putut să înțeleg cuvintele. Apoi ceața din privirea lui se ridică și ochii îi deveniră distanți și indiferenți, ochii unui om care privește ceva aflat departe, undeva într-o câmpie întinsă.

Carmen spuse rece:

— Era beat. M-a obligat să-i spun unde merg. N-am știut că m-a urmărit.

— N-ai știut, am îngânat-o eu.

M-am ridicat și am deschis plicul. Înăuntru erau câteva fotografii și negativul pe placa de sticlă. Am aruncat placa de sticlă pe podea și am spart-o în bucățele cu vârful pantofului. Am rupt fotografiile în bucățele mici și le-am

dat dramul printre degete.

— Îți vor mai face fotografii și de-acum înainte fetițo, i-am spus. Dar nu după astea.

— N-am știut că mă urmărește, spuse ea din nou și începu să își sugă arătătorul.

Sirena se auzea tare acum, chiar în fața clădirii și se stinse când terminam de rupt ultimele bucățele de fotografii.

Am rămas în mijlocul camerei, întrebându-mă de ce dracu' m-am băgat în porcăria asta. Dar se pare că oricum nu mai conta.

12.

Întinzându-și cotul pe marginea uriașului birou din lemn de nuc din biroul inspectorului Isham și ținând leneș o țigară aprinsă între degete, Guy Slade zise, fără să se uite la mine:

— Îți mulțumesc că m-ai băgat și pe mine în oală, detectivule. Îmi face plăcere să-i mai văd din când în când pe băieții de la Cartierul general.

Își încreți colțurile ochilor într-un zâmbet destul de neplăcut.

Eu eram așezat pe partea lungă a mesei, vizavi de Isham. Isham era uscățiv, grizonat și purta lornion. Nu arăta, nu se comporta și nu vorbea ca un polițist. Violets M'Gee și un detectiv irlandez pe nume Grinnell erau așezați pe două scaune cu spătare rotunde lângă peretele cu glasvand care despărțea biroul de camera de recepție.

I-am spus lui Slade:

— M-am gândit că ai dat de sângele ăla cam prea

dintr-odată. Probabil m-am înșelat. Îți cer scuze, domnule Slade.

— Mda. E ca și cum nici nu s-a întâmplat.

Se ridică, își luă bastonul dintr-o împletitură de malacca și o mănușă de pe masă și întrebă:

— Mai aveți treabă cu mine, domnule inspector?

— Atât pentru astă seară, Slade. Vocea lui Isham era seacă, rece și sarcastică.

Slade își atârână bastonul de mânecă să deschidă ușa. Aruncă un zâmbet în jurul camerei înainte de a ieși. Ultimul lucru pe care își oprise privirea fusese probabil ceafa mea, dar nu mă uitasem să văd.

Isham spuse:

— Cred că nu trebuie să îți mai explic cam ce sentimente există într-un departament de poliție atunci când se mușamalizează o crimă, ca în cazul nostru.

Am oftat.

— Împușcături, am spus. Un om mort pe podea. O fată goală, drogată, pe un scaun, fără să știe ce s-a întâmplat. Un criminal pe care nu l-am prins eu și nici voi nu l-ați prins. Și peste toate astea, un prăpădit de golan care își rupe gâtul încercând să iasă bine dintr-o afacere împruțită. Haideti, dați vina pe mine. N-o să zic nimic.

Isham îmi făcu semn s-o las baltă.

— Cine l-a omorât pe Steiner?

— Asta o să v-o spună blonda.

— Aș vrea să mi-o spui tu.

Am mârâit.

— Dacă vrei o părere, șoferul lui Dravec, Carl Owen.

Isham nu păru surprins. Violets M'Gee își drese glasul tare.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Isham.

— O vreme m-am gândit la Marty, în parte pentru că așa a zis fata. Dar asta n-a însemnat nimic. Ea habar nu

avea, dar a sărit la nimereală să bage cuțitul în Marty. Ea e genul care nu renunță ușor la o idee care îi intră în cap, dar Marty nu se purta ca un criminal. Plus că un tip atât de calm cum e Marty nu ar fi fugit în felul ăsta. De-abia am atins ușa și criminalul o și luase la fugă.

Normal că m-am gândit și la Slade. Dar nici Slade nu e genul. Plus că Slade are doi pistolari care stau tot timpul cu el, ba chiar a fost și o mică luptă cu ei. Iar Slade a părut efectiv surprins când a găsit sângele ăla pe covor în acea după-amiază. Slade era în afacere cu Steiner și îl ținea sub ochi, dar nu l-a omorât el, nu avea nici un motiv s-o facă, și oricum nu l-ar fi omorât în felul ăla, cu martori de față, chiar dacă ar fi avut motive.

În schimb, Carl Owen ar fi făcut-o. A iubit-o pe fată mai de mult și probabil încă o mai iubea. Avea posibilitatea să o spioneze, să vadă unde merge și ce face. A picat pe Steiner, a intrat prin spate, a văzut faza cu nudurile și l-a terminat pe Steiner. Apoi a intrat în panică și a fugit.

— Și a fugit tot drumul până la cheiul de la Lido și s-a băgat sub el, spuse Isham sarcastic. Ai uitat că tânărul Owen avea o vânătaie pe tâmplă?

— Nu, am răspuns eu. Și nici că într-un fel sau altul Marty știa ce se află pe placa-negativ, sau destul ca să se ducă să o ia și să ascundă cadavrul în garajul lui Steiner pentru a câștiga timp.

— Adu-o aici pe Agnes Laurel, Grinnell, spuse Isham.

Grinnell se ridică de pe scaun, traversă camera și dispăru pe ușă.

Violets M'Gee zise:

— Scumpeteo, ești un adevărat camarad.

Nu m-am uitat la el. Isham se trăgea de pielea moale de pe mărul lui Adam și își studia unghiile de la cealaltă mână.

Grinnell apăru cu blonda. Părul îi era ciufulit deasupra gulerului hainei. Își dăduse jos cerceii. Arăta

obosită, dar nu mai era speriată. Se așeză pe scaunul pe care stătuse Slade, spre capătul mesei și își încrucișă brațele la piept, cu unghiile argintii sclipindu-i în față.

Isham spuse blând:

— Bun, domnișoară Laurel. Acum vă ascultăm pe dumneavoastră.

Fata privi în jos la mâinile încrucișate și începu să vorbească fără să se bâlbâie, cu o voce joasă și liniștită.

— Îl cunosc pe Joe Marty de vreo trei luni. S-a împrietenit cu mine pentru că lucram pentru Steiner, bănuiesc. La început am crezut că a făcut-o pentru că i-a plăcut de mine. I-am spus tot ce știam despre Steiner. Cunoștea și el câte ceva. A terminat banii pe care îi luase de la Carmen Dravec și ajunsese la mărunțiș. Se pregătea pentru ceva nou. S-a hotărât că Steiner are nevoie de un asociat și îl tot urmărea să vadă ce tipuri duri îi asigurau spatele.

Seara trecută era în mașină, pândind în spatele casei lui Steiner. A auzit împușcăturile și l-a văzut pe puști coborând scările în fugă, apoi sărind într-o limuzină și plecând ca din pușcă. Joe l-a urmărit. Pe la jumătatea drumului spre plajă, l-a ajuns și l-a făcut să iasă de pe șosea. Puștiul a ieșit cu un pistol în mână, dar era cu nervii la pământ și Joe l-a pocnit. În timp ce era la pământ, Joe l-a căutat prin buzunare și a aflat cine era. Când și-a revenit, Joe a făcut pe polițistul și flăcăul i-a servit toată povestea. În timp ce Joe se gândea ce să facă, băiatul l-a împins afară din mașină și a demarat în viteză. Conducea ca un nebun așa că Joe l-a lăsat în pace. Apoi s-a întors acasă la Steiner. Bănuiesc că restul îl știți. După ce a dezvoltat negativul și a văzut pe ce a pus mâna, s-a gândit să ne mișcăm rapid, să putem pleca din oraș înainte ca poliția să îl găsească pe Steiner. Vroiam să luăm câteva din cărțile lui Steiner și să ne aranjăm un magazin în alt oraș.

Agnes Laurel se opri din povestit. Isham o întrebă, bătând darabana pe birou cu degetele:

— Marty ți-a povestit totul, așa-i?

— A-ha.

— Sigur nu l-a omorât el pe Carl Owen?

— Eu n-am fost acolo, dar Joe nu se comporta ca și cum ar fi omorât pe cineva.

Isham dădu din cap.

— E suficient pentru moment, domnișoară Laurel. Am dori să avem tot ce ne-ați spus, în scris. Va trebui să vă reținem pentru cercetări, desigur.

Fata se ridică, iar Grinnell o conduse afară. Ieși fără să privească pe nimeni în mod special.

— Marty nu avea de unde să știe că Carl Owen e mort, spuse Isham. Dar era sigur că va încerca să stea ascuns. Până să îl prindem noi, Marty ar fi avut timp să ia cărțile și să se mute. Cred că povestea fetei e destul de plauzibilă.

Nimeni nu spuse nimic. După un timp, Isham mi se adresă:

— Ai făcut o mare greșeală. Nu trebuia să-i pomenști fetei numele lui Marty înainte de a fi sigur că el e omul tău. Din cauza asta au murit doi oameni degeaba.

— A-ha, am zis. Poate c-ar fi mai bine să reluăm și s-o facem ca lumea.

— Nu fă pe durul.

— Nu fac pe durul. Lucram pentru Dravec și încercam să îl salvez de la niște probleme pe care le avea cu inima. Nu știam că fata e atât de aiurită și nici ce are Dravec în loc de creier. Mie îmi trebuiau fotografiile. N-aveam treabă cu nenorociți ca Steiner, sau Joe Marty cu prietena lui, și nici acuma n-am.

— O.K., O.K., zise Isham nerăbdător. Nu mai avem nevoie de tine astă seară. Probabil or să te prăjească destul când se va deschide ancheta.

Se ridică și m-am ridicat și eu. Își ridică o mână.

— Deși, cred că mai degrabă o să fie în avantajul tău.

Ne-am strâns mâinile și am ieșit. M'Gee veni după mine. Am coborât cu liftul fără să scoatem o vorbă. Când am ieșit din clădire, M'Gee a trecut pe partea dreaptă a Chryslerului meu și a urcat în mașină.

— Ai ceva de pileală în maghernița ta?

— O grămadă, i-am zis.

— Hai să vedem.

Am pornit mașina și am condus spre vest pe First Street, printr-un tunel lung și zgomotos. Când am ieșit din el, M'Gee mi-a zis:

— Data viitoare când îți mai trimit un client, sper că n-o să-l faci tocătură, băiete.

Am condus mai departe prin seara liniștită până la Berglund. Mă simțeam obosit și bătrân și fără nici un rost pe lume.

SFÂRȘIT

CORTINA

1.

Prima oară când l-am văzut pe Larry Batzel, era mort de beat, în față la Sardi's, într-un Rolls-Royce luat la mâna doua. Era cu o blondă înaltă, cu niște ochi pe care n-aveai cum să-i uiți cu una cu două. Am ajutat-o să îl împingă de sub volan, astfel încât să poată conduce ea mașina.

A doua oară când l-am văzut nu mai avea nici Rolls, nici blondă și nici măcar vreo slujbă. Nu avea decât draci și un costum care ar fi trebuit călcat. Și-a amintit de mine. Era genul ăla de bețiv.

Am băgat în el destule pahare ca să îl fac să se simtă bine, și jumătate din țigările mele. După aceea, ne obișnuisem să ne mai vedem din când în când, „între două filme”. Am ajuns să îl și împrumut cu niște bani, deși nu prea știu de ce. Era o brută mare și arătoasă, cu niște ochi blânzi ca de vacă, cu ceva inocent și cinstit în ei. Ceva greu de găsit în meseria mea.

Partea nostimă era că fusese degustător de băuturi pentru un gangster destul de tare înainte de abrogarea Legii Prohibiției. Nu a reușit să se angajeze în cinematografie și după un timp nu l-am mai văzut deloc.

Apoi, într-o bună zi, m-am trezit din senin cu un cec cu o sumă care îngloba tot ce îmi datora și un bilet pe care scria că are o slujbă la mesele de joc de la Dardanella Club, și mă invita să îi fac o vizită. Mi-am dat seama că revenise în lumea interlopă.

Nu m-am dus să îl văd, dar am aflat într-un fel sau altul că localul era ținut de Joe Mesarvey și că Joe Mesarvey era însurat cu blonda cu ochi trăsnet, cea cu care fusese atunci în Rolls. Dar tot nu m-am dus.

Și apoi, într-o dimineață foarte devreme, când m-am trezit, între fereastră și patul meu era o siluetă neclară, în

picioare. Storurile fuseseră lăsate și probabil ăsta fusese motivul pentru care mă trezisem. Silueta era masivă și avea un pistol în mână.

M-am întins și m-am frecat la ochi.

— O.K., am zis cu voce posacă. În pantaloni am douăzeci de dolari și ceasul de mână face douăzeci și șapte și cincizeci de cenți. N-o să poți lua mai mult de-atât.

Silueta s-a îndreptat spre fereastră și a ridicat storul câțiva centimetri, apoi s-a aplecat să se uite în stradă. Când s-a întors, am văzut că era Larry Batzel.

Avea fața trasă și obosită și nu i-ar fi stricat să se bărbierească. Era îmbrăcat în haine de seară, peste care purta un trenchi închis la culoare, cu pieptul dublu, iar la butoniera reverului îi atârna un trandafir pitic, veștejit.

S-a așezat și a ținut câteva clipe pistolul pe genunchi, înainte să îl pună deoparte tresărind, de parcă atunci ar fi observat că îl are în mână.

— O să mă duci la Berdoo, a zis. Trebuie să o șterg din oraș. Au pus ochii pe mine.

— O.K., am zis. Povestește-mi.

M-am ridicat pe pat în fund și mi-am lăsat picioarele goale pe carpetă. Mi-am aprins o țigară și m-am uitat la ceas. Era cinci și jumătate.

— Ți-am desfăcut broasca cu o bucată de celuloid, a zis. Odată și-odată va trebui să folosești și tu lanțul de siguranță pe timpul nopții. Nu mai știam sigur numărul apartamentului și n-am vrut să trezesc toată casa.

— Data viitoare încearcă mai întâi la cutiile poștale. Nu mai sunt tipul dur de pe vremuri. Dar, dă-i drumul. Nu ești beat, nu?

— Aș fi vrut să fiu, dar mai întâi trebuie să dispar. Sunt nervos ca un șarpe cu clopoței. Pe vremuri parcă eram mai tare. Ai citit despre dispraiția lui O'Mara, desigur.

— Mda.

— Oricum, ascultă-mă. Dacă vorbesc într-una, poate n-o să cedez nervos. N-aș crede să mă fi urmărit până aici.

— Ceva de băut nu cred c-o să ne facă rău, i-am spus. Scotchul e pe masa aia.

Turnă rapid în două pahare și îmi întinse unul. Mi-am pus halatul de baie și papucii. Am auzit cum îi clănțăneau dinții pe pahar când a băut.

Așeză paharul gol pe masă și își strânse mâinile cu degetele încleștate.

— Îl cunoșteam destul de bine pe Dud O'Mara. Pe vremuri căram împreună marfă de la Hueneme Point. Ba chiar umblam după aceeași fată. Acum e măritată cu Joe Mesarvey. Dud s-a însurat cu cinci milioane de dolari. A luat-o pe cheflia aia debilă și divorțată, fata generalului Dade Winslow.

— Cunosc toate astea, am zis.

— Bine, fii atent. Tipa l-a săltat într-un bar, cum aș sălta eu o tăviță de cofetărie. Dar lui nu i-a plăcut modul ei de viață. Cred că se vedea și cu Mona între timp. A aflat de escrocheria aia cu mașini furate a deșteptilor de Joe Mesarvey și Lash Yeager. L-au eliminat.

— Pe dracu', am exclamat eu. Mai toarnă-ți în pahar.

— Nu. Ascultă aici. Sunt două chestii. În noaptea în care O'Mara a tras cortina, nu în noaptea despre care scriu ziarele, a dispărut și Mona Mesarvey. Numai că, de fapt, ea n-a dispărut. Au ascuns-o într-o căsuță, la două mile dincolo de Realito, în centura de portocali, chiar lângă un garaj pe care îl ține un bandit pe nume Art Huck, o ascunzătoare de mașini furate. Eu l-am urmărit pe Joe până acolo.

— Cum de te-ai băgat în afacerea asta? l-am întrebat.

— Încă mai țin la ea. Îți spun toate astea, pentru că și tu ai fost de treabă cu mine, pe vremuri. După ce dispar eu, poate îți iese ceva de-aici. Au ascuns-o acolo ca să pară că ar fi fugit împreună cu Dud. Normal că polițaii n-au fost

atât de fraieri ca să-l aresteze pe Joe după dispariția celor doi, dar nici pe Mona n-au găsit-o. Ei au un sistem al lor de cercetare a disparițiilor și lucrează după sistemul ăsta.

Se ridică și merse din nou la fereastră, uitându-se pe afară prin crăpătura îngustă.

— Jos e o mașină albastră pe care cred că am mai văzut-o, spuse el. Dar poate mă înșel, sunt o grămadă de mașini din astea.

Se așează din nou. N-am zis nimic.

— Locul ăsta, dincolo de Realito, e pe primul drum spre nord din Foothill Boulevard. N-ai cum să nu-l găsești. Sunt doar două clădiri, garajul și casa. Ceva mai încolo e o fabrică de cianură. Îți spun toate astea...

— Bun, asta e prima chestie, l-am întrerupt. Care-i a doua?

— Banditul pe care îl folosea Lash Yeager ca șofer a călcat pe bec acum vreo două săptămâni și a întins-o în est. Era la pământ cu banii și i-am împrumutat cincizeci de dolari. Mi-a spus că Yeager a fost la conacul Winslow în noaptea în care a dispărut Dud O'Mara.

L-am privit lung.

— E foarte interesant, Larry, dar nu destul ca să prăjești ouăle deasupra. Și pe urmă, avem un departament al poliției.

— Mda. Hai să-ți mai spun o chestie. M-am îmbătat azi-noapte și i-am spus lui Yeager tot ce știam, după care mi-am dat demisia din slujba de la Dardanella. Când am ajuns acasă, cineva a tras în mine. De atunci sunt tot într-o goană. Deci, mă duci la Berdoo?

M-am ridicat. Eram în mai, dar mie îmi era frig. Și lui Larry Batzel îi era frig, deși avea pardesiul pe el.

— Bineînțeles, am zis. Dar hai să nu ne grăbim. Cred că mai târziu o să fie mai bine. Mai toarnă-ți un pahar. Nu ai de unde să știi că l-au eliminat pe O'Mara.

— Dacă a aflat de escrocheria cu mașinile furate, și

Mona fiind căsătorită cu Joe Mesarvey, sigur i-au făcut bucata. Era exact genul ăsta de om.

M-am ridicat și am pornit către baie. Larry s-a dus din nou la fereastră.

— E tot acolo, mi-a spus peste umăr. Știi că s-ar putea să fi împușcat dacă vii cu mine?

— Nu cred că mi-ar face plăcere, i-am spus.

— Ești un ticălos simpatic, Carmady. Cred că o să plouă. Nu mi-ar place să mă îngroape pe o vreme ca asta. Tu ce zici?

— Vorbești al dracului de mult, am zis și am intrat în baie.

A fost pentru ultima oară când am vorbit cu el.

2.

L-am auzit mișcându-se prin casă în timp ce mă bărbieream, dar nu și după ce am intrat sub duș. Când am ieșit plecase. Am dat draperia la o parte și m-am uitat în chicinetă. Nu era acolo. Am pus un halat pe mine și am ieșit pe hol. Casa scărilor era goală, cu excepția băiatului care aducea laptele și care își începea treaba de la parter, punând sticlele lângă pachetele cu ziarele de dimineață, în dreptul ușilor.

— Hei, l-am strigat pe lăptar, a trecut un tip adineaori pe lângă tine?

S-a uitat la mine peste umăr, din colțul coridorului unde era și a deschis gura să îmi răspundă. Era un băiat drăguț, și avea dinții albi și strălucitori. Îmi aduc bine aminte, dinții pentru că tocmai mă uitam la ei când s-au auzit împușcăturile.

Nu erau nici prea aproape, dar nici prea departe. Undeva în spatele blocului unde erau garajele, sau pe alee. La început s-au auzit două împușcături tari, rapide, apoi duduitul unei mașini de nituit. O rafală de cinci sau șase,

un zgomot încântător pentru un lucrător în construcții de poduri. Apoi s-a auzit zgomotul unui motor de mașină.

Lăptarul și-a închis gura de parcă i-ar fi fost acționată de un vinci. Ochii îi erau mari și goi în timp ce se uita la mine. A așezat cu grijă sticlele pe pragul ușii de lângă el și s-a lipit de perete cu spatele.

— Cred că au fost împușcături, a zis.

Totul a durat câteva secunde, dar mie mi s-a părut că a trecut o jumătate de oră. M-am întors în apartament, am aruncat la repezeală niște haine pe mine, n-am ratat câteva colțuri ale biroului și am ieșit într-un suflet pe hol. Era la fel de gol, chiar și cu lăptarul lipit de perete. Sunetul unei sirene se tânguia undeva în apropiere. Un cap chel cu o figură mahmură se iți în deschizătura unei uși și emise un fel de strănut.

Am coborât pe scările din spate.

În holul de jos erau două sau trei persoane. Am ieșit în spate. Garajele erau pe două rânduri, față în față, între ele fiind o alee de ciment, iar în capătul aleii mai erau două garaje care o astupau, lăsând doar un spațiu mic de trecere pentru persoane. Doi copii tocmai intraseră pe acolo și veneau spre noi. Erau la vreo treizeci de metri.

Larry Batzel era pe burtă, cu pălăria pe jos, cam la un metru de el, și cam la o jumătate de metru de mâna lui. Pe ciment se afla un automat mare și negru. Încheieturile îi erau contorsionate, probabil se rotise în cădere. Sângele îi năclăise un obraz, părul blond și gâtul și se întindea într-o băltoacă pe ciment, lângă el. Doi polițiști cu aparate de radio, lăptarul și un bărbat într-un tricou maro și o salopetă fără piept erau aplecați deasupra lui. Omul în salopetă era portarul nostru.

M-am dus spre ei și am ajuns în același timp cu cei doi puști care intraseră pe alee, prin spărtură. Lăptarul s-a uitat la mine cu o privire stranie, înțepenită. Unul din polițiști se îndreptă și spuse:

— Îl cunoașteți careva, băieți? Încă mai are juma' de față.

Nu mi se adresase mie. Lăptarul dădu din cap, privindu-mă cu coada ochiului. Portarul spuse:

— Nu stă aici. Probabil era în vizită, da'i cam devreme pentru vizite, ei?

— Are haine de chef pe el. Probabil cunoști mai bine casa asta decât mine, zise el dur.

Scoase un carnețel.

Celălalt polițist se ridică și el, clătină din cap și porni spre casă, cu portarul pe urmele lui.

Polițistul cu carnețelul îndreptă un deget spre mine și mă întrebă cu voce răgușită:

— Dumneata ai ajuns primul după ceilalți doi. Poți să ne spui ceva?

M-am uitat la lăptar. Pentru Larry Batzel tot nu mai conta, iar eu trebuia să îmi câștig existența. Oricum, încă nu era o poveste de spus lângă mașina poliției.

— Doar am auzit împușcăturile și am venit într-o fugă, am zis.

Polițistul a luat-o drept un răsuns. Lăptarul a privit cerul cenușiu și nu a spus nimic.

După o vreme m-am întors în apartament și am terminat cu îmbrăcatul. Când am dat să-mi iau pălăria de pe măsuta de lângă oglindă, am văzut micul trandafir pe o foaie de hârtie scrisă.

„Ești un băiat bun, dar o să încerc să mă descurc singur. Dă-i trandafirul Monei, dacă o să ai ocazia. Larry.”

Am băgat obiectele în portofel și m-am întremat cu un whisky.

3.

Pe la trei după-amiază eram în holul principal al casei

Winslow și așteptam să se întoarcă majordomul. Îmi petrecusem ziua încercând să mă țin cât mai departe de apartamentul meu și de birou, ca și de oamenii legii. Desigur, nu era decât o problemă de timp până la confruntarea cu aceștia, dar vroiam să vorbesc întâi cu generalul Dade Winslow. Părea destul de greu de găsit.

În jurul meu atârnav o mulțime de tablouri, majoritatea portrete. Mai erau și două statui și mai multe armuri înnegrite de vreme, așezate pe pedestale de lemn întunecat. Deasupra uriașului cămin din marmură atârnav două fanioane de cavalerie, mușcate de gloanțe, sau poate ciupite de molii, încrucișate într-o cutie de sticlă, iar dedesubt, portretul unui bărbat zvelt, cu o privire plină de viață, bărbos și cu mustața răscuită, îmbrăcat într-o uniformă ce părea să fie din timpul războiului din Mexic. Era probabil tatăl generalului Dade Winslow. Generalul însuși era destul de bătrân, dar nu putea fi totuși chiar atât de bătrân.

A apărut în sfârșit majordomul și mi-a comunicat că generalul Winslow se afla în seră și că, dacă doream, mă ruga să îl urmez.

Am trecut prin ușile cu vitraliu din spate și am mers pe lângă niște peluze către un pavilion mare de sticlă, undeva în spatele garajelor. Majordomul mi-a deschis o ușă și am pătruns într-un soi de vestibul, apoi a închis-o imediat ce am fost înăuntru. Aerul era aproape fierbinte. A mai deschis o ușă și de data asta era chiar fierbinte.

Încăperea era ca un cazan cu aburi. Pereții și tavanul camerei de sticlă erau suprasaturați de umiditate. În lumina difuză, plante tropicale enorme își întindeau peste tot florile și crengile și mirosul lor era aproape la fel de puternic ca al alcoolului aflat la temperatura de fierbere.

Majordomul, un bărbat în vârstă, cu părul alb, subțire, dar încă în putere, îmi ținea crengile plantelor ca să trec. Am ajuns într-un fel de luminiiș, în mijlocul încăperii. Un uriaș covor turcesc roșu aprins era întins

peste dalele hexagonale de piatră. În mijlocul covorului se afla un fotoliu-balansoar și de pe el, învelit într-un pled de călătorie, ne privea un bărbat foarte în vârstă.

Singurul lucru viu de pe figura lui îl constituiau ochii. Negri, adânci, strălucitori, de neclintit. Restul feței era o mască plumburie a morții, tâmpilele scobite, un nas ascuțit, urechile cu lobii ieșiți în afară și gura, o linie subțire și albă. Era învelit pe jumătate într-un halat roșu destul de uzat, iar restul în pled. Pe țeasta goală i se vedeau câteva smocuri de păr alb.

— Domnul Carmady, domnule general, spuse majordomul.

Bătrânul mă privi îndelung, apoi se auzi o voce ascuțită:

— Adu un scaun pentru domnul Carmady.

Majordomul trase până la mine un scaun de răchită. M-am așezat și mi-am pus pălăria pe podea. Majordomul mi-a luat-o.

— Brandy, spuse generalul. Cum preferați brandy-ul, domnule?

— Indiferent, am zis eu.

Pufni pe nas. Majordomul dispăruse. Generalul se uită la mine, fără să clipească.

— Eu îl beau întotdeauna cu șampanie, spuse. O treime din pahar brandy, peste care torn șampania. Iar șampania rece, ca la Valley Forge. Sau mai rece, dacă se poate mai rece.

Ceva ca o chicoteală ieși din adâncurile lui.

— Nu că aș fi fost vreodată la Valley Forge, spuse el. Chiar așa rău n-am ajuns. Puteți fuma, domnule.

I-am mulțumit și i-am spus că sunt prea obosit ca să mai fumez, cel puțin o perioadă. Am scos o batistă și mi-am tamponat fruntea.

— Puteți să vă dați haina jos, domnule. Dud întotdeauna o făcea. Orhideele au nevoie de căldură,

domnule Carmady, ca și anumiți oameni bătrâni și bolnavi.

Mi-am dat jos haina, o haină mai rezistentă la ploaie, pe care o luasem cu mine. Era o vreme umedă. Larry Batzel îmi spusese că va ploua.

— Dud este ginerele meu. Dudley O'Mara. Am impresia că ai să-mi spui ceva despre el.

— Doar ce-am auzit, am spus. N-am vrut să mă amestec în treaba asta fără acordul dumneavoastră, domnule general.

Continua să mă fixeze.

— Ești detectiv particular. Bănuiesc că dorești să fii plătit.

— Ei bine, lucrez în branșa asta, am spus, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu plătit la fiecare respirație. E doar ceva de care am auzit. Poate dumneavoastră doriți să pasați treaba serviciului de persoane dispărute.

— Înțeleg, spuse el încet. Ceva scandalos.

Majordomul apăru înainte de a fi apucat să-i răspund. Împingea o măsuță cu roțile pentru băuturi. O așeză lângă mine, îmi amestecă brandy cu sifon, după care dispăru. Am sorbit din băutură.

— Se pare că e vorbă de o fată, am spus. O cunoștea dinainte de a se însura cu fiica dumneavoastră. Acum e măritată cu un escroc. Se pare...

— Știam toate astea, m-a întrerupt el, și nu dau doi bani pe ele. Tot ce vreau eu să știu este unde se află și dacă e sănătos. Și dacă e fericit.

L-am privit cu ochii holbați. După un timp, am spus, șovăitor:

— Poate că aș reuși să o găesc pe fată, sau poate că băieții de la poliție ar reuși, dacă le-aș spune ce știu.

Smuci ușor de capătul pledului și înclină puțin capul, cam vreo doi centimetri. Mi s-a părut că e da acord. Apoi a vorbit cu mare greutate:

— Poate că cer prea mult pentru un om atât de

bolnav cum sunt eu, dar vreau să mă fac bine înțeles. Știu că sunt o ruină. Am amândouă picioarele paralizate, ca și jumătatea de jos a corpului. Nu am poftă de mâncare și nici să dorm prea bine nu pot. Sunt sătul de mine și sunt o pacoste pe capul celorlalți. Dud îmi lipsește. Obişnuia să vină aici și să petreacă o grămadă de timp cu mine. De ce, numai Dumnezeu știe.

— Ei bine... am început eu.

— Taci din gură. Ești cu mult mai tânăr decât mine, așa că voi fi foarte direct. Dud m-a părăsit fără să-mi spună la revedere. Nu e stilul lui. Și-a luat mașina într-o seară, a plecat și de atunci nimeni nu a mai auzit de el. Dacă s-a săturat de nebuna de fică-mea și a avut chef de alte femei, e-n regulă. A avut o nebunie de moment și a plecat fără să-și ia la revedere, iar acum îi pare rău. De asta n-a mai dat nici un semn de viață. Găsește-l și spune-i că îl înțeleg. Asta-i tot, doar dacă nu are cumva nevoie de bani. Dacă îi trebuiesc bani, poate să aibă câți dorește.

Obrajii lui plumburii căpătaseră o tentă rozalie acum. Ochii îi erau mai strălucitori, dacă așa ceva mai putea fi posibil. Se lăsă încet pe spate și închise ochii.

Mi-am terminat băutura dintr-o înghițitură și am, zis:

— Haideți să presupunem că a dat de necazuri. Vreau să spun, cu bărbatul tipei, Joe Mesarvey.

Își deschise ochii și clipi de câteva ori.

— Nu un O'Mara, spuse el. Nu e genul de tip care sa intre în încurcături.

— O.K. Să mai trec pe la poliție, unde am aflat de tipa asta?

— În nici un caz. N-au făcut nimic. Lasă-i în continuare să nu facă nimic. Găsește-l singur. O să-ți plătesc o mie de dolari, chiar dacă n-o să faci altceva decât să traversezi strada. Spune-i că aici totul e în regulă. Spune-i că bătrânul o duce bine și că îi transmite toate cele bune. Asta-i tot.

Nu îi puteam spune. Dintr-o dată nu i-am mai putut spune nimic din ceea ce îmi spusese Larry, nimic din ceea ce i se întâmplase lui Larry, nimic. Am băut restul de brandy, m-am ridicat și mi-am pus haina. Am spus:

— Sunt prea mulți bani pentru o misiune ca aceasta, domnule general Winslow. O să mai discutăm despre asta mai târziu. Am acordul dumneavoastră de a acționa în felul meu?

Apăsă butonul unei sonerii de pe brațul balansoarului.

— Doar să îi spui, zise el. Vreau să știu că e bine și vreau ca el să știe că sunt bine. Asta e tot, doar dacă nu îi trebuie bani. Acum o să te rog să mă scuzi. Sunt obosit.

Își închise ochii. Am străbătut jungla în direcție inversă și majordomul m-a întâmpinat în ușă cu pălăria mea în mână.

Am luat o gură de aer proaspăt și i-am spus:

— Domnul general dorește să vorbesc cu doamna O'Mara.

4.

Un covor alb acoperea camera dintr-un perete în altul. Draperiile sidefii imense cădeau în falduri pe covorul alb, mult în fața ferestrelor. Ferestrele dădeau spre poalele întunecate ale dealurilor și atmosfera din spatele lor era întunecată. Încă nu începuse să plouă, dar vremea crea o senzație apăsătoare.

Doamna O'Mara era întinsă într-un fotoliu alb, fără papuci și cu ciorapi de culoarea pielii, din cei care nu se mai poartă. Era înaltă, brunetă și avea o gură îmbufnată. Era arătoasă, dar frumusețea i se oprea aici. Mi-a spus:

— Cu ce, Doamne iartă-mă, aş putea eu să te ajut? Totul e cunoscut. Ba chiar al dracului de cunoscut. Singurul lucru necunoscut ești tu, nu-i așa?

— Ei, nici chiar așa, am zis. Sunt un copoi particular care s-a băgat într-o afacere mărunță.

S-a întins după un pahar pe care nu îl observasem, dar după care ar fi urmat să mă uit, ținând cont de faptul că era fără papuci și de felul în care vorbea. L-a băut nepăsătoare și a apăsat butonul unei sonerii.

— L-am cunoscut într-un bar clandestin, îmi spuse cu un râs scurt. Un traficant de alcool deosebit de arătos, cu părul ondulat și rânjel irlandez. Așa că l-am luat de bărbat. Un mod de a scăpa de plictiseală. Cât despre el, chiar și afacerea cu băuturile era pur accidentală. Ce vrei, în lipsă de alte distracții...

A așteptat să spun cum că ar mai fi putut fi și alte motive, dar nu ca și cum ar fi ținut foarte mult la asta. Am zis doar:

— Nu l-ați văzut plecând în ziua în care a dispărut?

— Nu. Îl vedeam foarte rar plecând sau venind. Cam așa era treaba.

A mai luat o înghițitură din pahar.

— Aha, am mârâit eu. Dar, desigur, nu v-ați certat.

Așa ceva nu se făcea în lumea lor.

— Există mai multe feluri de a te certa, domnule Carmady.

— Mda. Mă bucur că ați spus asta. Desigur, știați de fata aia.

— De când așteptam să-mi deschid inima în fața bătrânului detectiv al casei. Da, știam de fata aia.

Își răsuci o șuviță de păr albastru închis după ureche.

— Știați de ea înainte ca el să dispară? am întrebat politicos.

— Bineînțeles.

— De unde?

— Nu-ți prea pierzi vremea, așa-i? Relații, parcă așa se spune.

— Cunoașteți gașca de la Dardanella?

— Mda. Tatăl dumneavoastră s-a căsătorit la o vârstă destul de înaintată, nu-i așa?

Am văzut cum îi dispărea culoarea din obraji. Aș fi vrut să se enerveze, dar nu s-a întâmplat nimic. A zâmbit și culoarea i-a revenit în obraji, în timp ce suna din nou.

— Foarte înaintată, a zis, dacă ai impresia că asta te ajută cu ceva.

— Nu, nu mă ajută, am spus.

În cameră a intrat o servitoare cu o figură foarte reținută și a pregătit două pahare cu băutură. I-a dat unul doamnei O'Mara și pe celălalt l-a pus lângă mine. A ieșit, lăsând să se vadă de sub fusta scurtă o splendidă pereche de picioare.

Doamna O'Mara a așteptat să se închidă ușa, apoi a zis:

— Treaba asta l-a marcat profund pe tata. Aș fi vrut ca Dud să fi scris o scrisoare, sau să trimită o telegramă, să facă ceva.

Am spus încet:

— E un om bătrân, un om foarte bătrân, dărmădat, aproape cu un picior în groapă. Un interes subțire, ca un fir, îl mai ține în viață. Firul se rupe și nimeni nu dă doi bani pe el. Încearcă să se comporte ca și cum nici lui nu i-ar păsa. Eu n-aș spune despre el că este profund marcat de ceva. Aș spune că dă dovadă de o puternică tărie de caracter.

— Foarte galant, spuse ea, cu ochii ațintiți asupra mea ca niște cuțite. Dar observ că nu te-ai atins de pahar.

— Trebuie să plec, am spus. Vă mulțumesc pentru tot.

Îmi întinse o mână subțire și bronzată, așa că m-am apropiat de ea și i-am atins-o. Un fulger izbucni deodată în spatele dealurilor, urmat de un tunet asurzitor, care făcu geamurile să zdrăngăne. Doamna O'Mara tresări, speriată.

Am coborât scara acoperită cu dale până în hol și majordomul a apărut din umbră, deschizându-mi ușa.

Am privit în jos spre șirul de terase decorate cu ronduri de flori și copaci aduși din alte regiuni și replantați aici, care se termina cu o împrejmuire metalică dublă, cu gard viu de doi metri în interior și țepușe aurite deasupra. Un drum cobora dealurile în serpentină spre niște porți mari de fier și o cabină de pază.

Dincolo de proprietate, dealul cobora într-o pantă lină spre oraș și spre puțurile vechi de petrol din La Brea, zonă de curând transformată pe jumătate în parc public, restul rămânând o pustietate de teren arid. Câteva din vechile sonde de lemn rămăseseră în picioare. Acestea puseseră baza averii familiei Winslow, iar mai apoi familia se mutase mai sus, pe deal, destul de departe, ca să nu mai miroase apa stătută, colectată în puțuri, dar nu chiar atât de departe încât atunci când priveau pe ferestrele de la fațadă, să nu vadă de unde le provenea averea.

Am coborât scările pavate cu dale printre pajiștile înverzite. Pe una din ele, un puști brunet și palid la față, de vreo zece sau unsprezece ani, se distra aruncând săgeți într-o țintă atârnată de un copac.

— Ești tânărul O'Mara? l-am întrebat.

Se așeză pe o bancă de piatră, cu patru săgeți în mână și îmi aruncă o privire rece prin ochii indiferenți, o privire de om matur.

— Numele meu este Dade Winslow Trevillian, mârâi el.

— Oo... atunci, nu Dudley O'Mara este tatăl tău.

— Bineînțeles că nu. Vocea îi era disprețuitoare. Tu cine ești?

— Sunt detectiv. Îl caut pe tatăl... pe domnul O'Mara.

Asta nu reuși să ne facă mai apropiați. Detectivii nu însemnau nimic pentru el. Tunetele se prăvăleau printre dealuri cu un asemenea zgomot că aveai impresia că o

turmă de elefanți se joacă de-a prinselea. Mi-a venit o altă idee.

— Pariez că nu bagi patru săgeți din cinci în cercul din mijloc, de la zece metri.

Interesul i se trezi brusc.

— Cu astea?

— A-ha.

— Pe cât pariezi? se repezi el.

— Un dolar.

Alergă la țintă, o curăți de săgețile înfipite, se întoarce lângă mine și luă poziția de tragere.

— Hei, nu sunt zece metri, i-am zis.

Îmi aruncă o privire scârboasă și mai făcu câțiva pași înapoi de la bancă. Am rânjit, dar imediat rânjetul mi-a înghețat pe buze.

Mâna lui mică a aruncat atât de repede încât aproape că n-am putut-o urmări. Cinci săgeți înfipite în centrul auriu al țintei în mai puțin de cinci secunde. M-a privit triumfător.

— Doamne, dar ești chiar bun, domnișorule Trevillian, am mormăit eu și am scos un dolar.

Mâna lui mică l-a înhățat mai repede decât înghite un păstrăv o momeală. L-a făcut să dispară instantaneu.

— Asta-i nimic, a chicotit el. Ar trebui să vii să mă vezi la standul de tir din spatele garajelor. Nu vrei să mergem acolo să mai facem niște pariuri?

Am privit înapoi spre deal, și am observat spatele unei construcții joase, văruite în alb, aproape lipită de terasament.

— Ba da, dar nu astăzi, i-am spus. Poate data viitoare, când o să vă mai fac o vizită. Deci Dud O'Mara nu e tatăl tău. Dar dacă dau de el, o să te bucuri?

A dat din umerii săi slabi și ascuțiți, acoperiți de tricoul maroniu.

— Normal. Dar crezi că o să reușești tu ce n-a putut poliția?

— Ar fi o chestie, am zis, și l-am părăsit.

Am coborât pe lângă zidul de cărămizi până ce s-au terminat pajiștile și apoi am luat-o de-a lungul gardului viu spre poartă. Prin gard se vedea din loc în loc sclipirea panglicii de asfalt a șoselei. Aproape de căsuța portarului am zărit mașina albastră, în șosea. Era o mașină joasă, curată, părea ceva mai ușoară decât o mașină de poliție, dar cam de aceeași mărime. Ceva mai încolo mi-am văzut parcată mașina sub un arbore de piper.

Am stat puțin să mă uit la mașina albastră prin gardul viu. În oglinda retrovizoare din interior am observat fumul de la țigara cuiva. M-am întors și am privit spre deal. Micul Trevillian dispăruse undeva, probabil să-și îngroape dolarul, dacă undolar însemna ceva pentru el.

M-am aplecat și am scos Lugerul de 7,65 pe care îl purtam în ziua aceea și mi l-am vârat în șosetă, cu țeava în jos, până în pantoful stâng. Puteam să umblu destul de lejer, dar nu prea repede. M-am îndreptat spre poartă.

Era închisă și nimeni nu putea trece prin ea dacă nu avea permisiunea casei. Portarul, un tip solid, cu o armă sub braț, a ieșit și mi-a dat drumul printr-o ușiță laterală. Am mai stat un minut de vorbă cu el lângă barele porții, filând mașina.

Părea în regulă. Înăuntru erau doi tipi. Era parcată la vreo treizeci de metri mai încolo, în umbra zidului. Strada era foarte strâmtă și nu avea trotuare. Mașina mea era foarte aproape.

Am pășit repede pe pavajul întunecat și m-am urcat în mașină. M-am aplecat rapid spre un compartiment mascat, unde aveam un pistol de rezervă, un Colt de poliție. Mi l-am băgat în tocul de sub braț și am pornit motorul.

Am deblocat frâna de mână și am pornit. Ploaia a

început brusc, cu picături mari și cerul se făcuse negru ca boneta lui Carrie Nation, dar nu suficient de negru ca să nu observ cum mașina albastră se desprinde de rigolă și se ia după mine.

Am dat drumul la ștergătoarele de parbriz și am accelerat rapid până la șaiszeci pe oră. Făcusem doar vreo doi kilometri când au dat drumul la sireună. Mă păcăliseră. Strada era liniștită, de o liniște mormântală. Am încetinit și am tras pe marginea drumului. Mașina s-a oprit lângă a mea și am văzut gaura neagră a țevii unei mitraliere care se ștepe pe geamul crăpat al ușii din spate.

În spatele ei era o față subțire cu ochii roșii și gura crispată. Zgomotul ploii, al ștergătoarelor de parbriz și al celor două motoare a fost străpuns de o voce:

— Hai aici, la noi. Și fii cuminte, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Nu erau polițiști, dar oricum, nu mai conta. Am oprit motorul, am aruncat cheile mașinii pe podea și am ieșit din mașină. Bărbatul de la volan nu s-a uitat la mine. Cel din spate mi-a deschis ușa și s-a tras puțin înapoi cu mitraliera. Am intrat în mașină.

— O.K., Louie, percheziționează-l.

Șoferul a coborât de la volan și a venit în spate, lângă mine. Mi-a luat Coltul de la subțioară, mi-a pipăit la piept și la brâu, apoi m-a căutat în buzunare.

— E curat, a zis și s-a întors la locul lui la volan.

Omul cu mitraliera s-a întins și a luat Coltul meu de la șofer, apoi a lăsat mitraliera pe podeaua mașinii și a acoperit-o cu o pătură cafenie. S-a lăsat pe spate, relaxat, cu Coltul pe genunchi.

— O.K., Louie, să mergem.

Am mers, cu ploaia duruind blândă și leneșă pe acoperișul mașinii, șiroind oblic spre spate, pe ferestrele laterale. Am străbătut serpentinele dealului, printre proprietăți imense ale căror case se vedeau în depărtare, adunate din loc în loc, imagini neclare de frontoane umede, printre copacii uzi.

O pală de fum de țigară îmi trecu pe la nas și bărbatul cu ochii roșii mă întrebă:

— Ce ți-a spus?

— Destul de puțin. Că Mona a dispărut în noaptea despre care au scris ziarele. Bătrânul Winslov știa și el.

— Nu trebuia să sape prea adânc s-o afle, spuse Ochi-roșii. Sticleții n-au făcut-o. Altceva?

— A zis că cineva a tras în el. Vroia să-l scot din oraș. În ultimul moment, însă, a șters-o de unul singur. Habar n-am din ce cauză.

— Mai toarnă, pușor, zise Ochi-roșii cu voce uscată. Altfel n-ai cum să scapi.

— Asta-i tot ce-a fost, am zis și am privit ploaia pe geam.

— Te-a angajat bătrânul să lucrezi pentru el?

— Nu, e prea zgârcit.

Ochi-roșii izbucni în râs. Pistolul din pantof îmi părea greu și instabil și foarte departe. Am zis:

— S-ar putea ca asta să fie tot ce se știe despre O'Mara.

Omul din față se întoarse puțin și mârâi peste umăr:

— Unde dracu' zici că-i strada aia?

— Sus, pe Beverly Glen, dobitocule. Mulholland Drive.

— O, la dracu', aia nu-i deloc pavată.

— Las' c-o s-o pavăm cu pușorul ăsta, spuse Ochi-roșii.

Zona proprietăților se îngusta și stejarii pitici începeau să populeze tot mai des pantele dealurilor.

— Nu ești băiat rău, îmi spuse Ochi-roșii, doar că ești zgârcit, ca ăla bătrân. Te-ai prins? Noi vrem să știm tot ce-ai spus tipul ăla, și de-abia după aia o să știm dacă te terminăm sau nu.

— Ia mai du-te și dracu', i-am zis. Oricum, n-o să mă, credeți.

— Încearcă-ne. Asta-i o treabă simplă pentru noi. O rezolvăm și trecem la alta.

— Trebuie să fie o meserie interesantă, am zis. Atâta timp cât ține.

— O să-ți crape capul într-o zi de deștept ce ești, băiete.

— Mi s-a întâmplat deja, dar mai demult, când tu erai la școala de corecție. Și tot nemulțumit sunt de mine.

Ochi-roșii râse din nou. Nu părea un tip prea fanfaron.

— Din câte știm noi, ai fost corect cu polițaii. N-ai vorbit prostii de dimineată, așa-i?

— Dacă zic da, poți să termini cu mine acum. O.K.

— Ce-ai zice de niște bănuți, să ai pentru piață, și să uiți toată povestea?

— Nici pe-asta nu pot s-o cred.

— Ba da, așa o să facem. Asta e ideea. Facem o treabă, apoi trecem la alta. Noi suntem o organizație. Dar tu locuiești aici, ai o clientelă și afacerile tale. O să joci cu noi.

— Sigur, am zis. O să joc cu voi.

— Noi niciodată, spuse Ochi-roșii cu blândețe, niciodată nu ne dăm la oficiali. Nu e bine pentru comerț.

Se trase puțin pe spate, cu arma pe genunchiul drept și se căută într-un buzunar interior. Puse pe genunchi un portofel gros și scoase din el două bancnote pe care le întinse pe banchetă. Își puse portofelul la loc.

— Sunt ale tale, îmi spuse cu voce gravă. N-o să mori două zile dacă-ți scoți telefonul din priză.

Am luat hârtiile. Două de cinci sute. Le-am îndoit și le-am băgat în vestă.

— Corect, am spus. De-acum nu mai sunt un oficial, așa-i?

— Gândește-te la asta, detectivule.

Ne-am rânjit unul altuia, doi flăcăi de treabă mergând alături într-o lume dură și neprietenoasă. Apoi Ochi-roșii și-a întors capul rapid.

— O.K., Louie. Renunțăm la treaba de pe Mulholland. Trage pe dreapta.

Mașina era chiar la jumătatea unei curbe lungi și pustii a dealului. Ploaia cădea sub forma unor perdele cenușii pe panta dealului. Nu se vedea nici cerul, nici orizontul. Pe o rază de două sute de metri nu era nimic viu, exceptând mașina noastră.

Șoferul se aplecă peste bord și întrerupse contactul, apoi își aprinse o țigară și își întinse mâna pe spătarul scaunului de lângă el.

Îmi zâmbi. Avea un zâmbet drăguț, de aligator.

— Să bem ceva pe chestia asta, zise Ochi-roșii. Mi-ar place și mie să câștig o bătrână așa ușor. Doar cât să-mi aplec nasul spre bărbie.

— Aia e, că tu n-ai bărbie, zise Louie, continuând să zâmbească.

Ochi-roșii așeză pistolul pe banchetă și scoase o sticlă plată de un sfert din buzunarul lateral al hainei. Părea o marfă bună, cu eticheta verde și îmbuteliată de fabrică. Îi scoase dopul cu dinții, o miroși și își linse buzele.

— Nu e trăscau ordinar înăuntru, zise el. E doar pentru clienții casei. Ia vezi.

Se întinse și îmi dădu sticla. I-aș fi putut prinde încheietura, dar mai era și Louie, și glezna mea era încă

departe.

Am respirat ușor din vârful plămânilor și am mirosit cu grijă, ținând sticla lângă buze. În afara mirosului obișnuit de bourbon mai era ceva, ceva foarte discret, o aromă de fruct, care în altă împrejurare nu mi-ar fi sugerat nimic. Dintr-odată și fără absolut nici un motiv, mi-am adus aminte de ceva, un lucru pe care mi-l spusese Larry Batzel, ceva de genul: „... la est de Realito, spre munți, lângă fabrica de cianură”. *Cianură*”. Țasta era cuvântul.

Am simțit o contractare bruscă a tâmpelilor în clipa în care mi-am pus sticla la gură. Am simțit cum mi se încrețește pielea și senzația de rece pe spate. Am ridicat sticla deasupra capului și am produs un gâlgâit adevărat și plin de satisfacție. Cam o jumătate de linguriță mi-a pătruns în gură, dar fără să rămână nici măcar o clipă.

Am tușit scurt și m-am aplecat dintr-odată în față, îndoit, tușind înecat. Ochi-roșii a izbucnit în râs.

— Să nu-mi spui că ți s-a făcut rău de la o singură înghițitură, amice.

Am scăpat sticla și m-am îndoit și mai tare pe banchetă, tușind violent. Genunchii mi s-au îndoit spre stânga, piciorul stâng a rămas sub mine și mâinile mi-au căzut fără vlagă. Într-oclipă aveam pistolul în mână.

L-am împușcat pe sub brațul stâng, aproape fără să mă uit unde trag. N-a apucat să pună mâna pe Colt, doar l-a lovit în cădere. L-am auzit urlând. Am tras un foc înspre locul unde ar fi trebuit să fie Louie.

Louie nu mai era însă acolo. Era culcat sub bancheta din față. Stătea acolo, liniștit și tăcut. Mașina și peisajul erau tăcute. Ba chiar și răpăitul ploii pe acoperiș a fost câteva clipe tăcut.

Încă nu aveam timp să mă uit la Ochi-roșii, dar deocamdată stătea liniștit. Am aruncat Luger-ul și am scos mitraliera de sub pled, i-am sprijinit țeava pe brațul stâng și am înfipt patul în umărul drept. Louie nu făcea nici un

zgomot.

— Ascultă, Louie, am zis liniștit. Am pușca aia care se bâlbâie. Ce zici?

Un glonte a trecut prin tapițeria banchetei din față, un glonte cu care Louie știa că n-o să rezolve nimic. A lovit rama geamului incasabil de la portiera stângă. Din nou s-a lăsat liniștea. Apoi Louie a zis, cu voce răgușită:

— Am aici un ananas. Îl vrei?

— Trage-i siguranța și ține-l așa, i-am zis. O să am eu grijă de amândoi.

— La dracu', izbucni violent Louie. Ești nebun? N-am nici un ananas.

M-am uitat la Ochi-roșii. Părea să stea foarte confortabil în colțul lui, rezemat de banchetă. S-ar fi putut spune că are trei ochi, unul dintre ei chiar mai roșu decât ceilalți doi. Pentru o împușcătură trasă pe sub braț, ar fi trebuit să mă cam rușinez. Era mult prea bună.

— Louie, e mort, am spus. Ce facem?

Îi puteam auzi respirația greoaie, deși ploaia încetase să mai fie tăcută.

— Ieși din mașină, a mârâit el. Îi dau drumul.

— Tu o să ieși, Louie. Dacă nu, îi dau eu drumul.

— Doamne ferește, amice, doar n-o să vrei să merg pe jos până acasă.

— Nu-i nevoie, Louie. O să-ți trimit o mașină.

— Doamne ferește, dar n-am făcut nimic. Eu doar am condus mașina.

— Astă va fi acuzația, Louie: conducere neatentă. Poți aranja chestia asta, tu sau organizația. Ieși afară până nu-i dau drumul la mitralieră.

Am auzit clicul de deschidere a portierei, zgomot de picioare pe podeaua mașinii, apoi pași pe asfalt. M-am ridicat rapid cu mitraliera în poziție de tragere. Louie era în drum, în ploaie, cu mâinile goale și cu zâmbetul lui de aligator pe figură.

M-am întins peste piciorul țeapăn al mortului și mi-am recuperat Coltul și Lugerul de pe podeaua mașinii, apoi am lăsat mitraliera grea de șapte kilograme jos. Am scos o pereche de cătușe și i le-am arătat lui Louie. S-a întors îmbufnat și și-a pus mâinile la spate.

— N-ai nici o probă împotriva mea, s-a plâns el. Am protecție.

I-am pus cătușele și l-am percheziționat de arme, dar mult mai atent decât o făcuse el cu mine. Mai avea una în afară de cea pe care o lăsase în mașină.

L-am tras pe Ochi-roșii afară din mașină și i-am dat drumul să cadă pe asfaltul ud. A mai sângerat puțin, dar era mort. Louie îl privi amărât.

— Era un tip deștept, zise el. Era altfel. Îi plăceau șmecheriile. Salut, deșteptule.

Am scos din buzunar cheile de la cătușe, am descuiat una, am tras-o în jos și am potrivit-o pe o încheietură a mortului.

Ochii lui Louie se holbaseră, terorizați și de pe față îi dispăruse și ultima urmă de zâmbet.

— Doamne, se tângui ei. Sfinte... Iisuse. Doar n-o să mă lași așa, amice?

— Adio, Louie, i-am zis. Tipul pe care l-ați împușcat azi dimineață era prieten cu mine.

— Sfinte... gemu Louie.

Am urcat în mașină și am mers până într-un loc unde am putut să întorc. Când am coborât dealul am trecut pe lângă el. Stătea înțepenit, ca un copac lovit de trăsnet, cu fața albă ca zăpada, cu mortul la picioare cu o mână ridicată și legată de-a lui. În ochi i se citea groaza a mii de coșmare.

L-am lăsat acolo în ploaie.

Se întuneca destul de devreme. Am lăsat mașina albastră la câteva sute de metri de a mea, am încuiat-o și am băgat cheile în filtrul de ulei. M-am dus la mașina mea

și am condus până în centru.

Am sunat la poliție, am cerut Biroul Omuciderii și pe un tip, Grinell, i-am povestit pe scurt ce s-a întâmplat și unde să îl găsească pe Louie și mașina. I-am spus că aveam impresia că cei doi îl mitraliaseră pe Larry Batzel. Nu i-am pomenit nimic despre Dud O'Mara.

— Faină treabă, a zis Grinell răutăcios. Dar ai face bine să vii aici urgent. Avem o acuzație împotriva ta, făcută de un flăcău care lucrează pe o mașină de distribuit lapte. A dat telefon cam de vre-o oră.

— Sunt foarte ocupat, i-am spus. Și trebuie să și mănânc. Ține-o și tu puțin în suspensie și apar și eu ceva mai târziu.

— Mai bine ai veni acum, băiete. Îmi pare rău, dar așa e maibine.

— Bine, vin, am zis.

Am închis și am părăsit zona fără să mai pierd vremea. Trebuia să acționez acum. Trebuia, pentru că dacă n-o făceam eram terminat.

Am mâncat undeva lângă Piaza și am pornit spre Realito.

6.

Puțin înainte de ora opt am ajuns în dreptul a două lămpi cu neon care străluceau în ploaie, de o parte și de alta a șoselei. Între ele era ancorată o pancartă uriașă de tablă pe care scria: „BINE AȚI VENIT LA REALITO”.

Pe strada principală se înșirau case cu frontoane din lemn, câteva magazine grupate, luminile unei drogherii ce veneau din spatele geamurilor aburite, un roi de mașini parcate în fața unui cinematograf în aer liber, clădirea

întunecată a unei bănci pe un colț, cu mai mulți oameni adunați în față. Țsta era tot Realito. Am ieșit din el și m-am trezit din nou printre câmpiile pustii.

Trecusem de zona portocalilor, nu, mai vedeam decât câmpuri goale, poalele umilite ale dealurilor joase și ploaia.

Cei trei kilometri de care îmi pomenise Larry s-au făcut șase până când am văzut drumul lateral și-o lumină ștearsă ce putea proveni de după draperiile de la fereastra unei case. Chiar în momentul acela cauciucul de la roata stângă din față mi s-a desumflat cu un fâsâit furios. O treabă excelentă. Imediat a urmat cel din dreapta, spate, în același mod.

Am reușit să frânez chiar în mijlocul intersecției. O altă treabă excelentă. Am coborât, mi-am ridicat poalele impermeabilului, am scos o lanternă subțire și am luminat șoseaua: pe jos erau o mulțime de ținte galvanizate cu capetele cât monezile de zece cenți. Una dintre ele, strălucitoare, îmi făcea cu ochiul dintr-un cauciuc spart.

Aveam două pene și doar o roată de rezervă. Mi-am înfipt bărbia în piept și am pornit către lumina de pe drumeag.

În mod sigur nimerisem locul. Lumina venea de la o lucarnă din acoperișul garajului. Ușile mari din față, duble, erau bine închise, dar pe la îmbinări răzbătea o lumină albă, strălucitoare. Am aprins lanterna și am citit: „Art Huck – Reparații auto și superfinisări”.

Dincolo de garaj era o casă ceva mai retrasă de la drumul noroios, ascunsă de niște pomi. În casă era lumină și în fața verandei din lemn am văzut un mic automobil decapotabil cu prelată pusă.

Prima urgență erau cauciucurile, dacă aș fi putut să o rezolv, plus că ei nu mă cunoșteau. Noaptea era cam prea umedă pentru plimbări pe jos.

Am stins lanterna și am bătut cu ea în ușă. Lumina

dinăuntru s-a stins imediat. Am așteptat în ploaie, lingându-mi picăturile de pe buza de sus, cu lanterna în mâna stângă și cu dreapta în buzunar. Aveam din nou Lugerul în tocul de la subțioară.

Prin ușă s-a auzit o voce, nu prea încântată:

— Ce vrei? Cine e?

— Deschide, am spus. Sunt cu mașina pe șosea și am două cauciucuri sparte și numai unul de rezervă. Am nevoie de ajutor.

— S-a închis, domnu'. Realito e doar la o milă spre vest de aici.

Am izbit din nou în ușă. S-a auzit o înjurătură, apoi o altă voce, mai blândă.

— Un tip deștept, nu? Deschide-i, Art.

Am auzit cum se debloca un zăvor și o jumătate de ușă s-a deschis spre interior. Am aprins lanterna și am luminat o figură jigărită. Ceva a şuierat prin aer și mi-a aruncat lanterna din mână, apoi am văzut un pistol îndreptat spre mine.

— Stinge lampa, domnu'. Așa ajung unii să fie răniți.

Lanterna zăcea aprinsă în noroi. Am stins-o și m-am ridicat cu ea. Lumina s-a aprins în garaj și am putut să îl văd pe omul din fața mea. Era înalt, slăbănog, îmbrăcat într-o salopetă și avea pistolul îndreptat spre mine.

— Hai înăuntru și închide ușa.

Am făcut cum a zis.

— E plin pământul de ținte în capul străzii voastre, am zis. Mi-am zis că poate nu vă mai mergeau afacerile și...

— Nu ești sănătos la cap? Azi după-masă a fost spartă o bancă în Realito.

— Sunt străin pe-aici, am spus și mi-am adus aminte de lumea pe care o văzusem adunată în ploaie, în fața băncii.

— O.K., O.K. Asta e, bandiții cică s-ar fi ascuns

undeva pe dealuri. Ai intrat în țintele lor, nu?

— Așa se pare.

L-am privit pe celălalt om din garaj.

Era scund, dar bine clădit, cu o față cafenie, rece și cu ochii cafenii, reci. Era îmbrăcat într-o haină lungă de piele cafenie, strânsă cu un cordon, iar pe cap avea o pălărie cafenie, lăsată șmecherește pe o sprânceană, își ținea mâinile în buzunare și părea plictisit.

În aer plutea un miros fierbinte și dulceag de la vopseaua cu piroxină. Într-un colț al garajului era o limuzină mare, cu un pistol de vopsit pe bara de protecție. Era un Buik aproape nou. Nu părea să aibă nevoie de un vopsit proaspăt.

Tipul în salopetă își vârî arma într-un buzunar interior și se uită la omul în cafeniu. Acesta se uită la mine și spuse:

— De unde ești, străine?

— Seattle, am spus.

— Mergi spre vest, către marele ora Los Angeles?

Avea o voce ușoară, ușoară și uscată, ca fâsâitul pe care îl produce o bucată de piele fină.

— Da, e departe de aici?

— Cam șaiszeci de kilometri. Dar pe vremea asta pare mai mult. Ai venit pe drumul cel lung, nu? Prin Tahoe și Lone Pine?

— Nu prin Tahoe, am zis. Reno și Carson City.

— Tot lung e. Un zâmbet subțire îi trecu pe buze. Art, ia un cric și fă-i penele.

— Ascultă, Lash... începu omul în salopetă, dar se opri de parcă cineva i-ar fi tăiat gâtul de la o ureche la cealaltă.

Aș fi putut jura că tremura. Se lăsase o tăcere de moarte. Omul cafeniu nu își mișcase un mușchi. Îl privi îndelung pe Art, apoi pleoapele i se lăsară încet, aproape sfios. Vocea îi era la fel de ușoară, un foșnet uscat.

— Ia două cricuri, Art. Omul a zis că are două pene.

Omul cu fața jigărită înghiți în sec, cu mare greutate. Merse într-un colț al garajului și își puse o pelerină și o pălărie, apoi luă o cheie și un cric de mână și împinse un cărucior cu scule spre ușă.

— Pe șosea, zici? mă întrebă aproape duios.

— Da. Poți folosi rezerva, dacă ești prea ocupat.

— Nu e ocupat deloc, spuse omul cafeniu și își studie unghiile de la o mână.

Art ieși cu sculele și închise ușa. Am privit Buick-ul. Nu mă uitam la Lash Yeager. Știam că el trebuie să fie. Ar fi fost complet aiurea să fie doi tipi cu numele Lash în același garaj. Nu vroiam să mă uit la el, pentru că dacă aș fi făcut-o, l-aș fi privit peste cadavrul lui Larry Batzel, și mi s-ar fi văzut pe față. Chiar și pentru o clipă.

Se uita și el la Buick.

— N-avea de reparat decât ceva la tapițerie, îmi spuse el. Dar proprietarul geme de lovele și șoferul vroia și el niște dolari. Așa că... știi cum merge treaba.

— Normal, am spus.

Minutele treceau încet, în vârful picioarelor. Minute, lungi, apatice. După un timp s-au auzit pași afară și ușa s-a deschis. Lumina din interior a atins picăturile lungi de ploaie, transformându-le în sârme de argint. Art rostogoli înăuntru două roți pline de noroi, cu o figură mohorâtă, închise ușa cu o lovitură de picior și lăsă jos una din roți. Ploaia și aerul proaspăt îl făcuseră din nou nervos. Mă privi sălbatic.

— Seattle, mârâi el. Seattle... pe dracu'!

Omul cafeniu își aprinse o țigară ca și cum n-ar fi auzit nimic. Art își smulse impermeabilul de pe el și ridică roata pe un dispozitiv de desfăcut anvelope, o smulse furios, luă camera și îi puse un petic la rece, pe care îl strânse într-o menghină. Se apropie încruntat de mine, cu pași hotărâți și smulse de pe perete un furtun de aer

comprimat. Băgă aer în cameră cât să îi dea formă, apoi o luă cu amândouă mâinile și o introduse într-un butoi cu apă.

Am fost și eu fraier, dar ca echipă, s-au înțeles perfect. Nici măcar nu se priviseră de când Art se întorsese cu roțile mele.

Art a aruncat camera în sus, făcând-o să se rotească pe cealaltă parte, a prins-o cu mâinile larg desfăcute, s-a uitat supărat peste marginea butoiului, a făcut un pas lateral scurt și mi-a aruncat-o peste cap și umeri, apăsând-o cu putere.

Mi-a sărit rapid în spate, lăsându-se cu toată greutatea pe cauciuc și ținându-l strâns lipit de corpul meu. Puteam să îmi mișc puțin mâinile, dar nu puteam să ajung la pistol.

Omul cafeniu își scoase mâna dreaptă din buzunar cu un fișic de monede pe care le aruncă în sus și apoi le prindea în palmă, în timp ce se apropia cu pași ușori de mine.

M-am împins înapoi cu putere, apoi m-am smucit cu toată forța înainte. Exact în momentul în care Art a lăsat cauciucul din mâini și m-a izbit cu genunchiul în spate.

M-am prăbușit, dar n-am știut niciodată cum am atins podeaua. Pumnul îngreunat de fișicul de monezi m-a întâlnit la jumătatea drumului. Perfect cronometrat, perfect cântărit și în plus ajutat de propria-mi greutate.

M-am dus ca un fir de praf în furtună.

7.

Mi se părea că acolo e o femeie. Și că stă lângă o lampă. Lumina îmi venea în față, așa că am închis ochii și am încercat să o privesc printre gene. Era atât de platinată că sclipea ca o fructieră de argint. Era îmbrăcată cu o rochie verde de stradă, de o croială bărbătească, cu guler

alb și lăsat peste rever. La picioare avea o poșetă lucioasă cu marginile ascuțite. Fuma, iar lângă cotul ei se afla un pahar înalt cu un lichid deschis laculoare.

Am deschis ochii mai tare și i-am spus:

— Hello.

Avea ochii pe care mi-i aminteam de când cu întâmplarea din față de la Sardi, cea cu Rolls-Roysul. Ochi albaștri, blânzi, minunați. În nici un caz nu erau ochii cuiva care se învârtește printre băieții răi, amatori de câștiguri rapide.

— Cum te simți?

Vocea îi era plăcută și catifelată.

— Excelent, i-am spus. Doar că se pare că cineva a ridicat o stație de benzină pe figura mea.

— La ce te așteptai, domnule Carmady? La un buchet de orhidee?

— Deci știi cum mă cheamă.

— Ai dormit ceva, așa că au avut destul timp să te caute prin buzunare. Doar că nu te-au îmbălsămat.

— Mi se pare corect, am zis.

Mă puteam mișca puțin, dar nu prea mult. Mâinile îmi erau la spate, încătușate. Făcuseră o chestie destul de deșteaptă. Legată de cătușe, pornea o frânghie care îmi lega gleznelor, apoi trecea peste marginea de jos a canapelei unde era legată de ceva. Eram aproape la fel de lipsit de șansă de a mă dezlega ca de a ieși dintr-un coșciug cu capacul prins în șuruburi.

— Cât e ceasul?

Își privi ceasul - brățară prin spirala fumului de la țigară.

— Zece și șaptesprezece. Ce, ai o întâlnire?

— Asta e casa de lângă garaj? Unde-s băieții, sapă o groapă?

— Nu-ți fă iluzii, Carmady, se întorc ei.

— Dacă tot n-ai cheia de la brățărilor astea, m-ai putea servi și pe mine cu puțină băutură din paharul ăla.

Se sculă dintr-odată și veni lângă mine cu paharul chihlimburiu. Se aplecă peste mine. Avea o respirație delicată. Am băut cu lăcomie, o parte din băutură scurgându-mi-se pe gât.

— Sper că n-or să-ți mai facă vreun rău. Urăsc asasinatele.

— Și ești soția lui Joe Mesarvey. Ar trebui să-ți fie rușine. Mai dă-mi pileală de aia.

Mi-a mai dat. Sângele începuse să-mi circule mai bine prin trupul înțepenit.

— Într-un fel, îmi place de tine, mi-a zis. Chiar dacă fața îți arată ca o rogojină pe care s-au bătut niște luptători.

— Asta nu-i nimic, am spus. În curând n-o să mai mai arate nici măcar așa.

S-a răsucit brusc și a părut că ascultă atentă.

O ușă era întredeschisă. Spre ea se uita. Fața îi pălise, dar nu se auzea decât zgomotul ploii.

S-a reșezat lângă lampă.

— De ce ai venit aici să-ți bagi nasul? Doar ca să-ți rupi gâtul? m-a întrebat privind în podea.

Covorul avea un desen din carouri roșii și galbene. Peretele era tapetat cu un motiv format din brăduleți de un verde aprins, iar draperiile erau albastre. Mobila, din câte puteam eu vedea, părea că provine dintr-unul din magazinele care își fac reclamă prin autobuze.

— Am ceva pentru tine: un trandafir. De la Larry Batzel.

A ridicat ceva de pe masă și l-a învârtit ușor. Era trandafirul ofilit, lăsat pentru ea.

— E aici, spuse ea încetitor. Mai era și un bilet, dar nu mi l-au arătat. Era tot pentru mine?

— Nu, pentru mine. Mi l-a lăsat pe masă înainte de a

pleca și de a fi împușcat.

Fața i se descompuse așa cum doar în coșmare poți vedea. Gura și ochii îi deveniseră niște găuri negre. Nu scotea nici un sunet. După un timp fața i s-a liniștit și a revenit la trăsăturile ei calme și frumoase.

— Nici despre asta nu mi-au spus, a șoptit ea.

— L-au împușcat, am spus eu foarte atent, pentru că descoperise că Joe și Lash Yeager l-au eliminat pe Dud O'Mara.

Ce îi spuseseam nu a părut să o afecteze.

— Joe nu i-ar fi făcut nimic lui Dud O'Mara, a șoptit. De doi ani nu m-am mai văzut cu Dud. Au fost doar aiureli de-ale ziarelor, că mă mai vedeam cu el.

— În ziare n-a apărut așa ceva, am spus.

— Oricum, tot aiureli erau. Joe e la Chicago. A plecat ieri cu avionul. Vrea să își lichideze afacerile de aici. Dacă își rezolvă problemele, Lash și cu mine mergem acolo. Joe nu e un asasin.

M-am uitat lung la ea.

Ochii i se întunecară din nou.

— Larry... chiar e...?

— E mort, i-am spus. O treabă de profesioniști făcută cu o mitralieră. Nu pot să spun că ei au făcut-o, personal.

Își prinse buza de jos între dinți și o ținu strâns câteva clipe. Puteam să-i aud respirația grea. Își stinse țigara într-o scrumieră și se ridică în picioare.

— Nu a făcut-o Joe! țipă ea. Știu al naibii de bine că nu el a făcut-o! El...

Se opri brusc, mă privi lung, apoi își duse mâinile la păr și îl smulse violent. Era o perucă. Părul ei era tuns scurt, ca al unui băiețel, cu șuvițe blonde și cafenii și cu rădăcina firului încărunțită. Dar nici așa nu era urâtă.

Am scos un fel de hohot de râs.

— Ai venit aici doar pentru că ai năpârlit, Perucă-

Argintie? Și eu care credeam că tipii te țin ascunsă doar ca să se creadă că ai fugit cu Dud O'Mara.

Continua să se uite lung la mine, de parcă n-ar fi auzit ce îi spusese. După un timp, a mers la o oglindă de pe un perete și și-a pus la loc peruca, apoi s-a întors lângă mine.

— Joe n-a ucis pe nimeni, mi-a zis cu voce joasă, încordată. E un fel de gangster, dar nu un criminal. Nu știe mai multe despre locul unde a plecat Dud O'Mara decât știu eu, iar eu nu știu nimic.

— S-o fi săturat dintr-odată de doamna cea bogată și a întins-o aiurea, am gâfâit eu cu voce tare.

Era în picioare lângă mine, cu mâinile în șolduri, strălucind în lumina lămpii. Fața îi era aproape în umbră. Ploaia răpăia, îmi simțeam falca umflată, și fierbinte și un nerv al obrazului îmi pulsa dureros.

— Doar Lash are o mașină aici, mi-a spus cu blândețe. Ai putea reuși să mergi pe jos până la Realito, dacă îți tai frânghiile?

— Bineînțeles. Și după aia?

— Niciodată nu am fost amestecată într-o crimă. Nici acum nu vreau să fiu. Și nici altădată.

A ieșit repede din cameră și s-a întors cu un cuțit mare de bucătărie, a tăiat frânghia care îmi lega picioarele de pat, apoi pe cea care îmi lega picioarele de cătușe. S-a oprit să tragă cu urechea, dar nu se auzea decât ploaia.

M-am rostogolit pe o parte, apoi m-am ridicat. Picioarele îmi amortiseră, dar așa ceva nu putea să țină prea mult. Puteam să merg, chiar să fug, dacă ar fi fost necesar.

— Lash are cheia de la cătușe, mi-a spus.

— Hai să mergem, am zis eu. Ai un pistol?

— Nu. Și nu vin. Grăbește-te, s-ar putea întoarce în orice moment. Au plecat doar să ascundă în altă parte marfa din garaj.

M-am apropiat de ea.

— Ai de gând să rămâi aici după ce m-ai eliberat? Aștepți să vină asasinul ăla? Nu ești sănătoasă. Hai, Perucă-Argintie, vino cu mine.

— Nu.

— Ascultă, am spus, închipuiește-ți că el l-a ucis pe O'Mara. Și pe Larry. Nu se poate să fie altfel.

— Joe n-a ucis pe nimeni, aproape că urlă la mine.

— Atunci presupune că Yeager a făcut-o.

— Mă minți, Carmady, doar ca să mă sperii. Pleacă. Nu mi-e frică de Lash Yeager. Sunt nevasta șefului său.

— Joe Mesarvey e o mămăligă, i-am întors-o furios. O fată ca tine când se îndrăgostește de cine nu trebuie numai peste așa ceva poate da. Un laș. Hai să plecăm.

— Ieși! țipă ea.

— O.K. I-am întors spatele și m-am îndreptat spre ușă.

M-a depășit în fugă, a trecut prin hol și a deschis ușa de la intrare. A privit afară în bezna udă și mi-a făcut semn să plec.

— Adio, mi-a șoptit. Sper să îl găsești pe Dud. Sper să afli cine l-a împușcat pe Larry. Dar să știi că nu a fost Joe.

M-am apropiat de ea și am împins-o cu pieptul până în zid.

— Ești nebună, Perucă-Argintie. Adio.

Și-a ridicat mâinile și mi-a prins fața în palme. Avea mâinile reci ca ghiața. M-a sărutat cu niște buze la fel de reci.

— Tai-o, voinicule. Ne mai întâlnim noi. Poate în cer.

Am ieșit pe ușă și am coborât treptele alunecoase de lemn ale verandei, am traversat porțiunea de pietriș spre pajiștea cu grupul de pomi, am ieșit în drumeag și am luat-o pe el spre Foothill Boulevard. Ploaia îmi pleznea fața cu degete de ghiață, dar nu mai reci ca degetele ei.

Mașina decapotabilă cu care venisem era parcată acolo unde o lăsasem, dar îndreptată, cu osia stângă din față pe carosabil. Roata de rezervă și o jantă goală erau aruncate, lângă ea, în șanț.

Probabil o perchiziționaseră, dar tot mai speram. Am intrat cu spatele în mașină și după ce am dat cu capul în volan, am reușit să dau la o parte apărătoarea care masca ascunzătoarea unde țineam pistolul de rezervă și să îl iau.

M-am extras cu greu din mașină, mi-am aranjat arma astfel încât să o protejez cât de cât de ploaie, am privit în jur să mă asigur că nu era nimeni prin preajmă și am luat-o pe drumeag înapoi, spre casa de lângă garaj.

8.

Eram cam la jumătatea drumului când s-a întors. Farurile care au luminat brusc curba de pe autostradă aproape că m-au, prins în raza lor. M-am aruncat în șanțul de pe marginea drumului cu fața în noroi și m-am rugat.

Mașina a trecut pe lângă mine cu un sfârâit ușor, fără să oprească. Am auzit scrâșnetul cauciucurilor când a frânat pe pietrișul din fața verandei. Motorul s-a oprit și luminile s-au stins. O ușă s-a deschis. Nu am auzit-o închizându-se, dar am văzut un licăr de lumină în interior, printre pomi.

M-am sculat în picioare și am pornit. M-am dus lângă mașină, un mic coupé destul de vechi. Țineam arma într-o parte a șoldului, atât cât îmi permiteau cătușele.

Mașina era goală și apa gâlgâia în radiator. Am ascultat, dar din casă nu venea nici un zgomot. Nici o voce răstită, nici un scandal, doar răpăitul stropilor de ploaie pe streășină.

Yeager era înăuntru. Ea îmi dăduse drumul, iar acum Yeager era cu ea înăuntru și probabil că ea nu vroia să îi spună nimic. Probabil stătea în fața lui înfruntându-l și nu

îi spunea nimic. Doar era nevasta bossului. Precis Yeager era speriat de moarte din cauza asta.

Nu avea de ce să stea prea mult înăuntru dar n-ar fi lăsat-o acolo, vie sau moartă. Urma să plece și s-o ia cu el. Ce i se putea întâmpla fetei mai târziu, asta era altă poveste.

Nu trebuia decât să îl aștept să iasă afară. N-am făcut-o.

Am mutat pistolul în mâna stângă, m-am aplecat și am cules niște pietricele. Le-am aruncat spre geamul de la fațadă. A fost o încercare destul de slabă, doar câteva pietricele au lovit geamul.

Am alergat înapoi la coupe, am deschis portiera și am văzut cheile în contact. M-am ghemuit sub bord, sprijinit cu spatele de stâlpul lateral.

În casă se stinseră luminile, dar altceva nu se mai întâmplă. Nici un zgomot, nici o șoaptă. Yeager stătea la adăpost, pândind.

Am pipăit cu piciorul și am găsit șarterul, apoi l-am tras cu o mână și am răsucit cheia din contact. Motorul, încălzit, a tușit o dată, apoi a început să toarcă ușurel, acoperind zgomotul ploii.

M-am târât afară din mașină și m-am ghemuit în spatele ei.

Sunetul mașinii l-a dat gata. Nu putea să rămână acolo fără ea.

O fereastră întunecată se ridică doar câțiva centimetri și doar sclipirea ei în mișcare o trădă. Urmă o serie de trei împușcături, trase rapid, care sparseră geamul mașinii în dreptul volanului.

Am scos un urlet, transformat apoi într-un gălgâit de moarte. Eram tare la chestii din astea. Geamățul s-a terminat cu un horcăit final. Eram gata, terminat. Mă nimerise. Bine ochit, Yeager.

În casă s-a auzit un hohot de râs. Apoi din nou liniște,

cu excepția ploii și a torsului motorului.

Ușa de la intrare s-a deschis câțiva centimetri și a apărut cineva. A ieșit în verandă, cu gulerul ei alb, rigidă, cu peruca strălucindu-i, dar foarte puțin. A coborât treptele de lemn ca o femeie de lemn. L-am văzut și pe Yeager, ascuns după ea.

Au pășit pe pietriș și după câțiva pași, i-am auzit vocea pierdută, aproape fără ton:

— Nu se vede nimic, Lash. Geamurile sunt aburite.

A făcut o mișcare bruscă, probabil împinsă cu pistolul din spate și a înaintat. Yeager nu a scos o vorbă. Acum puteam să îl văd mai bine. Pe deasupra umărului ei, îi vedeam pălăria și o parte din față. Dar n-aveam nici o șansă să îl împușc, cu cătușele pe care le aveam la mâini.

Fata s-a oprit din nou și a strigat dintr-odată, cu vocea îngrozită:

— Îl văd. E la volan, a țipat ea. E prăbușit peste volan.

A căzut în cursă. A îmbrâncit-o violent în lături și a început din nou să tragă. În jur ploua cu cioburi de la geamuri. Un glonte a lovit un pom de lângă mine. Un greier a țipat undeva. Motorul continua să toarcă liniștit.

Era aplecat, ghemuit în beznă, și fața pământie pe care i-o zărisem din cauza focurilor de la gura țevii se estompă încet în întuneric. Propriile sale împușcături îl orbiseră pentru o secundă. Dar îmi era deajuns.

L-am împușcat de patru ori, zguduit de reculul Coltului sprijinit de coaste.

A încercat să se întoarcă și arma i-a scăpat din mână. Mâinile i-au făcut un gest reflex de a încerca să o prindă în aer, înainte de a și le duce la stomac, pe care i-au și rămas, lipite. S-a lăsat pe pietrișul ud și horcăitul său ascuțit a fost de departe mai puternic decât zgomotele nopții umede.

L-am urmărit cum cade pe o parte, încet, foarte încet,

fără să își desprindă mâinile de pe stomac. Horcăitul a încetat și el.

Mi s-a părut că a trecut un secol până am azuit-o pe Perucă-Argintie strigând la mine. S-a apropiat și m-a prins de braț.

— Oprește dracu' motorul ăla, am țipat eu la ea. Și scoate odată cheile de la mizeriile astea de fier de pe mâinile mele.

— Ne... nebunule, s-a bâlbâit ea. De-de ce te-ai întors?

9.

Căpitanul Al Roof de la Biroul de persoane dispărute se legăna în fotoliul său privind pe geamul înșorit. Era o altă zi și ploaia încetase de mult.

Îmi spuse morocănos:

— Ai făcut o grămadă de greșeli, frățioare. Dud O'Mara pur și simplu a tras cortina. Niciuna din persoanele astea nu l-au îndepărtat. Asasinarea lui Batzel nu are nici o legătură cu el. L-au prins pe Mesarvey în Chicago și pare curat. Nervosul ăla pe care l-ai ancorat de tipul mort habar n-avea cine sunt ăia care i-au angajat. Băieții noștri i-au chestionat destul ca să fie siguri de asta.

— Sunt sigur că ei au făcut-o, am spus. Am fost și eu toată noaptea în aceeași găleată și nici eu nu le-am putut spune mai mult.

Se uită la mine pe îndelete, clipind din ochii mari și obosiți.

— Împușcarea lui Yeager a fost în regulă, după părerea mea. Ca și a ăluia cu mitraliera, în condițiile alea, deși nu lucrez la Omucideri. Dar n-aș putea lega toate astea de O'Mara. Poate că tu știi mai multe.

Știam, dar încă nu puteam spune că știam. Nu încă.

— Nu, am zis. Nu cred.

Mi-am scos pipa și am aprins-o. După o noapte nedormită, avea un gust amar.

— Asta-i tot ce te deranjează?

— Mă tot întreb de ce n-ai găsit-o pe fată la Realito. Nu cred că ar fi fost prea greu pentru dumneata.

— Uite că n-am găsit-o. Trebuia, recunosc, dar n-am făcut-o.

— Mai ai și altceva?

Am suflat fumul peste biroul lui.

— Îl caut pe O'Mara pentru că generalul mi-a spus s-o fac. N-ar fi avut nici un rost să îi spun că dumneata ai putea-o face, cu mijloacele de care dispui. El îți poate permite să angajeze un om care să lucreze doar pentru el. Bănuiesc că i-ai spus asta și s-a ofensat.

Nu părea amuzat.

— Nici pomeneală. Dacă vrea să cheltuiască niște bani, n-are decât. Tipii care s-au ofensat pe tine au un birou pe care scrie: „Biroul Omucideri”.

Își coborî picioarele de pe birou cu un pleznet sec și se sprijini cu coatele de birou.

— O'Mara avea cincisprezece bătrâne în buzunar. E o sumă mare, dar O'Mara era tipul în stare să aibă așa ceva. Era în stare să îi scoată și să-i arate amicilor lui, doar căăștia n-ar fi crezut că sunt chiar cincisprezece mii acolo. Soția lui, în schimb, spunea că într-adevăr îi avea. Acum, dacă ar fi fost vorba de oricare alt fost contrabandist de alcool, cu atâția bani câștigați ilegal, ai fi înclinat să spui că avea intenția să dispară. Dar nu O'Mara. El îi avea tot timpul la el.

Rupse capul unei țigări de foi cu dinții, îl scuipă și și-o aprinse. Flutură un deget spre mine.

— Înțelegi?

I-am spus că înțeleg.

— O.K. O'Mara avea cincisprezece mii de dolari; un tip care trage cortina poate rămâne de negăsit doar atât

cât îl țin banii ăștia. Cin'spe bătrâne e o sumă. Și eu aș dispărea dacă aș avea atât. Dar după ce i se termină, punem mâna pe el. O să încaseze un cec, o să semneze o chitanță, merge la un hotel sau face un împrumut, garantează el ceva, primește o scrisoare sau scrie una. Se mută într-un oraș nou cu un nume nou, dar apucăturile nu are cum să și le schimbe. Trebuie să se înscrie în circuitul financiar într-un fel sau altul. Un tip nu poate avea prieteni peste tot și, chiar dacă ar avea, până la urmă unul tot îl trădează. Nu crezi?

— Ba cred, am spus.

— A ajuns departe, continuă Roof. Dar cinșpe bătrâne e toată pregătirea pe care și-a făcut-o. Fără bagaje, fără nici o rezervare pe vapor, tren sau avion, fără nici un taxi sau aranjament cu cineva care să îl scoată din oraș. Am verificat tot. Propria lui mașină a fost găsită la câțiva kilometri de locuința lui. Dar asta nu înseamnă nimic. Știa destui tipi care l-ar fi dus de aici o mie de kilometri și n-ar fi scos o vorbă nici dacă li s-ar fi oferit o recompensă grasă. Dar asta aici, nu peste tot, fără prieteni noi.

— Dar până la urmă tot o să-l găsiți, am zis.

— Da, când i s-o face foame.

— Asta ar putea însemna un an sau doi. Generalul Winslow poate nu mai trăiește nici un an. Asta e o chestie sentimentală, iar dumneata poți ieși la pensie cu un dosar deschis.

— Deci faci apel la sentimentalisme, frățioare.

Își dădu ochii peste cap și totodată i se mișcă și sprâncenele roșcate și stufoase. Nu mă plăcea. Se părea că nimeni nu mă plăcea la Departamentul de poliție în ziua aceea.

— Mi-ar place, am spus și m-am ridicat. Poate am mers prea departe cu apelul la treburile sentimentale.

— Bineînțeles, spuse Roof, gânditor dintr-odată. Ei bine, Winslow e o personalitate. Anunță-mă dacă crezi că

pot face ceva.

— Ai putea afla cine l-a împușcat pe Larry Batzel, am spus. Chiar dacă n-are nici o legătură.

— Bineînțeles. Cu plăcere, spuse el fără nici o urmă de plăcere, împrăștiind scrum pe tot biroul. Tu doar trage în toți tipii care ar putea să spună câte ceva, iar noi o să facem restul. Așa ne place nouă să lucrăm.

— Am fost în legitimă apărare, am mârâit eu. Nu aveam ce face.

— Sigur că da. Du-te și ia aer, frățioare, eu am de lucru.

Dar mi-a făcut cu unul din ochii lui clipitori pe când ieșeam.

10.

Dimineața era o splendoare de albastru și auriu și păsările din copacii ornamentali de pe domeniul Winslow înnebuniseră de atâta cântat după ploaie.

Paznicul mi-a dat drumul înăuntru prin ușița de lângă colivia lui și am mers pe alee către terasa de sus, până la ușa imensă, sculptată în stil italian, de la intrare. Înainte de a suna am privit în josul dealului și l-am văzut pe puștiul Trevillian stând pe banca lui de piatră cu capul în palme, privind aiurea.

M-am dus pe aleea pavată cu dale până la el.

— Azi e fără săgeți, băiete?

M-a privit cu ochii lui umili, trași în orbite.

— Fără. L-ai găsit?

— Pe tăticu tău? Nu, băiete, încă nu.

Și-a smucit capul pe spate. Nările îi tremurau de indignare.

— Nu e tatăl meu, ți-am spus. Și nu mai vorbi cu mine de parcă aş avea patru ani. Tata e în Florida, undeva.

— Ei bine, al oricui tată ar fi, nu l-am găsit.

— Cine te-a pocnit peste mutră? m-a întrebat, studiindu-mă.

— Un tip cu un fișic de monezi în pumn.

— Monezi?

— Aha. E la fel de valabil ca un picior de pat. Poți să încerci dacă vrei, dar nu pe mine, i-am rânjit eu.

— N-o să-l găsești, a spus el cu o față amărâtă, privindu-mi falca. Pe el, vreau să zic. Pe bărbatul lui maică-mea.

— Pariez că-l găsesc.

— Pe cât pariezi?

— Pe mai mult decât o să ai tu vreodată în pantaloni.

A lovit cu răutate o dală de lângă el. Vocea îi era tot morocănoasă, dar parcă ceva mai puțin. Privirea îi devenise speculativă.

— Nu vrei să pariem pe altceva? Hai în spatele casei. Pariez pe un dolar că nimeresc de opt ori ținta din zece lovituri.

Am privit înapoi spre casă. Nimeni nu părea nerăbdător să mă primească.

— Bine, am zis. Dar hai să ne grăbim.

Am trecut pe lângă zidul casei, pe sub ferestre. Sera de orhidee se vedea pe deasupra unor tufe, destul de departe. Un bărbat într-o salopetă curată lustruia ornamentele cromate ale unei limuzine uriașe în fața garajelor. Am trecut pe lângă el, spre clădirea albă și scundă de lângă terasamentul dealului. Băiatul a scos o cheie și a deschis o ușă prin care am intrat într-o încăpăre cu aer închis care păstra urmele persistente ale fumului de cordită. Băiatul a încuiat broasca automată a ușii.

— Întâi eu, s-a repezit el.

Încăperea părea o mică sală de antrenament pentru tir. Într-un capăt era o teighea pe care se găsea o pușcă automată de calibru 22 și un pistol lung și subțire de tir.

Amândouă armele păreau bine unse, dar cam prăfuite. La zece metri distanță, era o despărțitură cam de un metru și jumătate înălțime și aparent destul de rezistentă, care traversa încăperea dintr-un perete în altul, și un spațiu de trecere dincolo de ea; acolo era un panou cam tot cât peretele despărțitor, care pe jumătate avea pictat un cer albastru cu câțiva norișori, iar pe cealaltă jumătate, două ținte mari și rotunde, împănate cu gloanțe. Prima jumătate era străbătută de două sârme pe care erau dispuse la intervale egale rațe și ulcele de argilă. Deasupra, panoul avea câteva becuri mascate cu abajururi.

Băiatul trase de un mâner de care era legată o coardă și o pânză aproape transparentă acoperi panoul reprezentând cerul, apoi aprinse becurile și spectacolul unei plaje pe deasupra căreia zburau rațe sălbatice deveni aproape perfect.

Luă pușca de 22 și o încărcă rapid, cu cartușe scurte.

— Deci, un dolar dacă dobor opt din zece focuri?

— Hai, dă-i drumul, am zis și am pus un dolar pe tejghea.

Băiatul ținti aproape cu nepăsare, dar dorind să facă pe grozavul, trase prea repede și rată trei lovituri. Fusesse totuși o demonstrație destul de bună de tir. Aruncă nervos pușca într-un colț.

— La naiba, hai să mai facem o încercare. Hai să n-o punem la socoteală, nu eram pregătit.

— Nu-ți convine să pierzi bani, nu-i așa, băiete? Bine, du-te și aranjează-le, ești la tine acasă.

Fața lui subțire deveni furioasă și vocea își ridică tonul.

— Tu să te duci! Înțelegi, trebuie să mă relaxez. Trebuie să mă relaxez!

Am ridicat din umeri, am săltat o placă rabatabilă de la tejghea și am luat-o de-a lungul peretelui alb către despărțitura de acces în partea din spate. La un moment

dat am auzit clicul făcut prin armarea puștii reîncărcate.

— Pune chestia aia jos, am mârâit la el peste umăr. Nu e voie să te atingi de o armă în poligon când cineva aranjează țintele din fața ta.

A pus-o jos cu părere de rău.

M-am aplecat și am început să adun țintele căzute pe falsul nisip al plajei, într-o lădiță de lemn aflată într-un colț. Am început să mă ridic.

M-am oprit când eram cu pălăria puțin deasupra despărțiturii-barieră. Habar n-am de ce m-am oprit, un instinct orb, probabil.

Pușca de 22 a trosnit și ținta din fața capului meu a picat. Pălăria mi se strâmbase pe cap de parcă ar fi trecut o pasăre și ar fi atins-o cu aripa, în încercarea de a o testa drept cuib.

Iată un băiat drăguț. Plin de șmecherii, ca și Ochi-Roșii. Am aruncat țintele pe care le adunasem, am luat pălăria de bor și am ridicat-o vreo cinci centimetri, deasupra bordurii barierei. Arma a trosnit din nou și din nou a nimerit-o.

M-am lăsat să cad cu zgomot pe podea, printre ținte.

O ușă s-a deschis, apoi s-a închis. Asta a fost tot. Nimic altceva. Lumina grea de la lămpile mascate cădea direct pe mine. Soarele clipea chiorâș spre cerul fals.

În ținta cea mai apropiată de mine erau două găuri făcute de gloanțe, iar pălăria mea avea două perechi de orificii, de o parte și de alta.

M-am târât cu grijă până la capătul peretelui despărțitor și am scos un ochi prin deschizătură, privind sala de tir și am văzut pe tejghea gurile mici ale celor două arme.

M-am ridicat, am mers la ușă, am stins luminile și am ieșit. Șoferul familiei Winslow fluiera încetișor, lustruind ceva în fața garajului.

Am mototolit pălăria în mână și m-am întors spre

casă, uitându-mă după puști. Nu se vedea, așa că am sunat la ușă.

Am cerut să o văd pe doamna O'Mara și nu i-am permis majordomului să îmi ia pălăria.

11.

Era îmbrăcată într-o chestie albă de culoarea perlei, cu guler alb de blană și manșoane albe, tot de blană. Lângă fotoliul pe care era așezată fusese împinsă o măsuță pe roțile pentru micul dejun, iar ea arunca scrumul la nimereală, peste vesela de argint.

Fecioara blândă cu picioare frumoase apăru, strânse măsuța, o împinse de acolo și ieși, închizând ușa.

Doamna O'Mara își întinse spatele pe perna fotoliului, părând foarte obosită. Linia bărbiei îi era foarte distantă, chiar rece. Mă privi nemulțumită, cu niște ochi reci și răi.

— Ieri păreai chiar uman, începu ea. Dar acum știu că nu ești decât o brută, ca toți ceilalți. O brută de polițist.

— Am venit să vă întreb despre Lash Yeager, am zis.

Nu prea părea să o amuze treaba asta.

— Și cum te-ai gândit să mă întrebi tocmai pe mine?

— Păi... dacă ați locuit o săptămână la Dardanella Club...

Mi-am mototolit și mai tare pălăria.

Își privea fix țigara.

— Ei bine, l-am cunoscut, mi se pare. Îmi aduc aminte, mai ales din cauza numelui său ciudat.

— Toți au nume ciudate, animalele astea, am zis. Se pare că Larry Batzel, bănuiesc că ați citit în ziare despre el, a fost prieten pe vremuri cu Dud O'Mara. Nu v-am pomenit despre asta ieri. Se pare că am făcut o greșală.

Am observat că la gât începuse să îi pulseze o venă.

— Am o vagă senzație că ești pe cale de a deveni insolent, așa că va trebui să chem să te dea afară.

— Nu înainte de a-mi termina partitura, am zis. Se pare că șoferul domnului Yeager, animalele astea, în afara numelor neobișnuite au și șoferi, i-a povestit lui Larry Battzel că domnul Yager lipsea de acasă în noaptea în care a dispărut O'Mara.

Se părea că strămoșescul sânge războinic al familiei încă funcționa. Pe față nu i s-a clintit nici un mușchi. Atâta doar că stătea înțepenită.

M-am ridicat și i-am luat țigara dintre buzele înțepenite și am stins-o într-o scrumieră de jad, apoi i-am pus pălăria cu grijă pe unul din genunchii ei de mătase albă. M-am reșezat.

După un timp, ochii i s-au mișcat, i-a coborât și a privit pălăria. Fața i s-a îmbujorat încet, deasupra pomeților apărându-i două pete vii. Părea că se luptă cu propria-i limbă și cu buzele.

— Îmi dau seama, am spus, că pălăria nu e mare scofală. Nu am avut intenția doar să vă fac să vă dați seama că am o pălărie. Dar ar fi interesant să aruncați o privire la găurile de gloanțe.

Mâinile i s-au mișcat și a smuls pălăria. Ochii i s-au transformat în flăcări. A atins calota, s-a uitat la găuri și prin corp i-a trecut un frison.

— Yeager? a întrebat, aproape neauzit.

Era o șoptă, șopta unei femei îmbătrânite.

I-am spus încet:

— Yeager n-ar fi folosit o pușcă de tir de calibrul 22, doamnă O'Mara.

Flăcările i s-au stins din privire. Acum erau niște puțuri întunecate, de fapt mai mult goale decât întunecate.

— Sunteți mama lui, i-am spus. Ce aveți de gând să faceți în privința lui?

— Dumnezeuule îndurător. Dade. El... el a tras în

dumneata?

— De două ori, am zis.

— Dar de ce?... Oh... de ce?

— Dumneavoastră, doamnă O'Mara, aveți impresia că eu sunt un tip dat dracului. Încă unul din tipii ăia duri și dați dracului care acționează de partea cealaltă a legii. În afacerea asta, ar fi foarte simplă chestia, dacă ar fi așa. Dar problema este că nu e deloc așa! Trebuie să vă mai explic de ce a tras în mine?

N-a zis nimic, doar a dat încet din cap. Fața ei devenise acum o mască.

— Aș putea spune că, probabil, nu s-a putut abține, am spus. Nu dorea ca eu să i-l gădesc pe tatăl vitreg dintr-un singur motiv. E un mic răufăcător căruia îi plac banii. Pare un motiv minor, dar întregește tabloul. Era pe punctul de a pierde un dolar când a pariat cu mine la tir. Pare puțin, un lucru mărunț, dar el trăiește într-o lume mărunță. În plus față de asta, e un mic sadic nebun, gata oricând să tragă în ceva.

— Cum îndrăznești? izbucni ea.

Dar asta nu însemna nimic, renunță instantaneu să se mai simtă jignită.

— Cum îndrăznesc? Uite că îndrăznesc. Hai să nu ne mai chinuim cu motivul pentru care a tras în mine. Oricum, nu sunt primul, nu-i așa? N-ați fi avut cum să știți despre ce vorbesc dacă n-ați fi presupus că a făcut-o cu un anumit scop.

Nu se mișca și nu scoate nici un sunet. Am respirat adânc.

— Hai să discutăm despre motivul pentru care l-a împușcat pe Dud O'Mara, am spus.

Dacă m-aș fi gândit că măcar de data asta o să țipe, ei bine, m-aș fi înșelat din nou. Bătrânul din casa cu orhidee îi dăduse mai mult decât înălțime, păr negru și ochi nepăsători.

Și-a întins buzele, a încercat să și le lingă, apoi, pentru o secundă, a căpătat imaginea unei eleve speriate. Liniile obrazilor i s-au ascuțit, iar mâna i s-a ridicat ca trasă de sforile unui păpușar, a apucat gulerul de blană albă și a tras de el, strângându-l până când încheieturile degetelor i s-au albit încât aproape i se vedeau oasele prin piele, apoi s-a uitat lung la mine.

Și apoi, pălăria mea i-a căzut de pe genunchi pe podea, fără ca ea să fi făcut vreo mișcare. Sunetul pe care l-a făcut atingând podeaua a fost unul din cele mai puternice pe care le-am auzit vreodată.

— Bani, a zis cu o voce scrâșnită. Desigur, vrei bani.

— Și câți bani vreau?

— Cincisprezece mii de datori.

Am încuviințat, cu gâtul înțepenit ca un dansator profesionist care încearcă să vadă ce are în spate.

— Cred că ar ajunge. Exact suma potrivită pentru o retragere. Atât avea și el în buzunare și atât a primit Yeager ca să vă scape de el.

— Ești prea... ești prea al dracului de șmecher. Aș putea să te omor cu mâna mea și să-mi placă.

Am încercat să rânjesc.

— Corect. Șmecher și fără nici un Dumnezeu pe lumea asta. Cam așa s-a întâmplat. Băiatul l-a ademenit pe O'Mara unde m-a ademenit și pe mine și pentru același motiv. Nu cred că a făcut-o cu premeditare. Își ura el tatăl vitreg, dar nu cred că intenționa să îl omoare.

— Îl ura, a spus ea.

— Și iată-i în mica sală de tir, iar O'Mara e mort pe podea, în spatele barierei despărțitoare, ascuns vederii. Zgomotul împușcăturilor, firește, nu însemna absolut nimic acolo. Sânge era foarte puțin, de la o gaură în cap, făcută cu o armă de calibru mic. Așa că băiatul iese, încuie ușa și se ascunde. Dar, după o vreme, trebuie să spună cuiva. Dumneavoastră sunteți mama lui. Dumneavoastră v-a spus.

— Da, suspină ea. Exact așa a făcut.

Ochii ei încetaseră să mă mai privească cu dușmănie.

— Vă gândiți să numiți asta un accident. Ar merge, mai puțin un singur lucru: băiatul nu e normal, și dumneavoastră știți acest lucru. Generalul știe, știu și servitorii. Mai sunt și alte persoane care știu. Iar oamenii legii, atât de tâmpiți cum îi credeți dumneavoastră, sunt foarte deștepți când e vorba de tipii subdezvoltați. Ce dracu', doar prind atâția, iar părerea mea este că băiatul va vorbi până la urmă. După un timp, va începe chiar să se laude cu ce-a făcut.

— Continuă, spuse ea.

— Nu puteți risca așa ceva, am spus. Nici pentru fiul dumneavoastră și nici pentru bătrânul bolnav din casa orhideelor. Ar trebui să vă pretați la aranjamente murdare cu crima, în sensul ei cel mai abject. Ați și făcut-o, de altfel. Îl cunoașteți pe Yeager și l-ați angajat să vă scape de cadavru. Asta, exceptând aranjamentul cu ascunderea fetei, Mona Mesarvey, a făcut să pară o dispariție voluntară.

— L-a luat chiar în mașina lui Dud, după ce s-a întunecat, spuse ea cu ochii duși departe.

M-am ridicat și mi-am luat pălăria de pe podea.

— Și servitorii?

— Norris știe, majordomul. Mai degrabă s-ar lăsa omorât decât să spună.

— Bun, Acum știți de ce Larry Battzel a fost eliminat iar eu, luat la o plimbare cu mașina, da?

— Șantaj, spuse ea. Încă n-au apărut, dar îi aștept. Aș fi plătit oricât, iar el știa.

— Puțin câte puțin, an după an, ar fi putut scoate ușor un sfert de milion. Eu nu cred că Joe Mesarvey a fost amestecat în treaba asta. Fata știu sigur că nu era.

N-a răspuns nimic. Își ținea doar privirea ațintită în ochii mei.

— De ce dracu', am mormăit eu, nu i-ați luat armele?

— E mult mai rău decât crezi. Ar fi trecut la altceva, probabil și mai grav. Uneori... uneori îmi este și mie frică de el.

— Luați-l de aici atunci, am spus. Duceți-l de aici, de lângă bătrân. E destul de tânăr pentru a fi vindecat, dacă îl dați pe niște mâini bune. Duceți-l în Europa. Departe. Trimiteți-l acum. L-ar ucide pe general pe loc dacă ar ști ce a ieșit din sângele lui.

Se ridică cu greu și aproape că își târî corpul până la fereastră. Rămase nemișcată, privind oarbă prin draperiile albe, groase, cu mâinile atârându-i moi pe lângă corp. După un timp s-a întors și a trecut pe lângă mine. Când a ajuns în spatele meu a respirat adânc și a oftat.

— A fost un lucru oribil. Cel mai groaznic lucru posibil. Și totuși, l-aș face din nou. Tata n-ar fi făcut așa ceva. L-ar fi denunțat imediat. Iar treaba asta, cum spui tu, l-ar fi omorât.

— Luați-l de-aici, am insistat. Acum e ascuns pe undeva. Crede că m-a omorât. Se ascunde pe undeva, ca un animal. Găsiți-l, nu are cum să scape.

— Ți-am oferit bani, spuse ea, tot din spatele meu. A fost o măgărie. Nu l-am iubit pe Dudley O'Mara. Și asta a fost o măgărie. Nici măcar nu îți pot mulțumi. Nu știu ce să mai spun.

— Lăsați-o baltă, am zis. Eu nu sunt decât un bătrân cal de povară. Încercați să faceți ceva pentru băiat.

— Promit. Adio, domnule Carmady.

Nu ne-am strâns mâinile. Am coborât scările și în fața ușii mă aștepta, ca de obicei majordomul. Pe fața lui nu se citea nimic, în afara politetii.

— Astăzi nu doriți să îl vedeți pe general, domnule?

— Nu astăzi, Norris.

Nu l-am văzut pe băiat pe afară. Am ieșit prin portiță și m-am urcat în bătrânul Ford închiriat. Am coborât

dealul, pe lângă vechile sonde de petrol.

Pe lângă unele dintre ele, invizibile din șosea, încă mai erau câteva puțuri pline cu apă stătută, cu resturi de petrol întins la suprafață.

Erau probabil adânci de trei, patru metri, sau mai mult. În ele puteau fi tot felul de lucruri. Poate într-unul din ele...

M-am bucurat că îl omorâsem pe Yeager.

În drum spre centru m-am oprit la un bar și am băut câteva whisky-uri. Nu m-au ajutat la nimic.

M-au făcut doar să mi-o amintesc pe Perucă-Argintie, pe care nici n-am mai văzut-o vreodată.

SFÂRȘIT

CAUTĂ FEMEIA

Tipul cel uriaș nu avea nici o legătură cu treburile mele. Nici nu avusese vreodată, nici nu urma să aibă, cel puțin până în clipa aceea.

Eram pe Central, un fel de Harlem al Los Angelesului, lângă unul din blocurile acelea „mixte”, cu locuințe atât pentru albi cât și pentru negri. Eram pe urmele unui grec mititel, frizer de meserie, pe nume Tom Aleidis, a cărui nevastă îl vroia înapoi acasă și era dispusă să plătească ceva bani pentru a fi găsit. Era o misiune pașnică, Tom Aleidis nu era un escroc.

L-am văzut pe uriaș stând în față la Shamey's, un local numai pentru negri, cu băutură și jocuri de noroc, aflat la al doilea etaj, nu prea select. Se uita în sus la literele sparte ale firmei de neon cu o expresie de extaz pe figură, ca aceea a unui emigrant care vede Statuia Libertății, ca un om care a așteptat o veșnicie și a făcut un drum fantastic de lung doar pentru asta.

Nu era doar mare, era gigant. Avea peste doi metri înălțime și cele mai țiptoare haine pe care le-am văzut vreodată pe un tip întradevăr uriaș. Pantaloni maro raiati, o haină jerpelită gri, cu bile de biliard în loc de nasturi, pantofi suedezi maro din piele de capră, decolorați, o cămașă cafenie, cravată galbenă, o garoafă roșie imensă și o batistă care îi ieșea din buzunarul exterior de la piept, de culoarea drapelului irlandez. Batista era aranjată în trei puncte echidistante sub garoafa roșie. Pe Central Avenue, care nu era chiar cea mai cuminte stradă din lume, cu gabaritul acela și îmbrăcat așa cum era sărea în ochi ca o tarantulă pe o felie de cozonac.

A traversat trotuarul și a împins ușile batante care dădeau spre Shamey's. Ușile încă nu apucaseră să se închidă ca lumea, când s-au deschise din nou, violent. Ceea ce zburase afară și aterizase în rigolă, scoțând un sunet ascuțit, ca de șobolan pocnit, era un tânăr de culoare, cu părul lins, într-un costum foarte strâmt. Un „maroniu”, culoarea cafelei cu puțină frișcă. Adică așa avea fața.

Tot nu era treaba mea. L-am urmărit pe colorat pornind pe lângă zid, sprijinindu-se de el din când în când.

Nu s-a mai întâmplat nimic, așa că am făcut marea mea greșală.

Am mers pe trotuar până am ajuns lângă ușile batante, doar să le împing puțin și să arunc o privire înăuntru. Dar era deja prea mult.

O mână în care m-aș fi putut așeza m-a prins de umăr, m-a strâns îngrozitor și apoi m-a tras prin cele două uși și m-a și ridicat trei trepte.

O voce profundă și liniștită mi-a șoptit la ureche:

— E rost de pileală pe-aici, amice. Ce-ai zice de una mică?

Am reușit să-mi eliberez puțin umărul, doar ca să pot să respir un pic. Nu aveam pistol, pentru că treaba cu grecoteiul nu părea să fie una în care să fie nevoie de așa ceva.

M-a prins din nou de umăr.

— E normal, i-am zis repede, e o bombă sus.

— Nu spune asta, amice. Beula lucra aici. Micuța Beula.

— De ce nu te duci singur să te convingi dacă mai e?

M-a mai săltat trei trepte.

— Mă simt bine, mi-a zis, și n-aș avea chef să mă supere cineva. Hai să mergem amândoi sus și poate radem câte una mică.

— N-o să te servească aici, am zis.

— N-am mai văzut-o pe Beula de opt ani, amice, mi-a zis blând, în timp ce îmi disloca brațul, fără ca să realizeze ce făcea. Nici nu mi-a mai scris de șase ani, dar poate avea motivele ei. Oricum, lucra aici. Hai să mergem sus, tu și cu mine.

— Bine, am spus, merg cu tine sus, dar lasă-mă să umblu singur, nu trebuie să mă duci pe sus. Sunt O.K. Mă numesc Carmady, sunt băiat mare, știu să merg la toaletă singur și pot și alte chestii. Încearcă să nu mă duci pe sus.

— Micuța Beula lucra aici, a spus el visător, fără ca măcar să fi auzit ce îi spusese.

Am urcat împreună și m-a lăsat să merg singur.

Într-un colț, mai în spate, dincolo de bar era o masă unde se jucau zaruri, în rest câteva măsuțe și câțiva clienți răspândiți prin încăpere. Chicotelile care proveneau de la masa de joc au încetat instantaneu. Mai multe perechi de ochi ne-au fixat cu acea privire încărcată de o ură de moarte, privirea acordată unei alte rase.

Un negru solid stătea rezemat de tejgheaua barului; avea o cămașă cu mânecă scurtă și niște bretele rozalii. Un fost boxer probabil, care primise toate soiurile de lovituri, mai puțin una în cap cu un pod de cărămizi. S-a îndreptat încet și s-a apropiat de noi cu un mers legănat, de luptător.

Și-a întins o labă mare și neagră în dreptul pieptului uriașului. Păreau doi armăsari gata să se încaiere.

— Fără tipi albi, frate. Numa' oameni de culoare, îmi parerău.

— Unde-i Beula? întrebă malacul cu vocea lui profundă și calmă care se asorta cu fața lui mare, albă și ochii înfundați în orbite.

Negrul doar că nu i-a răs în nas.

— N-avem nici o Beula, frate. Nici pileală, nici distracție, doar viraj. Hai, cară-te.

— Ia-ți laba aia împruțită de pe mine, i-a spus uriașul.

Bătăușul barului a făcut atunci o greșală. L-a pocnit. I-am văzut umărul coborând și corpul urmând pumnul. Fusesse o adevărată lovitură, perfectă, dar uriașul nici măcar nu s-a deranjat să încerce să se ferească. Și-a scuturat doar puțin capul și l-a apucat pe negru de gât. Pentru gabaritul lui era destul de rapid. Gorila a încercat să-l lovească cu genunchiul, dar uriașul l-a răsucit, l-a îndoit și l-a apucat de la spate de curea, însă aceasta s-a rupt, așa că l-a apucat de spinare cu laba lui uriașă și l-a aruncat de-a lungul încăperii înguste. Gorila a izbit zidul îndepărtat cu un zgomot care trebuie să se fi auzit până în Denver. S-a prelins apoi moale de-a lungul zidului și a rămas jos, nemișcat.

— Mda, a zis uriașul. Hai să ciupim câte una mică.

Am mers la bar. Barmanul lustruia tejgheaua cu o viteză incredibilă. Clienții s-au fofilat pe lângă noi câte unul, câte doi, spre scările întunecoase. Nici nu i-am auzit când au dispărut.

— Whisky sec, a cerut malacul.

Am primit două pahare cu whisky sec.

— Nici tu nu știi unde e Beula? l-a întrebat pe barman pe deasupra paharului gros, în timp ce sorbea din băutură.

— Beula, zici? a scheunat barmanul. N-am mai prea văzut-o p'aici în ultima vreme. Nu, cam de mult.

— De când ești aici?

— Cam de-un an, recunosc. Dă v'un an, clar. Cam dă...

— De când cotețul ăsta a ajuns o cocină?

— Cine zice asta?

Urișul își puse pe tejghea un pumn cât o găleată.

— Oricum, de vreo cinci ani, m-am băgat eu. Flăcăul ăsta n-are de unde să știe ceva despre o fată albă pe care să o cheme Beula.

Malacul s-a uitat la mine de parcă atunci aș fi ieșit din găoace.

— Ție cine mama dracului ți-a zis să-ți bagi nasul?

I-am zâmbit. Un zâmbet larg și prietenos.

— Eu sunt tipul cu care ai urcat aici. Îți amintești?

Mi-a rânjit Un rânjet alb, plat.

— Whisky. Sec, i-a spus barmanului. Și mișcă-ți curul ăla mai repede. Ce servire e asta?

Barmanul s-a executat rapid, plin de ură până în albul ochilor.

Localul era gol acum, exceptându-ne pe noi doi, pe barman și pe bătaușul căzut lângă peretele din partea opusă.

Bătaușul a mormăit ceva și s-a mișcat. S-a rostogolit pe o parte și a început, să se târască ca o muscă cu o aripă ruptă. Urișul nu i-a dat nici o atenție.

— Nimic n-a mai rămas din localul ăla, s-a tânguit el. Aveau o scenă și o trupă și cămăruțe unde te puteai distra pe cinste. Beula făcea un pic de animație și cânta. O

roșcată a dracului de mișto. Tocmai trebuia să ne luăm când m-au săltat și mi-au pus în cârcă o porcărie.

Alte două pahare erau în fața noastră.

— Ce porcărie? l-am întrebat.

— Unde crezi c-am fost eu în ăia opt ani de care ți-am zis?

— Ai spart pietre pe undeva.

— Corect. S-a împuns în piept cu un deget cât o bătă de baseball. Steve Skalla. Afacerea Creat Bend din Kansas. Doar eu. Patruzeci de bătrâne. Exact aici m-au săltat. Eu am fost ăla care...

Bătăușul ajunsese la o ușă în spate și o deschisese, prăbușindu-se înăuntru. S-a auzit încuietoarea.

— Unde dă ușa aia? a întrebat malacul.

— Ie... ie... a lu' domnu' Montgom'ry, la birou, domnu'. Iel e patronu'. Are birou' acolo-n spate...

— ăsta trebuie să știe, spuse uriașul, hotărât. Se șterse la gură cu batista cu steagul Irlandei pe ea, apoi și-o aranjă frumos la loc în buzunar. Sper că ăsta n-o să moară de prost. Mai toarnă două whiskyuri seci.

Traversă sala prin spatele mesei de joc. Încuietoarea nu îi dădu de furcă decât o secundă, apoi din ușă zburară câteva așchii, intră înăuntru și închise ușa după el.

Era o liniște deplină acum în localul lui Shamey. L-am privit pe barman.

— Tipul ăsta e un dur, i-am spus repede. Și e hotărât să meargă până la capăt. Sper că ai înțeles ce vrea. Își caută fosta gagică. Asta lucra aici pe vremea când ăsta era un local pentru albi. Cum stai cu artileria?

— Credeam că sunteți împreună, zise barmanul, privindu-mă suspicios.

— N-am avut ce face. M-a târât aici. Nu mi-ar fi plăcut să dea cu mine de pereți.

— Sigur, am un pușcoi, zise barmanul, încă suspicios, începuse să se aplece undeva sub tejghea, când se opri

brusc cu ochii rostogolindu-i-se în cap.

În spatele localului, după ușa închisă, se auzise un zgomot înfundat. Putea fi o ușă trântită. Putea fi zgomotul unei împușcături. O singură pocnitură și atât.

Barmanul și cu mine am așteptat prea mult timp, încercând să ghicim ce a fost. Oricum, nu ne plăcuse, orice ar fi fost.

Ușa biroului s-a deschis și în pragul ei a apărut brusc uriașul, cu un Colt de armată de calibrul patruzeci și cinci, care părea o jucărie în mâna lui.

A măturat încăperea cu o singură privire. Rânjetul i se întinsese pe figură. Arăta într-adevăr ca un tip care ar fi putut da singur lovitura de patruzeci de mii de la Great Bend Bank.

A venit spre noi cu pași ușori, aproape neauziți pentru greutatea lui.

— Sus etichete, cioroile.

Barmanul s-a ridicat încet, palid, cu mâinile goale în sus.

Uriașul m-a privit, în timp ce se îndepărta de noi.

— Nici domnul Montgomery n-a știut unde este Beula, mi-a spus el încet. A încercat să mi-o spună cu asta. A vânturat pistolul. Salut, fraierilor. Să nu uitați să vă închideți gurile, să nu rămâneți cu ele căscate.

A luat-o în jos pe scări foarte liniștit, foarte tăcut.

Am făcut un salt peste teșgheaua barului și am luat pușca cu țevă retezată care era pe un raft interior. Nu pentru a o folosi împotriva lui Steve Skalla, aia nu era treaba mea. Doar ca să n-o folosească barmanul pe mine. Am traversat încăperea și am intrat pe ușa aceea.

Bătăușul zăcea pe un mic hol, inconștient, cu un cuțit în mână. I-am luat cuțitul și am pășit peste el spre o ușă pe care scria „BIROU”.

Domnul Montgomery era acolo, în dosul unui mic birou pătrat ce se afla lângă o fereastră acoperită doar pe

jumătate de o batistă, ori o cămașă ruptă. Nu se vedea clar.

În dreptul mâinii lui drepte era un sertar întredeschis. Probabil de acolo provenea pistolul. Hârtia în care fusese învelit mirosea a ulei. Nu avusese o idee prea deșteaptă, dar nici nu ar fi fost în stare de una mai bună. Oricum, nu în cazul ăsta.

Nu s-a mai întâmplat nimic în timp ce am așteptat să apară polițiștii.

Când au venit, atât barmanul cât și mardeiașul dispăruseră. Mă încuiasem înăuntru doar eu, cu domnul Montgomery și pușca. Pentru orice eventualitate.

Cazul i-a fost încredințat lui Hiney. Un locotenent detectiv super-lent, cu față lungă și veșnic nemulțumită și cu niște mâini lungi și gălbui pe care și le ținea pe genunchi în timp ce vorbea cu mine, în micul său birou de la Departament. Cămașa se vedea că fusese cârpită sub nodul cravatei țepene, de modă veche. Părea un tip sărac, amărât și cinstit.

Asta se întâmpla cam după o oră și ceva. Cunoșteau totul despre Steve Skalla, din dosarele lor. Aveau chiar și o fotografie făcută cu zece ani în urmă, în care arăta ca un actor francez din filmele vechi. Singurul lucru pe care nu îl știau era locul unde s-ar fi putut afla acum.

— Doi metri, spunea Hiney, o sută treizeci de kilograme. Un tip de calibrul ăsta nu poate ajunge departe, mai ales îmbrăcat, așa de aiurea. Probabil că nu și-a găsit altceva pe măsură, în viteza aia. De ce nu l-ai reținut?

I-am dat înapoi fotografia și am izbucnit în râs.

Hiney îndreptă spre mine unul din degetele sale îngălbenite și spuse cu amărăciune:

— Carmady, un detectiv particular dur, ai? Ditamai omul de unu optzeci, cu o bărbie să spargi piatră cu ea. De ce nu l-ai reținut?

— Am cam început să-ncărunțesc pe la tâmple, am

zis. Plus că nu aveam pistol, iar el avea. Afacerea la care lucram nu era din aia în care se trage cu pușca. Skalla pur și simplu m-a săltat pe sus. Știi, uneori arăt destul de drăguț...

Hiney mă privi lung.

— Bun, am zis. Ce rost are să ne certăm. L-am văzut pe tip. Ar putea căra un elefant în buzunarul de la vestă și n-aveam de unde să știu că o să omoare pe cineva. O să-l prindeți voi cât de curând.

— Mda, spuse Hiney. Foarte ușor. Doar că mie nu-mi place să-mi pierd timpul cu crime din astea facile. Nici un pic de publicitate, nici la cinema, nici în ziare. N-o să fie clasată nici măcar pe locul trei ca priorități pe lista poliției. Să-ți zic o chestie: cinci colorați, ține minte, cinci, s-au ciopârțit pur și simplu într-o casă de pe strada 84 din cartierul de Est, acum câțva timp. Toți erau morți, tăiați în bucăți, sânge ca la abator peste tot pe pereți, pe tavan. Vânătorii de știri de la ziare nici măcar n-au vrut să-și miște fundurile să se ducă să vadă faza.

— Ia-l încet, am zis. Altfel, o să-ți faci praf toți copoii din secție. Și să vezi atunci publicitate și titluri pe prima pagină, în toate ziarele.

— Da, dar și asta m-ar lăsa rece și tot nu m-aș ocupa de el, făcu Hiney în batjocură. Ia mai și dă-l dracu'. Îl simt că plutește în aer. Eu n-am de făcut decât să stau și să aștept.

— Încearcă măcar cu fata, i-am zis. Beula. Marea dorință a lui Skalla. Asta caută el. Asta a provocat totul. Încearc-o.

— De ce n-o faci? spuse Hiney. Eu n-am mai fost într-un bordel de douăzeci de ani.

— Da, cred că eu m-aș simți ca acasă într-unul. Cât dai?

— Doamne, băiatule, polițiștii nu angajează detectivi particulari. Cu ce i-ar plăti?

Își răsuci o țigară dintr-o cutie cu tutun. Vârful se aprinse ca un foc de tabără. Un bărbat urla la un telefon într-o cămăruță învecinată. Hiney își făcu o altă țigară, cu mai multă grijă de data asta, îi linse capătul și o aprinse. Își pocni din nou palmele pe genunchi.

— Gândește-te la ce publicitate ți se va face, am zis. Pariez cu tine pe două'șcinci de dolari că o găsesc pe Beula înainte să-l bagi tu pe Skalla după gratii.

Chestia asta îi dădu de gândit. Aproape că îl vedeam numărându-și banii din contul de la bancă în timp ce pufăia din țigară.

— Îți dau zece, nimic mai mult, se hotărî el. Dar e doar a mea, privatule.

L-am privit cu milă.

— Doar n-ai crede că lucrez eu doar pentru mizilicul ăsta, am spus. Dacă însă o să reușesc să o fac, și ține cont, singur, o s-o fac pe degeaba, numai ca să-ți demonstrez de ce ești tu de douăzeci de ani doar locotenent.

N-a gustat poanta mai mult decât eu pe a lui cu bordelul, dar am bătut palma.

Mi-am scos bătrânul meu Chrysler din locul oficial de parcare al poliției și l-am direcționat înapoi spre zona lui Central Avenue.

Shamey's era închis, normal. Un tip într-un costum deschis la culoare stătea într-o mașină în fața localului și citea ziarul doar cu un ochi. Habar n-aveam din ce cauză. Nimeni de acolo nu știa nimic despre Skalla.

Am parcat mașina după primul colț și am traversat strada până la un hotel pentru negri numit Hotel Sans Souci. Două rânduri de fotolii grele și goale se holbau unele la altele peste o fâșie de preș de iută. În spatele recepției, un tip chel stătea cu ochii închiși și cu mâinile încheștate pe marginea biroului. Picotea. Avea o cravată Ascot al cărei nod fusese făcut probabil în 1880, iar piatra verde din acul de cravată nu părea mai mare decât gura

unei țevi de tun. Fălciile lui grase și fleșcăite îi cădeau pe ea iar mâinile cafenii erau suple, liniștite și curate.

O plăcuță metalică așezată lângă cotul lui avea scris: „Acest hotel se află sub protecția Internațional Consolidated Agencies, Inc.”

Când și-a deschis un ochi, i-am arătat spre plăcuță și am spus:

— Control de la D.P.H. Aveți ceva probleme?

D.P.H. însemna Departamentul pentru Protecția Hotelurilor, o secție a unei agenții mai mari care se ocupa cu depistarea diverșilor tipi care semnează cecuri fără acoperire, sau care părăsesc hotelul pe scara de serviciu, lăsând în camere valize vechi pline cu cărămizi.

— Necazul, frate, a zis cu voce ridicată, sonoră, e o chestie care e-n fiecare dintre noi. Și-a coborât vocea cu o octavă și a adăugat: La noi nu-i cu cecuri.

M-am lăsat cu coatele lângă mâinile lui și am început să mă joc cu o fisă de un sfert de dolar pe tejgheaua goală și zgâriată.

— Ai auzit ce s-a întâmplat la Shamey's azi dimineață?

— Frate, io-s cam uituc.

Avea acum amândoi ochii deschiși și urmărea sclipirea fisei care se învârtea pe tejghea.

— Bossul a încasat-o, am zis. Unul Montgomery. Și-a rupt gâtul.

— Să-i odihnească Domnu' sufletu'. Vocea i-a coborât din nou. Polițist?

— Particular, o chestie confidențială. Și pot să-mi dau seama când dau de unul care știe să tacă, atunci când îl văd.

S-a mai uitat o dată la mine, apoi și-a închis iar ochii. Continuam să dau bobârnace banului. N-a putut să reziste să nu se uite la el din nou.

— Cine-a făcut-o? m-a întrebat încet. Cine l-a aranjat

pe Sam?

— Un dur care-a scăpat din pușcărie și s-a enervat că nu mai e un local pentru albi. Așa era pe vremuri, mai ții minte?

N-a spus nimic. Moneda a căzut cu un zbârnâit subțire și s-a oprit.

— Hai, zii ceva, i-am zis. O să-ți citesc un verset din Biblie sau îți ofer ceva de băut. Sau amândouă.

— Frate, zise el somnoros. Mie-mi place să citesc Biblia-n familie. Adăugă, pe un ton profesional: Hai pe partea asta a biroului.

Am ocolit tejgheaua, m-am dus lângă el și am scos o sticlă de o jumătate de whisky din buzunar. I-am dat-o pe sub tejghea. A umplut rapid două păhărele, l-a dat pe al lui pe gât cu un gest expert și l-a umplut din nou.

— Ce-ai vrea să știi? m-a întrebat. Nu-i un zgomot în cartier pe care să nu-l aud io. Da' nu-l spun oricui. Da' pileala asta-i într-o companie care-mi place.

— Cine era patron la Shamey's înainte să devină un local pentru oameni de culoare?

M-a privit surprins.

— Numele sărmanului păcătos e Shamey, frate.

— La ce mi-o fi folosind creierul? am mormăit eu.

— A murit, frate, l-a luat bunu' Dumnezeu. A murit în două'snouă. De la o lădiță de alcool din lemn, frate i s-a tras. Tocma'el, care lucra cu băuturi.

Și-a ridicat vocea la un nivel superior.

— În anu' acela-n care toți tipii bogați și-au pierdut bunurile și averile, frate. Vocea i-a coborât din nou. Da' io n-am pierdut un bănuț.

— Pariez c-așa a fost. Mai toarnă-ți. A mai lăsat pe vre-unul de-ai lui, care să mai fie prin jur?

Și-a mai turnat un păhărel, apoi a înșurubat hotărât dopul la sticlă.

— Două ajunge, înainte de masă. Mulțam, frate. Metodele mata' de apropiere paradesc demnitatea omului, își drese gâtulejul. Avea o nevastă, spuse. Încearcă-n cartea de telefoane.

N-ar fi primit sticla, așa că am pus-o la loc în buzunar. Ne-am strâns mâinile, s-a aplecat iar pe birou și a închis ochii.

Pentru el, incidentul se consumase.

În cartea de telefoane exista un singur Shamey. Violet Lu Shamey, 1644 West Fifty-fourth Place. Am băgat o fișă la o cabină telefonică.

După un timp, o voce ca de drogată mi-a răspuns:

— U-hu... Ce... cine e?

— Sunteți doamna Shamey, al cărei soț a fost patronul unui local de distracții pe Central Avenue?

— Ce... ce? Doamne-ajută-mă. Barbatul meu m-a lăsat de șapte ani. Cine ziceai că ești?

— Detectiv Carmady. O să trec să vă văd chiar acum. E foarte important.

— Ce... cine zici că ești?

Vocea era groasă, vâscoasă, grea.

Casa era de un cafeniu murdar și avea în față un gard la fel de murdar și de aceeași culoare. Curtea era mare și goală, doar în mijloc era un palmier groaznic. Pe prispă se găsea un balansoar singuratic.

Briza după-amiezii făcea ca rămurelele cu frunzele care mai rămăseseră de anul trecut să lovească ritmic în peretele de la fațadă. Pe o frânghie întinsă pe o latură a curții, spânzurau câteva haine gălbui, jerpelitate și pe jumătate spălate.

Am mai rulat puțin în susul străzii și am parcat mașina pe marginea ei.

Soneria nu funcționa, așa că am bătut. A deschis o femeie, suflându-și nasul prin ușă. O față lungă și gălbejită având deasupra o claie de păr nepieptănat, care îi cădea în

smocuri peste urechi. Trupul ei părea fără nici o formă în halatul de flanel căruia nu i se mai putea recunoaște culoarea și croiala inițială. Era doar o chestie în jurul ei. Avea labele picioarelor foarte mari și era încălțată în niște papuci bărbătești plezniți.

— Doamna Shamey? am întrebat.

— Tu ești...?

— Da. Tocmai am telefonat.

Făcu un gest neglijent cu mâna.

— N-am avut timp să mă aranjez, se smiorcăi ea ipocrită.

Ne-am așezat în două balansoare murdare, vechi de când lumea și am privit în jur prin cameră; erau numai vechituri, excepție făcând un mic aparat de radio nou, care își transmitea bâzâitul din cutia lui de lemn cu o ferestruică luminată.

— Țsta e singurul meu prieten, spuse ea, apoi se îngrijoră. Bert n-a făcut nimic rău, așa-i? Polițaii nu mă prea vizitează.

— Bert?

— Bert Shamey, domnule. A murit. Mă rog la Dumnezeu să aibă acolo unde e toate târfele blonde din lume, că astea de aici niciodată nu i-au fost de-ajuns.

— Eu credeam că îi plac mai mult roșcatele, am zis.

— Cred c-a servit și din astea, una sau două. Privirea ei mi se păru că devenise ceva mai atentă. Nu țin minte vre-una în mod special. Te referi la una anume?

— Da, la o fată pe nume Beula. Nu îi cunosc celălalt nume. Lucra la Club, pe Central. Încerc să dau de ea, pentru ai ei.

— Eu n-am călcat niciodată pe-acolo, ți-pă ea cu o violență neașteptată. N-am de unde să știu.

— Era animatoare, am zis. Cântăreață. Nici o șansă să fi auzit de ea, nu?

Își suflă din nou nasul, într-una din cele mai murdare

batiste pe care le-am văzut în viața mea.

— Am răcit, îmi explică.

— Știți ce merge la asta, i-am sugerat.

Îmi aruncă o privire piezișă, desfrânată.

— Sunt pe geantă.

— Eu nu.

— Doamne, făcu ea. Nu ești copoi. Nicu unul nu mi-a cumpărat vreodată ceva de băut.

Am scos plătica de whisky și m-am jucat cu ea pe genunchi. Era încă aproape plină. Funcționarul de la Sans Souci nu fusese fără fund. Ochii de culoarea algelor marine ai femeii făcură un salt pe sticlă. Își linse colțul buzelor.

— Omule, asta da băătură, oftă ea. Nu-mi pasă cine ești, dar ai grijă de sticlă. Poa' să cadă.

S-a ridicat și a ieșit legănându-se din cameră, apoi a revenit cu două pahare groase și murdare.

— Nu mai punem apă. O bem așa cum ai adus-o. Ridică paharele.

I-am turnat o porție care pe mine m-ar fi făcut să mă urc pe pereți, și una mai mică pentru mine. A ras-o de parcă ar fi fost cu o tabletă de aspirină și s-a uitat pofticioasă la sticlă. I-am mai turnat una. A băut-o așezată pe scaun. Ochii îi deveniseră două pete maronii.

— Chestia asta îmi mai alină durerea, mi-a zis, Nici nu știu cum m-apucă. Despre ce vorbeam?

— Despre o fata roșcată pe care o cheamă Beula. Lucra la local. Acum ți-o amintești mai bine?

— Daa, făcu ea.

Își terminase și al doilea pahar. M-am ridicat și am pus sticla pe masa de lângă ea, ceea ce o făcu să își mai toarne.

— Stai acolo pe scaun că n-o să te muște șerpui, îmi spuse. Tocmai mi-a picat o idee.

S-a ridicat de pe scaun și a strănutat de era cât pe aci să își piardă halatul de pe ea, și l-a strâns cu o mișcare fioroasă cu cordonul în față, apoi m-a privit rece.

— Să nu tragi cu ochiul, mi-a zis, amenințându-mă cu degetul și a ieșit din nou din cameră, izbindu-se în trecere de tocul ușii.

În spatele casei au început să se audă tot felul de bușituri și trântituri. Mi s-a părut că aud un scaun căzând. Apoi un sertar de la un birou, probabil a fost tras prea tare și a căzut pe podea. Apoi cotrobăieli, foșneli și bombănituri.

După un timp, s-a auzit o cheie răsucindu-se într-o broască și scârțâitul capacului unui cufăr, deschizându-se, foșnituri și zgomote de lucruri trântite. O tavă a căzut pe podea, așa am avut impresia. Apoi, un chicotit de satisfacție.

A revenit în cameră cu un pachet legat cu o panglică roz, decolorată. Mi l-a aruncat în poală.

— Uită-te la ele, Lou. Poze. Toate din ziare. N-ar fi ajuns ele în ziare dacă n-ar fi trecut mai întâi pe la poliție. Aștia-s tipii de la local. Doamne, asta-i tot ce mi-a lăsat... ăla. Astea și hainele lui vechi.

S-a așezat și s-a întins după sticla de whisky.

Am desfăcut panglica și am răsfoit teancul de poze strălucitoare înfățișând diverse persoane prinse în poziții artistice. Nu toate erau cu femei. Erau și bărbați, cu figuri de șmecheri, în costume vărgate sau machiați. Dansatori de step și tot felul de comici, poze ale unor tipi care abundă în dosarele de la Moravuri. Probabil că nu mulți dintre ei trecuseră de Main Street. Femeile aveau picioare frumoase și dezgolite cu mult peste ce i-ar fi convenit lui Will Hays. Dar fețele lor erau mai șterse decât coatele unui bibliotecar. Toate, mai puțin una.

Avea un costum de Pierrot, cel puțin de la brâu în sus. De sub coiful alb și înalt îi ieșeau niște bucle care ar fi

putut fi roșcate. Avea ochii plini de veselie. N-aș fi putut spune că nu avea o față stricată, nu sunt prea tare la fizionomii, dar era diferită de a celorlalte. Nu părea iremediabil piedută. Cineva avusese grijă de fata aceea. Poate un tip dur și mare, ca Steve Skalla, dar în mod sigur avusese grijă de ea. În ochii ei veseli încă se citea speranța.

Le-am pus pe celelalte deoparte și am dus-o pe aceea în fața ochilor împăienjeniți și sticloși ai femeii din balansoar. I-am băgat-o sub nas.

— Asta, i-am spus. Cine e? Ce s-a întâmplat cu ea?

A privit-o amețită, apoi a chicotit.

— Asta-i gagica lu' Steve Skalla, Lou. Drace, am uitat cum o cheamă.

— Beula, i-am spus. Beula o cheamă.

M-a privit pe sub sprâncenele ei roșcate și zburlite; nu era chiar așa de beată.

— Zău? a zis. Zău?

— Cine e Steve Skalla? am insistat.

— Era bătaș la tractir, Lou. A chicotit. Acu'-i la pârnaie.

— Oo, nu, nu mai e. E în oraș. A ieșit. Îl cunosc, tocmai a ieșit.

Figura i s-a descompus ca o figurină de lut spartă. În momentul acela mi-am dat seama cine îl turnase pe Skalla la poliția locală. Am izbucnit în râs. Nu puteam să mă înșel, pentru că ea știa. Dacă n-ar fi știut, n-ar fi deranjat-o să-mi vorbească despre Beula. Nu avea cum să o uite pe Beula. Nimeni n-ar fi avut cum.

Ochii i se înfundaseră în orbite. Stăteam și ne priveam unul pe altul în ochi. Apoi, mâna i-a zvâcnit spre fotografie.

Am făcut un pas înapoi și am băgat-o în buzunar.

— Mai servește-te cu băutură, i-am zis și i-am întins sticla.

A luat-o, a lins gâtul sticlei, apoi a dat-o pe gât. A privit în jos, la preșul jerpelit.

— Mda, a șoptit ea. L-am dat în gât, da' n-a știut niciodată. Avea banii de la bancă. Banii ăia.

— Dă-mi fata, am spus, și Skalla n-o să afle nimic de la mine.

— E aici, spuse femeia. Lucrează la radio. Am auzit-o odată la postul KLBL. Da' și-a schimbat numele, nuș'cum o cheamă.

Am mai avut o bănuială.

— Ba știi. Încă o mai storci. Shamey nu ți-a lăsat nimic. Din ce trăiești? O storci de parale, pentru că s-a ridicat și s-a ajuns de pe urma unor amărâți ca tine și ca Skalla. Asta e, așa-i?

— Bani în bancă, horcăi ea. O sută pe lună. Re'ulat ca o rentă.

Sticla era din nou pe podea. Deodată, fără să fi fost atinsă, se răsturnă pe o parte și alcoolul începu să gâlgâie ușor din ea. Femeia nu se mișcă să o ridice.

— Unde e? am insistat. Cum se numește?

— Ha'ar n-am, Lou. Așa a fost înțelegerea. Primesc banii p-un cec cu poșta. Habar n-am, pe bune.

— Pe dracu' nu știi, am urlat la ea. Skalla...

Sări dintr-odată în picioare de pe podea și începu să strige la mine:

— Ieși, mă, afară. Ieși până nu chem poliția. Ieși, mă...

— O.K., O.K., am mângâiat-o pe umăr. Ia-o-ncet, n-o să-i spun nimic lui Skalla. Liniștește-te.

S-a așezat din nou jos, încet și cu grijă și s-a întins după sticla aproape goală. De fapt, mă săturasem și încă o scenă ar fi fost prea mult. Restul îl puteam afla prin alte metode.

Nici măcar nu s-a uitat când am ieșit. Am ieșit afară în lumina proaspătă a soarelui și mi-am luat mașina. Eram

un tip de treabă, care încerca să se descurce singur. Da, eram un tip jos pălăria. Îmi făcea plăcere să mă pun singur la încercare. Eram genul de tip care trage pe sfoară o epavă abrutizată de alcool și îi smulge secretele vieții ca să câștige un amărât de pariu de zece dolari.

Am condus până la prima drogherie și m-am închis într-o cabină telefonică pentru a-l suna pe Hiney.

— Ascultă, i-am zis. Văduva tipului care era patron la Shamey's când Skalla lucra acolo, e încă în viață. Skalla ar putea să-i facă o vizită, dacă are curaj.

I-am dat adresa, și mi-a răspuns acru:

— Aproape că am pus mâna pe el. Un echipaj de pe o mașină de patrulă de-a noastră a vorbit cu un șofer de autobuz de pe Seven Street, la cap de linie. Șoferul și-a adus aminte de un flăcău de gabaritul ăsta, cu țeale ciudate. A coborât la intersecția lui Third cu Alexandria. Precis o să închirieze o cameră într-un bloc din alea de pe acolo. Așa că-i ca și înhățat.

I-am spus că mă bucur.

KLBL se află în zona selectă de vest a orașului, aproape de Beverly Hills. Sediul se află într-un bloc de apartamente cu fațada din stucatură fără pretenții și lângă bloc se află o stație Service de forma unei mori de vânt olandeze. Reclama firmei stației se învârtea cu litere de neon odată cu aripile morii de vânt.

Am intrat într-o sală imensă de recepție, având un perete întreg din sticlă prin care se vedea un studio de înregistrare gol și o sală de audiții cu o scenă și scaune pentru public. Câteva persoane erau îngrămădite într-o parte a sălii de recepție, încercând să fie atractive, iar blonda de la recepție, cu niște unghii de un purpuriu regal, împărțea batoane de ciocolată dintr-o cutie mare.

Am așteptat mai bine de o jumătate de oră pentru a putea vorbi cu domnul Dave Marineau, directorul de studiou. Directorul de studiou, ca și directorul programelor

de zi, erau mult prea ocupați pentru a sta de vorbă cu mine. Marineau avea un mic birou izolat fonic, cu pereții tapetați cu fotografii.

Era un bărbat înalt și arătos, cumva în stilul levantin, cu buze roșii puțin cam groase, o mustață minusculă și mătăsoasă, ochi căprui mari și limpezi, părul negru-lucios care putea fi sau nu vopsit și cu degete lungi, albe și pătate puțin de nicotină.

Îmi citi cartea de vizită în timp ce eu mă chinuiam s-o găsesc pe fata mea gen Pierrot printre fotografiile de pe pereți, fără însă să reușesc.

— Un detectiv particular, ei? Ce pot face pentru dumneata?

Am scos Pierrotul din buzunar și l-am așezat pe minunata lui agendă maronie. Era cât se poate de distractiv să îl urmărești privind fotografia. Toată gama de trăiri interioare posibile i se perinda pe figură, una după alta, dar fără ca el să își dea seama. Rezultatul a fost pentru mine că știa figura și însemna ceva pentru el. Își compuse o ultimă figură, plictisită și se uită la mine.

— Nu e chiar recentă, spuse el. Dar drăguță. N-am idee la ce am putea-o folosi. Are și picioare, nu?

— Poza e de cel puțin opt ani, i-am spus. Dumneata la ce ai folosi-o?

— În publicitate, desigur. Le schimbăm tot la două luni pentru coloana radio. Suntem încă o companie mică.

— De ce?

— Vrei să spui că nu știi cine e?

— Știu cine a fost, am spus.

— Vivian Baring, desigur. Star la programul nostru de la *Jumbo Candy Bar*. Nu-l știi? Un serial de trei ori pe săptămână, o jumătate de oră.

— N-am auzit de el. Pentru mine un serial radio e ceva de genul rădăcinii pătrate din nimic.

Se lăsă pe spate și își aprinse o țigară, deși pe

marginea scrumierei mai ardea una.

— O.K., spuse el sarcastic. Renunță la a te mai da mare și treci la subiect. Ce-ți trebuie?

— Aș vrea adresa ei.

— Bineînțeles că nu ți-o pot da. Și n-o vei găsi în nici o carte de telefoane ori îndrumar. Îmi pare rău.

Începu să-și aranjeze niște hârtii pe birou și cu ocazia asta dădu peste a doua țigară care ardea în scrumieră, chestie care îl făcu să se simtă prost. Se lăsă din nou pe spate.

— Sunt într-o situație dificilă, i-am spus. Trebuie să dau de fata asta, și încă repede. Și n-aș vrea să mă consideri un șantajist.

Își linse buzele lui foarte groase și foarte roșii. Pe undeva, îmi dădea senzația că se bucură de ceva. Spuse cu grijă:

— Vrei să spui că știi ceva care i-ar putea provoca necazuri domnișoarei Baring și implicit programului?

— Doar poți oricând înlocui un star la radio, nu?

Își linse din nou buzele. Apoi gura îi luă o formă, hotărâtă.

— S-ar părea că miroase a ceva neplăcut, spuse el.

— S-ar putea să ți se fi aprins mustața, am zis eu.

Nu a fost chiar cea mai bună poantă din lume, dar a reușit să spargă gheața. A izbucnit în râs, apoi și-a întins mâinile pe masă, și-a apropiat de mine fața și a adoptat figura unui pasator de ponturi la cursele de cai.

— Facem o greșală, spuse el. Clar. Dar probabil ești un tip corect, așa arăți, deci o să fiu și eu corect.

Trase spre el o agendă cu coperti din piele, scrise ceva pe o foaie, o rupse și o întinse pe birou spre mine.

Am citit: „1737, North Flores Avenue”.

— Asta e adresa, îmi spuse. Numărul ei de telefon nu pot să ți-l dau fără consimțământul ei. Acum, tratează-mă

și dumneata ca un gentleman. Asta, în cazul în care poate afecta compania.

Am luat hârtia și am băgat-o în buzunar și mi-am zis că asta e: mă luase clar de fraier, așa că am uzat de ultimele rămășițe de demnitate pe care le mai aveam. Am făcut o greșală.

— Cum merge programul?

— Avem audiența în creștere. E o chestie simplă, cotidiană, se cheamă: „O stradă din orașul nostru”, dar e realizată minunat. Va cuceri întreaga țară în scurt timp. Își trecu mâna peste frumoasa lui sprânceană. Întâmplător, domnișoara Baring scrie singură scenariul.

— Ah, am spus. Ei bine, uite care-i necazul dumitale. Fata a avut un prieten care a intrat la pușcărie. Asta a fost. S-a întâmplat să îl cunoască într-un tripou de pe Central Avenue unde lucra ea, pe vremuri. Acum tipul a ieșit, o caută și a ucis un om. Hei, stai puțin...

Nu se făcuse alb ca hârtia, pentru că nu avea pielea de așa natură, dar arăta foarte rău.

— Așteaptă puțin, am continuat. Nu există nimic împotriva fetei și o știi foarte bine. Ea e O.K. Poți să vezi asta pe fața ei. Ar putea fi ceva publicitate inversă dacă se află, dar asta nu înseamnă nimic. Uită-te numai la vamele alea din Hollywood.

— Dar asta costă bani, spuse el, iar noi suntem un studio sărac. Și s-ar duce dracului creșterea de audiență.

Avea ceva vag necinstit, ceva care mă contraria.

— Prostii, am spus și am pleznit cu palma în birou. Toată chestia e să i se asigure protecție. Tipul ăsta dur, Steve Skalla e numele lui, o iubește. Omoară oameni cu mâinile goale. Ei n-o să-i facă nici un rău, dar dacă are un prieten, ori un soț...

— Nu e căsătorită, spuse Marineau repede, urmărind mâna mea care se ridica și pocnea în biroul său.

— Tipul și-ar putea rupe singur gâtul, dacă ar ajunge

cumva în apropierea ei. Skalla nu știe unde e fata. E urmărit, așa că o să-i fie greu să dea de ea. Copoii ar putea fi cea mai bună soluție pentru voi, dacă aveți atâta putere de convingere să vă promită că nu dau nimic la ziare.

— Nix, făcu el. Fără polițai. Dumneata ai vrea slujba asta, așa-i?

— Când urmează să ai nevoie de ea aici?

— Mâine seară. Astă seară nu vine.

— O să am grijă de ea până atunci, am zis, dacă ai nevoie de mine. Atât cât pot face de unul singur.

Îmi luă din nou cartea de vizită, o citi, apoi o azvârli într-un sertar.

— Du-te și protejează-o, izbucni el. Dacă nu e acasă, stai acolo până apare. Eu acum am o conferință la etaj și pe urmă mai vedem. Grăbește-te.

M-am ridicat.

— Vrei un avans?

— Asta mai poate aștepta.

Dădu din cap, mai făcu niște gesturi aiurea din mâini, apoi se întinse după telefon.

Numărul acela de pe Flores trebuia să fie pe undeva pe lângă Sunset Towers, adică exact în partea cealaltă a orașului față de unde locuiam eu. Traficul era destul de aglomerat, dar nu am rulat mai mult de două blocuri până să îmi dau seama că un coupe albastru care părăsise parkingul studioului după mine, era tot după mine.

Am făcut câteva manevre destul de credibile, și normale, dar suficiente pentru a fi sigur că mă urmărește. Înăuntru era un bărbat, dar nu Skalla. Capul de-abia i se vedea deasupra volanului.

Am mai făcut câteva manevre, dar mai repede de data asta, și l-am pierdut. Nu știam cine ar fi putut fi și pentru moment nu aveam timp să îmi bat capul cu asta.

Am ajuns în zona numărului de pe Flores Avenue și mi-am parcat mașina pe marginea străzii.

Niște porți de bronz se deschideau într-o frumoasă curte cu bungalouri și două rânduri de bungalouri cu acoperișurile abrupte din șindrilă modulată dădeau iluzia colibelor cu acoperișuri de paie din vechile stampe englezești. Dar foarte puțin.

Iarba părea mult prea bine întreținută. Aleea era foarte largă și era și o piscină placată cu faianță colorată, înconjurată de bănci din piatră. Un loc frumos. Soarele târziu al după amiezii forma umbre interesante pe gazon și exceptând claxoanele, zgomotul traficului de pe Sunset Boulevard părea un zumzet de albine.

Numărul pe care îl căutam eu era cel al ultimului bungalou, pe partea stângă. Nimeni nu a răspuns când am apăsat pe butonul soneriei, care era amplasat chiar în centrul ușii, așa că te puteai întreba în ce fel merge curentul electric acolo unde ar trebui să meargă. Foarte interesant. Am sunat de mai multe ori, apoi m-am dus spre băncile de piatră de lângă bazin, m-am așezat pe una din ele și am început să aștept.

O femeie a trecut pe lângă mine mergând repede, nu pentru că s-ar fi grăbit undeva, era doar o femeie care întotdeauna mergea repede. Era o brunetă slabă, ascuțită, îmbrăcată într-un costum de tweed portocaliu pârlit, cu o pălărie neagră care semăna cu coifurile pe care și le fac băieții din hârtie. Arăta ca dracu' în tweedul acela portocaliu. Avea un nas subțire ca un cui, buzele strânse și învârtea o legătură de chei.

S-a dus chiar la ușa mea, a descaiat-o și a intrat. Nu arăta ca Beula.

M-am întors și am sunat din nou. Ușa s-a deschis imediat. Femeia brunetă cu fața ascuțită m-a măsurat de sus până jos și a zis:

— Da?

— Domnișoara Baring? Domnișoara Vivian Baring?

— Cine?

A sunat ca o împunsătură de cuțit.

— Domnișoara Vivian Baring de la KLBL, am spus. Mi s-a spus că...

M-a străfulgerat cu privirea și buzele aproape că s-au înfipt în dinții din gură.

— Dacă asta e o poantă, nu-mi place, mi-a spus, și a încercat să îmi trântască ușa în nas.

Am spus repede:

— Domnul Marineau m-a trimis.

Asta a oprit închiderea ușii. S-a deschis din nou, foarte larg. Gura femeii era subțire ca hârtia de țigară. Mai subțire.

— Întâmplător, a rostit ea foarte distinct, sunt soția domnului Marineau. Întâmplător aceasta este reședința domnului Marineau. Nu am cunoștință de această...

— Domnișoară Vivian Baring, am spus.

Dar nu era sigur ce anume refuzase să pronunțe. Furia ei era evidentă.

— ...această domnișoară Baring, a continuat ea, de parcă eu n-aș fi spus nimic, s-a mutat de aici. Domnul Marineau pare să fie foarte glumeț astăzi.

— Ascultă, cucoană. Asta nu-i...

Izbitura ușii aproape că m-a aruncat în bazinul din spate. Am rămas o vreme cu ochii pe ea, apoi m-am uitat spre celelalte bungalovuri. Dacă existase auditoriu, se ținuse în umbră. Am sunat din nou.

De data asta ușa s-a deschis aproape smulsă, din tâțâni. Bruneta era lividă.

— Pleacă de pe veranda mea! a țipat ea. Pleacă înainte să pun să te arunce de aici.

— Așteaptă o clipă, am mârâit eu. S-ar putea să fie o glumă pentru el, dar nu e și pentru poliție.

Asta a terminat-o. Figura i s-a schimbat într-o expresie mai moale și interesantă.

— Poliția? a repetat ea.

— Da, e o treabă serioasă. Este vorba despre o crimă. Trebuie să găsec pe această domnișoară Baring. Nu vream să spun că ea... înțelegeți...

Bruneta m-a tras în casă, a trântit ușa după mine și s-a sprijinit pe ea cu spatele, gâfâind.

— Spune-mi, mi-a zis ea fără să respire, spune-mi. Roșcata aia e amestecată într-o crimă?

Gura i se deschise dintr-odată larg, iar ochii îi ieșiră din orbite.

I-am pus o mână peste gură.

— Ia-o-ncet, am rugat-o. Nu e vorba de Dave al dumitale. Nu Dave, doamnă.

— Oh. Se eliberă de mâna mea și scoase un oftat de ușurare; arăta caraghioasă. Nu, desigur. Dar pentru o clipă... Ei bine, cine este?

— Nu cineva de care să știi. N-aș putea spune așa ceva. Mie îmi trebuie adresa domnișoarei Baring. O ai?

Nu vedeam nici un motiv pentru care să o fi avut. Deși, dacă mi-aș fi folosit mai bine creierii, ar fi putut avea unul.

— Da, spuse ea. Într-adevăr, o am. Domnul „Deșteptul” nu știe asta. Domnul „Deșteptul” nu știe chiar cât crede el că știe, nu-i așa? El...

— Mie îmi trebuie doar adresa aia acum, am mârâit eu. Și sunt al dracului de grăbit, doamnă Marineau. Poate mai târziu... I-am aruncat o privire încărcată de subînțelesuri. Sunt sigur că o să vreau să mai stăm la povești.

— Este pe Heather Street, spuse ea. Nu știu numărul, dar am fost acolo. Am trecut pe acolo. E doar o străduță cu patru sau cinci case, și doar una e la poalele dealului. Se opri puțin, apoi adăugă: Nici nu cred că are un număr casa aia. Strada e capătul lui Beachwood Drive.

— Are telefon?

— Da, dar e un număr exclusivist. Trebuie să aibă. Toți ăștia au... Dacă l-aș fi știut...

— Bine, am zis. O să-i dau un telefon, și o să-i ronțai o ureche. Ei bine, doamnă Marineau, mulțumesc foarte mult. Rămâne între noi, desigur. Vreau să zic, e secret.

— Oh, sigur că da.

Ar fi vrut să mai pălăvrăgim, dar am împins-o din ușă și am ieșit pe alee. I-am simțit privirea în spate tot timpul, așa că m-am abținut să izbucnesc în hohote de râs.

Tipul ăla cu mâinile agitate și cu buze roșii și pline făcuse o chestie pe care chiar și el ar fi considerat-o nostimă. Îmi dăduse prima adresă care îi venise în minte, a lui. Probabil se aștepta ca nevastă-sa să fie plecată. Nu știu. Oricum o întorcem, părea îngrozitor de caraghios, doar dacă nu fusese cumva presat de timp.

Tot întrebându-mă din ce cauză fusese el presat de timp am devenit neatent. N-am observat coupeul parcat aproape în dreptul porților decât când l-am văzut pe individ coborând din el.

În mână avea un pistol.

Era un tip solid, dar nu de talia lui Skalla. M-a șuiert printre dinți și ceva i-a sclipit în palma întredeschisă. Putea fi o bucată de tablă sau o insignă de polițai.

Erau mașini parcate pe ambele părți ale lui Flores și, în mod normal, ar fi trebuit să fie și o grămadă de lume pe acolo. Dar nu era nimeni, cu excepția omului cu armă și a mea.

A venit mai aproape de mine, sâsâind.

— Te-am prins. Urcă-n mașina mea la volan, ca un băiat bun ce ești.

Avea o voce răgușită, ca a unui cocoș extenuat care încerca să cânte.

— Doar așa, cu tine?

— Da, numai că eu am pistolul, oftă el. Fă frumos, și o să fii mai în siguranță decât o femeie cu barbă la

Congresul femeilor.

Se apropie încet, prudent și am văzut din nou obiectul de metal.

— Hei, asta-i o insignă specială, am spus. N-ai dreptul să mă salți mai mult decât am eu să te salt pe tine.

— Hai, scumpeteo, în mașină. Fii cuminte sau ți-aduni boășele de pe trotuar. Aici eu dau ordine.

Mă pipăi cu grijă.

— La dracu', nici nu ești înarmat.

— Sictir, am mârâit eu. Crezi că mă săltai, dacă eram?

Am mers la coupeul lui albastru și m-am strecurat la volan. Motorul era pornit. A urcat lângă mine, mi-a înfipt arma în coaste și am pornit în josul dealului.

— Ia-o spre vest pe Santa Monica, mormăi el, și pe urmă, să zicem, în sus, pe Canyon Drive spre Sunset. Pe unde-i poiana aia pentru călărit.

Am cotit spre vest pe Santa Monica, am trecut de capătul lui Holloway, apoi de un șir de maidane și câteva magazine. Strada s-a lărgit treptat și a devenit bulevard imediat ce am trecut de Doheney. Am dat puțin volanul spre stânga, să văd ce se întâmplă, dar m-a oprit. Am condus spre nord pe Sunset, apoi din nou spre vest. Luminile se aprinseseră în marile case de pe colină și aerul era plin de muzică de la radio.

Am încetinit puțin și m-am uitat odată la el, înainte de a se face prea întuneric. Chiar și sub pălăria trasă pe ochi, îi observasem sprâncenele la Flores, dar vroiam să fiu sigur. Așa că l-am mai privit o dată. Alea erau, clar.

Erau netede și fine, negre, ca o panglică de pluș negru lipită peste fața pătrată, deasupra ochilor și a nasului. Nu aveau pauză la mijloc. Avea nasul mare și brăzdat de o rețea de vinișoare, de la atârnatul prea multor halbe de bere deasupra.

— Bob McCord, am zis cu voce tare. Ex-polițist. Deci

ai trecut la răpire, mai nou. Pușcărie scrie pe tine, pușor.

— Hai, leagă căteaua.

Se părea totuși că îl atinsesem. Se lăsă pe spate în colțul mașinii. Bob McCord fusese prins într-o afacere cu luare de mită și executase trei ani la San Quentin. Ca recidivist, urma închisoarea Folsom din statul nostru.

A așezat pistolul pe piciorul stâng și s-a rezemat de ușă cu spatele lui mare. Am lăsat mașina să devieze ușor și nu și-a dat seama. Era o oră mai liniștită, între întoarcerea acasă a funcționarilor și balamucul de seară.

— Nu-i nici o răpire, a bombănit el. Doar că n-avem nevoie de necazuri. Doar n-o să crezi că te poți pune cu o organizație cum e KLBL, să o ciupești de două foi fără să te-alegi cu niște șuturi în fund. N-ar fi corect.

Scuipă pe fereastra mașinii fără să își întoarcă capul.

— Dă-i bice, băiete.

— Ce ciupeală?

— Nu știi, ai? Nu ești decât un pușor de-abia ieșit din găoace care-a dat cu capu-n zid, ai? Așa ești tu, inocent, doar toată lumea zice asta.

— Deci pentru Marineau lucrezi? Asta vroiam să știu. Normal că bănuiam, de vreme ce te-am plantat pe drum și ai apărut iar.

— Gândești bine, puiu', da' bagă viteză. Mda, a trebuit să dau telefon. De-abia l-am prins.

— Unde mergem de-aici?

— Am grijă de tine până la nouă-jumate. După aia mergem într-un loc.

— Ce loc?

— Încă nu-i nouă jumate. Hei, ce faci, ai adormit în colțu' ăsta?

— Condu tu, dacă nu-ți place cum o fac eu.

M-a împuns tare cu pistolul în coaste, atât de tare că m-a durut într-adevăr. Am tras violent de volan în stânga și

l-am făcut să cadă pe spate în colțul din dreapta, dar și-a ținut bine arma în mână. Dintr-o mașină de alături am auzit un țipăt ascuțit, apoi am văzut un girofar funcționând în față și prin geamul din spate al mașinii, două șepci turtite, una lângă alta.

— O să obosești al dracului tot ținând pistolul acela-n mână, i-am spus lui McCord. Oricum, n-o să ai curajul să-l folsești. Ești un copoi de paie. Nimic mai de doi bani decât un polițai care și-a întors insigna pe dos. Nu ești decât o târâtură. Copoi de paie.

Nu eram încă prea aproape de mașina poliției, dar aveam de gând să îi distrag atenția. M-a lovit peste cap, a ținut volanul cu cealaltă mână și a apăsat frâna. Ne-am oprit chiar la un stop. Mi-am scuturat capul, amețit. În timp ce îmi reveneam, am văzut că s-a retras în colțul lui.

— Data viitoare, îmi spuse el cu o voce și mai răgușită, te adorm și te pun în portbagaj. Numai-ncearcă, băiete. Numa-ncearcă. Și acum condu și ține-ți deșteptăciunile alea-n burtă.

Am mers înainte, printre gardurile înalte de verdeață care mărgineau terenurile de călătorie. Polițaii din mașina din față conduceau normal, fără nici o grijă, trăgând cu urechea din când în când la ce se transmitea prin radio, discutând de una, de alta. Aproape că îi auzeam, în mintea mea, ce vor urma să spună.

— Și pe urmă, mârâi McCord, nici n-am nevoie de pistol ca să am grijă de tine. Încă nu l-am întâlnit pe acela pe care să nu-l stăpânesc și fără armă.

— Am întâlnit eu unu azi dimineată, i-am spus.

Am început să îi povestesc despre Steve Skalla.

A mai apărut un semafor pe rosu. Am avut senzația că mașina din față va trece oricum. McCord și-a aprins o țigară cu stânga, aplecându-și puțin capul.

Continuam să îi povestesc despre Skalla și despre bătaușul de la Shamey's.

Apoi am apăsât brusc pe accelerație.

Coupeul a țâșnit ca o săgeată înainte. McCord tocmai își rotea pistolul spre mine, când i-am strigat:

— Ține-te bine. E un accident.

Am lovit mașina de patrulă cam în dreptul barei de protecție, în stânga. M-am jucat puțin cu volanul în stânga și dreapta, producând niște scrâșnituri îngrozitoare. S-au auzit niște sunete ca atunci când se sacrifică animalele într-un abator, cauciucuri scrâșnind, zgomotul tablei sfărâmate, farul și masca din stânga au sărit în țândări și probabil că rezervorul de benzină s-a bombat.

Micuțul coupe a sărit în sus și a scos un sunet de soarece încolțit.

McCord ar fi putut să mă facă bucăți, pentru că țeava pistolului său era doar la câțiva centimetri de coastele mele. Dar, într-adevăr, nu era un tip tare. Era doar un copil prăpădit căruia îi trecuseră vremurile bune și își găsise o slujbă de doi bani, iar acum avea o misiune din care nu înțelesese nimic.

A smucit ușa din dreapta și s-a aruncat din mașină.

Unul dintre poliști ieșise deja afară din mașina lui, în dreptul meu. M-am aruncat sub volan, în timp ce raza unei lanterne îmi trecea pe deasupra pălăriei.

N-a mers figura. S-au auzit pași apropiindu-se și o lanternă mi-a luminat fața.

— Ieși afară de-acolo, a lătrat o vece. Unde mama dracului te crezi, la curse?

Am ieșit cu o figură spășită. McCord era ghemuit undeva în spatele coupeului, ascuns.

— Ia să vedem cum stai cu mirosurile.

L-am lăsat să mă miroase.

— Whisky, a zis. Da, cred că da. Fă câțiva pași, scumpule. Hai. M-a îndemnat cu lanterna.

Am făcut câțiva pași.

Celălalt polițist încerca să desprindă mașina lui de

coupe. Înjura, dar era ocupat, cu necazul lui.

— Nu te prea clatini, zise polițistul. Ce s-a întâmplat? Ai necazuri cu frânele?

Celălalt polițist tocmai reușise să desprindă barele de protecție una de alta și se urcă la volan.

Mi-am scos pălăria și mi-am masat fruntea.

— Am avut o discuție, am zis. Am fost lovit și m-a amețit pentru o clipă.

McCord a făcut o greșeală. A luat-o la fugă când a auzit ce-am spus. A traversat parcare, a sărit zidul și pașii i s-au auzit înfundați pe terenul de turf.

Asta îmi și dorisem.

— Am fost răpit, am izbucnit spre polițistul care mă chestiona. Îmi era frică să vă spun.

— Isuse, da' asta-i groaznic, a țipat el, scoțându-și pistolul din toc. De ce n-ai zis așa? A luat-o la fugă spre zid. Ai grijă de mașina aia. Trebuie să-l prindem pe tipul ăla.

Deja era dincolo de zid. S-au auzit niște mormăieli și alți pași duduind pe turf. O mașină s-a oprit cam la jumătate de bloc distanță și un bărbat a dat să coboare din ea, dar a rămas cu un picior pe podeaua mașinii. Nu reușeam să îl disting cum aș fi vrut din cauza luminii slabe.

Polițistul din mașina de patrulă a încercat să treacă cu ea prin gardul viu al zidului, dar nu a reușit; a dat înapoi înfuriat și a pornit în trombă, cu sirena urlând.

Am sărit în coupeul lui McCord și am smuncit ștarterul.

Nu departe s-a auzit o împușcătură, apoi două împușcături și apoi un țipăt. Sunetul sirenei s-a stins la o curbă, ca apoi să se audă din ce în ce mai tare.

Am scos din coupe tot ce putea da și am părăsit cartierul. În depărtare, spre nord, s-a auzit un sunet singuratic printre dealuri, vaietul unei sirene.

Am abandonat coupeul la o jumătate de bloc de

Wilshire și din față de la Beverly-Wilshire am luat un taxi. Știam că îmi vor lua urma, dar nu asta era important. Important era când.

Dintr-un cocktail-bar din Hollywood l-am sunat pe Hiney. Era tot la serviciu și tot morocănos.

— Ceva noutăți în legătură cu Skalla?

— Ascultă, s-a răstit el. Ai fost să vorbești cu femeia aia, Shamey? Și unde ești?

— Clar c-am fost, i-am zis. În Chicago.

— Ai face bine să te-ntorci acasă. De ce-ai fost acolo?

— M-am gândit că o cunoaște pe Beula, normal. O cunoaște. N-ai vrea să mai ridicăm puțin pariul ăla?

— Termină cu comediile. E moartă.

— Skalla... am început eu.

— Asta-i partea ciudată, a mormăit el. Tipul a fost acolo. O hoască din vecini l-a văzut. Numai că nu are nici un semn de violență. A murit din motive naturale. Am fost cam prins pe-aici și n-am apucat s-o văd.

— Știu eu cât de ocupat ești, i-am zis-o eu, ca sotto-voce.

— Bun. Ei bine, la dracu', doctoru' habar n-are de ce-a murit. Încă nu.

— De frică, i-am spus. Ea e aia care l-a turnat acum opt ani. Și, probabil că a ajutat-o puțin și whiskyul.

— Char așa? făcu Hiney. Măi, măi. Oricum, punem noi laba pe el. Și asta se va întâmpla la Girard, tipul se îndreaptă spre nord, într-o mașină de închiriat. Îi băgăm la Legea Statală. Dacă sare peste Ridge, punem laba pe el la Casaic. Și zici că tipa l-a dat în gât, ai? Cred că ar fi mai bine să te-ntorci, Carmady.

— No-no, am zis. Aștia din Beverly Hills mă caută pentru un accident și fugă de la locul faptei. De-acuma sunt și eu un criminal.

Am mâncat un sandviș și am băut niște cafele înainte de a lua un taxi până la Flores și Santa Monica iar de acolo

am mers pe jos, pentru a-mi recupera mașina de unde o lăsasem parcată.

Locul era liniștit, dacă nu ar fi fost un copil aflat în spate, într-o mașină, exersând la ukulele.

Mi-am îndreptat mașina spre Heather Street.

Heather Street era ca o tăietură adâncă într-o pantă, terasată cu apartamente, chiar unde se termină Beachwood Drive. Era ca o privire aruncată peste umăr; era atât de curbată, încât chiar și la lumina zilei, nu puteai vedea mai mult de o jumătate de bloc dintr-odată, și asta doar dacă te aflai chiar în fața lui.

Casa pe care o căutam era chiar la baza dealului, una din cheștiile alea ametoare, cu ușa de la intrare sub nivelul străzii, un patio pe acoperiș, un dormitor sau chiar două la parter și un garaj în care intrai la fel de ușor ca într-o sticlă cu mășline.

Garajul era gol, dar o limuzină uriașă și strălucitoare era parcată în față, cu cele două roți de pe dreapta pe terasament. În casă se vedeau lumini.

Am condus de-a lungul trotuarului și am parcat, apoi m-am întors pe jos pe betonul fin și foarte puțin folosit și am luminat interiorul limuzinei cu o lanternă stilou. Era înregistrată pe numele unui oarecare David Marineau, 1737 North Flores Avenue, Hollywood, California. Asta m-a făcut să mă întorc la mașina mea și să îmi scot din compartimentul încuiat un pistol.

Am trecut din nou pe lângă limuzină și am coborât trei trepte aspre din piatră, căutând soneria unei uși strâmte cu o ogivă arcuită deasupra.

Nu am apăsat butonul soneriei, doar l-am privit. Ușa nu era chiar închisă. O dungă destul de largă de lumină difuză se contura pe tocul lateral. Am împins-o cam doi centimetri, apoi am împins-o destul că să îmi bag capul și să mă uit înăuntru.

Am tras ca urechea. Tăcerea din interior m-a

îndemnat să intru. Era o tăcere din acelea absolute, mormântale, care urmează unei explozii. Sau poate nu mâncasem suficient la prânz. Oricum, am intrat.

Livingul lung era pustiu până în spate, care spate nu era chiar așa de îndepărtat, întrucât nu era o casă mare. Pe peretele acela erau uși franțuzești și prin geamuri se vedea rama metalică a balconului, care trebuie să fi fost foarte sus față de panta de dedesubt, ținând cont de construcția casei.

Existau lampadare drăguțe, fotolii drăguțe și adânci, mese drăguțe, un covor gros de culoarea caisei coapte, două sofale mici și drăguțe, una în față și cealaltă așezată în unghi drept, spre un cămin placat cu fildeș și cu statuia zeiței Victoria înaripată. Un foc era desenat în dosul paravanului de aramă, dar nu era aprins.

Atmosfera din încăpere era caldă și discretă. Părea o cameră unde oamenii se pot simți într-adevăr bine. Pe o masuță joasă era o sticlă de Vat 69, pahare, o frapieră de aramă și lingurițe.

M-am uitat la ușă de parcă atunci aș fi văzut-o prima oară și am rămas încremenit. Liniște. Timpul trecea. Trecea, în ticăitul unui ceas electric de pe un radio cu consolă, în zgomotul îndepărtat al claxoanelor de pe Beachwood, aflat la un kilometru distanță, în zumzetul îndepărtat al unui avion de noapte, în țârâitul metalic al unui greier de sub casă.

Și dintr-o dată n-ai mai fost singur.

Doamna Marineau alunecă în cameră venind din spate printr-una din ușile ascunse de ușile franțuzești. Nu făcea mai mult zgomot decât un fluture. Încă mai avea coiful acela de pălărie neagră, costumul portocaliu de tweed și tot ca dracul arăta. Într-o mână avea o mânășă în care ținea un pistol. Habar n-aveam de ce, și nici n-am aflat vreodată.

Nu m-a observat de la început, dar și când a făcut-o,

nu a însemnat nimic pentru ea. A ridicat pistolul spre mine și a plutit pe covor în direcția mea, cu buzele strânse atât de tare încât nu am reușit să văd și dinții pe care îi ascundea.

Doar că de data asta aveam și eu pistol. Ne-am privit unul pe celălalt pe deasupra armelor. Poate mă recunoscuse, dar nu puteam să îmi dau seama de asta după expresia de pe fața ei. I-am zis:

— Deci ia-ai aranjat?

A înclinat puțin din cap.

— Doar pe el, a spus.

— Lasă pistolul jos. Ai terminat cu el.

L-a aplecat puțin. Nu dădea semne că ar fi observat Coltul pe care îl împingeam în aer întreprtat spre ea. L-am coborât și eu. Mi-a spus:

— Ea nu era aici.

Vocea îi era uscată, ca un sunet impersonal, plat, fără timbru.

— Domnișoara Baring nu era aici?

— Nu.

— Mă recunoști?

Mă privi mai atentă, dar fața nu i se luminează de plăcere.

— Sunt tipul care o căuta pe domnișoara Baring, i-am spus. Dumneata mi-ai spus unde să vin, îți amintești? Numai că Dave a trimis un bandit să mă amenințe cu un pistol și să mă ia într-o plimbare cu mașina, ca să aibă el timp să vină aici și să facă ceva. Ce anume, nu știu.

— Nu ești polițist, spuse bruneta. Dave mi-a spus că ești un impostor.

Am făcut un gest vulgar cu mâna și m-am apropiat puțin de ea, într-un mod cât se poate de firesc.

— Nu sunt un polițist de stat, am admis, dar tot polițist sunt. Dar asta a fost demult. Între timp s-au mai

petrecut niște lucruri, așa-i?

— Da, spuse ea. În special cu Dave. Hi, hi.

Nu fusese un râs, nimeni nu avusese intenția de a face din asta un râs. Fusese doar puțin abur ieșind printr-o supapă de siguranță.

— Hi, hi, am imitat-o.

Ne uitam unul la altul ca doi nebuni care se cred Napoleon și Josephine.

Ideea era să ajung cât mai aproape de ea, să îi smulg pistolul. Dar eram încă departe.

— În afară de dumneata, mai e cineva pe aici?

— Doar Dave.

— M-am gândit eu că Dave trebuie să fie aici.

N-a fost o chestie prea deșteaptă, dar destul ca să mai fac un pas.

— Oh, da, Dave e aici, a fost ea de acord. Da. Ai vrea să-l vezi?

— Ei bine, dacă nu deranjez prea tare...

— Hi, hi, făcu ea. Nici un deranj. Uite așa.

A îndreptat pistolul spre mine și a apăsât pe trăgaci. A făcut-o fără să i se miște un mușchi al feței.

Faptul că arma nu a funcționat a mirat-o întrucâtva, dar numai așa, ca o chestie care s-a întâmplat acum vreo două săptămâni. Nu a fost o chestie imediată, sau măcar actuală. Eu iarăși nu mai eram acolo pentru ea. A ridicat pistolul cu grijă în mână ei înmănușată și s-a uitat pe țeavă, dar nu i-a folosit la nimic. A scuturat pistolul, curioasă, apoi și-a dat din nou seama de prezența mea. Eu nu mă mișcasem. Oricum, n-aș fi avut cum.

— Cred că nu e încărcat, a spus ea.

— Sau poate e descărcat, am zis eu. Păcat. Astea mici nu au decât șapte gloanțe. Ale mele nu se potrivesc. Ia să vedem, putem rezolva ceva?

Mi-a pus pistolul în mână, apoi și-a împreunat

palmele. Ochii ei păreau că nu au pupile, sau că au doar pupile, nu eram sigur.

Arma nu era încărcată. Încărcătorul era gol. Am mirosit țeava. Pistolul nu mai fusese folosit de la ultima curățire, și asta fusese demult.

Asta m-a dat peste cap. Până în acel moment, treaba părea destul de simplă, dacă scăpăm fără să fiu implicat în nici o crimă, dar asta dădea totul peste cap. Nu mai înțelegeam despre ce vorbeam noi doi.

Am băgat pistolul ei într-un buzunar, iar pe al meu l-am înfipt la centură, apoi mi-am frământat buza de jos, așteptând să văd ce s-ar putea întâmpla. Nu s-a întâmplat nimic.

Ascuțita doamnă Marineau rămăsese în aceeași poziție, privind un punct undeva, între ochii mei, ca un globe-trotter înrăit care privește un splendid apus de soare pe Muntele Whitney.

— Ei bine, i-am spus în cele din urmă, hai să aruncăm o privire prin casă, să vedem ce mai e.

— Te referi la Dave?

— Da, chiar și la el.

— E în dormitor, se maimuțări ea. E acasă, în dormitor.

Am apucat-o de braț și am întors-o. S-a lăsat îndoarsă, ca un copil mic și ascultător.

— Dar de data asta e pentru ultima oară când mai e acasă, a zis. Hi, hi.

— Da, desigur.

Vocea mea sunase ca vocea unui pitic.

Domnul Marineau era într-adevăr mort, în caz că avusesem vreun dubiu până atunci.

O veioză rotundă și albă, cu umbre verticale, lumina la capătul unui pat din dormitorul decorat în alb și argintiu. Era singura lumină din cameră. Îi filtra pe față o lumină discretă. Totuși, nu murise de prea mult timp

pentru a arăta ca un cadavru.

Stătea întins pe pat în mod normal, puțin pe o parte, probabil stătuse față în față cu cel care îl împușcase. O mână îi era aruncată într-o parte și arăta ca un mănunchi de iarbă de mare, iar cealaltă era sub el. Ochii deschiși îi avea clari și strălucitori și păreau să exprime un fel de autosatisfacție. Gura îi era întredeschisă și lumina lămpii făcea să lucească marginea dinților de sus.

La început nu am reușit să observ rana. Era foarte sus, în partea de sus a capului, în tâmplă, dar mult în spate, destul de în spate pentru a-i înfunda osul petrosal în creier. Avea urme de pulbere arsă, mărginită de un roșu întunecat și un firicel de sânge care îi cobora, îngroșându-se maroniu pe obraz.

— La dracu', am exclamat eu către femeie, dar asta e o rană de sinucidere.

Ea stătea la picioarele patului și privea peretele de deasupra capului lui. Poate o interesa și altceva în afara peretelui, în orice caz, nu i se vedea pe față.

Am ridicat mâna moale a mortului și am mirosit locul unde baza degetului mare se împreuna cu palma. Am simțit cordita, apoi n-am mai simțit cordita, apoi n-am mai știut dacă am mirosit sau nu cordita. Oricum, nu avea nici o importanță, testul cu parafină ar fi dovedit-o oricum.

I-am lăsat mâna în jos cu grijă, ca pe un obiect foarte fragil, de o valoare imensă. Apoi m-am aplecat peste pat, m-am uitat de jur împrejur, am căutat pe podea, m-am băgat pe jumătate sub pat, am înjurat, m-am ridicat din nou și l-am rostogolit puțin pe omul mort de pe pat, ca să mă uit sub el. Am găsit un tub mic și strălucitor de alamă, dar nici urmă de pistol.

Din nou începea să arate a asasinat. Asta mai îndrepta lucrurile, căci nu era genul de tip care să se sinucidă.

— Ai văzut vreun pistol? am întrebat-o.

— Nu.

Fața îi era albă ca o foaie de plăcintă.

— Unde e fata aia, Baring? Ce credeai că face ea aici?

Și-a mușcat degetul mic de la mâna stângă.

— Mai bine mărturisesc, spuse ea, că am venit aici să îi omor pe amândoi.

— Continuă, am zis.

— Nu era nimeni aici. Bineînțeles, după ce i-am dat telefon și mi-a spus că nu ești un polițist adevărat, că n-a fost nici o crimă și că ești un șantajist care nu vrea decât să mă sperie ca să obțină adresa...

S-a oprit și a suspinat o dată, o chestie puțin mai adâncă decât un sughiț, apoi și-a mutat privirile într-un colț al tavanului.

Cuvintele ei aveau un aranjament dezlânat, dar le spunea ca un prăvăliaș indian.

— Am venit aici să îi omor pe amândoi, nu neg asta.

— Cu un pistol fără gloanțe?

— Acum două zile nu era așa, m-am uitat eu. Dave trebuie să-l fi descărcat. Cred că îi era frică.

— Ascultăm, am zis.

Continuă.

— Așa că am venit aici. Asta a fost ultima jignire, să te trimită la mine ca să obții adresa ei. Asta era mai mult decât puteam...

— Spune mai departe, am spus. Știu cum te simți. Am citit și eu din astea în revistele cu povestiri de dragoste.

— Da. Ei bine, a spus că trebuie să o vadă pe domnișoara Baring în legătură cu niște probleme legate de studiou și că nu e nimic personal, că nici n-a fost și că n-o să fie niciodată...

— Doamne, am zis. O știu și pe asta. Știu ce ți-a îndrugat. Dar avem aici un om mort și trebuie să facem

ceva, chiar dacă e doar soțul tău.

— Ești... ești un...

— Mda, am zis eu. Așa e mai bine decât cu aiurelile alea.

Continuă.

— Ușa nu era închisă și am intrat. Asta-i tot. Acum eu o să plec și n-o să mă oprești tu. Știi unde stau... și mă numi în același fel.

— O să discutăm mai întâi cu poliția, am spus.

Am trecut pe lângă ea, m-am dus la ușă, am închis-o, am incuiat-o pe dinăuntru și am băgat cheia în buzunar. Am mers apoi la ferestrele franțuzești și m-am uitat afară. Femeia îmi arunca priviri ucigașe, dar nu puteam auzi și ce rosteau buzele ei despre mine.

Ferestrele franțuzești din partea opusă patului dădeau în același balcon ca și cele din living. Telefonul era acolo, într-o nișă lângă pat, de unde te puteai întinde să-l apuci dimineața și să comanzi să îți aducă un colier de diamante ca să îl încerci.

M-am așezat pe marginea patului și m-am întins după telefon când o voce înăbușită a ajuns până la mine prin sticla ferestrei și a zis:

— Stai așa, amice. Oprește-te.

Chiar și estompată de geam, vocea era profundă și blândă. O mai auzisem și înainte. Era vocea lui Skalla.

Eram chiar în lumina lămpii, care era lângă mine. M-am aruncat de pe pat pe podea, cu mâna spre centură.

A răsunat o împușcătură și ceafa mi s-a acoperit de cioburi de sticlă. Nu reușeam să-mi dau seama de ce; Skalla nu fusese pe balcon, doar mă uitasem.

M-am rostogolit și am început să mă târăsc spre ferestrele franțuzești, singura mea șansă, ținând cont de lampa aceea.

Doamna Marineau a făcut exact ce trebuia să facă, doar că pentru celălalt. Și-a smuls un pantof și a început să

mă pocnească cu tocul în cap. Am prins-o de glezne și ne-am rostogolit împreună, în timp ce ea îmi făcea țeasta țândări.

Am reușit să o arunc de pe mine, dar n-a durat prea mult, ca să apuc să mă bucur. Când am început să mă ridic, Skalla era în cameră, râzând la mine. Pistolul de calibrul patruzeci și cinci se simțea tot ca acasă în pumnul lui. Ușa franțuzească și cea a balconului închis arătau de parcă trecuse prin ele o turmă de elefanți turbați.

— O.K., am spus. Mă predau.

— Ei, cine s-a păcălit? Sunt sigur că te place, amice.

M-am ridicat în picioare. Femeia era undeva într-un colț. Nici măcar nu m-am uitat la ea.

— Ia-ntoarce-te, amice, să-ți fac o probă.

Încă nu îmi scosesem pistolul; a făcut-o el. Nu i-am pomenit nimic despre cheie, dar a luat-o. Deci ne urmărise de undeva.

Mi-a lăsat totuși cheile de la mașină. A aruncat o privire pistolului descărcat și i-a dat drumul înapoi în buzunarul meu.

— De unde ai apărut? l-am întrebat.

— Simplu. M-am urcat pe balcon și am stat acolo cât m-am uitat la voi, prin grilaj. O floare la ureche pentru un bătrân circa ca mine. Ce mai faci, amice?

Din creștet îmi curgea sânge pe față. Am scos o batistă și m-am șters. Nu i-am răspuns.

— Isus, da' caraghios mai arătai întinzându-te după telefon cu mortu'n spate.

— Da, să mori de râs, nu altceva, am zis. Ia-o-ncet, e soțul ei.

S-a uitat la ea.

— E femeia lui?

Am dat din cap și am regretat imediat.

— Asta-i nasol. Dacă știam... da' n-am putut să m-

abțin. Tipu' a vrut-o.

— Tu... am început să spun, holbându-mă la el.

Am auzit un tânguit straniu, înăbușit, din spate, din dreptul femeii.

— Cine altu', amice? Cine altu'? Haideți mai bine să mergem cu toții înapoi în living. Mi se pare mie că au ei acolo o sticloanță arătoasă. Și trebuie să te dai cu ceva pe cap.

— Ești complet nebun să te învârți pe aici, am mârâit. Ești dat în urmărire generală. Nu poți scăpa din canionul ăsta decât dacă o iei înapoi pe Beachwood sau peste dealuri, pe jos.

— Nimeni, a zis cu voce liniștită, uitându-se la mine, nimeni n-o să dea nici un telefon la poliție de aici.

Skalla m-a urmărit în timp ce m-am spălat și mi-am pus un leucoplast pe creștet, în baie. Apoi ne-am întors în living. Doamna Marineau, prăbușită pe una din sofale, privea pierdută la focul neaprins. Nu scotea o vorbă.

Nu fugise pentru că Skalla o ținuse sub ochi tot timpul. Părea resemnată și indiferentă, de parcă nu i-ar mai fi păsat ce se întâmplă.

Am turnat în trei pahare din sticla de Vat 69 și i-am dat unul brunetei. Și-a ținut mâna departe de pahar și aproape că mi-a zâmbit, prăbușindu-se ca o cârpă de pe canapea pe podea, cu zâmbetul pe față.

Am pus jos paharul, și am ridicat-o, întinzând-o la loc pe sofa, cu capul jos. Skalla se holba la ea. Femeia era leșinată, albă ca hârtia.

Skalla și-a luat paharul, s-a așezat pe cealaltă sofa și a pus pistolul lângă el. Și-a sorbit băutura, uitându-se la femeie cu o expresie ciudată pe figura lui palidă.

— Nasol, a zis. Nasol. Da' oricum, ticălosu' ăla o escroca. Să-i ia dracu'.

Și-a mai turnat băătură; a dat-o pe gât, apoi s-a așezat mai aproape de ea, pe sofaua care făcea unghi

drept cu aceea pe care era așezată.

— Deci ești detectiv, a spus.

— Cum ai ghicit?

— Lu Shamey mi-a zis de un tip care a fost pe acolo, și care semăna cu tine. M-am învârtit pe aici și m-am uitat în mașina ta de afară. Nu m-a văzut nimeni.

— Bun, și acum? am întrebat eu.

Părea mai enorm ca niciodată, în hainele lui lejere, tip sport. Niște haine de șmecher. Mă întrebam cât timp îi luase ca să le adune pe toate. Nu puteau fi haine de gata, era prea mare pentru așa ceva.

Își ținea picioarele larg desfăcute și întinse pe covorul de culoarea caisei, și se uita trist la plezniturile pantofilor din piele de căprioară din dreptul degetelor. Erau cei mai oribili pantofi pe care îi văzusem în viața mea.

— Ce cauți aici? mă întrebă el artăgos.

— O caut pe Beula. M-am gândit că ar avea nevoie de nițel ajutor. Am pariat cu un polițai din oraș că o găsesc înainte să te găsească el pe tine dar încă n-am găsit-o.

— N-ai întâlnit-o, ai?

Am dat din cap încet, foarte atent.

— Nici eu, amice, a spus el calm. Mă-nvârt pe-aici de ore întregi. N-a fost acasă. N-a venit decât tipul din dormitor. Cum a rămas cu jegu' ăla de șef de la Shamey's?

— De aia ai fost dat în urmărire.

— Ha, pentru un tip ca ăla? N-au decât. Bun, tu trebuie s-o tai. Aș fi vrut să iau mortul, pentru Beula. N-aș fi vrut să-l las aici, s-o sperie. Da' cred că acum nu mai are nici un rost. Intră-n contu' la omorul ălălalt.

Se uită la femeia de lângă cotul său. Fața îi era în continuare palid-verzuie și ochii închiși, dar se vedea o mișcare în dreptul pieptului.

— Dacă nu era ea, spuse, cred că aș fi făcut curățenie și v-aș fi aranjat și pe voi. Atinse pistolul de lângă el. N-am nimic deosebit împotriva ta, normal. Doar pentru Beula.

Dar așa, rămân un tip slab.

— Păcat, am mârâit, simțind durerea din creștet.

Îmi rânji:

— Cred că o să-ți iau cu împrumut căruța. Am de făcut câteva drumuri scurte. Aruncă-mi cheile.

I le-am aruncat. Le-a prins și le-a pus peste Coltul uriaș. Și-a întins puțin corpul și a scos dintr-un buzunar un mic pistol perlat, cam de calibrul 23. L-a ținut în căușul palmei.

— Asta a făcut treaba, spuse el. Am lăsat mașina pe care o închiriasem pe o stradă mai jos, am urcat dealul și am dat o tură împrejurul casei. Am auzit sunând soneria. Tipu' ăsta era la ușă. L-am văzut, dar el nu m-a văzut. N-a răspuns nimeni. Ei, ce zici de asta? Tipu' avea cheia. Cheia de la casa Beulei.

Figura îi arăta o mare de suferință. Femeia de pe sofa respira ceva mai adânc și am avut senzația că îi văd un ochi clipind.

— Ce dracu, am spus. Putea s-o obțină într-o mie de feluri. Tipul e mare boss la KLBL, unde lucrează ea. Putea să i-o șutească din poșetă, ce zici de asta? La dracu, nu-i obligatoriu să i-o fi dat ea.

— Corect, amice, izbucni el radios, normal că nu era obligatoriu să i-o dea chiar ea lu'... O.K. Tipu' intră și eu mă iau rapid după el, da' apucase să închidă ușa. Ți-e clar c-am deschis-o-n felu' meu. De al'fel, Ț-ai da' seama că n-a închis-o ca lumea. Era în mijloc, aici în cameră, chiar lângă birou. Clar că mai fusese și-nainte aici, mi-am dat seama - suferința îi revenise pe figură, chiar dacă nu mai era chiar atât de intensă - pentru că și-a vârât o mână într-un sertar și a scos asta.

Învârti puțin flecuștețul cu prăsele perlate în mâna lui enormă.

Pe fața doamnei Marineau se deslușea acum clar trezirea.

— Așa că m-am dat la el. A tras o dată, da' a ratat. Gagi' se sperie și fuge în dormitor. Eu, după el. Mai scapă un foc, încă o ratare. O să găsești bomboanele înfipite în pereți pe undeva.

— O să țin minte, am zis.

— Bun, și după aia, pun laba pe el. Dacă ea ar fi vrut să termine cu mine și să-mi zică, ar fi fost O.K. Asta vroiam eu de la ea, înțelegi? Da' nu să dau de libidinosu' ăla. Așa că, regret. Da' tipu', a fost curajos.

Și-a frecat obrazul. Începusem să mă îndoiesc de ultima mutare.

— Îi zic: „Femeia mea locuiește aici, amice. Care-i treaba?”. Îmi zice: „Revino mâine, asta-i noaptea mea.”

Skalla făcu un gest larg cu mâna stângă.

— După asta, natura și-a urmat cursu' ei, nu? L-am pus jos. Doar că în timp ce făceam asta, drăcia asta de pistol nenorocit s-a descărcat și el s-a lăsat ca o... ca o... Se uită la femeie și nu sfârși ce avea de spus. Ce mai, era mort.

Un ochi al femeii clipi din nou.

— Și apoi?

— M-am cărat. Orice tip ar fi făcut-o. Da' m-am întors. M-am gândit că-i nasol de Beula cu mortu' ăla-n pat și-i mai bine să mă-ntorc să iau mortu' și să-l duc în deșert și să-l îngrop pentru un timp. Și pe urmă îmi vine blestemul ăsta și strică tot.

Femeia se prefăcea probabil de mult timp. Își mișcase picioarele și își întorsese corpul, centimetru cu centimetru, pentru a ajunge în poziția potrivită pentru a se sprijini cu spatele de spătarul sofalei. Micul pistol cu prășele perlate încă se odihnea în palma deschisă a lui Skalla când acționează. Țâșni de pe sofa cu un salt perfect, răsucindu-se în aer ca o acrobată. Își întinse genunchii și rase pistolul din mâna lui ca o veveriță care culege o alună.

El se ridică înjurând, în timp ce ea i se rostogolea la picioare. Coltul cel mare îi era la îndemână, dar nu se atinse de el. Se aplecă înainte să o prindă pe femeie cu mâinile goale.

Ea îi râse în față înainte de a-l împușca.

Trase de patru ori, rapid, în partea, de jos a stomacului, apoi percutorul lovi în gol. Îi aruncă pistolul în față și se rostogoli de lângă el.

Bărbatul păși spre ea fără să o ajungă. Fața lui mare păru golită de orice pentru o clipă, apoi i se umplu de ridurile aspre ale durerii, riduri care păreau să fi existat acolo dintotdeauna.

Porni cu pași mari, drept peste covor, spre ușă. Am sărit și am luat Coltul. Asta ca să nu îl ia femeia. După al patrulea pas pe care îl făcu, pe covorul gălbui închis apărură dărele de sânge.

Ajunse la ușă și se sprijini pentru un moment de ea, apoi își scutură capul și se întoarse. Mâna stângă, cu care se ținuse de burtă și apoi se sprijinise de ușă lăsase o pată de sânge pe lemnul ușii.

Se așază pe primul scaun pe care îl întâlni în cale și se întinse în el, cu amândouă mâinile ținându-se strâns de burtă. Sângele i se scurgea printre degete încet, ca apa care se revarsă dintr-un bazin prea plin.

— Bombonelele astea, spuse, dor ca alea mari, acolo jos.

Femeia brunetă se duse spre el ca o păpușă pe sârmă. O urmărea venind ca prin ceață, pe sub pleoapele lui mari, pe jumătate lăsate.

Când ea ajunse suficient de aproape de el, se întinse și îl scupă în față.

Bărbatul nu făcu nici o mișcare și nici privirea nu i se mișcă. Am sărit la ea și am aruncat-o într-un scaun. N-am fost prea manierat.

— Las-o-n pace, mormăi el către mine, poate îl iubea

pe tip.

De data asta nimeni nu a încercat să mă împiedice să telefonez la poliție.

Câteva ore mai târziu, mă aflu într-un local de pungași, la Lucca's, între Fifth și Western, sorbind un cocteil cu martini și mirându-mă cum s-or fi simțind unii să le tot amestece toată ziua și să nu guste niciodată din ele. Era târziu, trecuse de unu. Skalla era în sectorul de poliție de la General Hospital. Domnișoara Baring încă nu își făcuse apariția, dar băieții știau că va ieși la iveală când va afla că Skalla fusese arestat și nu va mai constitui o primejdie pentru ea.

KLBL, care nu știuse nimic la început, era în ședință cu ușile închise. Aveau doar douăzeci și patru de ore pentru a decide dacă mai continuă sau nu serialul.

Lucca's era la fel de plin ca la amiază. După o vreme, o italiancă brunetă cu nasul mare și niște ochi cu care n-ar fi trebuit să te încurci, apărură și îmi spuse:

— Avem o masă pentru dumneavoastră, acum.

Am mai comandat un martini și ceva de mâncare. Mi se pare că am și mâncat.

În imaginația mea îl vedeam pe Skalla cu mine la masă, în fața mea. Ochii lui negri și clari aveau ceva în ei care era mai mult decât durere, parcă îmi cereau ceva, mă rugau să fac ceva. Pe de o parte încerca să îmi spună despre ce este vorba, pe de altă parte îți ținea burta cu mâinile și spunea într-una: „Las-o-n pace, poate îl iubea pe tip.”

Am părăsit localul și am condus spre nord, spre Franklin și mai încolo, spre Beachwood, iar apoi în sus pe Heather Street. Nu era păzită. Atât de siguri erau de ea.

Am cotit pe strada de jos și am privit în susul pantei pipernicite, scăldate în lumina lunii. Casa se vedea din spate cam la nivelul celui de-al treilea etaj al unui bloc. Se vedeau consolele metalice care sprijineau balconul. Acesta

părea atât de înalt încât doar cu un balon aş fi putut ajunge la el. Dar acesta fusese drumul pe care şi-l alesese să ajungă sus... Aşa era el, alegea întotdeauna soluţia cea mai complicată.

Ar fi putut fugi dracului altundeva, ar fi putut lupta ca să câştige bani, ar fi putut chiar cumpăra o casă a lui, unde să trăiască. Existau o grămadă de tipi în lumea interlopă care l-ar fi putut ajuta pe Skalla, fără să îl tragă în piept. Dar nu, în loc de toate astea, el preferase să se caţere pe balconul ei, ca Romeo şi să se aleagă cu stomacul plin de gloanţe. Şi ca de obicei în astfel de cazuri, de la altă femeie.

Am mai virat la o curbă albă care arăta de parcă era chiar lumina lunii, am parcat şi am urcat restul de drum pe jos. Aveam şi o lanternă cu mine, dar nu mi-a fost necesară ca să-mi dau seama că în faţa uşii nu e nimeni care să aştepte lăptarul. Nu am trecut prin faţa uşii. M-am gândit că poate postaseră pe cineva cu un binoclu cu infraroşii undeva, pe deal.

M-am fofilat pe terasamentul dealului prin spate, printre casă şi garajul gol. Am găsit o fereastră la care puteam să ajung şi am reuşit să îi sparg geamul fără să fac prea mult zgomot, lovind cu patul pistolului prin pălărie. Nu s-a întâmplat nimic, exceptând faptul că greierii şi broscuţele au încetat pentru o clipă să mai cânte.

Am găsit drumul către dormitor şi mi-am plimbat discret lanterna împrejur, după ce lăsasem storurile şi trăsesem draperiile. Fascicolul de lumină a căzut peste un pat răscolit, peste pete de pudră de ridicat amprente, peste chiştoace de ţigări lăsate pe pervazul ferestrelor şi peste urme de călcăie în puful, covorului. Într-un perete era un birou încastrat, care ar fi putut însemna ceva. Pe lângă lanternă, îmi luasem şi o şurubelniţă din oţel. Am forţat biroul.

Bijuteriile nu valorau mai mult de o mie de dolari, poate nici chiar jumătate. Dar, pentru o fată care lucra în

show business puteau valora mult. Le-am pus de unde le-am luat.

Într-un colț era o măsuță de toaletă și un scaun vopsit în alb și argintiu și în dulăpiorul de lângă el, trei valize.

Livingul avea ferestrele închise și în aer plutea un miros ascuțit și neplăcut. Oamenii legii se ocupaseră cum trebuia de sticla de Vat 69. Probabil whiskyul ușurase munca celor din echipa de la amprente. Am găsit un scaun care nu avea sânge pe el, mi-am scos propria sticlută, mi-am udat gâtulejul și am așteptat în întuneric.

O stafie a fâlfâit undeva la subsol sau în altă parte. Asta m-a făcut să îmi ud din nou gâtulejul. Cineva a ieșit dintr-o casă aflată la vreun kilometru de acolo și a tușit. S-a trântit o ușă. Apoi tăcere. Broscuțele au reînceput să orăcăie, apoi am auzit și greierii. După aceea, ticăitul ceasului electric a devenit atât de puternic, încât a acoperit toate celelalte zgomote.

Apoi am adormit.

Când m-am trezit, luna dispăruse din ferestrele de la fațadă și o mașină tocmai oprise undeva. Niște pași ușori, atenți și delicați s-au făcut remarcați în liniștea nopții. S-au oprit în fața ușii de la intrare, apoi s-a auzit o cheie pătrunzând în broască.

În deschizătura ușii s-a profilat pe cerul alburii un cap fără pălărie. Panta pe care era dealul era prea întunecoasă pentru a putea prinde și alte amănunte. Ușa s-a închis.

Pe covor s-a auzit foșnetul unor pași. Aveam deja lanterna în mână. Am apăsă pe buton și s-a făcut lumină.

Fata nu a scos nici un sunet, nici măcar o șoaptă. Doar a îndreptat spre mine un pistol.

— Hello, Beula, am zis.

Probabil că numai la așa ceva nu se așteptase.

Nu eră nici prea înaltă, nici prea scundă, fata asta.

Avea picioarele lungi, din acelea care știu să umble și să danseze. Părul, chiar și în lumina lanternei, părea o văpaie. La colțul ochilor avea încrețituri cum au cei care râd mult. Avea o gură în stare să râdă.

Pistolul părea de calibrul 32, dar avea linia dreaptă, specifică Mauserului.

După un timp, a spus cu voce calmă:

— Poliția, presupun.

Avea și o voce frumoasă. Încă mi-o mai amintesc, din când în când.

— Hai să stăm jos și să discutăm, am spus. Suntem doar noi doi aici. Ai mai băut vreodată direct din sticlă?

Nu mi-a răspuns. S-a uitat la pistolul pe care îl ținea în mână, a schițat un zâmbet și și-a scuturat capul.

— Nu poți să faci două greșeli, i-am spus. Nu o fată deșteaptă ca tine.

Și-a băgat pistolul în buzunarul lateral al unui trenchi lung, gen cazon, gen Ulster.

— Cine ești dumneata?

— Doar un copoi. Detectiv particular pentru dumneata. Mă numesc Carmady. Iei o înghițitură?

Țineam sticla întinsă. Încă nu mă ridicasem, așa că trebuia să o țin ridicată.

— Nu beau. Cine te-a angajat?

— KLBL. Pentru a te proteja de Steve Skalla.

— Deci știau, spuse ea. Știau despre el.

Am rumegat ideea și nu am spus nimic.

— Cine a fost aici? întrebă ea dintr-odată.

Stătea încă în mijlocul camerei, de data asta cu mâinile în buzunare și tot fără pălărie.

— Doar instalatorul n-a fost, am zis eu. Întârzie puțin, ca de obicei.

— A, ești unul din *ăia*, strâmbă ea din nas. Din *ăia* cu bancuri de doi bani.

— Nu sunt, am spus. Nu chiar. E doar o modalitate de a începe o discuție cu oamenii cu care am de discutat. Skalla a reapărut, s-a băgat singur în bucluc, a fost împușcat și e arestat. E la spital, destul de grav.

— Cât de grav?

Continuă să stea nemișcată.

— Ar putea supraviețui, dacă l-au operat în timp util. Deși, chiar și așa, mă îndoiesc. Are trei în burtă și unul în șira spinării.

În sfârșit se mișcă de acolo și dădu să se așeze.

— Nu în scaunul ăla, am sărit eu. Stai aici.

A venit și s-a așezat lângă mine, pe una din sofale. Ochii îi scliffeau; puteam să îi văd acum.

— De ce s-a întors? mă întrebă ea.

— S-a gândit că trebuie să facă un pic de curățenie. Să îndepărteze cadavrul și alte chestii. Băiat bun, Skalla ăsta.

— Crezi?

— Da, doamnă, chiar dacă sunt singurul din lume care crede asta.

— Cred că o să iau din băutura aia, spuse.

I-am dat sticla și a înșfăcat-o urgent.

— Doamne, am spus, vei fi implicată în afacerea asta.

A privit spre ușa care dădea spre dormitor, în spatele meu.

— L-au dus la morgă, am spus. Poți merge.

S-a ridicat brusc și a dispărut din cameră. S-a întors la fel de repede.

— Ce au împotriva lui Steve? m-a întrebat. Dacă supraviețuiește?

— A omorât un negru pe Central, ieri dimineață. A fost mai mult sau mai puțin legitimă apărare de ambele părți, nu știu. Dacă nu era Marineau, cred că ar fi putut scăpa cu o suspendare.

— Marineau? întrebă ea.

— Da. Știi că l-a omorât pe Marineau?

— Nu fi ridicol, spuse. Eu l-am omorât pe Marineau.

— O.K., dar lui Steve nu-i convine așa.

Se holbă la mine.

— Vrei să spui că Steve s-a întors aici dinadins pentru a-și asuma răspunderea?

— Cred că da, dacă ar fi fost nevoit. Părerea mea e că într-adevăr avea intenția să îl ducă pe Marineau undeva în deșert și să scape de el. Numai că a apărut pe aici o femeie, doamna Marineau.

— Da, spuse ea indiferentă. Crede că eram amanta lui. Libidinosul dracului!

— Erai? am întrebat.

— Nu începe iarăși, zise ea. Ce dacă am lucrat odată pe Central Avenue?

Ieși din nou din cameră. Zgomotul unor valize trântite a ajuns până în living. Am mers după ea. Își împacheta hainele din garderoba ei de artistă, și o făcea cu plăcerea de a vedea lucrurile frumoase bine împachetate.

— Doar n-o să porți chestii din alea la țară, i-am spus, stând sprijinit de cadrul ușii.

M-a ignorat și mai mult.

— Tocmai mă gândeam să îmi iau o vacanță, în Mexic, spuse ea. Iar apoi, America de Sud. N-am avut intenția să îl omor. A fost grosolan cu mine și a încercat să mă șantajeze cu ceva, până când am fost nevoită să scot pistolul, dar nu s-a potolit și din nou ne-am luptat, iar arma s-a descărcat. Am fugit.

— Exact ce a spus Skalla că a făcut, am zis eu. La dracu', nu puteai să îl împuști doar pentru un avans.

— Oricum, nu-ți folosește la nimic. Și nici vreunui polițist. Și nu-ți folosește nici că am executat opt luni în Dalhart, Texas, mai de mult, pentru că l-am călcat pe un bețiv cu mașina. Și nici muierii ăleia a lui Marineau care

urlă de-și iese din minți că l-am sedus pe bărba'su' și că după ce m-am săturat i-am dat papucii.

— Chiar l-ai călcat pe bețivul ăla?

M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Da, a șoptit ea.

M-am apropiat de ea.

— Ai vreo vânătaie, sau îți dau jos hainele să mă uit?

— Nu.

— Păcat, am spus și am prins-o în brațe.

La început ochii i-au luat foc, pentru a se preface apoi în pietre întunecate. I-am sfâșiat haina în mai multe locuri, apoi am strâns-o puternic, înfigându-i degetele în brațe și gât, după care am pleznit-o peste gură cu dosul palmei. I-am dat drumul, gâfâind.

S-a îndepărtat de mine, făcând câțiva pași cu spatele, dar nu a căzut.

— Va trebui să așteptăm acum să se învinețească, i-am spus, și după aia mergem la poliție.

A izbucnit în râs, apoi s-a dus la oglindă să se uite. A început să plângă.

— Ieși afară de-aici până îmi schimb hainele, a țipat ea la mine. Bine, m-am răzgândit. Dar dacă pentru Steve o să mai conteze, o să le spun adevărul.

— Ooh, taci din gură și schimbă-te, i-am spus.

Am ieșit și am trântit ușa.

Nici măcar n-am sărutat-o. Măcar atâta puteam și eu să fac. Nu cred că s-ar fi putut supăra mai tare pe mine, după păruiala pe care i-o trăsesem.

În restul nopții am călătorit, la început în mașini separate, pentru a o ascunde pe a ei la mine în garaj, apoi într-a mea. Am mers în sus de-a lungul coastei până în Malibu, unde am băut niște cafele și am mâncat sandvișuri, apoi și mai departe. Ne-am luat micul dejun în capătul lui Ridge Route, la nord de San Fernando.

Fața începuse să îi arate ca mănușile unui boxer de categoria grea după un sezon încărcat. Avea buza de jos cam cât o banană și pe vânătăile de pe brațe și gât puteai să prăjești carne, atât de fierbinți erau.

Când s-a luminat bine de ziuă, ne-am îndreptat spre Primărie.

Tipii nici măcar nu s-au gândit să o rețină, sau să o verifice. Practic declarația a fost scrisă de ei, iar ea doar a semnat-o. A făcut-o cu privirea pierdută, cu gândurile duse.

Apoi, un tip de la KLBL a venit împreună cu nevastă-sa și au luat-o cu ei.

Așa că n-am mai apucat s-o duc la un hotel. Și nici ea să îl vadă pe Skalla, pentru că acesta era sub anestezice.

A murit la două și jumătate în aceeași după-amiază. Ea îl ținea de unul din degetele lui lungi și albe, dar pentru el putea fi foarte bine și Regina Siamului.

SFÂRȘIT

COLIERUL DE JAD

1. UN FEI ȚUI DE 300 DE CARATE

Tocmai îmi fumam pipa, în timp ce lustruiam geamul despărțitor al ușii biroului, în dreptul literelor numelui meu, când a sunat Violets M'Gee. Nu mai avusesem un angajament de o săptămână.

— Cum mai merge treaba în Sindicatul Detectivilor? m-a întrebat Violets. Tipul lucra la Brigada de Omucideri, ce ținea de Biroul Șerifului. O flendureală pe plajă? Un body guard, ori ceva de genul ăsta?

— Fac orice pentru un dolar, i-am zis. Orice, în afară de crimă. Pentru asta iau trei sute cincizeci.

— Da' pariez că faci o treabă meseriașă pentru banii ăștia. Ține adresa asta, John.

Mi-a dat numele, adresa și telefonul unui tip numit Lindley Paul, care locuia în Castellamare, era un personaj monden, umbla peste tot și făcea orice, numai să muncească nu, stătea singur doar cu un servitor japonez și conducea o mașină foarte mare. Cei de la Biroul Șerifului nu aveau împotriva lui nimic altceva decât că tipul se distra prea mult.

Castellamare era la periferia orașului, dar n-ai fi zis, ținând cont că nu cuprindea decât vreo două duzini de case de diferite mărimi, atârinate ca niște sprâncene de coasta muntelui și arătând de parcă un strănut mai zdravăn le-ar fi putut scutura până jos, printre ospătăriile de pe plajă. Pe marginea autostrăzii era o cafenea și în

spatele ei o arcadă de beton, care era de fapt un podeț pentru pietoni. Din capătul acestuia pornea o săgeată suspendată de trepte de ciment alb, care ducea, dreptă ca o linie, până pe coasta dealului.

Quinonal Avenue, îmi spusese domnul Lindley Paul la telefon, era a treia stradă, în cazul în care aş fi avut amabilitatea să urc până acolo. Era foarte ușor să o găsești din prima, spunea el, deși străzile fuseseră proiectate după un model foarte interesant de curbe, dar deosebit de complicat. Oamenii de pe plajă stăteau ore în șir mirându-se, cu ochii pe ele, fără a încerca să se miște mai mult decât o rămă dintr-o conservă de momeli pentru pescuit.

Așa că mi-am parcat jos bătrânul meu Chrysler albastru și am urcat. Era o seară frumoasă și apa încă scânteia când am început urcușul. Când am ajuns în vârf dispăruse însă de tot. M-am așezat pe ultima treaptă și mi-am masat mușchii picioarelor, așteptând ca pulsul să îmi revină la normal, apoi mi-am desprins cămașa lipită de spate și am pornit către casă, care era singura și chiar în față.

Era o casă frumoasă, dar nu părea să fi costat prea mulți bani. Către ușa de la intrare urca o scară metalică brunată, iar dedesubtul casei se afla garajul. În garaj era parcată o mașină neagră, mare cât un cuirasat, o navă imensă cu forme aerodinamice și cu o capotă sub care puteau intra cu ușurință trei mașini obișnuite. În vârful radiatorului avea legată o coadă de ciot. Părea mai scumpă decât casa.

Bărbatul care mi-a deschis ușa din capătul scărilor de fier purta un costum alb de flanel, cu o eșarfă violetă de mătase, aranjată neglijent la gât. Avea un gât ciocolatiu și moale, ca gâtul unei femei foarte puternice. Avea ochii albastru-verzui, deschis, spre aquamarin, trăsăturile destul de dure, dar frumoase, trei bucle de păr blond care țâșneau de pe fruntea bronzată și netedă, avea vreo trei centimetri mai mult decât mine, adică un metru optzeci și

șapte, și în general înfățișarea unui tip care se îmbracă de obicei cu un costum alb de flanel și poartă o eșarfă violetă de mătase la gât.

A tușit ușor, a privit umărul meu și a întrebat:

— Da?

— Eu sunt cel pe care l-ați comandat. Cel recomandat de Violets M'Gee.

— Violets? Doamne, ce poreclă ciudată. Stai puțin, numele dumatăle este...

A ezitat, iar eu l-am lăsat să se chinuie, până ce a tușit din nou și și-a mutat privirea lui albastru-verzuie spre un punct aflat la câțiva kilometri, undeva în spatele meu.

— Dalmas, am spus. Același ca mai devreme, după amiază.

— Aa, da, poftim înăuntru, domnule Dalmas. Mă vei scuza, desigur, dar servitorul e liber astă seară, așa că eu...

A zâmbit jenat în timp ce închidea ușa, de parcă închisul și deschisul unei uși l-ar fi înjosit într-un fel.

Am pătruns într-un fel de balconaș care mărginea sufrageria pe trei părți, la un nivel mai ridicat doar cu trei trepte față de aceasta. Am coborât cele trei trepte și Lindley Paul mi-a făcut din sprâncene un semn către un scaun roz, pe care m-am așezat sperând să nu las cumva vreun semn.

Era genul de cameră unde lumea stă așezată pe perne joase direct pe podea, cu genunchii la gură, unde se soarbe absint prin bulgări de zahăr, se vorbește hârâit, iar unii se mulțumesc doar să chițâie. De-a lungul întregului balcon se aflau rafturi cu cărți și pedestale cu sculpturi colțuroase în lut smălțuit. Mai erau tot felul de divane drăguțe și bucăți de mătase brodată legate la baza lampadarelor și multe altele. Mai era și un pian mare din lemn de trandafir cu o vază foarte înaltă pe el, în care se afla un singur trandafir galben, iar la picioare, un covor

chinezesc de culoarea piersicii, în care un popândău ar fi putut sta ascuns o săptămână fără să-și scoată nasul afară.

Lindley Paul se sprijini în curbura pianului și își aprinse o țigară fără a-mi oferi și mie una. Își lăsa capul pe spate pentru a sufla fumul spre tavan, gâtul arătându-i din ce în ce mai mult a gât de femeie.

— Este vorba despre o treabă foarte simplă, spuse el neglijent. Aproape că nici nu trebuia să te deranjez, dar m-am gândit că nu ar strica să am o escortă. Trebuie să îmi promiți că nu te apuci să vânturi arme sau altceva de genul ăsta. Presupun că porți o armă?

— Oh, da, am spus. Da.

I-am privit gropița din bărbie. Un sculptor ar fi irosit o grămadă de marmură până să i-o termine.

— Ei bine, nu aș dori să o folosești, știi... sau ceva de genul ăsta. Urmează să mă întâlnesc cu niște persoane și să cumpăr ceva de la ei. Voi avea niște bani la mine.

— Câți bani și pentru ce? l-am întrebat, ținându-mi chibritul aprins la capătul uneia din țigările mele.

— Ei bine, de fapt...

Zâmbetul era destul de reușit, dar mi-aș fi băgat podul palmei în el fără nici un fel de regret. Nu cred că îmi plăcea individul.

— De fapt, este o misiune confidențială încredințată de un prieten. Nu aș dori să intru în amănunte.

— Vrei doar să merg cu dumneata pentru a-ți ține pălăria? am sugerat eu.

Mâna i-a tresărit și pe mâneca albă a costumului i-a căzut puțin scrum. Asta l-a enervat. L-a privit încruntat, apoi a rostit calm, în maniera unui sultan care îi sugerează unei cadâne din haremul său, ale cărei trucuri s-au învechit, un ștreang de mătase.

— Sper că nu ai de gând să fii impertinent!

— Speranța ne ține în viață, am zis eu.

S-a holbat un timp la mine.

— Să fiu al dracului dacă n-am chef să-ți trag una în nas, a zis.

— Ei, așa mai merge, i-am spus. N-ai putea s-o faci fără să te rănești puțin, dar, oricum, e o chestie. Și acum, hai să discutăm despre afaceri.

Încă mai era supărat.

— Am cerut un body guard, mi-a spus pe un ton rece. Dacă foloseam o secretară particulară, tot n-ar fi trebuit să îi povestesc toate afacerile mele intime.

— Le-ar fi aflat ea și singură dacă ar fi lucrat, pentru dumneata. Le-ar fi aflat și pe față și pe dos. Dar pentru mine este doar o zi de muncă, obișnuită. Va treti trebuie să-mi spui. Despre ce este vorba, șantaj?

Mi-a răspuns după mai mult timp.

— Nu. Este vorba despre un colier de jad Fei Țui evaluat la cel puțin șapte zeci și cinci de mii de dolari. Ai auzit vreodată de jadul Fei Țui?

— Nu.

— O să luăm câte un coniac mic și o să-ți povestesc despre el. Da, o să luăm câte un coniac mic.

S-a desprins de pian și s-a îndepărtat de el ca un dansator profesionist, fără a-și mișca trupul deasupra taliei. Mi-am stins țigara și am tras aer în piept, simțind mirosul lemnului de santal, sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Lindley Paul a venit cu o sticlă arătoasă și cu două boluri. A turnat cam câte o linguriță în fiecare și mi-a dat unul din pahare.

L-am dat pe al meu pe gât și l-am așteptat să și-l învârtă pe al lui în paharul ținut sub nas, să îi aspire aroma pe nări și să vorbească. Până la urmă a ajuns și acolo.

A început pe un ton destul de plăcut:

— Jadul Fei Țui este singurul jad de valoare din lume, prețios el însuși. Celelalte sunt valoroase mai ales datorită manoperei. Nu mai există depozite de jad de acest fel cunoscute și încă neexploatate; de-a lungul vremurilor au

fost în general foarte puține, iar cele cunoscute au fost epuizate cu sute de ani în urmă. O prietenă de-a mea avea un colier de jad din acesta. Cincizeci și una de mărgele, înfățișând capete de mandariini, lucrate perfect, cam de șase carate fiecare. A fost singurul obiect care i-a fost luat și am fost preveniți, întâmplarea a făcut să fiu împreună cu această doamnă, fapt care m-a și îndemnat să îmi asum riscul de a face eu tranzacția, deci am fost preveniți să nu alertăm poliția, sau compania de asigurări, ci să așteptăm telefonul lor. Am fost sunați după câteva zile, prețul a fost fixat de ei, zece mii de dolari, precum și data și ora schimbului. Astă seară, la ora unsprezece. Locul încă nu îl cunosc, dar bănuiesc că trebuie să fie pe undeva pe aproape, pe Palisades.

M-am uitat în paharul meu gol și l-am scuturat. Mi-a mai turnat puțin coniac. L-am trimis după primul și mi-am aprins încă o țigară, de data aceasta o splendidă Virginia Straight Cut, cu monogramă pe filtru.

— Deci avem de-a face cu o bandă specializată în răscumpărări de bijuterii furate, am spus. Pare bine organizată, altfel n-ar ști cum și când trebuie făcută treaba. Lumea nu prea iese cu bijuterii valoroase și în jumătate de cazuri, când o fac, e vorba de țicniți. E greu de imitat jadul?

— Ca material, nu, a zis Lindley Paul. În privința prelucrării însă, ar putea dura și o viață de om.

— Deci marfa nu poate fi falsificată, am spus. Ceea ce înseamnă ca nici nu poate fi vândută decât pentru o mică parte din valoarea ei. Deci, banii de răscumpărare constituie singura modalitate pentru bandă de a face rost de un câștig. Părerea mea e că vor să te tragă-n piept. Te-ai gândit cam târziu la un bodyguard, domnule Paul. De unde știi că ei se așteaptă să vii cu un body guard?

— Nu știi, spuse el supărat, dar eu nu sunt un erou. Nu îmi place să mă plimb singur pe întuneric. Dar dacă nu am cu cine, nu am și gata. La început m-am gândit să merg

singur, dar apoi mi-am zis: de ce să n-am pe cineva cu mine, ascuns în mașină, în spate, pentru orice eventualitate?

— În eventualitatea că le-ai da banii iar el ți-ar da un pachet aiurea? Dar cum ai putea preveni chestia asta? Dacă mă apuc să trag cu pistolul și ies la iveală și este un pachet aiurea, n-o să-ți mai vezi jadul niciodată. Oamenii lor de legătură nu cunosc de obicei cine stă în spatele întregii afaceri. Dacă nu deschid eu pachetul, până să vezi dumneata ce ți-au lăsat, tipii au dispărut. S-ar putea chiar să nu îți dea nimic. Ar putea foarte bine să îți spună că marfa îți va fi livrată prin poștă, după ce vor controla dacă nu cumva banii sunt marcați. Sunt?

— Dumnezeuule, nu.

— Ar fi trebuit să fie, am mârâit eu. Pot fi marcați în ziua de azi astfel că doar la microscop sau cu infraroșii se pot detecta semnele făcute. Dar asta înseamnă să dispui de echipament adecvat, iar asta înseamnă poliție. O.K., să sărim peste asta. Partea mea te costă cincizeci de dolari. Mai bine mi-i dai acum, în eventualitatea că nu ne vom mai întoarce. Îmi place să simt banii.

Fața lui mare, de bărbat bine, mi se părea acum puțin cam palidă și lucioasă. A rostit încet:

— Hai să mai bem câte un coniac.

De data asta a turnat ca lumea.

Am stat și am așteptat să sune telefonul. Am primit cei cincizeci de dolari, așa că aveam cu ce să mă joc.

Telefonul a sunat de patru ori și, după voce, mi-am dat seama că a vorbit doar cu femeii. Cel pe care îl așteptam nu a venit mai devreme de zece și jumătate.

2. ÎMI PIERD CLIENTUL

Conduceam. Sau, mai bine zis, doar țineam de volanul uriașei mașini negre și o lăsam să se conducă

singură. Purtam un trenchi sport, deschis la culoare și o pălărie aparținând lui Lindley Paul și într-unul din buzunare aveam zece mii de dolari în hârtii de o sută. Paul stătea în spate. Avea un Luger montat în argint, o splendoare. Să-l tot privești. Speram că știe să îl folosească. În toată afacerea asta, nu era nimic care să îmi placă.

Locul de întâlnire era o văgăună, undeva în capătul lui Purissima Canyon, cam la un sfert de oră de casă. Paul zicea că știe locul foarte bine și că nu va avea nici o problemă în a mă direcționa într-acolo.

Atâta am schimbat vitezele și am făcut la opturi pe serpentine până am coborât dealul, că la un moment dat amețisem, și dintr-odată am ajuns în plină autostradă, unde luminile farurilor mașinilor păreau fascicule neîntrerupte, aproape materiale, în orice direcție te-ai fi uitat. Camioanele lungi, cu remorci, rulau pe banda lor.

Am părăsit autostrada după o stație service, pe Sunset Boulevard. Drumul era acum pustiu și, pe măsură ce mirosul algelor marine scădea în intensitate, creștea aroma salviei, coborând de pe dealuri, un iz sălbatic din ce în ce mai puternic. O fereastră mică și îndepărtată se deschidea spre noi ca în visul unui intermediar de vânzări imobiliare. O mașină se apropie de noi mârâind ușor și lumina ei albă și strălucitoare ascunse dealurile pentru o clipă. Luna nu era decât pe jumătate pe cer și măturici de ceață rece încercau să o dea jos.

— Până aici a fost Bel-Air Beach Club, spuse Paul. Următorul canion este Las Pulgas și după aceea vine Purissima. Oprim la capătul următorului deal.

Vocea îi era misterioasă și tensionată. Nu mai avea nimic din accentul de Park Avenue de la el de acasă.

— Ține-ți capul jos, am mârâit la el peste umăr. Precis am fost urmăriți tot drumul până aici. Mașina asta sare-n ochi ca o farfurioară cu icre de stridii la un picnic din Iowa.

Motorul mașinii a continuat să toarcă în fața mea, până ce i-am auzit șoapta ascuțită când am ajuns în vârful dealului:

— Întoarce aici.

Am schimbat direcția și mașina neagră a pătruns într-un bulevard larg, năpădit de măracini, care încă nu fusese deschis traficului. Cioturile negre ale stâlpilor pentru electricitate, neterminați, țâșneau din trotuarele denivelate. Buruienile năpădiseră betonul străzii peste tot și puteam auzi țârâitul greierilor și orăcăitul broaștelor printre ele. Doar mașina era tăcută.

Cam la o distanță de un bloc se vedea o casă întunecată. Probabil că cei care locuiau acolo se culcau odată cu găinile. După ea, betonul se termina dintr-odată. Am patinat pe o pantă noroioasă până pe o terasă, apoi încă o pantă și apoi, de-a curmezișul drumului a apărut un fel de barieră pe care mi s-a părut că sunt pictate niște stafii albe, patru câte patru. Am auzit un foșnet în spate și Paul s-a întins către mine, șoptindu-mi cu un oftat:

— Asta-i locul. Trebuie să cobori, să dai la o parte bariera și apoi să bagi mașina în fundătură. Au aranjat așa, probabil ca să nu avem noi posibilitatea să ieșim prea repede. Au nevoie de timp să fugă.

— Ține-ți gura și stai aplecat până mă auzi pe mine că strig, am zis.

Am tăiat contactul motorului supersilențios și am stat un timp să ascult. Nu se auzeau decât broaștele și greierii, e drept că puțin mai tare. Nu se mișca nimeni prin preajmă, pentru că altfel, greierii ar fi amuțit. Am pipăit mânerul rece al pistolului de sub braț, am deschis portiera mașinii și am coborât pe pământul tare. Am rămas nemișcat. Peste tot erau tufe și mirosea a salvie. Locul era perfect potrivit să ascunzi o armată întreagă. M-am îndreptat spre barieră.

Poate nu era decât o tatonare, pentru a vedea dacă

Paul face ce i se spusese.

Mi-am scos mâinile din buzunare – amândouă – și am început să ridic de un capăt al barierei albe. Nu era nici o tatonare.

Cea mai puternică lanternă din lume m-a izbit cu fascicolul de lumină exact în față, dintr-un tufiș de la nici cinci metri.

O voce pițigăiată de negru s-a auzit din întunericul din spatele lanternei:

— Suntem doi și-narmați. Saltă labele sus și goale. N-ai nici o șansă.

Nu am spus nimic. În clipa aceea stăteam cu capătul barierei ridicat la câțiva centimetri de pământ. Nu se auzea nimic dinspre Paul, sau mașină. Apoi greutatea tablei mi-a întins mușchii și creierul mi-a comandat să las bariera jos. Mi-am ridicat încet mâinile. Lumina mă ținuse ca pe o muscă strivită pe un zid. Nu mă gândeam la ceva anume, mă întrebam doar dacă nu ar putea exista cumva o soluție favorabilă nouă.

— E numai bine-așa, spuse vocea pițigăiată. Ține-le așa pân-ajung io la tine.

Vocea îmi trezise niște amintiri vagi în cap. Nu era nimic clar. Memoria mea era plină de amintiri vagi. Mă întrebam ce făcea Paul în timpul ăsta. O figură ascuțită, subțire, se detașă din fanta de lumină doar pentru o clipă, pentru a înceta să mai fie ascuțită sau subțire, ba nici măcar figură, devenind un foșnet lateral. Apoi foșnetul ajunsese în spatele meu. Stăteam cu brațele ridicate, clipind din cauza luminii.

Un deget subțire îmi atinse spatele, apoi am simțit mânerul unui pistol.

— N-o să doară decât un pic, spuse vocea a cărei amintire îmi umbla pe undeva prin cap.

Am auzit un chicotit și o șuierătură. O strălucire albă și fierbinte mi-a străbătut creștetul capului, am căzut pe

barieră și am urlat, mâna mea dreaptă încercând să ajungă sub brațul stâng.

A doua oară nu am mai auzit șuieratul. Doar strălucirea s-a mărit din ce în ce mai mult, până ce nu a mai rămas nimic altceva decât lumină, o lumină albă și dureroasă. Apoi s-a făcut întuneric și ceva roșu se mișca precum un germen la microscop. Apoi n-a mai fost nimic roșu și nimic mișcător, doar un gol și senzația de cădere.

M-am trezit privind aiurit la o stea, ascultând la ce își spuneau doi spiriduși într-o pălărie neagră.

— Lou Lid.

— Ce-i ăsta?

— Lou Lid.

— Cine-i Lou Lid?

— Un pistolar dur pe care l-ai văzut odată la Primărie.

— Aa... Lou Lid.

M-am rostogolit pe o parte, am pipăit pământul și m-am ridicat în genunchi. Am tușit. Nu mai era nimeni acolo. Vorbeam singur, în timp ce îmi reveneam. M-am clătinat și m-am sprijinit cu amândouă palmele pe pământ, trăgând cu urechea, dar fără să aud ceva. Când mi-am mișcat mâinile, noroiul întărit mi s-a înfipt în piele, ca și crengile uscate ale salviei roșiatice din care își extrag albinele sălbatice mierea.

Mierea e dulce. Foarte, foarte dulce și cade greu la stomac. M-am lăsat în față și am vomitat.

Timpul trecea și începeam să îmi revin pe dinăuntru. Încă nu auzeam nimic altceva, exceptând bâzâitul din propriile mele urechi. M-am ridicat cu grijă, ca un bătrân care iese din cada de baie. Nu simțeam mare lucru în picioare, și genunchii parcă îmi erau din cauciuc, M-am clătinat și mi-am șters transpirația rece de pe frunte. Mi-am pipăit ceafa. Era moale și umflată, ca o piersică prea coaptă. Când am atins-o, durerea m-a străbătut până în

vârful degetelor. Simţeam toate durerile pe care le suportasem de la prima linie pe dosul palmei din şcoala elementară.

Apoi ochii mi s-au limpezit suficient pentru a distinge conturul depresiunii neclare de pământ sălbatic, cu tufe crescute pe versanţi ca un fel de zid scund şi un drum prăpădit, neclar în lumina slabă a lunii, şerpuind într-o parte. Atunci am văzut maşina.

Era foarte aproape de mine, la nici şapte metri. Pur şi simplu nu privisem în direcţia ei. Era maşina lui Lindley Paul, cu luminile stinse. M-am împleticit spre ea şi, instinctiv, mi-am dus mâna sub braţul stâng, după pistol. Bineînţeles că nu mai era nici un pistol acolo. Piţigăiatul a cărui voce îmi amintea de cineva avusese grijă de asta. Dar mai aveam lanterna-stilou. Am scos-o, am deschis portiera din spate şi am aprins-o.

N-am văzut nimic: nici sânge, nici tapiserie distrusă, nici sticle sparte, nici cadavre. Se părea că maşina nu fusese scena nici unei bătălii. Pur şi simplu era goală. Cheile atârnav în bord. Cineva o condusese până acolo şi o părăsise. Am îndreptat fasciculul lanternei spre sol şi am început să patrurez de jur împrejur, căutându-l pe acel cineva. Dacă maşina era acolo, de ce n-ar fi fost şi el?

Şi de-odată, în liniştea rece s-a auzit zgomotul unui motor deasupra, pe marginea căldării. Am stins lanterna. Luminile unor faruri au măturat tufişurile. M-am aruncat la pământ şi m-am târât în umbra caroseriei maşinii lui Lindley Paul.

Farurile se apropiau şi lumina devenea din ce în ce mai puternică. Veneau în jos pe pantă, pe drumul acela pe care îl văzusem puţin mai devreme. Acum puteam să disting duduitul motorului unei maşini mici.

Pe la jumătatea drumului, maşina s-a oprit. Un reflector lateral al maşinii s-a desprins şi s-a deplasat, apoi s-a fixat asupra unui obiect pe care nu puteam să îl văd de acolo. Reflectorul a fost aşezat apoi la loc şi maşina şi-a

continuat coborârea.

Când a ajuns jos a întors puțin și limuzina neagră a intrat în bătaia farurilor. Mi-am prin buza de sus între dinți și nu am realizat ce fac decât atunci când am simțit gustul sângelui. Mașina s-a mai mișcat puțin și luminile s-au stins brusc. Motorul s-a oprit și încă o dată noaptea m-a înconjurat, goală și neagră, întunecată și tăcută. Nimic, nici o mișcare în afara broaștelor și a greierilor, care fuseseră acolo tot timpul de fapt, doar că nu îi auzisem eu. Am auzit apoi zgomotul unei portiere, am văzut fasciculul unei lanterne și am auzit pași repezi pe pământul tare, apropiindu-se. Săgeata de lumină s-a oprit deasupra capului meu ca o sabie.

Apoi am auzit râsul. Râsul unei fete, încordat și zglobiu ca o coarda de madolină. Fasciculul lanternei a coborât pe sub mașină și mi-a luminat picioarele. Vocea fetei mi-a ordonat clar:

— Hei, tu ăla, gata! Ieși de acolo cu mâinile sus, și vezi să nu ai ceva în ele. Te văd perfect.

N-am făcut nici o mișcare. Vocea a strigat din nou la mine.

— Ascultă, domnule, am trei gloanțe pregătite pentru picioarele tale și încă șapte pentru rest, plus încă vreo câteva încărcătoare de schimb și să știi că le schimb destul de rapid. Ieși?

— Pune jucăria aia deoparte, am urlat eu la ea, sau ți-o zbor din mână cu un glonț. Parcă era vocea altcuiva. Era groasă și răgușită.

— Ooh, domnul pare cam nervos. Mi se păruse că vocea îi tremurase puțin, dar imediat s-a înăsprit la loc. Ce faci, ieși? Număr până la trei. Gândește-te la șansele pe care le ai. Ce crezi că poți să faci cu alea doisprezece cartușe ale tale, sau poate chiar șaisprezece? Picioarele or să te doară al dracului. Încheieturile rănite au nevoie de ani de zile de tratament ca să se refacă, și uneori...

M-am ridicat dintr-odată și am privit fix în raza de lumină.

— Să știi că și eu vorbesc în prostie când sunt speriat, i-am spus.

— Nu... nu mai mișca nici un centimetru! Cine ești?

— Un copoi privat păcălit, detectiv pentru tine. Ce-ți pasă?

Am pornit să ocolesc mașina, mergând spre ea. Nu a tras. Când am ajuns la doi metri de ea m-am oprit.

— Rămâi acolo unde ești, a strigat ea nervoasă, după ce mă opriseam.

— Bine. La ce te uita acolo sus, cu reflectorul?

— La un om.

— E rănit grav?

— Mă tem că e mort, spuse ea simplu. Nici dumneata nu arăți mai bine.

— Am fost fentat, am spus, și chestia asta îmi provoacă întotdeauna cearcăne sub ochi.

— Iată un caz interesant de simț al umorului, a spus ea. Ca al unui candidat la morgă.

— Hai acolo să ne uităm la el, am zis eu, morocănos. Tu poți să stai în spatele meu cu mitraliera aia, dacă te crezi mai în siguranță așa.

— În viața mea au m-am simțit mai în siguranță ca acum, a spus ea nervoasă și s-a dat înapoi din fața mea.

Am ocolit mașinuța cu care venise. O mașinuță obișnuită, frumoasă și curată și strălucitoare sub lumina ce mai rămăsese de la lună. Am auzit pași în spate, dar nu le-am dat nici o atenție. Cam la jumătatea pantei, la vreo doi metri în afara drumului, am văzut picioarele omului mort.

Am îndreptat lanterna mea mică spre el și fata a adăugat fasciculul său puternic. L-am putut vedea în întregime. Era întins pe pământ, la rădăcina unei tufe, pe spate. Era într-o poziție care spunea totul.

Fata era tăcută. Se ținea departe de mine, respira greu, dar ținea lanterna la fel de sigură și nemișcată ca un tip dur din brigada de la omucideri.

Una din mâinile lui era aruncată lateral, într-un gest înghețat, cu degetele strânse. Celaltă mână era sub el, iar trenciul îi era răsucit; probabil se răsucise în cădere, când fusese aruncat din mașină. Părul lui blond era plin de sânge negru, închegat, care lucea în lumina lunii și mai avea și pe față, amestecat cu noroi cenușiu. Nu i-am văzut pălăria.

Și atunci am fost la un pas de a fi împușcat. Până în acel moment nu mă gândisem la pachetul cu bani pe care îl avusesem în buzunar. Ideea mi-a trecut prin cap atât de rapid și m-a lovit așa de tare, încât mișcarea pe care am făcut-o cu mâna spre buzunar a fost complet involuntară. Probabil am arătat ca un tip care încearcă să scoată o armă.

Bineînțeles că buzunarul era gol. Am scos mâna și m-am uitat în spate, la ea.

— Domnule, spuse ea reținându-și un oftat, dacă nu mi-aș fi făcut o părere despre dumneata...

— Aveam zece bătrâne, am spus. Erau banii lui. Îi țineam pentru el. Erau banii pentru răscumpărare. Doar acum mi-am adus aminte de ei. Și să știi că ai cel mai drăgălaș sistem nervos pe care l-am întâlnit la o femeie. Nu l-am omorât eu.

— Nici nu m-am gândit că l-ai omorât dumneata, a spus ea. Numai cineva care îl ura extraordinar de mult putea să îi crape capul în halul ăsta.

— Nu îl cunoșteam suficient pentru a-l urî, i-am zis. Mai ține-mi puțin lanterna.

Am îngenunchiat și l-am căutat prin buzunare, încercând să îl mișc cât mai puțin posibil. Avea niște mărunțiș de argint și cheile într-un mic portmoneu din piele, portofelul obișnuit, cu fereastră acoperită cu

celuloid, în care era permisul de conducere și obișnuita asigurare în spatele permisului. Nu avea alți bani. Mă întrebam de ce nu îi controlaseră și buzunarele de la pantaloni. Poate se speriaseră de lumină. În schimb, îl purecaseră până și în căptușeala hainei. Am mai scos câteva lucruri la iveală: două batiste frumoase și albe, pufoase ca zăpada uscată, vreo șase plicuri cu chibrituri din diverse baruri de noapte pentru snobi, un portțigaret din argint, greu ca un geamantan și plin cu țigările lui, Straight Cut, încă un portțigaret, cu o emblemă reprezentând o broască țestoasă și capace din mătase brodată cu câte un dragon. Am desfăcut cutiuța și înăuntru, sub banda de elastic erau prinse trei țigări lungi, rusești, cu filtru de carton. Am luat una: părea veche și uscată.

— Astea or fi pentru dame, am spus. El fuma din celelalte.

— Poate sunt cu droguri, a zis fata în spatele meu, respirându-mi pe gât. Am cunoscut odată un tip care fuma din astea. Pot să mă uit?

I-am pasat tabachera și s-a holbat la ea până ce a trebuit să-i mârâi să o pună la loc pe pământ. Altceva nu mai aveam ce examina. A închis cutiuța cu zgomot și mi-a dat-o, iar eu i-am băgat-o în haină, în buzunarul de la piept.

— Asta e tot. Oricine o fi fost ăla care l-a percheziționat, i-a fost teamă să o facă pe îndelete. Mulțumesc.

M-am ridicat cu mișcări firești și când m-am întors, i-am zburat pistolul din mână.

— Fir-ar să fie, izbucni ea, nu-i nevoie să fii atât de brutal.

— Hai, bagă, i-am zis. Cine ești și cum se face că umbli pe aici la ora asta din noapte?

— Eu am fost drăguță cu tine, nu? se plânse ea.

Muream de curioasă și de speriată, dar nu ți-am pus nici măcar o singură întrebare, așa-i?

— Ai fost foarte drăguță, i-am spus. Dar eu sunt într-o situație în care nu pot să-mi permit să mă joc. Cine ești? Și închide lanterna aia, nu mai avem nevoie de ea.

A stins lanterna și încetul cu încetul am început să ne distingem în întuneric, apoi am putut să vedem tufișurile, cadavrul de lângă noi și undeva, spre sud-est, orizontul vag luminat, spre Santa Monica.

— Mă numesc Carole Pride, mi-a spus. Locuiesc în Santa Monica. Încerc să scriu articole de ficțiune pentru o revistă sindicală. Uneori am insomnii, așa că îmi iau mașina și plec să mă plimb. Cunosc zona asta ca pe buzunarele mele. Ți-am observat sclipirea lanternei aici jos și mi s-a părut că e cam rece pentru flirturi și cu lanternă.

— Nu știu cum e, am zis. N-am făcut-o niciodată. Ai permis pentru asta?

Am cântărit în mână pistolașul. Părea un Colt de calibrul 25 pe întuneric și era foarte bine echilibrat. Știam o grămadă de tipi care fuseseră adormiți cu un 25.

— Bineînțeles că am permis. Chestia cu încărcătoarele de schimb a fost doar un bluf.

— Nu ești prea fricoasă, nu, domnișoară Pride? Sau, doamnă?

— Nu, nici nu e nevoie... Zona asta nu e deloc primejdioasă. Oamenii nici nu își încuie casele noaptea. Cred că doar din întâmplare ticăloșii ăștia au fost atrași de singurătatea locului.

Am întors micul pistol cu țeava spre mine și i l-am întins în palmă.

— I-al. În noaptea asta n-are rost să mă dau mai deștept decât sunt. Acum, ar fi drăguț din partea dumitale să mă duci până la Castellamare, să-mi iau mașina și să îi caut pe oamenii legii.

— N-ar trebui să stea cineva cu el?

Mi-am privit cadranul fosforescent al ceasului de la mână.

Și-a băgat pistolul în poșetă, am coborât panta și ne-am urcat în mașina ei. A întors-o fără să aprindă farurile și am început să urcăm drumul pe întuneric. Mașina mare și neagră din spatele nostru părea un monument.

În vârful dealului am coborât și am tras la loc bariera, în poziția în care o găsisem la venire. Omul de jos era în siguranță de acum, probabil pentru foarte mult timp.

Până ce n-am ajuns lângă prima casă de pe drum, fata nu a scos nici o vorbă. A aprins luminile de poziție și mi-a spus încet:

— Ai sânge pe față, domnule cum-te-o-fi-chemând, și nu am văzut în viața mea un om care să aibă mai multă nevoie să bea ceva ca dumneata. Ce-ai spune să mergem până la mine și să telefonăm de acolo la Los Angeles? În zona asta nu e decât o stație de pompieri.

— John Dalmas e numele, am zis. Mă simt excelent cu sânge pe față. Nu cred că ți-ar place să fii amestecată într-o afacere atât de împruțită. Nici măcar n-o să pomenesc de dumneata.

Mi-a răspuns:

— Sunt orfană și locuiesc singură. Ce-ar mai conta...

— Lasă, du-mă pe plajă, i-am spus. După aia, o să cânt solo.

A trebuit totuși să ne oprim o dată până să ajungem la Castellamare. Drumul cu mașina mi-a făcut rău și a trebuit să cobor să merg în tufișuri.

Când am ajuns la locul unde îmi lăsasem parcată mașina și de unde porneau treptele spre vârful dealului, i-am spus noapte bună și am așteptat în Chrysler până ce nu i s-au mai văzut luminile de poziție de la spatele mașinuței ei.

Cafeneaua era încă deschisă. Aș fi putut să intru să

beau ceva și să dau un telefon. Dar mi s-a părut mai deștept să fac ce-am, făcut o jumătate de oră mai târziu, adică să intru în clădirea secției de poliție West Los Angeles, având încă sângele pe față.

Polițaii sunt și ei oameni, iar whiskyul lor e la fel de bun, ca și gratiile pe care ți le trag în față.

3. LOU LID

N-am povestit-o cum trebuia. Pe măsură ce înaintam, suna din ce în ce mai rău. Reavis, individul care venise de la Biroul Omucideri de la Departamentul Poliției mă asculta cu privirea lăsată în podea, împreună cu doi tipi în civil care sprijineau peretele din spatele lui ca doi body-guarzi. O mașină de patrulă plecase demult pentru a păzi cadavrul.

Reavis era un bărbat subțire, cu față ascuțită, un om liniștit, cam la cincizeci de ani, cu pielea întinsă pe oase, cu fața palidă și îmbrăcămintea imaculată. Pantalonii aveau o dungă ca o lamă de brici și și i-a aranjat cu grijă după ce s-a așezat. Cămașa și cravata arătau de parcă și le pusese pe el de cel mult zece minute, iar pălăria de parcă o cumpărase chiar înainte de a veni.

Eram în biroul ofițerului de serviciu al Secției de poliție West Los Angeles, chiar în capătul lui Santa Monica Boulevard, aproape de Sawtelle. Nu eram decât noi patru înăuntru. Un bețiv închis într-o celulă din arestul poliției, în așteptarea dubei pentru bețivi care să îl ducă la ședința de dimineață a curții, n-a încetat o clipă cât timp am stat noi de vorbă, să se manifeste exersând strigătul de luptă al aborigenilor australieni.

— Și așa am fost eu body-guardul lui pentru aseară, am încheiat eu. Am reușit să fac o treabă splendidă.

— Eu nu mi-aș face atâtea probleme din asta, a spus Reavis, cu grijă. I se poate întâmpla oricui. Părerea mea e

că te-au luat drept Lindley Paul ăsta, te-au doborât ca să evite discuțiile și să câștige timp, poate nici nu aveau marfa la ei și nu vroiau să o lase așa ieftin. Când și-au dat seama că nu erai Paul au turbat și s-au descărcat pe el.

— Avea un pistol, am spus eu. Un Luger frumos, dar când ai două arme îndreptate împotriva ta, de obicei renunți să te mai dai războinic.

— În privința acestui frate de culoare neagră din oraș, ia să vedem, spuse Reavis.

Se întinse după telefonul de pe birou.

— Doar o voce în întuneric, n-aș putea fi sigur.

— Da, dar am putea afla cu ce se ocupa el în timpul acela. Lou Lid. Iată un nume ușor de reținut.

Ridică telefonul din furcă și spuse centralistului:

— Comută-mă pe frecvența departamentelor, Joe... Vorbește Reavis de la West L.A. în legătură cu jaful urmat de crimă. Caut un pistolar negru sau mulatru, numit Lou Lid. Vârsta douăzeci și doi - douăzeci și patru, maroniu-lucios, zvelt, scund, greutatea cam cincizeci, operat la un ochi, nu mai știu la care. E ceva pe capul lui, nu chiar așa de important, a intrat și a ieșit de mai multe ori. Băieții de la Secția șaptezeci și șapte trebuie să-l știe. Îmi trebuie evidența mișcărilor pe care le-a făcut seara trecută. Dați timp o ora echipei de la cei de culoare, apoi anunțați prin radio.

Trânti telefonul și se întoarse spre mine.

— Avem cea mai bună trupă de copoi de la vest de Chicago. Dacă e-n oraș, îl arestează cu ochii închiși. Ei, mergem acolo, acum?

Am coborât, ne-am băgat într-o mașină de patrulă și am luat-o prin Santa Monica spre Palissades.

Câteva ore mai târziu eram acasă, în lumina cenușie a zorilor. Mă îndopasem cu aspirine și cu whisky și tocmai îmi frecam ceafa cu apă fierbinte când a sunat telefonul. Era Reavis.

— Ei bine, am dat de Lou Lid, a zis el. Cei din Pasadena i-au săltat, nu chiar cu mânuși, dar totuși, cu destulă grijă. Era cu un mexican pe nume Fuente.

— Continuă, am spus, în timp ce strângeam telefonul de parcă vroiam să îl sparg. Care-i bomba?

— Deja ai ghicit. I-au găsit sub Colorado Street Bridge. Amândoi cu căluș în gură, împachetați și legați cu niște sârmă ruginită. Belii ca niște portocale cojite, îți place?

— Doar asta îmi mai trebuia ca să adorm ca un bebeluș, am spus, respirând adânc.

Pavajul betonat de pe Arroyo Seco Boulevard trece cam la douăzeci și cinci de metri pe sub Colorado Street Bridge, cunoscut și ca Podul Sinucigașilor.

— Ei bine, a zis Reavis după o pauză, s-ar părea că ai mușcat dintr-o chestie putredă. Acum ce mai zici?

— Pentru moment, aș zice că e vorba de o încercare de a șuti banii de răscumpărare de către doi șmecherași care au prins cumva firul afacerii. Or fi vrut s-o taie cu banii. Au dat lovitura singuri și au fost prinși cu banii.

— Asta înseamnă că au avut pe cineva în interiorul bandei, a zis Reavis. Vrei să spui că flăcăii știau de mărgele, dar nu le aveau ei. Îmi place mai mult așa, decât să fi încercat să plece din oraș cu tot mălaiul, în loc să-l paseze bossului. Și mai mult, ca bossul să considere că are prea multe guri de hrănit.

Mi-a urat noapte bună și vise plăcute. Am băut whisky până mi-a calmat durerea de cap, dar asta nu a însemnat că mi-a făcut bine.

M-am dus la birou destul de târziu, încât puteam fi considerat un aristocrat, dar fără să mă simt deloc așa. Două copci din spatele capului începeau să mi se deschidă, iar leucoplastul pus pe porțiunea rasă mă ardea cum arde ciorba degetul unui ospătar.

Biroul meu era compus din două încăperi, lipite de

laboratorul de cofetărie de la Mansion House Hotel. Cea mică era o cămăruță de așteptare pe care o lăsam întotdeauna descuiată pentru clienții care vin și așteaptă, în caz că am vreun client care să vrea să aștepte.

Carole Pride era înăuntru, strâmbând din nas la sofaua roșie și decolorată, la cele două scaune vechi și la măsuța pe care aveam câteva reviste de dinainte de abrogarea prohibiției.

Purta un deux-pieces din tweed pestriț, cu revere largi, o cămașă bărbătească și cravată, pantofi frumoși, o pălărie care costa în jur de douăzeci de dolari din câte știam eu și care arăta de parcă fusese făcută cu o singură mână, dintr-o bucată de sugativă veche.

— Deci te-ai sculat, totuși, spuse ea. Asta e foarte important de știut. Începeam să cred că îți rezolvi problemele în pat.

— Ta, ta, am făcut eu. Hai în budoarul meu.

Am descuiat ușa de comunicație, o treabă mult mai cu gust decât să o fi izbit cu piciorul să se deschidă, efectul ar fi fost același, oricum și am pătruns în restul apartamentului: un covor roșu destul de uzat și pătat cu cerneală, cinci clasoare verzi din care trei erau umplute doar cu aerul din California, un calendar-reclamă al cvintetului Dionne alunecând pe o pardoseală albastră ca cerul, câteva scaune din imitație de nuc și obișnuitul birou cu urmele obișnuite de călcâie pe el, iar în spatele lui, obișnuitul scaun rotativ și scârțâitor. M-am așezat în acesta din urmă și mi-am pus pălăria pe telefon.

Nu apucasem să mă uit la ea prea bine până atunci, nici chiar în lumina de la Castellamare. Arăta cam de douăzeci și șase de ani și se vedea că nu dormise prea bine. Sub părul castaniu cârlionțat avea o față obosită, dar drăguță, cu o frunte mai degrabă îngustă și puțin prea bombată pentru a fi considerată elegantă, un nas mic și obraznic, buza de sus o idee prea lungă și gura o idee prea mare. Părea liniștită, dar nu ca un șoricel. Părea

deșteaptă, dar nu în genul Hollywood.

— Am citit în ziarul de seară care apare dimineața, spuse ea, despre ce-a fost acolo. Doar o notiță.

— Asta înseamnă că cei de la poliție n-o vor da la știri senzaționale. Sau poate o păstrează pentru ziarele de dimineață.

— Ei bine, oricum, m-am agitat puțin în locul dumitale.

Am privit-o lung, am scos o cutie plată de țigări și mi-am umplut pipa.

— Faci o greșală, i-am spus. M-am făcut de tot rahatul aseară și m-am culcat după ce-am golit o sticlă. Asta e treaba poliției.

— N-aș crede, a zis. Nu în întregime. Și oricum, trebuie să faci ceva pentru banii pe care i-ai primit. Sau n-ai fost plătit?

— Cincizeci de dolari, am zis. O să-i înapoiez când o să știu cui trebuie să-i înapoiez. Nici măcar maică-mea nu m-ar sfătui să-i păstrez.

— Îmi place de dumneata, mi-a zis. Arăți ca un tip care era cât pe-aci să se îmbogățească, și deodată, ceva l-a blocat chiar în ultimul minut. Ai idee cui îi aparține colierul de jad?

M-am ridicat brusc în picioare, chestie care mi-a adus aminte de lovitura de la cap.

— Care colier, de jad?

Aproape că am țipat la ea. Nu îi spuseseam nimic despre vreun colier de jad. Nici în ziare nu se pomenise nimic despre colierul de jad.

— Nu trebuie să fii prea deștept pentru asta. Am discutat cu omul însărcinat cu cazul ăsta, locotenentul Reavis. I-am povestit despre noaptea trecută. Mă am destul de bine cu polițaii. El credea că știu mai multe, așa că mi-a mai spus câteva chestii.

— Ei bine, cui îi aparține? am întrebat-o după o

tăcere apăsătoare.

— Unei oarecare doamne Philip Courtney Prendergast, doamnă care locuiește în Beverly Hills. Mă rog, din când în când. Soțul ei are cam un milion și o boală de ficat. Doamna Prendergast e o blondă cu ochii negri, care se plimbă în tot felul de locuri, în timp ce domnul Prendergast stă acasă și ia calomel.

— Blondelor nu le plac blonzii, am spus. Lindley Paul era blond ca un producător de iodlere din Elveția.

— Nu fi caraghios. Citește revistele de cinema. Blondei ăsteia îi plăcea blondul. *Știu*. Redactorul social de la Chronicle mi-a spus. Cântărește o sută de kilograme, are mustață și i se spune Giddy Gertie.

— El ți-a spus despre colier?

— Nu. Directorul de la Blocks Jewellery Company mi-a spus despre colier. I-am spus că fac un articol despre raritățile de jad pentru Gazeta Poliției. Uite cum mă faci să mă dau mare.

Mi-am aprins pipa pentru a treia oară și m-am fâțâit pe scaun atâta că era să cad pe spate.

— Reavis știe toate astea? am întrebat-o privind-o uimit și încercând să nu par.

— Nu mi-a spus dacă știe, dar le poate afla destul de ușor, nu mă îndoiesc de asta. Reavis nu-i prost deloc.

— Doar pentru dumneata, am spus. Despre Lou Lied și Fuente the Mex ți-a spus?

— Nu. Cine sunt ăștia?

I-am povestit.

— Oo, dar este extraordinar, a spus ea încântată și mi-a zâmbit.

— Nu cuva bătrânul tău a fost polițist? am întrebat-o suspicios.

— A fost șeful poliției din Pomona vreme de cincisprezece ani.

N-am spus nimic. Mi-am amintit că șeful poliției din

Pomona, John Pride, fusese împușcat mortal de doi bandiți tineri, cu vreo patru ani în urmă. După o vreme, i-am zis:

— Trebuia să mă fi gândit la asta. Bun, și acum, ce urmează?

— Pariez cu dumneata cinci dolari contra unu că doamna Prendergast nu și-a primit colierul înapoi și că hepaticul ăla de soț al ei are destulă influență să țină secretă partea asta a istoriei și să evite ca numele lor să apară în ziare, și că ea are nevoie de un detectiv frumos să o ajute să îl recapete fără scandal.

— De ce, scandal?

— Ei, asta n-am de unde să știu. E genul de femeie care probabil că are un coș plin în dormitor.

— Am senzația că ați luat împreună micul dejun. La ce oră te-ai trezit?

— Aa, nu, nu ne vedem decât la ora două. La șase m-am sculat.

— Doamne, Dumnezeu, am zis și am scos o sticlă dintr-un sertar adânc. Îngrozitor ce mă doare capul.

— Numai unul, a zis Carole Pride repede. Și asta numai pentru că ai fost bătut. Dar aș îndrăzni să spun că asta se întâmplă destul de des.

Am turnat băutura pe gât, am strâns dopul, dar nu prea tare și am respirat adânc.

Fata a scotocit puțin în poșeta ei maronie și mi-a spus:

— Ar mai fi ceva, dar poate că ar trebui să te ocupi chiar dumneata de asta.

— Ei, mă bucur că mai am și eu ceva de făcut.

A împins cele trei țigări lungi, rusești, pe birou, spre mine. Nu zâmbea.

— Uită-te în muștiucuri și trage singur concluziile. Le-am șutit aseară din tabachera chinezească. O să te miri de ce o să găsești înăuntru.

— Și mai spui că ești fiică de polițist, am dojenit-o eu.

S-a ridicat, și-a luat poșeta de pe birou, măturând și niște scrum de pipă cu ocazia asta și s-a îndreptat spre ușă.

— Pe lângă asta, mai sunt și femeie. Acum merg să mă întâlnesc cu un alt redactor social, poate mai aflu câte ceva despre doamna Philip Courtney Prendergast și despre viața ei amoroasă. Drăguț, nu-i așa?

Ușa de la birou și gura mea s-au închis cam în același timp.

Am luat una din țigările rusești. Am pipăit-o atent cu degetele și m-am chiorât în muștiuc. Părea că înăuntru are ceva rulat, o bucățică de hârtie sau carton, ceva care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Am reușit să o scot cu lama unghierei de la briceag.

Era într-adevăr un carton, o carte de vizită subțire, de culoarea fildeşului, format bărbătesc. Nu avea decât două cuvinte gravate pe ea:

„Soukesian-Psihiatru”.

M-am uitat și în celelalte muștiucuri și am găsit cărți identice în fiecare. Pentru mine nu însemna nimic, nu auzisem în viața mea de Soukesian, psihiatrul. După o vreme, m-am uitat în cartea de telefoane. Există un Soukesian, pe West Seventh. Părea armean după nume, așa că am căutat și la capitolul „Covoare orientale”. Era trecut și acolo, dar asta nu însemna nimic. Nu era nevoie să fii neapărat psihiatru ca să vinzi covoare orientale. Meseria asta e folositoare doar atunci când le cumperi. Și ceva îmi spunea că Soukesian cel de pe cartea de vizită nu avea nimic în comun cu covoarele orientale. Îmi cam imaginam eu la ce se referea afacerea lui și ce fel de oameni avea ca pacienți. Cu cât ești mai barosan în branșa asta, nevoia de reclamă scade. Dacă îi dai timp suficient și destui bani, poate vindeca orice, de la un soț obosit până la o pișcătură de lăcustă. Era precis expert în femei nemulțumite, în probleme amoroase delicate și încurcate, flăcăi aiuriți care n-au mai scris de mult timp acasă, în

sfaturi cum ar fi dacă să-ți vinzi anul ăsta proprietatea, sau să mai aștepți până la anul, ori: „Ce părere aveți, rolul ăsta mi se potrivește, sau îmi strică imaginea în fața publicului cinefil?” Chiar și bărbații merg la el, tipii care sunt niște adevărați tauri furioși în dosul biroului, dar în interiorul lor au firi de moluște. Dar majoritatea clientelei e formată de femei, femei cu bani, femei cu bijuterii, femei care pot fi răsucite ca un șiret de mătase pe un deget mic și asiatic.

Mi-am umplut din nou pipa și m-am scuturat de gânduri, fără ca totuși să îmi mișc prea tare capul; am încercat să pescuiesc un motiv pentru care un om umblă cu o tabacheră de rezervă cu trei țigări în ea, și în fiecare țigară are ascuns numele unui alt om. Cine ar fi putut găsi numele acela?

Am împins sticla mai la o parte și am mormăit nemulțumit. Oricine ar fi fost acela care ar fi găsit cărțile, ar fi trebuit să o facă numai după ce l-ar fi scărmanat pe Lindley Paul cu un piepten des. Cine ar fi făcut asta? Numai poliția. În ce împrejurare? Numai în cazul în care domnul Lindley Paul ar fi fost găsit mort sau grav rănit, în anumite circumstanțe misterioase.

Mi-am luat pălăria de pe telefon și l-am sunat pe un tip pe nume Willy Peters care lucra în asigurări, sau cel puțin așa zicea el și care mai avea pe lângă asta și o listă cu numere de telefon de vânzare, obținute de la cameriste și șoferi, pe bani grei. Mi-am zis că Lindley Paul putea să se lipsească de cei cincizeci de dolari.

Willy Peters avea ce îmi trebuia mie. Era un număr de la Brentwood Heights.

L-am sunat pe Reavis la Departament. Mi-a spus că totul era în regulă, mai puțin somnul lui, și despre mine să-mi țin gura închisă și să nu-mi fac probleme, dar că ar fi trebuit să îi spun despre fată. I-am dat dreptate, dar i-am spus că poate și el are o fată și nu i-ar fi convenit să o vadă asaltată de copoi din spatele aparatelor de fotografiat de la ziarele de scandal. Mi-a spus că într-adevăr are una, că

Într-adevăr nu am ieșit prea bine din afacerea asta, dar că i se poate întâmpla oricui și tot așa.

L-am sunat apoi pe Violets M'Gee să-l invit să luăm masa împreună într-o zi când o să fie spălat pe dinți și înfometat, dar mi s-a spus că e plecat în Ventura să aducă un prizonier. Atunci am format numărul de la Brentwood Heights, la Soukesian, psihiatrul.

După un timp, o voce de femeie cu un vag accent străin mi-a răspuns.

— Allo?

— Pot să vorbesc cu domnul Soukesian?

— Îmi pare foarte rău, domnul Soukesian nu vorbește niciodată la telefon. Eu sunt secretarra lui. Dorriți să preiau un mesaj?

— Da, ai un creion?

— Norrmal că am. Mesajul, vă rrrog.

Mai întâi i-am dat numele, adresa, ocupația și numărul de telefon, apoi m-am asigurat că le-a scris corect. I-am spus:

— Este vorba de asasinarea unui bărbat pe nume Paul Lindley. S-a întâmplat aseară pe Palissades, lângă Santa Monica. Aș dori să îl consult pe domnul Soukesian.

— Va fi foarrte încântat. Avea o voce calmă și liniștită ca o stridie. Darr, desigur, nu vă pot prrograma astăzi. Domnul Soukesian este foarrte ocupat. S-arr putea mâine.

— Săptămâna viitoare e-n regulă, i-am zis. Nu e nici o grabă când investigăm o crimă. Spune-i doar că îi dau două ore, după care o să merg la poliție cu ce știu.

A urmat o tăcere lungă. Mi s-a părut că aud o respirație scurtă, dar puteau fi paraziții de pe fir. Apoi s-a auzit din nouvocea calmă:

— O să-i comunic. Darr nu înțeleg...

— Bagă viteză, îngeraș. Aștept în birou.

Am închis și mi-am pipăit ceafa, apoi mi-am pus cele trei cartoane în portofel și m-am simțit în stare să mănânc

ceva cald. Am ieșit să o fac.

4. A DOUA RECOLTĂ

Indianul putea. Duhoarea lui umpluse deja micuța cameră de așteptare până să mă duc eu să deschid ușa de comunicație, după ce auzisem deschizându-se ușa de la intrare. Stătea în ușa și arăta de parcă ar fi fost turnat în bronz. Era foarte mare de la brâu în sus și avea un piept foarte dezvoltat.

Altfel, arăta ca un vagabond de pe stradă. Era îmbrăcat într-un costum maro, prea mic pentru el. Pălăria îi era cu două numere mai mică și transpirase mult timp pe capul celui care o purtase înaintea lui, și pe care se potrivea mai bine. I se potrivea ca o morișcă de vânt pe acoperiș. Gulerul îi stătea lejer, ca un căpăstru și avea aceeași tentă de maro murdar. Cravata îi atârna peste haina închisă la nasturi și avea un nod atât de strâns că ziceai că s-a folosit de o pereche de clești ca să-l obțină. Nu era mai mare decât un bob de mazăre. În jurul gâtului gol, deasupra gulerului, avea legată un fel de panglică neagră.

Avea o față mare și plată și un nas mare și borcănat care arăta ca prova unui crucișător. Avea ochii lipsiți de gene, fălcile căzute și niște umeri de fierar. Dacă l-ai fi spălat puțin și l-ai fi îmbrăcat într-o togă albă, ai fi jurat că ai de-a face cu un senator roman.

Mirosul lui era mirosul de pământ al omului primitiv; era murdar, dar nu de murdăria orașului.

— Ha, a zis. Hai repede. Hai acum.

Am făcut un gest cu degetul mare spre interiorul biroului și m-am întors. M-a urmat greoi, făcând la fel de mult zgomot ca o muscă la plimbare. M-am așezat în dosul biroului și i-am arătat scaunul din față, dar nu s-a așezat. Ochii lui mici și negri mă priveau ostili.

- Hai unde? am vrut eu să știu.
- Ha. Eu, A Doua Recoltă. Eu indian Hollywood.
- Ia loc, domnule Recoltă.

A strâmbat din nas și nările i s-au umflat. Niște șoareci de mărime medie ar fi putut trece cu ușurință prin ele.

- Nume A Doua Recoltă. Nu domnul Recoltă. Prostii.
- Ce vrei?

— A zis hai repede. Mare părinte alb zis hai acum. A zis...

— Ia mai termină cu latineasca asta porcească, i-am spus. Ce crezi că sunt, un novice la lecția de dansul șarpelui?

- Prostii, a zis.

Și-a scos pălăria cu o figură dezgustată și a întors-o pe dos. Și-a trecut un deget pe sub banda căptușelii interioare și a întors-o cu partea de dinăuntru la vedere. Banda de piele avea ceva prins cu o agrafă. A desfăcut agrafa până când acel ceva s-a desprins și s-a rostogolit pe birou. Era o bucată de hârtie murdară, îndoită. A arătat spre ea, furios. Părul, lui negru, lins și unsuros, avea o dâră circulară sus de tot, la pălărie.

Am desfăcut hârtia și am găsit o carte de vizită pe care scria: „Soukesian, Psihiatru”. Era subțire și gravată frumos. Mai aveam trei la fel în portofel.

M-am jucat puțin cu pipa goală, uitându-mă la indian și încercând să îl domin cu privirea.

- O.K., ce vrea?
- Vrea tu vino acum. Repede.
- Prostii, am făcut eu.

Indianului i-a plăcut asta. Asta era calea către prietenia dintre noi. Aproape că a zâmbit.

- Asta îl costă o sută de dolari avans, am adăugat.
- Ha?

— O sută dolari. Bani buni. Dolari până la numărul o sută. Eu nu bani, nu vin. Înțeles?

Am început să număr pe degete.

Indianul a mai aruncat o hârtie mototolită pe birou. Am desfăcut-o. Conținea o hârtie nou-nouță de o sută de dolari.

— Iată un psihiatru corect, am zis. Mă cam sperie un tip atât de deștept, dar cu toate astea, o să vin.

Indianul și-a pus la loc pălăria, fără să se mai deranjeze să își ridice banda interioară. Arăta doar puțin mai comic așa.

Mi-am scos pistolul de sub braț, nu cel pe care îl avusesem noaptea trecută. Din nefericire, ce nu îmi place mie, e să pierd un pistol. I-am scos magazia în podul palmei să văd dacă are ce îi trebuie, am înfipt-o la loc, am pus siguranța și am băgat pistolul la loc în toc, sub braț.

Pentru indian puteam la fel de bine să mă fi scărpinat pe gât.

— Eu mașină, a zis. Mașină mare. Prostii.

— Păcat, am spus. Nu mai îmi plac mașinile mari. Oricum, hai să mergem.

Am încuiat și am ieșit. În lift indianul mirosea într-adevăr puternic. Chiar și liftierul și-a dat seama.

Mașina era un autoturism Lincoln cafeniu, nu prea nou, dar într-o stare bună, cu perdelețe la ferestrele din spate. Am trecut pe lângă un teren de polo de un verde strălucitor, după care am început să urcăm pe o stradă îngustă și aproape la fel de abruptă ca scara care ducea spre locuința lui Lindley Paul. Eram mult în afara orașului, dincolo de Westwood, în Brentwood Heights.

Am trecut pe lângă două livezi de portocali, niște mofturi de oameni bogați, pentru că nu eram într-o zonă propice creșterii portocalilor, pe lângă case joase și lăbărțate pe poalele dealurilor, care arătau ca niște bazoreliefuri.

Apoi casele au dispărut, și n-au mai rămas decât poalele arse de soare ale dealurilor și panglica de beton, apoi, în stânga, prăpastia rece a unui canion fără nume, iar în dreapta stânca aproape verticală a dealului în care fusese tăiată șoseaua, pe care câteva ierburi și flori îndărătnice se încâpățâneau să crească, precum niște copii răi care nu vor să se ducă la culcare.

În față aveam spatele a doi bărbați, unul subțire și mlădios ca o sfoară de bici, cu un gât închis la culoare și cu un cap cu părul negru și un chipiu de șofer pe el, iar celălalt un spate neîngrijit, îmbrăcat într-un costum maro vechi, cu un gât gros de indian și un cap greoi cu o pălărie veche și unsuroasă și o urmă în păr.

Apoi panglica de drum s-a răsucit în ac de păr și cauciucurile late ale Lincolnului au început să alunece pe o porțiune de prundiș când am trecut printre două porți deschise și am început un urcuș domol prin mijlocul unei pajiști de mușcate sălbatice. În capătul drumului se afla un fel de cuib de vulturi, o clădire construită în vârful dealului, din mortar alb, sticlă și crom, la fel de modernistă ca un aparat cu raze x și la fel de singuratică precum un far.

Mașina a urcat până în vârful dealului, a întors și a oprit în fața unui perete alb în care era o ușă neagră. Indianul a coborât și s-a uitat la mine. Am coborât și eu, pipăindu-mi mânerul pistolului cu interiorul cotului stâng.

Ușa neagră din peretele alb s-a deschis încet, neatinsă din afară, făcând să apară un pasaj strâmt care se termina undeva în interior, departe. Un bec clipea în tavan.

Indianul mi-a zis:

— Ha. Tu intră, viteaz.

— După dumneata, domnule Recoltă.

A luat-o înainte mormăind și l-am urmat, iar ușa neagră s-a închis fără zgomot, după noi. O șmecherie să le ia ochii clienților. La capătul coridorului strâmt se afla un

lift. Am fost nevoit să intru în el împreună cu indianul. Am urcat încet, însoțiți de murmurul surd al motorului. Liftul s-a oprit, ușile s-au deschis și am ieșit la lamina zilei.

Liftul a coborât cu indianul. Era o cameră rotundă, aproape numai ferestre de jur împrejur, unele din ele fiind acoperite cu draperii împotriva soarelui după-amiezii. Covoarele de pe jos aveau nuanțele blânde ale persanelor vechi și într-un colț se afla un birou făcut din plăci de lemn curbat, provenite dintr-o biserică, probabil. La birou se afla o femeie care îmi zâmbea, un zâmbet uscat, subțire și aiurit, pe care dacă l-aș fi atins, s-ar fi transformat în praf.

Avea părul negru-lucios și ondulat și o față închisă, de asiatică. Purta perle în urechi și pe degete inele, niște inele mari și ieftine, unul cu o piatră de lună, iar altul cu un smarald șlefuit care arăta la fel de caraghios ca o cătușă pentru sclavi cumpărată de la o dugheană. Avea mâinile mici și negricioase, dar nu mai erau tinere și inelele nu i se potriveau.

— Ah, domnu' Dalmas, foarte amabil din parrtea dumneavoastră că ați venit. Soukesian va fi foarte încântat.

— Mulțumesc, am zis. Am scos hârtia de o sută de dolari și am pus-o pe birou în fața mâinilor ei negricioase și lucioase.

N-a atins-o și nici nu s-a uitat la ea.

— Fac cinste, am zis. Dar mulțumesc oricum că v-ați gândit.

S-a ridicat încet, fără să-și lase zâmbetul, s-a strecurat de după birou într-o rochie strâmtă care-i venea ca pielea pe o sirenă și mi-a arătat cât de bine poate să arate, dacă îți plac alea cu patru numere mai mari decât normal.

— O să vă conduc, a spus ea.

S-a mișcat în fața mea către un perete îngust, lambrizat, singurul de altfel din încăpere, restul fiind doar

ferestre și ușa liftului care mă adusese până acolo. A deschis o ușiță mascată, în spatele căreia era o lumină difuză, mătăsoasă, care nu părea a proveni de la soare. Zâmbetul ei era acum mai bătrân decât Egiptul. Mi-am strâns din nou brațul peste mânerul pistolului și am intrat.

În spatele meu, ușa s-a închis în tăcere. Camera era octogonală, drapată în catifea neagră, fără ferestre, cu un tavan înalt. În mijlocul covorului negru care acoperea podeaua se afla o masă albă octogonală și pe fiecare latură a mesei se găsea câte un taburet care reproducea masa, în miniatură. La poalele draperiilor negre, pe fiecare latură se mai afla câte un taburet, iar în mijlocul mesei albe, pe un suport negru, era un glob alb, lăptos, de la care provenea lumina. Altceva nu mai era în cameră.

Am stat nemișcat cam vreo cincisprezece secunde, cu sentimentul neclar că sunt observat. Apoi draperiile negre s-au depărtat puțin și un bărbat a intrat în încăpere, a mers direct în partea opusă a mesei și s-a așezat. Numai după aceea s-a uitat la mine. Mi-a spus:

— Ia loc, te rog, în fața mea. Nu fuma și nu te agita. Și acum, cu ce pot să te ajut?

5. SOUKESIAN, PSIHIATRUL

Era un bărbat înalt și drept ca un stâlp de oțel, cu cei mai negri ochi din lume și cu cel mai frumos și mai fin păr blond deschis pe care l-am văzut. Putea avea între treizeci și șaiszeci de ani. Nu arăta mai armean decât mine. Avea părul pieptănat pe spate și un profil ca al lui John Barrymore la douăzeci și opt de ani. Un idol de matineu. Mă așteptam să scoată ceva pe furiș, ceva negru și alunecos, printre degete.

Purta un costum negru cu revere duble, croit foarte original, cămașă albă și cravată neagră. Era imaculat ca o carte pe care o primești în dar.

Am înghițit în sec și i-am zis:

— N-am nevoie de o consultație. Cunosc chestiile astea.

— Da? m-a întrebat el cu delicatețe. Și ce știi despre ele?

— Hai s-o lăsăm baltă, am zis. Am înțeles figura cu secretara, o bucățică numai bună, pusă anume ca să șochezi lumea când intră la tine. Indianul m-a cam nelămurit, dar, oricum, nu e treaba mea. Nu sunt un sectorist fraier. Am venit să discutăm despre o crimă.

— Indianul este un medium natural, îmi explică Soukesian. Sunt mai rari decât diamantele, dar ca și pe diamante, uneori le găsești în locuri murdare. Dar asta s-ar putea să nu te intereseze. Cât despre crimă, poți să mă informezi, nu citesc niciodată ziarele.

— Hai, hai, i-am zis eu. Nici măcar ca să afli cine-a tras lozul cel mare? Ei bine, asta e.

M-am apucat și i-am spus toată povestea, și despre cărțile de vizită, și unde le-am găsit.

Pe fața lui nu s-a mișcat un mușchi. Nu vreau să spun că nu a ținut, ori că nu a dat din mâini, sau că nu s-a aruncat pe podea, sau că nu și-a ros unghiile. Vreau să spun că pur și simplu n-a mișcat nici măcar o geană, nici măcar un ochi. Pur și simplu a stat acolo și m-a privit, ca un leu de piatră din față de la Biblioteca publică.

Când am terminat și-a întins un deget și l-a pus pe glob.

— Spui că nu ai arătat cărțile astea de vizită celor de la poliție. De ce?

— Spune-mi dumneata. Eu am făcut-o pur și simplu.

— Fără discuție că suta de dolari pe care ți-am trimis-o ar putea fi aproape de un răspuns.

— E și asta o idee, am spus. Dar să știi că n-am venit până aici doar pentru distracții.

S-a mișcat doar atât cât să-și încrucișeze brațele.

Ochii îi erau la fel de plați ca o tavă de cofetărie, sau la fel de adânci ca o gaură până în China - cum doriți, oricum, nu spuneau nimic. Mi-a zis:

— N-o să mă crezi dacă îți spun că pe omul ăsta nu l-am cunoscut decât pe linie profesională.

— Ar trebui să mă mai gândesc la asta, am spus.

— Am impresia că nu prea ai încredere în mine. Poate că domnul Paul a avut. Mai era ceva pe cărțile alea în afară de numele meu?

— Mda, am făcut eu. Ceva ce nu ți-ar place.

Era un fel de copilărie, ceva care se bagă în dialogul polițiștilor din serialele radio dramatizate. A lăsat-o să treacă pe lângă el.

— Lucrez într-un domeniu foarte sensibil, mi-a spus. Chiar și în acest paradis al escrocilor. Arată-mi una din cărțile alea.

— Am glumit, i-am zis. Nu e nimic pe ele, în afara numelui.

Am scos o carte de vizită din portofel și i-am dat drumul pe birou, în fața lui. Mi-am pus portofelul la loc. A întors cartea pe dos cu o unghie.

— Știi la ce m-am gândit? l-am întrebat. M-am gândit că Paul credea că dumneata ai putea fi în stare să afli cine i-a făcut-o, chiar dacă poliția nu reușește... Iar asta înseamnă că se temea de cineva.

Soukesian și-a desfăcut brațele și le-a încrucișat în mod invers. Să încerci să scoți ceva de la el era echivalent cu a te urca pe o rază de lumină ca să încerci să muști de bec.

— Nu crezi nimic din toate astea, a zis. Cât vrei? Spune repede, pentru cele trei cărți și o declarație semnată că ai percheziționat cadavrul înainte de sosirea poliției?

— Nu-i rău, am spus, pentru un tip al cărui frate e angrosist de covoare.

A zâmbit, amabil. Avea ceva plăcut când zâmbea.

— Angroșiștii de covoare sunt niște persoane foarte respectabile. Dar Arizmian Soukesian nu e fratele meu. În Armenia, este un nume foarte des întâlnit.

Am dat din cap.

— Crezi că sunt un escroc, desigur, a adăugat.

— Convinge-mă că nu ești.

— Poate că nu umbli după bani, a spus gânditor.

— S-ar putea.

Nu am observat să își fi mișcat piciorul, dar trebuie să fi atins vreun buton aflat pe podea. Draperiile negre s-au dat la o parte și indianul a intrat în încăpere. Nu mai era nici murdar și nici caraghios.

Era îmbrăcat cu niște pantaloni albi, largi și o tunică albă brodată cu negru. În jurul pieptului avea o eșarfă neagră, iar pe frunte o bandă neagră. Ochii săi negri păreau adormiți. S-a îndreptat către taburetul de lângă draperie și s-a așezat. Și-a împreunat brațele și și-a lăsat bărbia în piept. Părea mai voluminos ca înainte, de parcă, și-ar fi luat hainele acestea peste celelalte.

Soukesian își ținea mâinile deasupra globului care se afla între noi, pe masa albă. Lumina de pe tavanul îndepărtat fusese întreruptă și începuse să unduiască în niște forme stranii și modulate, foarte vagi, pe fondul negru al tavanului. Indianul își ținea capul în jos și obrajii săi îi atingeau pieptul, dar ochii au început să i se ridice și i s-au oprit pe mâinile care se unduiau.

Mâinile se mișcau într-un ritm rapid, grațios și complicat, care putea să însemne orice sau nimic, puteau reprezenta pe cei din Liga de juniori executând dansuri grecești, sau resturi de panglici de la Pomul de Crăciun, călcate în picioare pe podea.

Bărbia puternică a indianului rămase pe pieptul lui solid și ochii i se închiseră ca la o broască țestoasă.

— L-aș fi putut hipnotiza și fără toate astea, a spus

încet Soukesian. Este doar un punct din program.

— Mda. I-am urmărit gâtul ferm și întins.

— Și acum, un obiect pe care l-a atins Paul, a zis. Cartea aceasta.

S-a ridicat fără nici un zgomot, a ocolit masa și s-a apropiat de indian. I-a vârât cartea în bentița neagră de pe frunte, a lăsat-o acolo și s-a întors la loc.

A început să bolborosească ceva foarte încet, într-un limbaj gutural pe care nu îl cunoșteam. Îi urmăream gâtul.

Indianul a început să vorbească. Vorbea încet și greoi, fără a-și mișca buzele, astfel încât cuvintele păreau niște pietre mari pe care trebuia să le împingă în susul dealului.

— Lindley Paul om rău. Face dragoste squaw șef. Șeful supărat. Șeful a fost jefuit colier. Lindley Paul trebuie adus înapoi. Om rău omoară. Grrrr.

Palmele lui Soukesian s-au atins una de alta cu zgomot și capul indianului a tresărit. Ochii lui mici și fără gene s-au deschis din nou. Soukesian m-a privit fără nici o expresie pe fața lui frumoasă.

— Frumos, am zis. Și nimic de prost gust, care să-ți sară-n ochi. Am îndreptat un deget spre indian. E puțin cam greu ca să-l ții pe genunchi, nu-i așa? N-am mai văzut un spectacol ca lumea cu ventrilocii de când fetele de la corul bisericii au renunțat să mai poarte sutiene.

Soukesian a zâmbit subțire.

— Ți-am urmărit mușchii gâtului, am continuat eu. Dar nu contează, cred că am reținut mesajul. Paul pune niște coarne cu nevasta cuiva. Tipul ăsta e destul de gelos pentru a-l îndepărta. Ca teorie, nu e lipsită de interes, pentru că acest colier de jad pe care îl purta ea nu se scoate în lume așa des și cineva trebuia să știe exact seara aceea în care urma să îl poarte, ca să aranjeze lovitura. Un soț ar fi știut asta.

— Este foarte posibil, a spus Soukesian. Și, de vreme

ce dumneata nu ai fost ucis, poate nu a existat nici intenția de a-l omorî pe Lindley Paul. Poate doar să fie bătut bine.

— Mda, am zis eu. Dar asta e o altă idee. Trebuia să mă fi gândit la ea până acum. Dacă Lindley Paul se temea de cineva și a vrut să lase un mesaj, atunci s-ar putea să fie scris ceva pe cărțile alea, ceva cu cerneală invizibilă.

Asta l-a dat gata. Zâmbetul i-a rămas atârnat tot acolo, dar parcă era ceva mai crispat. Nu am avut timp să îmi dau seama dacă era așa.

Lumina din globul lăptos s-a stins brusc și în clipa aceea camera s-a scufundat într-un întuneric total. Nu puteai să îți vezi nici propria-ți mână. Am tras un călcâi taburetului, m-am ridicat cu pistolul deja în mână și m-am dat înapoi.

Un curent de aer mi-a adus în nări un miros puternic de pământ. M-am înfiorat. Fără cea mai mică eroare de localizare în timp și spațiu, chiar și în beza aceea completă, indianul m-a atacat pe la spate și mi-a prins brațele. A început să mă ridice. Aș fi putut să îmi ridic puțin mâna și să împrôșc camera întunecată cu gloanțe, trase orbește, dar nici măcar nu am încercat. Nu avea nici un rost.

Indianul mă ridica, cu brațele lipite de corp, de parcă era o macara. Apoi m-a lăsat jos cu putere și mi-a prins și încheieturile. Mi le-a dus la spate, răsucindu-le. Un genunchi ca un colț de fundație mi s-a înfipt în spate. Am încercat să strig, dar respirația mi s-a blocat în gât și n-a mai putut să iasă.

Indianul m-a împins într-o parte și mi-a secerat picioarele cu picioarele lui așa că am căzut, lovind greu podeaua, cu el peste mine.

Încă aveam pistolul în mână iar indianul nu avea de unde să știe. Cel puțin, nu se comporta ca și cum ar fi știut. Era înghesuit jos, între noi. Am încercat să îl întorc.

Lumina s-a aprins din nou.

Soukesian stătea în picioare lângă masă, sprijinindu-se de ea. Arăta mult mai bătrân. Pe față avea ceva care nu îmi plăcea. Arăta ca un tip care are ceva de făcut și nu prea are chef, dar hotărât totuși să facă acel lucru.

— Deci așa, a spus el încet. Un scris invizibil.

Apoi draperiile negre s-au dat la o parte și femeia subțire și negricioasă a intrat în viteză în cameră, cu o cârpă albă îmbibată cu ceva, pe care o ținea cu amândouă mâinile și mi-a aruncat-o pe față, mi-a înfășurat-o în jurul obrazilor și s-a aplecat să mă privească cu ochii ei negri și fierbinți.

Indianul a tușit puțin în spatele meu și m-a strâns mai tare.

A trebuit să respir cloroformul. Fusesem mult prea presat de greutatea indianului, așa că mirosul puternic, dulceag și gros a intrat imediat în mine.

Am dispărut de acolo.

Ultimul lucru de care am fost conștient a fost zgomotul a două focuri de armă. Dar asta nu mai avea nimic de-a face cu mine.

Când mi-am revenit, zăceam din nou undeva, afară, ca în noaptea precedentă. De data asta însă era ziuă și soarele mă frigea pe piciorul drept. Vedeam cerul albastru și fierbinte, conturul unei creste de deal, niște stejari piperniciți, tufe de yucca înflorite, năpădind panta dealului și iarăși cerul albastru și fierbinte.

M-am ridicat în fund. Piciorul drept îmi amortise și au început furnicăturile. L-am frecat, apoi mi-am frecat zona buricului. Mirosul cloroformului îmi stăruia în nări. Mă simțeam grețos și gol ca un bidon vechi de ulei.

M-am ridicat în picioare, dar n-am reușit să mă și mențin. De data asta mi-a fost mult mai rău. Tremuram și îmi era frig, iar stomacul mă durea îngrozitor. M-am ridicat din nou în picioare.

Briza oceanului urca panta dealului și m-a mai

întremat puțin. M-am împleticit câțiva pași amețit și am observat niște urme de roți pe pământul roșu-argilos, apoi o cruce din tablă galvanizată, care pe vremuri fusese vopsită în alb, dar vopseaua se cojise aproape peste tot. Era prevăzută cu niște socluri goale pentru becuri electrice, iar baza o avea încastrată într-un suport din ciment cu o ușiță prin care ieșeau niște fire de cupru.

În spatele blocului de ciment am văzut picioarele.

Ieșeau de sub o tufă. Erau încălțate în pantofi cu talpă groasă, de genul celor purtați de băieții de liceu înainte de război. De ani de zile nu mai văzusem pantofi din aceia decât o singură dată.

M-am apropiat, am dat tufele la o parte și m-am uitat la indian.

Mâinile lui mari erau întinse de o parte și de alta a corpului, late, goale și fără viață. În păr avea frunze, urme de pământ argilos și semințe de plante sălbatice. Pe frunte îi poposisse o rază de soare. Pe burta lui, muștele găsiseră o pată de sânge. Avea ochii ca mulți alții pe care îi mai văzusem până atunci, chiar prea mulți, pe jumătate deschiși, clari, dar piesa de dincolo de ei se terminase.

Era din nou îmbrăcat în hainele acelea caraghioase de stradă și pălăria soioasă era lângă el, cu banda interioară tot în afară. Nu mai arăta caraghios, nici dur și nici insolent. Era doar cadavrul prăpădit al unui flăcău care încă nu apucase să-și dea seama despre ce era vorba.

Bineînțeles că eu îl omorâsem. Era vorba de împușcăturile pe care le auzisem de la pistolul meu.

Nu am găsit arma. M-am căutat prin haine. Dispăruseră și celelalte două cărți de vizită. Nimic altceva. Am luat-o pe dârele de cauciucuri și le-am urmărit în josul dealului. În depărtare mașinile scânteiau în lumina soarelui, reflectând lumina în parbrizuri sau în oglinzile farurilor. Jos se vedea un service și câteva case și mai departe, albastrul mării, câteva cheiuri și curba lungă a

foarfecii spre Point Firmin. Eram destul de amețit. Nu reușeam să văd Catalina Island.

Tipilor cu care eram în afaceri se pare că le plăcea zona asta a țării.

Mi-a trebuit o jumătate de oră să ajung la stația-service. Am telefonat după un taxi și a trebuit să îl aștept să vină tocmai din Santa Monica. Am mers apoi cu el până aproape de casă, în Berglund, la trei blocuri de birou, mi-am schimbat hainele, mi-am vârât ultimul pistol pe care-l mai aveam în tocul de sub braț și m-am așezat să dau telefoane.

Soukesian nu era acasă. Nu mi-a răspuns nimeni. Carol Pride nu mi-a răspuns, dar nici nu mă așteptam, își lua probabil ceaiul cu doamna Philip Courtney Prendergast. Dar Departamentul poliției mi-a răspuns și Reavis era încă la serviciu. Nu a părut deosebit de încântat să mă audă.

— Ceva noutăți în asasinatul lui Lindley Paul? l-am întrebat.

— Credeam că ți-am spus s-o lași baltă. Vorbeam serios.

Era pus pe scandal.

— E drept că mi-ai spus, dar asta nu înseamnă că nu mă preocupă. Aș vrea să se rezolve cazul ăsta. Eu cred că soțul ei a făcut-o.

Pe fir s-a așternut tăcerea, apoi l-am auzit din nou:

— Soțul cui, deșteptule?

— Soțul tipei care și-a pierdut colierul de jad, normal.

— Precis ți-ai băgat nasul să afli cine e.

— M-a luat valul, i-am zis. Tocmai am ieșit la suprafață.

De data asta, tăcerea a fost mai lungă. Atât de lungă că am putut asculta și lista de mașini furate, difuzată la radio pe frecvența poliției. Apoi i-am auzit vocea, clară și distinctă:

— Mi-ar place să-ți vând o idee, băgărețule. Poate reușesc. Are foarte mult bun simț în ea. Comisia specială a poliției ți-a dat odată o licență, iar șeriful, o insignă specială. Orice căpitan activ, cu o plângere împotriva ta, ți le poate sălta în orice moment. Poate chiar și un locotenent așa cum aș fi eu, de exemplu. Acum, ce-ai obținut tu când ai primit licența și insigna? Nu, lasă-mă pe mine să-ți spun. Ai obținut statutul social al unui gândac de bucătărie. Ai devenit un fel de spion deînchiriat. Singurul lucru de pe lumea asta pe care trebuia să îl faci atunci era să îți folosești ultima sută de dolari ca să-ți cumperi un loc de veci în rate și niște mobilă pentru un birou și să stai pe coada ta până când cineva ți-ar fi adus un leu mare înăuntru, iar tu să-ți bagi capul în gura lui să vezi dacă mușcă. Dacă-ți hălea urechea, înseamnă că erai bun de fraier. Te-ai prins?

— E o chestie, am zis. Mi s-a întâmplat cu ani în urmă. Deci nu vrei să rezolvi cazul ăsta?

— Dacă aș putea avea încredere în tine, ți-aș spune că vrem să dăm gata o bandă foarte deșteaptă de hoți de bijuterii. Dar nu am încredere în tine. Unde ești, într-o sală de biliard?

— Sunt în pat, am zis. Tocmai trăgeam o băută la telefon.

— Bine, dar acum încălzește-ți o sticlă de apă, toarnă-ți-o pe față și du-te la culcare ca un băiat bun ce ești.

— Noo, mai degrabă aș împușca un indian, doar așa, ca să mă-antrenez.

— Bine, băiețică, dar numai un indian.

— Să nu uiți ce-ai zis! am strigat și i-am închis telefonul în nas.

6. DOAMNA ȘI PILEALA

Pe drum, în jos pe bulevard, m-am tratat cu o băutură, cafea neagră cu puțin brandy, într-un local unde eram cunoscut. Mi-a prins foarte bine la stomac, dar capul mi-l simțeam în continuare de parcă ar fi fost al unui manechin de ghips și încă mai simțeam în nări mirosul de cloroform.

Am mers către birou și am intrat în micuța cameră de recepție. De data asta erau două, Carole Pride și o blondă cu ochii negri. O blondă care l-ar fi făcut chiar și pe un episcop să dea o gaură în vitraliul cu sfinți.

Carole Pride s-a ridicat și mi-a spus, încruntată:

— Dânsa este doamna Philip Courtney Prendergast... Așteaptă cam de mult timp, și nu este obișnuită să aștepte. Dorește să te angajeze.

Blonda mi-a zâmbit și și-a scos o mânășă. I-am atins mâna. Avea probabil treizeci și cinci de ani și avea expresie visătoare pe care ți-o dau ochii mari și negri. Puteai să fii orice, să îți dorești orice, avea de toate. N-am dat prea multă atenție felului în care era îmbrăcată. Era în alb și negru. Erau niște haine pe care i le recomandase un tip și acesta trebuie să fi fost bun în meseria lui pentru că altfel nu s-ar fi îmbrăcat la el.

Am descuiat ușa atelierului meu particular de gândit și le-am poftit înăuntru.

Pe colțul biroului trona o sticlă pe jumătate goală.

— Vă cer scuze pentru că v-am făcut să mă așteptați, doamnă Prendergast. Dar a trebuit să ies pentru o mică problemă.

— Nu înțeleg de ce a mai trebuit să ieși, mi-a zis Carole Pride cu răceală. Se pare că aveai aici tot ce îți trebuie.

Le-am potrivit scaunele, m-am așezat în dosul biroului și m-am întins după sticlă, când a sunat telefonul.

O voce stranie a vorbit repede:

— Dalmas? O.K., avem pistolul tău. Bănuiesc că-l vrei înapoi, nu?

— Le vreau pe amândouă. Sunt un om sărac.

— Nu avem decât unul, a zis vocea. Ți-l dau pe care l-ar vrea sticleții. Te sun mai târziu. Mai gândește-te.

— Mulțumesc, am spus și am închis. Am pus sticla jos pe podea și i-am zâmbit doamnei Prendergast.

— O să vorbesc eu, a spus doamna Carole Pride. Doamna Prendergast are o ușoară răceală și trebuie să își menajeze vocea.

I-a aruncat blondei o privire din acelea lungi pe care femeile au impresia că bărbații nu le înțeleg, dar care îi dă senzația unei freze dentare.

— Ei bine... a zis doamna Prendergast și s-a mișcat puțin, astfel încât să poată vedea după birou locul unde pusesem sticla de băutură.

— Doamna Prendergast mi-a acordat toată încrederea dânzei, a zis Carole Pride. Nu știu de ce, mai ales că i-am explicat cum poate evita o publicitate neplăcută.

M-am încruntat la ea.

— Nu va fi nimic de genul ăsta. Am vorbit cu Reavis ceva mai devreme. A pus atâta interdicție asupra discuțiilor despre cazul ăsta încât și explozia unei dinamite ar suna ca un cămătar care privește un ceas de un dolar.

— Foarte spiritual, a zis Carole Pride, pentru un tip care se scaldă în atâta inteligență. Dar întâmplarea face că doamna Prendergast dorește să își recapete colierul, fără ca domnul Prendergast să afle că acesta a fost furat. Se pare că dânsul nu a aflat încă.

— Ei, asta-i altceva, am spus eu. (Pe dracu' n-a aflat.)

Doamna Prendergast mi-a acordat un zâmbet pe care

l-am simțit până în buzunarul de ceas.

— Îmi place la nebunie rachiul de secară, a gângurit ea. Nu s-ar putea... un păhărel?

Am scos două păhărele și am pus din nou sticla pe birou. Carole Pride s-a lăsat ostentativ pe spate și și-a aprins o țigară, privind tavanul. Nu era așa de greu să o privești. Puteai să te uiți la ea chiar și mai mult timp, fără să ametești. Doamna Prendergast, în schimb, avea tot ce trebuie pentru o lovitură fulgerătoare.

Am turnat în cele două păhărele, pentru doamne. Carole Pride nici nu s-a atins de al ei.

— În caz că nu știi, a spus ea foarte distantă, Beverly Hills, cartierul unde locuiește doamna Prendergast, este mai deosebit, din mai multe puncte de vedere. Poliția are acolo mașini care comunică între ele prin radio și un teritoriu mic de acoperit, dar îl acoperă întocmai ca o plapumă, pentru că poliției îi sunt acordați mulți bani pentru protecție în Beverly Hills. În anumite case, au chiar linie directă cu poliția, linii aeriene care nu pot fi tăiate.

Doamna Prendergast și-a zăpăcit paharul dintr-o singură lovitură și s-a uitat la sticlă. I-am făcut din nou plinul.

— Asta-i nimic, s-a aprins ea. Avem chiar și celule foto conectate la seifuri și la dulapurile de haine. Ne putem aranja casele astfel încât nici măcar servitorii să nu poată trece prin anumite locuri, fără ca poliția să nu bată la ușă în mai puțin de treizeci de secunde. Splendid, nu-i așa?

— Da, splendid, a zis Carole Pride. Dar asta, doar în Beverly Hills. Odată afară însă, și nu poți să trăiești toată viața în Beverly Hills decât dacă nu ești cumva furnică, odată afară, bijuteriile nu îți mai sunt în siguranță. Așa că doamna Prendergast și-a făcut un duplicat după colierul dânzei de jad, din steatită.

Mi-am îndreptat spinarea. Lindley Paul îmi scăpase

ceva despre faptul că ți-ar lua o viață de om ca să realizezi un duplicat după un Fei Țui, chiar dacă ai avea material corespunzător.

Doamna Prendergast s-a mai jucat puțin cu păhărelul ei, dar nu mult timp. Zâmbetul îi devenea tot mai cald.

— Așa că, atunci când doamna Prendergast trebuia să meargă la un party afară din Beverly Hills, trebuia să poarte imitația, dacă vroia neapărat colierul de jad. Domnul Prendergast era foarte categoric în această privință.

— Are un temperament de zgârie-brânză, a spus doamna Prendergast.

I-am mai turnat niște rachiu. Carole Pride a văzut ce-am făcut și aproape că a lătrat la mine:

— Dar în noaptea furtului a greșit și l-a luat pe cel bun.

Am privit-o răutăcios.

— Știu la ce te gândești, a izbucnit ea. Cine știa că a făcut greșeala asta? S-a întâmplat să știe domnul Paul, la scurt timp după ce au părăsit casa. Era doar escorta dânsei.

— Aa... a... a atins puțin colierul, a oftat doamna Prendergast. Putea să recunoască jadul adevărat chiar numai la o simplă atingere. Am auzit că unii oameni pot să facă așa ceva. Știa foarte multe despre bijuterii.

M-am întins în scaunul scârțâitor.

— La dracu', am spus dezgustat. Trebuia să îl bănuiesc pe tipul ăsta de la început. Banda trebuia să aibă un deget arătător în înalta societate. Cum ar fi putut ei să știe altfel că bunătățile au fost scoase din frigider? Precis că i-a anunțat și ei s-au folosit de ocazia asta ca să-l scoată din joc.

— Câtă risipă de talent, nu crezi? mi-a spus Carole Pride, dulce. A împins cu un deget păhărelul ei pe birou. Mie nu îmi trebuie, doamnă Prendergast, dacă mai doriți

încă unul...

— Hai noroc, a zis doamna Prendergast și l-a dat pe gât.

— Unde și când a avut loc atacul? am întrebat-o eu tăios.

— Ei bine, și aici e ceva ciudat, s-a repezit Carole Pride să răspundă, luându-i-o înaintea doamnei Prendergast cu o fracțiune de secundă. După party, care s-a ținut în Brentwood Heights, domnul Paul a vrut să meargă la Trocadero. Erau cu mașina, lui. Atunci erau pe Sunset Boulevard, tocmai treceau prin Country Strip, dacă îți mai aduci aminte. După ce și-au omorât puțin timpul la Troc...

— Și câteva fumuri din alea... a chicotit doamna Prendergast, întinzându-se după sticlă.

Și-a reumplut unul din pahare. Adică, o parte din rachiul a nimerit și în pahar.

— ...domnul Paul a condus-o acasă pe Santa Monica Boulevard.

— Era și normal să meargă pe acolo, am zis. E cam singurul drum pe unde poți merge, dacă nu vrei să te umpli de praf.

— Da, dar ăsta trece și pe lângă un anumit hotel-de-la-poa-lele-dealului, numit Tremaine, vizavi de care se află o berărie. Doamna Prendergast a observat că o mașină pornește din fața berăriei și se ia după ei. E foarte sigură că e vorba de aceeași mașină care i-a înghesuit spre șanț puțin mai târziu, iar flăcăii care au executat furtul știau exact ce vroiau. Doamna Prendergast își amintește foarte bine.

— E și normal, a spus doamna Prendergast. Sper că nu insinuezi cumva că aș fi fost beată. Fetița poate să ducă destul. Și doar nu pierzi o sârmă cu mărgelile din alea chiar în fiecare zi.

A dat pe gât al cincilea păhărel.

— N-am nici cea mai mi-mică idee de cum arătau oa-

oamenii ăia, mi-a zis ea poticnindu-se ușor. Lin - ăsta-i domnu' Paul - așa îi ziceam eu, Lin, știi, s-a simțit foa'te nasol din cauza asta. D-aia și-a și frânt gâtu'.

— Cei zece mii de dolari pentru răscumpărare erau banii dumneavoastră? am întrebat-o eu.

— Că doar n-or fi fost ai majordomului, scumpule. Și vreau mărgелеle alea înainte să afle Court. Ce-ar fi să băgăm un ochi în berăria aia?

S-a scotocit în poșeta ei alb cu negru și a împins niște bani mototoliți spre mine, peste birou. I-am îndreptat și i-am numărat. Erau patru sute șaiszeci și șapte de dolari. O sumă frumoasă. I-am lăsat acolo.

— Domnul Prendergast, a trântit-o Carole Pride dulce, pe care doamna Prendergast îl numește „Court”, crede că imitația a fost furată. Se pare că dânsul nu poate deosebi colierele. Nu știe nimic de noaptea trecută, decât că Lindley Paul a fost asasinat de niște bandiți.

— Pe dracu' nu știe, am zis eu cu voce tare, de data asta scârbit. I-am împins banii pe birou. Cred că aveți impresia că ați fost șantajată, doamnă Prendergast. Vă înșelați. Eu cred că motivul pentru care istoria asta n-a răbufnit în presă, după felul în care s-a întâmplat, este că s-au făcut presiuni asupra poliției. Dar ei s-ar fi mișcat oricum, pentru că sunt în urmărirea unei bande specializate în bijuterii. Tipii care l-au omorât pe Paul sunt deja morți.

Doamna Prendergast se holba la mine cu o privire grea și strălucitoare de alcoolică.

— Habar n-aveam că am fost șantajată, a zis ea. Acum avea probleme cu s-ul. Eu vreau mărgелеle înapoi și le vreau repede. Banii nu-s-o prob'emă. Mai pune-un pa'ar.

— Îl aveți în față, am zis.

Din partea mea, putea să bea până cădea sub birou. Carole Pride a zis:

— Nu crezi că ai putea merge la berăria aia, poate găsești ceva?

— Da, poate găsesc ceva covrigi proaspeți. Prostii.

Blonda se chinuia cu sticla peste cele două pahare. Într-un târziu a reușit să umple unul, l-a dat pe gât, apoi a început să ștergă biroul cu teancul de bani, ca un copil care face cercuri pe nisip.

Am luat banii și am ocolit biroul să îi bag în poșetă.

— Dacă o să fac ceva, o să vă anunț, am spus. Nu am nevoie de garanție de la dumneavoastră, doamnă Prendergast.

Asta i-a plăcut. Aproape că ar mai fi băut un pahar, dar s-a gândit mai bine și a renunțat, apoi s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă.

Am ajuns lângă ea exact la timp pentru a o opri să deschidă cu nasul. Am deschis-o cu o mână, în timp ce o țineam de braț cu cealaltă. În camera de primire, un șofer în uniformă sprijinea un perete.

— O.K., zise el nonșalant, aruncându-și țigara dintre degete și prinzând-o de braț. Hai să mergem, baby. Vă' că tre' să te car în spinare. Da' să mor io dacă n-o fac.

Ea trase o chicoteală, lăsându-se pe el, după care dispărură pe coridor. M-am întors în birou și m-am așezat. M-am uitat la ea. Ștergea biroul cu o cârpă de praf pe care o găsisese pe undeva.

— Tu și sticla ta de serviciu, a zis ea supărată.

Ochii ei mă priveau cu dușmănie.

— Ia mai dă-o și dracu', am spus nervos. N-am mai multă încredere în ea decât într-o pereche de ciorapi vechi. Sper s-o violeze cineva în drum spre casă. S-o ia dracu' cu berăria ei cu tot.

— Ideile ei despre morală sunt foarte împrăștiate, domnule John Dalmás. Are grămezi de bani și nu își face probleme din cauza asta. L-am văzut pe soțul ei și acesta nu e altceva decât un vrej de fasole cu un carnet de cecuri

care nu se mai termină. Dacă s-a făcut vreun aranjament, atunci ea l-a făcut. Mi-a spus că de câțva timp îl suspecta pe Paul că face parte dintr-o bandă, dar nu i-a păsat atâta timp cât a lăsat-o în pace.

— Prendergast ăsta e o prună uscată, nu? Altfel nu se poate.

— E înalt, slab și galben. Ai zice că s-a acrit de la prima înghițitură de lapte și a rămas așa.

— Nu Paul a furat colierul.

— Nu?

— Nu. Iar ea nu are nici un fel de copie a lui.

Ochii i s-au micșorat și privirea i-a devenit întunecată.

— Bănuiesc că Soukesian, psihiatrul, ți-a spus asta.

— Cine mai e și ăsta?

S-a aplecat puțin în față, apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului, strângându-și poșeta sub braț.

— Deci asta era, a zis ea încet. Nu îți place cum lucrez. Scuză-mă că m-am amestecat, dar am crezut că te pot ajuta puțin.

— Ți-am spus că nu e treaba mea. Du-te acasă și scrie un articol de ficțiune. Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Am crezut că suntem prieteni, a zis ea. Și că mă placi.

M-a privit un timp, clipind din ochii ei obosiți.

— Trebuie să îmi câștig existența. Nu pot face asta dacă îi calc pe coadă pe cei de la Departamentul poliției.

S-a ridicat și m-a privit un timp, fără să spună nimic. Apoi s-a îndreptat spre ușă și a ieșit. Am ascultat zgomotul pașilor ei îndepărtându-se pe mozaicul de pe coridor.

Am rămas aproape fără să mă mișc, zece sau cincisprezece minute. M-am chinuit să ghicesc motivul pentru care Soukesian nu m-a omorât. Nimic nu se potrivea. Am coborât în parcare și mi-am luat mașina.

7. TRAVERSEZ BARUL

Hotelul Tremaine era destul de departe de Santa Monica, aproape de zona în care se aruncau gunoaiele. O cale ferată interurbană trecea chiar printre benzile șoselei, pe mijloc și chiar când am ajuns în dreptul blocului al cărui număr îl căutam, un tren format din două vagoane a trecut ca o rachetă cu optzeci de kilometri pe oră, făcând zgomot ca un cargou care decolează. Am profitat și am accelerat, depășind blocul odată cu trenul și am parcat pe spațiul cimentat din fața unui magazin care dăduse faliment. Am ieșit din mașină și am tras cu ochiul pe după colțul zidului.

De unde eram se vedea firma hotelului Tremaine, deasupra unei uși înguste aflată între două magazine, amândouă goale – un hotel de mâna doua, cu două etaje. Lemnăria precis mirosea a petrol, zidăria era crăpată, perdelele deșirate, iar arcurile de la pat îți intrau în spate. Știam totul despre astfel de locuri cum era hotelul Tremaine, dormisem în ele, jucasem cărți în ele, mă țigănisem cu proprietărese urâte și acre, fusesem împușcat uneori în ele și încă mai aveam timp să fiu scos dintr-unul în dubița de la morgă. Erau locuri unde puteai găsi fete ieftine, drogați și cuțitari, tot felul de indivizi mici și dați dracului care trăgeau înainte de a apuca să zici salut.

Berăria era pe partea străzii pe care eram și eu. M-am întors la Chrysler și am intrat în el cât mi-am schimbat pistolul din tocul de sub braț la centură, apoi am luat-o pe trotuar.

Deasupra era un semn de neon roșu pe care scria: „BERE”. Un oblon mare, tras, acoperea fereastra-vitrină de la fațadă, contrar legii. Localul era un magazin transformat pe jumătate. Am deschis ușa și am intrat.

Barmanul se juca la un automat pe banii casei și un bărbat stătea pe un taburet la bar, cu pălăria dată pe

ceafă, citind o scrisoare. Prețurile erau vopsite cu alb pe oglinda din spatele barului.

Barul era o masă mare și greoaie din lemn, având la cele două capete câte un Colt de frontieră, băgate în niște tocuri ieftine, pe care nici un pistolar adevărat nu le-ar fi purtat. Pe pereți erau câteva afișe tipărite în care erai sfătuit să nu ceri băutură pe credit, cum să scapi de mahmureală dacă bei băutura cutare și niște poze cu picioare frumoase.

Localul arăta ca și cum întreținerea n-ar fi costat prea mult.

Barmanul și-a încetat jocul și a venit la bar. Părea în jur de cincizeci de ani și amărât. Marginea de sus a pantalonilor era destrămată și călca de parcă ar fi avut bătăături. Bărbatul de pe taburet stătea crispat peste scrisoare, silabisind cuvintele scrise cu cerneală verde pe hârtie roz.

Barmanul și-a proptit mâinile pe tejghea și s-a uitat la mine cu expresia unui actor care joacă în general roluri de morți. Am zis:

— Bere.

Mi-a dat-o încet, după ce i-a desfăcut dopul cu un cuțit vechi de masă. Am sorbit din bere ținând-o cu mâna stângă și după o vreme am întrebat:

— L-ai mai văzut pe Lou Lid în ultima vreme?

Părea să fie în regulă. În nici un ziar nu apăruse vreo referire la Lou Lid sau Fuente the Mex.

Barmanul s-a uitat la mine cu o privire nepăsătoare. Pielea de deasupra ochilor îi era pictată ca la o șopârlă. Într-un târziu a lăsat să îi scape o șoaptă răgușită:

— Nu-l cunosc.

Pe gât avea o cicatrice albă și groasă. Un cuțit îi intrase pe vremuri pe acolo, ceea ce ar fi putut fi și explicația răgușelii.

Omul care citea scrisoarea a scos deodată o

exclamație și s-a bătut cu palmele pe pulpe.

— Tre' să-i zic asta lu' Moose, mormăi el. Chestia-i de milioane.

S-a ridicat de pe taburet și s-a îndreptat grăbit spre o ușă din spatele încăperii. A intrat și ușa s-a închis după el.

Barmanul m-a întrebat cu vocea lui aspră și răgușită:

— Lou Lid ai zis? Mișto nume. Da' pe-aici umblă o groază de băieți. Nu-i știu pe toți după nume. Copoi?

— Particular, am zis. Dar asta nu trebuie să te deranjeze. Beau și eu o bere. Lou Lid ăsta-i ca o rază. E maro-deschis. Tânăr.

— Ei, să poa' să-l fi văzut vr'odată, da' nu-mi aduc aminte.

— Cine-i Moose?

— Cine, Moose? Asta-i bossu'. Moose Magoon.

A luat un prosop gros și l-a băgat într-o găleată cu apă, l-a stors și i-a făcut un nod la un capăt, apoi l-a întins pe tejghea, ținându-l de capete. A rezultat o măciucă groasă de cinci centimetri și lungă de o jumătate de metru. Cu așa ceva puteai să trimiți un tip până în comitatul vecin, dacă știai cum să o folosești.

Omul cu scrisoarea roz s-a întors în local chicotind încă, și-a îndesat scrisoarea într-un buzunar lateral al hainei și s-a îndreptat către automat. Mișcarea asta l-a adus în spatele meu. Începeam să mă îngrijorez.

Mi-am terminat berea repede și m-am ridicat de pe taburet. Barmanul încă nu îmi ceruse banii. Ținea în mâini prosopul înnodat și îl rostogolea pe masă în sus și în jos, încet.

— Excelentă berea, am spus. Mii de mulțumiri.

— Mai treci, mi-a șoptit el și a ciocănit cu unghia în sticlă.

Asta mi-a distras privirile pentru o clipă. Când m-am uitat din nou spre ușa din spate, un bărbat solid stătea în ea, cu un pistol mare în mână.

Nu spunea nimic, doar stătea acolo. Arma avea țeava îndreptată spre mine. Părea un tunel. Omul era negricios și lat în umeri. Avea un corp de luptător, și părea destul de rău.

Nimeni nu spunea nimic. Barmanul și omul cu pistolul cel mare mă priveam fix. Atunci am auzit venind trenul pe calea ferată interurbană. Se apropia în viteză și zgomotos. Asta era momentul. Oblonul era tras pe toată vitrina de la fațadă și nimeni nu putea să vadă înăuntru. Trenul urma să facă un zgomot asurzitor când va trece prin dreptul barului așa că împușcăturile care vor urma se vor pierde, acoperite.

Zgomotul trenului care se apropia devenea tot mai puternic. Trebuia să mă mișc până nu era prea târziu.

Am plonjat cu capul înainte, rostogolindu-mă peste tețghea.

Ceva a bubuit aproape neauzit în vacarmul făcut de tren și am simțit șuieratul glonțului pe deasupra capului. S-a înfipt undeva în perete, nu am observat unde anume. Trenul s-a îndepărtat și odată cu el și zgomotul.

Am lovit picioarele barmanului aproape în același timp cu podeaua. Mi-a căzut pe gât.

Am căzut cu nasol într-o băltoacă de bere stătută și m-am izbit cu urechea de cimentul de pe jos. Capul mi-a vâjâit de durere. Eram culcat pe un fel de grătar din lemn în spatele barului și pe jumătate răsucit pe stânga. Mi-am scos pistolul din centură. Numai printr-o minune nu îmi alunecase de-a lungul cracului pantalonului.

Barmanul a scos un sunet ciudat și ceva m-a atins în creștet. Pentru o clipă nu am mai auzit nici un fel de împușcături. Nu l-am împușcat pe barman. L-am înfipt țeava pistolului într-o anumită parte a corpului unde unii oameni sunt foarte sensibili. El făcea în mod sigur parte din acea categorie.

A sărit de pe mine ca o lăcustă. Dacă nu a țipat de

durere, nu a fost pentru că nu a putut s-o facă. M-am răsucit puțin și i-am înfipt pistolul în șlițul pantalonilor.

— Nu mișca! am mârâit la el. N-am treabă cu tine.

Am mai auzit bubuitul a două împușcături. Trenul era departe deja, dar se părea că nimănui nu îi păsa de asta. Acestea două din urmă au mușcat din lemn. Barul era bătrân și solid, dar nu îndeajuns pentru a opri gloanțele dintr-o armă de calibrul 45. Barmanul a gemut deasupra mea și ceva cald și umed mi-a picurat pe față.

— M-ați împușcat, băieți, a șoptit el și s-a lăsat încet peste mine.

M-am rostogolit de sub el exact la timp și m-am furișat până în capătul barului, lângă automatul de bere și m-am uitat pe după el, cu grijă. O față deasupra căreia era o pălărie maro era cam la douăzeci de centimetri de a mea, cam la aceeași înălțime.

Ne-am privit în ochi preț de o fracțiune de secundă, timp suficient pentru un lăstar de stejar să ajungă la maturitate, dar de fapt barmanul încă fâlfâia prin aer în spatele meu.

Asta era ultimul meu pistol și nu aveam de gând să mai las pe cineva să mi-l ia. M-am ridicat în picioare înainte ca omul din fața mea să aibă timp să reacționeze. N-a avut timp să facă nimic. A alunecat doar pe o parte, în timp ce din gură îi țâșnea un șuvoi de sânge.

De data asta am auzit împușcătura. S-a auzit așa de tare de parcă a fost sfârșitul lumii, atât de puternică încât aproape că nu am auzit ușa din spate trântindu-se. M-am furișat în continuare pe după capătul barului, am izbit arțagos pistolul cuiva căzut pe jos și mi-am ridicat puțin pălăria peste marginea tejghelei. Nimeni nu a tras în ea. Apoi mi-am scos un ochi și o jumătate de față.

Ușa din spate era închisă și spațiul dintre noi era liber. M-am ridicat într-un genunchi și am ascultat. În spate s-a mai auzit trântindu-se o ușă, apoi zgomotul unui

motor de mașină.

Asta m-a umplut de draci. Am făcut un salt de-a curmezișul încăperii, am pocnit ușa deschizând-o larg și am trecut, dincolo. Fusesse doar o cursă. Trântiseră ușa și porniseră motorul mașinii doar ca să mă facă să ies la iveală. Am apucat să văd o mână care se lasă deasupra mea cu o sticlă.

Am fost numărat pentru a treia oară în douăzeci și patru de ore.

De data asta m-am trezit urlând, cu un miros puternic de amoniac în nas. Am înotat spre o față. Dar nu aveam cu ce să înot. Brațele îmi atârnavă de parcă eram legat de niște ancore de patru tone bucata. M-am mișcat puțin și am tușit.

Fața dinaintea mea s-a materializat în figura plictisită, dar totuși atentă a unui bărbat cu un halat alb; era un doctor.

— Îți place? a mormăit el. Sunt unii care îl și beau, amestecat cu un tonic neutralizator.

M-a tras puțin și am simțit o înțepătură în umăr și un ac.

— Floare la ureche, mi-a zis. Capul dumitale se prezintă într-o condiție foarte gravă. Nu ai voie să ieși.

Fața lui a dispărut. Mi-am rotit ochii. Deasupra era un fel de ceață. Apoi am distins fața fetei, îngrijorată, uitându-se atentă la mine. Era Carole Pride.

— Mda, am zis. M-ai urmărit. Precis.

A zâmbit și s-a mișcat. I-am simțit degetele atingându-mi ușor obrazii, dar nu puteam să o văd.

— Băieții din patrulă au făcut-o, a zis ea. Ticăloșii te înfășuraseră într-un covor, ca încărcătură pentru camionul care era în spate.

Nu vedeam prea bine. Un roșcovan cu o față mare, într-un costum albastru, a plutit prin fața mea. Avea în mână un pistol cu butoiușul desfăcut. Cineva a tușit

undeva în spate.

— Mai erau doi tipi împachetați acolo, a zis fata. Dar erau morți. Puah.

— Du-te acasă, am mormăit eu amețit. Du-te și scrie un articol de ficțiune.

— Ai mai spus-o o dată, fraiere. Continua să mă mângâie pe obraz. Credeam că îi termini când te-am văzut că pleci singur. Ți-e somn?

— Am avut noi grijă de asta, s-a auzit o voce ascuțită. Ia-l pe tipul ăsta împușcat de-aici și du-l undeva unde poți să te ocupi de el. Îl vreau în viață.

Reavis a apărut în fața mea ca din ceață. Fața i s-a materializat încet, cenușie, atentă și foarte severă. Apoi a dispărut în jos, probabil s-a așezat pe un scaun lângă mine, foarte aproape de mine.

— Deci, a trebuit să faci pe deșteptul. Foarte bine, gură-mare. Ai căutat-o cu lumânarea și ai dat peste ce-ai căutat. Mă lasă rece că te doare capul.

— Dă' ceva de băut.

Am întrezărit o mișcare vagă, o sclipire de lumină, apoi gâtul unui bidonaș mi-a atins buzele. Un lichid fierbinte mi-a curs pe gâtleej. Ceva rece mi s-a prelins pe obraz și mi-am îndepărtat gura de la ploscă.

— Mulțumesc. L-ați prins pe Magoon, ăla mai mare?

— E îndopat cu plumb, dar încă mai mișcă. E în drum spre Departament.

— Pe indian l-ați găsit?

— Ha? a înghițit el în sec.

— E în tufișuri, sub Crucea Albă, în jos, pe Palisades. Eu l-am împușcat. N-am avut intenția asta.

— Sfinte...

Reavis a dispărut din nou și degetele au continuat să îmi mângâie blând și ritmic obrazul.

Reavis s-a întors și s-a așezat din nou.

— Cine-i indianul? a izbucnit el.

— Forțosul lui Soukesian. Soukesian psihiatrul. El...

— Știm despre el, m-a întrerupt Reavis supărat. Ai fost plecat o oră întreagă, băgărețule. Doamna ne-a spus despre cărțile alea de vizită. A zis că a fost din vina ei, dar eu nu cred asta. Ducă-se dracului. Dar sunt afară doi tipi morți.

— Am fost de față, am spus. Am fost la el acasă. Știe ceva, dar nu știu exact ce. Îi era teamă de mine și cu toate astea, nu m-a omorât. Mi se pare ciudat.

— Un amator, a zis Reavis cu voce uscată. L-a lăsat pe Moose Magoon s-o facă el. Moose Magoon era un dur, până mai adineaori. Palmaresul lui se întinde de aici până în Pittsburg... Bun. Ia-o încet. Asta a fost băutura pentru mărturisiri „ante mortem”. S-ar părea că ți-a priit al dracului.

Mi-a pus din nou plosca la gură.

— Ascultă, am zis cu voce groasă. Asta a fost echipa care dădea jafurile. Soukesian era creierul, Lindley Paul degetul arătător. Trebuie să-i fi tras în piept cu ceva...

— Prostii, a zis Reavis, în momentul în care a sunat telefonul undeva, după care am auzit o voce strigând:

— E pentru dumneata, locotenente.

Reavis a plecat și când s-a întors, după un timp, nu s-a mai așezat.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis el încet. S-ar putea să ai dreptate, în privința asta. Într-o casă din vârful dealului, în Brentwood Heights, e un tip cu părul auriu, mort într-un fotoliu și o femeie care îl plânge, încleștată de el. Figura olandeză. Pe o masă, lângă el, se află un colier de jad.

— Prea multă moarte, am zis și am leșinat.

Mi-am revenit într-o ambulanță. La început am crezut că sunt singur. Apoi i-am simțit mâna și am știut că nu sunt. Eram orb ca o piatră de data asta, nu vedeam nici un

fel de lumină. Nu erau însă decât bandajele.

— Doctorul e în față cu șoferul, mi-a zis ea. Poți să-mi strângi mâna. Ai vrea să te sărut?

— Doar dacă asta nu mă obligă la altceva.

A râs încetișor.

— Cred că o să trăiești, a zis și m-a sărutat. Îți miroase părul a scotch. De obicei faci baie în așa ceva? Vezi că doctorul a spus că nu ai voie să vorbești.

— M-au trosnit cu o sticlă plină. I-am spus lui Reavis despre indian?

— Da.

— I-am spus că doamna Prendergast crede că Paul era amestecat în...

— Nici măcar nu i-ai pomenit despre doamna Prendergast, a zis rapid.

N-am mai răspuns nimic la asta. După un timp, a spus:

— Soukesian ăsta, avea mutra unui tip care umblă cu femeii?

— Doctorul a spus că nu am voie să vorbesc, am zis.

8. OTRAVĂ BLONDĂ

Două săptămâni mai târziu, conduceam în jos, pe Santa Monica. Zece zile mi le petrecusem în spital, pe cheltuiala mea, până mi s-a vindecat o contuzie destul de gravă. Moose Magoon era în aripa specială rezervată

arestaților din Spitalul Municipal, unde i se extrăgeau cele șapte sau opt gloanțe polițiste din corp. După ce au terminat să i le extragă, l-au îngropat.

Între timp au îngropat și cazul, destul de adânc. Ziarele își făcuseră numărul și între timp apăruseră alte probleme și la urma urmei, nu fusese vorba decât de o bandă care opera în domeniul bijuteriilor și care se destrămasese din cauza prea multor trădări din interior. Cel puțin așa spuneau cei de la poliție, și ei trebuiau să știe ce vorbesc. Alte bijuterii nu au mai găsit, dar nici nu se așteptau la așa ceva. S-au gândit că banda nu dădea decât câte o singură lovitură odată, pregătită cu grijă, după care nu mai rămânea nici o urmă. Din toată gașca, nu erau decât trei inși care știau într-adevăr despre ce era vorba: Soukesian, care își folosea relațiile pentru a afla cine are bijuterii și de care, Moose Magoon, care s-a dovedit că era armean de origine și Lindley Paul, care aranja loviturile și care a tapat atât de mult banda, până ce aceasta s-a spart. Sau cel puțin așa spuneau cei de la poliție și ei trebuiau să știe.

Era o după-amiază cladă și frumoasă. Carole Pride locuia pe Twenty-fifth Street într-o căsuță frumoasă din cărămidă roșie, ornată cu alb, cu o verandă în față.

Sufrageria avea pe jos un covor cafeniu, fotolii alb cu roz, un cămin din marmură neagră cu suportți înalți din aramă pentru bușteni, rafturi înalte cu cărți, încastrate în perete, draperii crem și obloane de aceeași culoare.

Nu era nimic feminin în cameră, cu excepția unei oglinzi înalte, în fața căreia se afla o porțiune de podea descoperită.

M-am așezat într-un fotoliu comod și am încercat să îmi odihnesc ce mai îmi rămăsese din ceafă, în timp ce sorbeam dintr-un pahar de scotch cu sifon și îi priveam părul castaniu cârlionțat de deasupra rochiei cu guler înalt care îi făcea fața mică, aproape copilăroasă.

— Aș paria că nu le-ai scris tu pe toate, am spus.

— Dar nici tata nu le-a cumpărat primind mită, a izbucnit ea. Avem câteva loturi în Plaja Del Rey, dacă tot trebuie să le știi tu pe toate.

— Un pic de petrol, am zis. Frumos. Dar nu trebuie să le știu pe toate. Și nu mai țipa la mine.

— Ți-ai păstrat autorizația?

— Oh, sigur că da. Măi, ce bun e scotchul acesta. Așa-i că nu ți-ar place să faci o plimbare într-o mașină veche?

— Dar cine sunt eu să strâmb din nas la o mașină veche? m-a întrebat ea. Cred că ți-au pus prea multă scrobeală în guler la spălătorie.

I-am zâmbit liniei dintre sprâncene.

— E adevărat că te-am sărutat când erai în ambulanță, a zis ea. Dacă-ți mai amintești. Dar nu trebuie să te dai prea mare. Îmi era doar milă de capul tău pocnit.

— Eu sunt un profesionist, am zis. Doar n-o să crezi că pun bază pe așa ceva. Hai să facem o plimbare cu mașina. Trebuie să mă văd cu o blondă în Beverly Hills. Am de dat un raport.

S-a ridicat și m-a privit urât.

— Aha, Prendergast, a spus ea cu răutate. Aia cu picioarele ei de lemn sfințit.

— S-ar putea să fie sfințit, am spus.

S-a răsucit și a ieșit din cameră, dar în mai puțin de trei secunde era înapoi, cu o pălăriuță caraghioasă octogonală, cu un bumb roșu pe ea și cu o jachetă dreaptă, cu guler din piele de căprioară și manșete.

— Hai, a spus ea fără să respire.

Familia Philip Courtney Prendergast locuia pe una din acele străzi largi și curbate pe care casele păreau adunate și puse acolo după mărimea și cantitatea de bani gheață pe care o reprezentau. Un japonez făcea manichiura la câțiva acri de peluză verde, cu expresia aceea de uimire pe față pe care trebuie să o aibă un

grădinar japonez. Casa avea acoperișul roșu de ardezie englezească și un porte-cochère, câțiva copaci de import și un șpalier cu viță de vie. Era un locșor frumos și liniștit. Dar Beverly Hills e Beverly Hills, așa că majordomul, avea guler cu aripioare și un accent ca al lui Alan Mowbray.

Ne-a condus prin niște spații tăcute până într-o încăpere care era goală în momentul acela. Era mobilată cu canapele și fotolii comode făcute dintr-o piele de un galben-pai, aranjate în jurul unui cămin în fața căruia, pe parchetul strălucitor, dar nu într-atât încât să aluneci pe el, era așezat un covor atât de gros și de mătăsos pe cât de bătrână era mătușa lui Esop. Un buchet de flori într-un colț, un alt buchet pe o măsuță joasă, pereții acoperiți cu un tapet mat, liniște, confort, spațiu, comoditate, o tentă de eleganță modernistă, o tentă de eleganță antică. O cameră foarte drăguță.

Carole Pride a strâmbat din nas la toate astea.

Majordomul a deschis un canat al ușii antifonate cu piele și doamna Prendergast a intrat în cameră. Era în bleu-pal, pălărie și poșetă, pregătită să iasă. Mănușile bleu-pal pocnind ușor o coapsă bleu-pal. Un zâmbet, chemarea abisurilor din ochii ei negri, un fard înalt și emoția vizibilă chiar înainte de a deschide gura să vorbească.

Brațele i-au zburat spre noi. Ca din întâmplare, cel dinspre Carole Pride și-a ratat ținta. Eu l-am scuturat ușor pe al meu.

— E minunat din partea voastră că ați venit, a tipat ea. Ce mă bucur să vă văd din nou pe amândoi. Încă mai simt gustul rachiului acela pe care îl aveai la birou. A fost teribil, nu?

Ne-am așezat cu toții. Am spus:

— Nu am avut intenția să vă răpesc din timp, venind personal la dumneavoastră, doamnă Prendergast. Totul s-a rezolvat cu bine și v-ați recăpătat colierul.

— Da, omul acela ciudat, straniu. Mi s-a părut foarte ciudat când am aflat ce era de fapt. L-am cunoscut și eu, știați?

— Soukesian? Da, m-am gândit că s-ar putea să îl fi cunoscut, am zis.

— Oh, da. Chiar foarte bine. Dar am impresia că îți datorez o mulțime de bani. Și sârmanul dumitale cap. Cum îi merge?

Carole Pride era așezată chiar lângă mine.

A zis încet, printre dinți, ca pentru ea, dar nu numai:

— Rumeguș impregnăt cu creozot. Nici termitelor nu le-ar place așa ceva.

I-am zâmbit doamnei Prendergast și zâmbetul mi-a fost returnat cu un înger în spate.

— Nu îmi datorați nimic, am spus. Dar ar mai fi o problemă...

— Imposibil. Sunt obligată. Dar, haideți să servim câte un scotch, nu?

Și-a pus poșeta pe genunchi, a apăsăt un buton de pe brațul fotoliului și a spus:

— Scotch și sifon, Vernon. A chicotit. Drăguț, nu? Nici măcar nu se observă microfonul. Casa e plină de chestii din astea. Domnului Prendergast îi plac la nebunie. Asta e legat la camera majordomului.

Carole Pride mi-a șoptit:

— Precis că și ăla care e legat la patul șoferului e drăguț.

Doamna Prendergast nu a auzit-o. Majordomul a apărut cu o tavă, a amestecat băuturile, ni le-a înmânat și a ieșit. Doamna Prendergast mi-a spus peste buza paharului:

— Ai fost drăguț că nu ai spus la poliție că îl bănuiam pe Lin Paul de... ei bine, în sfârșit. Și că nu am avut nici o legătură cu vizita dumitale la berăria aia. Apropo, cum le-ai explicat pe astea?

— N-a fost mare lucru. Le-am spus că le știam de la Paul. Erați împreună, vă mai amintiți?

— Dar el nu ți-a spus, nu?

Mi s-a părut că în ochii ei e o umbră de șiretenie.

— Practic el nu mi-a spus nimic. Țasta-i adevărul. Și bineînțeles că nu mi-a spus că vă șantaja.

Am avut senzația că lângă mine, Carole Pride a încetat să mai respire. Doamna Prendergast continua să mă privească peste buza paharului. Fața ei a avut pentru o clipă o expresie pe jumătate tâmpită, expresia unei-nimfe-surprinse-în-timp-ce-face-baie. Apoi și-a pus paharul jos, a deschis poșeta, și-a scos o batistă și a început să o muște. În cameră se așternuse tăcerea.

— Asta, a spus ea cu voce răgușită, e cam fantastic, nu?

I-am rânjit rece.

— Pe undeva, doamnă Prendergast, poliția seamănă cu presa. Pentru un motiv sau altul, nu poate folosi tot ceea ce știe. Dar asta nu înseamnă că sunt și tâmpiți. Reavis nu e tâmpit. Nici el nu prea crede, ca și mine de altfel, că Soukesian ăsta era șeful bandei de bijuterii. Nu era genul care să îl poată stăpâni mai mult de cinci minute pe un tip cum era Moose Magoon. I-au modificat figura doar așa, pentru exercițiu. Și totuși, Soukesian avea colierul. Eu cred că l-a cumpărat de la Moose Magoon. Pentru cele zece mii de dolari suportați de dumneavoastră și pentru încă o mică chestie, cum ar fi plata în avans pentru Moose ca să facă treaba.

Doamna Prendergast își coborâse pleoapele așa de mult, că părea că stă cu ochii închiși, dar și le-a ridicat și mi-a zâmbit. Părea zâmbetul unei stafii mai degrabă. Carole Pride nu făcea nici o mișcare lângă mine.

— Cineva îl vroia mort pe Paul, am continuat eu. E clar. Poți omorî un om din greșeală cu un baston, dar numai dacă nu știi cât de tare să îl lovești. Dar nu îi

împrăști creierii pe față. Și dacă îl bați doar ca să-l înveți minte să fie băiat bun altă dată, nu îl atingi la cap, pentru că în felul ăsta n-o să știe cât de tare l-ai bătut. Ori, chestia asta trebuie s-o știe, dacă îi dai doar o lecție.

— Ce... ce...? a întrebat femeia cu voce răgușită, ce legătură are asta cu mine?

Fața îi era o mască. Avea o privire fierbinte și amărâtă, ca mierea otrăvită. O mână i se mișca în interiorul poșetei, apoi a devenit imobilă, înăuntru.

— Moose Magoon ar fi făcut o treabă din asta, am continuat eu, deja plictisit, dacă ar fi fost plătit. Ar fi făcut orice fel de treabă. Iar Moose era armean, așa că Soukesian știa cum să îl ia. Iar Soukesian era exact genul de tip care pune fustițe pe păsărele și care ar face orice să îndeplinească dorințele unei anumite femei, chiar și să aranjeze asasinarea unui om, mai ales dacă omul ăsta îi este rival, mai ales dacă omul acesta obișnuiește să se odihnească pe perne așezate direct pe podea și poate chiar să facă anumite fotografii nevinovate atunci când prietenele sale se apropie foarte tare de Grădina Edenului. Nu e prea greu de înțeles, nu-i așa, doamnă Prendergast?

— Ia și bea ceva, mi-a zis Carole Pride cu voce de gheață. Ai luat-o razna. Nu-i nevoie să spui că tipa asta e o curvă. Știe asta. Dar cum dracu' să o șantajeze cineva? Îți trebuie o anumită reputație pentru a fi șantajată.

— Termină! am țipat la ea. Cu cât sunt mai puțini cei care știu, cu atât trebuie să plătești mai mult ca să rămână așa.

Am urmărit mâna blondei făcând o mișcare rapidă în poșetă.

— Nu te deranja să scoți pistolul, i-am zis. Știu foarte bine că n-or să te spânzure. Vroiam doar să știi că n-ai prostit pe nimeni și că acea capcană de la berărie fusese pregătită pentru mine, ca să mă termine, după ce pe Soukesian l-au lăsat nervii și că tu ești aia care m-a trimis

acolo pentru a-mi primi porția. Restul nu mai contează acum.

Și-a scos totuși pistolul și l-a ținut pe genunchiul ei bleu-pal, zâmbindu-mi.

Carole Pride a aruncat cu paharul în ea, dar femeia s-a ferit și un glonț a scăpat din pistol, încet și politicos, înfingându-se în tapetul mat al unui perete, sus, aproape de tavan, neproducând un zgomot mai tare decât acela făcut de un deget care intră într-o mânășă.

Ușa s-a deschis și un bărbat subțire și extraordinar de înalt a dat buzna în cameră.

— Împușcă-mă pe mine, a spus el. Eu nu sunt decât soțul tău.

Blonda l-a privit lung. Pentru o clipă am avut senzația că o să-i asculte sfatul.

Apoi a zâmbit puțin mai tare, și-a băgat pistolul la loc în poșetă și s-a întins după pahar.

— Iar ai tras cu urechea? a zis ea nepăsătoare. Într-o bună zi o să auzi ceva care n-o să-ți placă.

Bărbatul înalt și subțire a scos un carnet de cecuri cu coperte de piele din buzunar, a ridicat dintr-o sprânceană spre mine și a zis:

— Cât vrei pentru tăcerea voastră, definitivă?

M-am uitat chiorâș la el.

— Ai auzit tot ce-am spus aici?

— Cred că da. Transmisia e foarte bună pe vremea asta. Mi se pare că ai acuzat-o pe soția mea cum că ar avea de-a face cu asasinarea unui om, nu-i așa?

Am continuat să-l privesc.

— Ei bine, cât vrei? a izbucnit el. Nu mă tocmesc, sunt obișnuit cu șantajistii.

— Fă-l de-un milion, am zis. Și să știi că tocmai a tras în noi. Asta face patru bucăți în plus.

Blonda a izbucnit în râs ca o nebună, apoi râsul i s-a

transformat într-un scheunat, care a devenit apoi un fel de urlet. În clipa următoare era pe covor, rostogolindu-se, gemând și izbind podeaua cu picioarele.

Bărbatul cel înalt s-a apropiat rapid de ea și a plesnit-o peste față cu dosul palmei. Cred că s-a auzit până la doi kilometri de acolo. Când s-a îndreptat, fața îi era roșie ca focul, dar blonda se liniștise, gemând încet.

— O să vă conduc până la ușă, a zis el. Mă puteți suna mâine la birou.

— Pentru ce? l-am întrebat, luându-mi pălăria. Tot fraier ești și la birou?

Am luat-o pe Carole Pride de mână și am ieșit din cameră. Am părăsit casa în liniște. Grădinarul japonez tocmai făcuse o grămadă din crenguțe și iarbă tăiată și se aplecase să o ridice, strâmbându-se.

Am demarat, pornind în jos, spre poalele dealului. Un semafor pe roșu, lângă bătrânul Hotel Beverly Hills m-a ținut în loc pentru o vreme. Am stat, ținându-mă de volan. Nici fata de lângă mine nu se mișca. Privea drept înainte.

— N-am reușit să ajung la senzația aia de căldură maximă, am zis. Și nici să dobor pe cineva. N-a ieșit o scenă prea tare.

— Nu cred că ea a planificat omorul cu sânge rece, a șoptit ea. Probabil era sătulă până peste urechi și cineva i-a băgat ideea asta în cap. O femeie ca asta saltă bărbații când vrea și apoi se satură de ei și îi lasă baltă, iar ei înnebunesc încercând să o facă să revină. Poate nu a fost decât o ceartă între cei doi rivali, Paul și Soukesian, iar Moose Magoon a sărit peste cal.

— Ea m-a trimis la berăria aia, am spus, și asta e suficient pentru mine. Iar Paul avea unele idei despre Soukesian. Știam că ea o să rateze. Mă refer la pistol.

Am strâns-o aproape de mine. Tremura.

O mașină s-a oprit în spatele nostru și șoferul s-a aplecat peste volan. Am mai așteptat puțin, apoi i-am dat

drumul lui Carole Pride, m-am dat jos din mașină și m-am apropiat de cea din spate. La volan era un tip solid.

— Asta-i un stop pentru intrarea-n bulevard. Poiana îndrăgostiților e ceva mai sus, pe deal. Ia-ți hârbul și tai-o până nu te-mping eu.

— Mai suflă-ți nasu' doar o dată, l-am rugat eu. Doar o dată. Și' pe urmă să-mi spui pe care parte vrei lustrul.

A scos o insignă de căpitan de poliție din vestă și mi-a rânjit. Apoi am rânjit împreună. Nu eram într-o zi bună.

M-am întors la mașină și am întors-o spre Santa Monica.

— Hai să mergem acasă și să mai bem câte un scotch, am zis. De-al tău.

SFÂRȘIT

BAY CITY BLUES

1. SINUCIDAREA CENUȘĂRESEI

Trebuie să fi fost vineri, pentru că mirosul de pește de la laboratorul de cofetărie al pensiunii din apropiere era atât de puternic că puteai ridica un garaj pe el. În afară de miros, era o zi frumoasă și călduroasă de primăvară, pe la mijlocul după-amiezii, și nu mai avusesem un contract de o săptămână. Îmi țineam picioarele pe un sertar deschis al

biroului și îmi încălzeam gleznele la soare, când a sunat telefonul. Mi-am ridicat pălăria de pe el și am scos un fel de căscat în microfon.

O voce a zis:

— Am auzit și ar trebui să-ți fie rușine, Johnny Dalmas. Ai auzit de cazul Austrian?

Era Violets M'Gee, un detectiv de la Biroul Șerifului, un băiat foarte bun dacă n-ar fi avut un obicei prost: să-mi paseze mie tot felul de cazuri în care mâncam și bătaie, iar cu banii luați nu puteam să-mi cumpăr nici măcar o vestă la mâna doua.

— Nu.

— O chestie din alea care se petrec pe plajă, în Bay City. Se aude că orășelul s-a cam acrit de când și-au ales ultima dată primar, dar șeriful locuiește acolo și nouă ne place să fim băieți faini. Dar, mă rog, să nu mai insist. Se spune că băieții cu jocurile au băgat vreo treizeci de bătrâne în campania electorală și că acum, când ți se dă meniul, îți pasează și un pont câștigător la curse, în casele alea de tocat banii.

Am căscat din nou.

— L-am auzit și pe ăsta, a lătrat M'Gee. Dacă nu te interesează sunt gata să îmi mușc și cealaltă unghie de la degetele mari și s-o las baltă. Tipul zice că are ceva bani de cheltuit.

— Care tip?

— Matson ăsta, care a găsit cadavru.

— Care cadavru?

— Deci nu știi nimic despre cazul Austrian?

— Nu ți-am zis că nu?

— N-ai făcut altceva decât să căști și să zici „care”. O.K. O să-l lăsăm pe bietul băiat să fie asasinat, iar Biroul Omucideri să se ocupe de caz, acum, că e în oraș tipul.

— Matson ăsta? Cine să-l asasineze?

— Ei, dacă ar ști asta, n-ar mai avea nevoie de un

detectiv particular care să afle, nu? Tipul a lucrat în meseria ta până a dat faliment, acum câțva timp, iar acum de-abia poate să scape din cauza băieților cu pistoale care îi bagă bețe în roate.

— Mai termină, am zis. Mi-a amorțit brațul stâng.

— Eu sunt la serviciu.

— Iar eu tocmai vroiam să cobor până jos la magazin, să cumpăr o sticlă de Scotch foarte vechi.

— Dacă auzi bătăi în ușă, să știi că eu sunt.

A sosit în mai puțin de o jumătate de oră: un tip solid, cu față plăcută, cu părul argintiu și obraji cu gropițe și o gură mică, numai bună să pupe copiii cu ea. Purta un costum albastru bine călcat, pantofi lustruiți cu botul pătrat și un colț de elan care îi atârna pe burtă, agățat de un lanț de aur.

S-a așezat cu grijă, așa cum fac toți oamenii grași, a dezvirginat dopul sticlei de whisky, a mirosit-o să vadă dacă nu cumva a fost înlocuit conținutul cu cel al unei sticle de trăscau de nouă'sopt de cenți bucata, cum fac ăia în bombele ordinare. Apoi și-a turnat o porție zdravănă și a plimbat puțin din ea pe limbă, arând biroul, cu o privire necruțătoare.

— Nici nu mă mir că stai aici și aștepți să-ți pice un contract, a zis el. Doar trebuie să chemi femeia să-ți facă curățenie.

— Puteai să-mi pui și mie puțin. Care-i treaba cu Matson ăsta și cu cazul Austrian?

M'Gee și-a terminat paharul și și-a mai turnat unul, dar nu chiar așa mult. M-a urmărit cum mă jucam cu o țigară.

— O olandeză platinată, a spus. O tipă blondă pe care o cheamă Austrian, nevasta unui doctor din Bay City. Un tip care se plimbă toată noaptea cu mașina prin diverse case, încercând să împiedice tot felul de actori ratați să vadă elefanți roz la micul dejun. Așa că parașuta a luat-o

pe cont propriu. În seara când și-a făcut de petrecanie, era tocmai la clubul Vance Conried, pe faleza dinspre nord. O știi?

— Da. Era un club, sau așa ceva, cu o plajă particulara frumoasă jos și cu cele mai mișto picioare din Hollywood în fața cabinelor. S-a dus acolo să joace la ruletă, nu?

— Ei bine, dacă tot există localuri unde se și poate juca în regiunea asta, a zis M'Gee, aş spune că acest Club Conried e unul dintre ele și se poate juca și la ruletă acolo. Să zicem că a jucat la ruletă. Se spune că tipa juca alte jocuri, mult mai intime cu Conried, dar hai să spunem că mai juca și la ruletă. Bun, joacă și pierde, treabă pentru care și este făcută ruleta. În noaptea aia și-a pierdut și cămașa de pe ea și a aruncat cortina peste casă. Conried o ia și o bagă în birou la el și îi trimite vorbă doctorului, soțul ei, prin Centrala doctorilor de noapte. Așa că doctorul...

— Stai puțin, i-am zis. Să nu-mi spui că toate astea le aveți voi în evidență. Nu cu sindicatul jocurilor de noroc pe care le avem în zonă, asta în cazul în care există un astfel de sindicat.

M'Gee m-a privit cu milă.

— Nevastă-mea are un frățior care încă se mai joacă cu avioane de hârtie. Nu cred că ar avea nelămuriri. Deci, doctorul dă buzna ca o furtună în bomba lui Conried și îi înfige un ac în braț ca s-o potolească. Dar nu poate să o ducă acasă, pentru că are un caz grav în Brentwood Heights. Așa că Vance Conried își scoate mașina personală și o duce acasă, dar între timp doctorul își sunase asistenta de la birou și îi ceruse să se ducă acasă la el, să vadă dacă nevastă-sa e bine. Chestie pe care tipa o și face, iar Conried se întoarce la cartofii lui prăjiți. Sora o vede pe femeie în pat și pleacă, iar servitoarea se duce să se culce. Toată treaba asta a fost pe la miezul nopții, eventual foarte puțin mai târziu. Ei bine, cam pe la două dimineața s-a

întâmplat să treacă tipul ăsta, Harry Matson, pe acolo. Conducea un serviciu de paznici de noapte în zonă și în noaptea aia îi venise rândul să facă el turele. Pe strada unde locuia Austrian aude un motor de mașină într-un garaj întunecat și merge să vadă despre ce e vorba. O găsește pe parașuta blondă pe spate, pe ciment, într-o pijama vărgată și papuci, cu funingine de la gazele de eșapament pe toată fața și în păr.

M'Gee a făcut o pauză să mai ia o gură de whisky și a privit din nou prin cameră. Am urmărit cum raza de soare se prelinge în jos de pe pervazul ferestrei mele coborând în aleea întunecoasă.

— Ce crezi că face prostănacul? zise M'Gee, ștergându-și buzele cu o batistă de mătase. Hotărăște că fufa e moartă, chestie care ar fi putut fi adevărată, dar în cazurile astea de intoxicație cu gaze niciodată nu poți să fii sigur, pentru că tratamentul ăsta cu albastru de metilen...

— Pentru numele Domnului, am zis. Ce-a făcut tipul?

— N-a anunțat poliția, a continuat M'Gee, netulburat. A oprit motorul mașinii și și-a luminat drumul cu lanterna până acasă, la câteva blocuri distanță. L-a căutat pe doctor de acolo și după un timp, erau amândoi înapoi în garaj. Doctorul a spus că e moartă. L-a trimis pe Matson să-l sune pe șeful poliției locale acasă la el, dintr-o încăpere alăturată. Matson s-a executat și după un timp, apare șeful cu doi agenți în spate și imediat după ei, dubița de la morgă, unde era de serviciu în săptămâna aia adjunctul procurorului. Tipii de la morgă saltă cadavrul și un flăcău de la laboratoare ia niște probe de sânge care vor demonstra mai târziu că e vorba de monoxid de carbon. Procurorul le dă liber, dama e făcuță cenușă și cazul e închis.

— Bun, și care-i treaba? l-am întrebat.

M'Gee își terminase cel de-al doilea pahar și deja se gândea la al treilea. S-a hotărât totuși să își aprindă mai întâi o țigară de foi, dar nu aveam așa ceva și chestia asta

l-a enervat, dar până la urmă și-a aprins una de-a lui.

— Nu sunt decât un polițist, mi-a spus el, clipind în norul de fum. N-am de un' să știu. To' ce știu e că Matson ăsta și-a pierdut autorizația, că a tăiat-o din oraș și că-i e frică.

— Dă-l dracu', am spus. Ultima oară când m-am dat mare într-un oraș mic m-am ales cu țeasta fracturată. Cum dau de Matson ăsta?

— O să-i dau numărul tău de telefon și o să ia el legătura cu tine.

— De unde mama dracului îl cunoști?

— Ei, și tu, îl cunosc destul de bine ca să i te recomand, a zis M'Gee. Bineînțeles, dacă apare ceva nou, va trebui să mă...

— Ți-e clar, am zis. Ț-o pun pe birou. Bourbon sau secărică?

— Du-te dracu', a zis el. Scotch.

— Cum arată Matson ăsta?

— Ca un semi-greu, cin'zecișapte, unu șaptezeci, grizonat.

Și-a mai turnat un păhărel, l-a băut scurt și a plecat.

Am mai stat o oră și am fumat o grămadă de țigări. Se întunecase și îmi simțeam gâtul uscat. Nu m-a sunat nimeni. M-am ridicat și am aprins luminile, m-am spălat pe mâini și am oscilat în jurul unui păhărel. Am închis sticla. Sosise vremea să mănânc.

Îmi pusesem pălăria și ieșeam pe ușă, când băiatul de la Green Feather a apărut pe coridor, căutând cu privirea numerele de pe uși. Pe mine mă căuta. Am semnat pentru un pachet de o formă neregulată făcut dintr-o hârtie subțire și galbenă de genul celei folosite de spălătoriile publice. Am pus pachetul pe birou și i-am tăiat sfoara. Înăuntru era un alt pachet, din hârtie satinată și un plic cu un bilet și o cheie plată. Biletul începea fără introducere:

„Un amic din Biroul șerifului mi-a dat numele și

adresa dumitale și mi-a spus că ești o persoană în care pot avea încredere. Am făcut o treabă cam mârșavă și acum am probleme, dar vreau să le rezolv. Te rog să vii după ce se lasă întunericul la adresa asta: 524, Tennyson Arms Apartaments, pe Harvard, aproape de Sixth și folosește cheia asta dacă nu sunt acasă. Ferește-te de Pat Reel, administratorul. Nu am încredere în el. Pune te rog papucul într-un loc sigur și păstrează-l curat.

P.S. I se spune Violets, dar n-am aflat de ce."

Eu aflasem, în schimb. I se spunea așa pentru că obișnuia să sugă bomboane parfumate cu aromă de violete, dezinfectante pentru gât. Biletul nu era semnat. Mi se părea cam agitat. Am desfăcut hârtia satinată. Conținea un papuc de catifea verde, era micuț și avea o căptușeală din piele albă de ied. Pe ea era ștampat cu caractere aurii numele „Verschoyle” și într-o parte era scris un număr cu o cerneală aproape ștearsă – S 465. Numărul ar fi putut însemna mărimea, dar știam că nu era vorba de mărime, pentru că Verschoyle Inc. de pe Cherokee Street din Hollywood făcea numai pantofi de comandă, încălțăminte pentru teatre și pentru cluburile de alpinism.

Mi-am aprins o țigară și m-am lăsat pe spate în fotoliu, gândindu-mă la asta un timp. Într-un târziu am apucat cartea de telefoane, am căutat numărul de la Verschoyle Inc. și l-am format. Telefonul a sunat de mai multe ori până ce am auzit o voce ciripită, care a zis:

— Alo, da?

— Cu Verschoyle, personal, am lătrat eu în telefon. Aici e Peters, de la Biroul Identificări.

Nu am specificat despre care birou de identificări e vorba.

— Oh, domnul Verschoyle a plecat acasă. Închidem la cinci și jumătate. Eu sunt domnul Pringle de la arhivă. Dacă pot să vă...

— Mda. Avem o pereche de pantofi de la voi printre

niște lucruri furate. Este un înscris aici: S-Patru-Șase-Cinci. Poate să însemne asta ceva pentru voi?

— O, da, desigur. Este numărul comenzii. Să mă uit pentru dumneavoastră?

— Neapărat.

S-a întors imediat.

— Oh, da, într-adevăr, este numărul comenzii doamnei Leland Austrian. 736, Altair Street, Bay City. Doamna își comandă încălțăminte numai la noi. Este foarte trist. Da. Acum două săptămâni i-am făcut două perechi de pantofi de catifea smarald.

— Ce vrei să spui cu „trist”?

— Oh, a murit, știți. S-a sinucis.

— La dracu’. Două perechi de papuci, ai zis?

— Oh, da, amândouă de același fel. Foarte des se întâmplă să se comande două perechi la fel, în culorile acestea delicate. Știți, o pată sau o urmă lăsată de indiferent ce... De obicei se comandă special pentru a se asorta la o anumită rochie...

— Bine, bine, mulțumesc mult și ai grijă de tine, am zis și am închis telefonul.

Am luat din nou pantofiorul și l-am studiat cu atenție. Nu fusese purtat. Pielea de bivoliță de pe talpă nu avea nici o urmă de rosătură. M-am întrebat ce putea face Harry Matson cu el. L-am încuiat în seif și am ieșit să iau masa.

2. OMORÂT ÎN BĂTAIE

Tennyson Arms era un fel de azil de noapte, într-o clădire demodată cu opt etaje și fațadă din cărămidă roșie, înegrită de vreme. Curtea centrală era destul de mare, cu palmieri, o fântână arteziană cimentată și câteva ronduri de flori cu un aspect cam prea prețios pentru locul acela. Deasupra ușii de la intrare atârnavă lampioane și holul era mochetat cu pluș roșu. Era mare și gol, exceptând canarul

plictisit dintr-o colivie aurită, mare cât un butoi. Era genul de bloc cu apartamente ocupate în general de văduve, posesoare de asigurări pe viață de pe urma bărbaților. Oricum, văduve nu prea tinere. Avea un lift fără însoțitor, cu deschidere automată a ușilor la oprire.

Am pășit pe carpeta cafenie, îngustă, a coridorului de la etajul cinci și nu am văzut pe nimeni, nu am auzit pe nimeni și nu am simțit mirosul de mâncare gătită de la nici un apartament. Locul era pustiu ca biroul unui ministru. Apartamentul 524 dădea probabil în curtea interioară, pentru că ușa următoare avea în partea superioară un geam vopsit. Am ciocănit încet și pentru că nimeni nu mi-a răspuns, am folosit cheia plată și am intrat, apoi am închis ușa după mine.

Lângă patul de perete din față scânteia o oglindă. Pe același perete cu ușa de la intrare erau două ferestre închise, cu storurile întunecate, trase pe jumătate, dar care lăsau să intre suficientă lumină de la un apartament luminat de pe partea cealaltă a curții, pentru a putea distinge în semi-întunericul din cameră mobila veche și greoaie, ieșită din garanție de cel puțin zece ani și sclipirea clanțelor din alamă de la două uși. Am tras în jos storurile de la cele două ferestre și m-am folosit de lanterna-stilou pe care o aveam la mine pentru a găsi drumul înapoi la ușa. Am aprins lumina de la întrerupătorul de lângă ea, un candelabru uriaș cu becuri gen lumânare, strident colorate. Am stins candelabrul, lăsând doar o lumină roșie de la o veioză cu picior și am filmat camera dintr-o privire.

Într-un intrând de lângă patul de perete era o despărțitură folosită de obicei pentru schimbatul hainelor, dar care acum era ocupată de un birou încastrat în perete. Pe el era o perie neagră de haine, un piepten cu câteva fire de păr cenușiu între dinți, o cutie cu pudră de talc, o lanternă, o batistă bărbătească mototolită, un teanc de foi de hârtie de scris, o călimară cu cerneală și un toc, așezate

pe o sugativă și, în general, nimicurile dintr-o valiză ce se pun în sertarele unui birou. Cămășile fuseseră cumpărate dintr-un magazin de confecții bărbățești din Bay City. Pe un umerăș atârna un costum gri-închis, iar jos era o pereche de ghete negre. În baie era un aparat de ras, câteva lame, trei periute de dinți din bambus, de unică folosință, într-un pahar și alte câteva aruncate lângă. Pe scaunul lăsat al toaletei era o carte de Dorsey: „*De ce ne comportăm ca niște ființe umane*”, care avea un semn la pagina 116. Am deschis-o și am citit câteva titluri: *Evoluția pe Pământ, Viață și sex*, când a început să sune telefonul în living.

Am închis lumina la baie și am traversat camera spre canapea, lângă care, pe o măsuță, era așezat telefonul. A continuat să sune și de afară i-a răspuns claxonul unei mașini. După ce a sunat și pentru a opta oară, am mormăit nemulțumit și l-am ridicat.

— Pat? Pat Reel? a întrebat o voce.

Habar n-aveam cum ar putea Pat Reel să vorbească. Am mai scos o mormăială. Vocea de la capătul firului era și groasă și răgușită, în același timp. Părea vocea unui tip dur.

— Pat?

— Normal.

A rămas tăcut, dar nu a închis. După un timp, a spus:

— Harry Matson la telefon. Ascultă, îmi pare al dracului de rău, dar nu pot să trec astă seară. Te deranjează mult?

— Normal.

— Adică?

— Normal.

— Asta e tot ce știi să zici, ce dracu’?

— Sunt grec.

A râs. Părea mulțumit de răspuns. Am întrebat:

— Ce fel de periută de dinți folosești, Harry?

— Oh, du-te dracu'!

— Ne vedem pe scări, am spus.

Vocea a devenit nervoasă:

— Ascultă aici, maimuțoiule. Să nu crezi că ne poți trage în piept. Îți știm numele, îți știm telefonul și mai avem și un loc drăgălaș unde te-am putea ascunde dacă nu renunți să îți mai bagi nasul acolo unde nu e treaba ta, înțelegi? Și să mai știi că Harry nu mai locuiește acolo, ha, ha.

— L-ați ridicat, nu?

— Da, aș putea spune că l-am ridicat. Ce credeai că o să facem cu el, credeai că-l ducem la un film?

— Asta-i nasol, am spus. Bossului n-o să-i placă.

Am întrerupt și am pus telefonul la loc pe măsută, apoi mi-am masat mușchii de la ceafă. Am scos cheia plată din buzunar, am șters-o cu o batistă și am așezat-o, cu grijă pe masă. M-am ridicat de pe canapea, m-am dus la o fereastră și am ridicat puțin storul, atât cât să pot arunca o privire afară. Dincolo de curtea dreptunghiulară cu palmieri, la același nivel cu cel la care mă aflam eu, un bărbat complet chel stătea în mijlocul camerei fără să facă absolut nici o mișcare. Nu părea a fi un spion.

Am lăsat storul la loc, mi-am pus pălăria pe cap și am mers să sting lumina. Am așezat lanterna aprinsă jos pe podea și am deschis ușa cu grijă, cu clanța înfășurată în batistă.

Sprijinit de tocul ușii, cu opt degete care arătau ca niște ghiare și dintre care doar unul nu era alb ca ceara, stătea atârnat ceea ce mai rămăsese dintr-un om.

Ochii îi erau vineți și holbați, adânciți în orbite cam cu trei centimetri. Se uitau la mine, dar fără să mă vadă. Părul cărunt îi era năclăit cu sânge purpuriu. Una din tâmpile îi era carne vie și era numai sânge până pe umărul obrazului. Singurul deget care nu era alb era făcut ferfeniță până la a doua falangă. Din ciotul de carne

sfârtecătă îi ieșeau așchii de os și ceea ce pe vremuri fusese o unghie îi atârna ca un ciob ascuțit de sticlă.

Omul era îmbrăcat într-un costum maro cu buzunare aplicate dar nu avea decât trei și chiar și acestea erau întoarse pe dos, atârnându-i în unghiuri ciudate, cu pânza de culoare închisă a căptușelii la vedere.

Zgomotul respirației îi era foarte îndepărtat și aproape insignifiant, zgomotul pe care îl faci atunci când calci pe frunze moi și moarte, căzute la pământ. Avea gura căscată și întinsă ca a unui pește și sângele îi bolborosea înăuntru. În spatele său, coridorul era pustiu ca un mormânt proaspăt săpat.

Niște tocuri de cauciuc au scârțâit deodată în porțiunea fără dușumea dinspre scara de incendiu. Degetele arcuite ale omului au alunecat de pe tocul ușii și corpul a început o mișcare legănată. Nu se putea ține pe picioare. I s-au îndoit și corpul i s-a răsucit în aer, ca al unui săritor de la trambulină, apoi a căzut spre mine.

Mi-am încleștat dinții și mi-am depărtat picioarele, prinzându-l de spate. Era greu cât doi inși la un loc. Am făcut un pas înapoi și aproape că am căzut, apoi încă doi și l-am târât pe călcâie din coridor. L-am lăsat jos pe o parte, cât de încet am putut, ghemuit peste el și gâfâind. După o secundă m-am îndreptat, am mers la ușă și am închis-o, apoi am încuiat-o. Am aprins lumina și m-am îndreptat spre telefon.

A murit înainte de a-l atinge. S-a auzit o bolboroseală, apoi un oftat și apoi liniște. Mâna nerănită s-a întors dintr-o dată, degetele i s-au desfăcut încet într-o mișcare înceată și au rămas așa. M-am dus la el și i-am pipăit artera carotidă, apăsând puternic cu degetele. Nu se simțea nici o mișcare a pulsului. Am scos din portofel o mică oglindă din inox și i-am ținut-o timp de aproape un minut în dreptul gurii, dar nu s-a aburit deloc. Harry Matson revenise acasă din călătorie.

Am auzit clinchetul unei chei în broasca ușii și m-am

mișcat rapid. Eram deja în baie când s-a deschis ușa, cu pistolul în mână și cu ochii la crăpătura ușii de la baie.

Omul a intrat rapid, ca o pisică deșteaptă care trece printr-o ușă crăpată. Ochii i-au clipit la vederea luminii din tavan, apoi s-a uitat în jos. A înțepenit. Corpul său masiv nu și-a mai mișcat nici un mușchi. Stătea acolo și se uita.

Era un bărbat masiv, îmbrăcat într-un trenci descheiat la nasturi. Părea că vine sau pleacă de undeva. Pe capul mare, purta o pălărie gri, moale. Avea sprâncenele groase și negre și fața trandafirie a unui politician, iar gura era a unei persoane care zâmbeste de obicei, dar nu și acum. Avea o față cu oase proeminente și morfolea o țigară de foi pe jumătate fumată, pe care o sugea cu niște zgomote ascuțite.

Și-a pus legătura de chei în buzunar și a rostit: „Dumnezeule”, foarte încet, apoi din nou și din nou. A făcut un pas în față și s-a aplecat peste omul mort de jos într-o mișcare parcă filmată cu încetinitorul. A atins gâtul omului de jos cu niște degete mari, a clătinat din cap, apoi s-a uitat prin cameră. S-a uitat la ușa întredeschisă a băii, după care mă ascundeam eu, dar pe figură nu i s-a schimbat nimic.

— De-abia a murit, a zis el ceva mai tare. L-au omorât în bătaie.

S-a ridicat încet și s-a răsucit pe călcâie. Nu îi plăcea lumina din tavan mai mult decât mie. A aprins veioza și a stins luminile din tavan, apoi s-a răsucit din nou pe călcâie. Umbra i-a înotat pe peretele opus, s-a oprit, și s-a lăsat din nou. Și-a plimbat țigara în gură, a scos un chibrit din buzunar și și-a aprins-o cu grijă, răsucind-o atent pe toate părțile deasupra flăcării. După ce s-a stins chibritul, l-a băgat în buzunar. Toate astea fără să își dezlipească privirea de la omul mort de pe podea.

A făcut un pas spre canapea și s-a lăsat să cadă într-un colț. Arcurile au scârțâit sumbru. S-a întins după telefon fără să se uite la el, cu privirea lipită de mort.

Era cu mâna pe telefon când acesta a îndeput să sune din nou. A tresărit. A ridicat din sprâncene și ochii i s-au rostogolit în jos, privindu-și trupul masiv de sub trenți. A schițat un rânjet bine studiat, a ridicat receptorul din furcă și a rostit cu o voce bogată, picantă.

— Alo... da, Pat la telefon.

Din receptor a ajuns până la mine un cârâit uscat, nearticulat, apoi am văzut fața lui Pat Reel congestionându-se încet, până când a ajuns de culoarea cărnii proaspete de vită. Mâna lui mare a scuturat telefonul cu furie.

— Așa. Deci domnul Big Chin, a tunat el în telefon. Ei bine, ascultă aici, cap-sec, știi ceva? Cadavrul tău e aici, pe mocheta mea, asta ca să știi și tu unde e... Cum a ajuns aici? De unde dracu' vrei să știu eu? Mă-ntrebi pe mine? Tu l-ai omorât aici și să-ți mai zic ceva. O să te coste o grămadă, înțelegi, o grămadă. Eu n-am nevoie de reglări de conturi în casa mea. Ți-l dau pe tavă pe tip și tu îi faci de petrecanie la mine-n casă, luate-ar dracu'. O să îmi dai o mie și nici un cent mai puțin, iar tu o să vii să iei ce-i aici, și când spun asta, vorbesc serios. Înțelegi?

Hârâielile au străbătut din nou camera până la mine. Pat Reel asculta. Privirea i se mai înmuiase și îi devenise aproape adormită, iar roșeața i-a dispărut din obraji. A vorbit mult mai liniștit.

— O.K., O.K., glumeam și eu... Sună-mă jos, peste o jumătate de oră.

A așezat telefonul și s-a ridicat. Nu s-a uitat spre ușa de la baie; nu se uita nicăieri anume. A început să fluiera, apoi s-a scărpinat pe obraz, a făcut un pas spre ușă și s-a oprit să se mai scarpine o dată. Nu știa că nu e nimeni în apartament, dar nici că ar putea fi cineva și nu avea pistol. A mai făcut un pas spre ușă. Big Chin îi spusese ceva la telefon și ideea eră că trebuia să plece. A mai făcut încă un pas, apoi și-a schimbat părerea.

— Ei bine, a rostit el cu voce tare. Tâmpitu' dracului. Ochii i s-au rotit rapid prin cameră. Vrea să mă tragă pe mine-n piept, nu?

Mâna i se ridicase spre lanțul de siguranță. I-a dat însă drumul brusc și s-a aplecat peste cadavru. A mișcat puțin corpul, răsucindu-l fără nici un efort pe carpetă, și și-a aplecat capul să miroase locul unde fusese capul mortului. A clătinat nemulțumit din cap, s-a ridicat în picioare și a apucat cadavrul de sub brațe. A aruncat o privire scurtă spre camera întunecată de baie și a avansat spre mine cu spatele, târând corpul și mârâind, cu țigara clămpănindu-i între buze. În părul lui castaniu deschis strălucea lumina veiozei.

Era încă aplecat, cu picioarele îndepărtate, când am ieșit din baie, în spatele lui. S-ar fi putut să mă fi auzit în ultima secundă, dar nu mai avea nici o importanță, îmi trecusem pistolul în mână stângă și în dreapta aveam un mic baston de buzunar. L-am pocnit în cap, chiar sub urechea dreaptă, și am făcut-o cu toată dragostea.

Pat Reel s-a prăbușit înainte, peste cadavrul întins pe care îl căra, cu capul între picioarele acestuia. N-a mai mișcat. Am pășit peste el, spre ușă și am ieșit.

3. UN GENTLEMAN AL PRESEI

Pe Western Avenue am găsit o cabină telefonică și am sunat la Biroul Șerifului. Violets M'Gee încă mai era acolo, dar se pregătea să plece acasă. L-am întrebat:

— Cum îl cheamă pe cumnatul tău, ăla mic, care lucrează la hârtia aia numai bună de aruncat din Bay City?

— Kincaid. I se spune Dolly Kincaid. Un tip mărunțel.

— Unde ar putea fi la ora asta?

— De obicei se învâрте pe la Primărie. Crede că acolo se simte mai bine pulsul politicii. De ce?

— L-am văzut pe Matson, am zis. N-ai idee pe unde

stă?

— Noo, am vorbit doar la telefon. Ce crezi despre el?

— O să-ncerc să îl ajut. Ești acasă diseară?

— Nu văd de ce n-aș fi. De ce?

Nu i-am spus de ce. M-am urcat în mașină și m-am îndreptat spre Bay City. Am ajuns acolo pe la nouă. Departamentul poliției avea vreo șase camere, în clădirea primăriei. Am împins o ușă batantă, lustruită de atâta folosință și am pătruns într-un coridor luminat în care se găsea o masă de recepție. Mai era acolo o centrală telefonică și un bărbat în uniformă în dosul ei.

Mi-am sprijinit o mână pe masă și un bărbat în civil, fără haină și cu un toc sub braț atât de mare că părea un picior de lemn lipit de coaste și-a ridicat un ochi de pe ziarul pe care îl citea și a mormăit: „Da?”, după care a făcut să sune scui pătoarea de lângă el fără a-și mișca fața mai mult de doi centimetri.

— Îl caut pe un tip pe nume Dolly Kincaid.

— A ieșit să mănânce. Eu îi țin locu', a spus el cu voce puternică și indiferentă.

— Mulțumesc. Aveți pe aici o cameră a presei?

— Normal. Avem și o toaletă. Vrei să le vezi?

— Ia-o-ncet, i-am zis. N-am de gând să vă fac curățenie în oraș.

A nimerit din nou scui pătoarea.

— Camera de presă e mai încolo, pe hol, da' nu-i nimeni în ea acum. Dolly ar trebui să se întoarcă, dacă nu s-o fi-nfundat în v'o bombă.

Un tânăr mărunțel, cu fața delicată și rozalie și cu privire inocentă și-a făcut apariția în hol, cu un hamburger pe jumătate mâncat în mâna stângă. Pălăria, care arăta exact ca o pălărie de reporter din filme, îi stătea împinsă spre ceafă, pe un păr blond, tuns scurt. Era descheiat la gulerul cămășii și cravata cu nodul într-o parte îi stătea peste haină. Singurul aspect care nu se potrivea cu

imaginea vânătorului de știri senzaționale din filme era că nu era beat. A întrebat cu voce indiferentă:

— Arde ceva, băieți?

Tipul brunet, în civil, a făcut din nou scui pătoarea să răsunе și a răspuns:

— Se aude că primarul și-ar fi schimbat izmenele, dar s-ar putea să fie doar un zvon.

Tânărul mărunțel a zâmbit mecanic și s-a întors să plece. Polițistul i-a spus:

— Tipul ăsta vrea să-ți vorbească, Dolly.

Kincaid a mușcat din hamburger și s-a uitat la mine plin de speranță.

— Sunt un amic de-al lui Violets. Putem vorbi undeva?

— Hai să mergem în camera de presă, a spus el.

Polițistul brunet s-a uitat lung după mine, în timp ce ne îndepărtam. Avea o privire de parcă ar fi căutat pe cineva cu care să se bată; s-o fi gândit că poate eu eram acela.

Am străbătut holul până la capăt și am intrat într-o cameră cu o masă lungă și goală, plină de zgârieturi, cu trei sau patru scaune de lemn și o mulțime de ziare aruncate pe jos. La un capăt al mesei erau două telefoane și exact pe centrul fiecărui perete se afla câte un tablou cu rama pătată de murdărie de muște: Washington, Lincoln, Horace Greely și încă unul pe care nu l-am recunoscut.

Kincaid a închis ușa, s-a așezat pe un colț al mesei, și-a pus piciorul de jos peste cel de sus și a luat o ultimă gură din sendviș. I-am spus:

— Numele meu e John Dalmas și sunt detectiv particular în Los Angeles. Ce-ai spune de o plimbare până pe Altair Street, la numărul 726? În timpul ăsta mi-ai putea povesti câte ceva despre cazul Austrian. Dar mai întâi, sună-l pe M'Gee să-l întrebi de mine.

I-am întins o carte de vizită.

Tânărul rozaliu a alunecat rapid de pe masă, a vârât cartea de vizită în buzunar fără măcar să o citească, s-a apropiat de mine și mi-a șoptit la ureche:

— Stai așa.

A pășit în vârful picioarelor spre tabloul înrămat al lui Horace Greely, l-a luat de pe perete și a apăsător pe o mică porțiune pictată de pe el. Vopseaua a cedat. Fusesse pusă probabil acolo ulterior. Kincaid s-a uitat la mine și a ridicat din sprâncene. Am încuviințat. A atârnat tabloul la loc și s-a întors lângă mine.

— Un microfon, a respirat el, adânc. Ți-e clar că n-am idee cine ascultă și când, sau măcar dacă drăcia funcționează.

— Cred că Horace Greely ar muri de plăcere dacă ar ști, am spus eu.

— Mda. Pulsul politic e aproape mort astă-seară. Cred că aş putea să ies. Oricum, Al De Spain o să-mi țină locul.

Acum vorbea tare.

— Polițaiul ăla mare și brunet?

— Ce-i cu el?

— Ce-a pățit de-i așa scârbit?

— E degradat temporar și l-au detașat la supraveghere activă. Nici măcar nu e de serviciu în noaptea asta. Se învârte și el pe aici și e atât de turbat că nu l-ar putea da afară nici cu toate forțele de poliție din, oraș.

Am ridicat din sprâncene, arătând spre microfon.

— E-n regulă, a spus Kincaid. Trebuie să le mai bagi câte ceva ca să aibă ce să rumege.

A mers până la o chiuvetă murdară dintr-un colț și s-a spălat pe mâini, folosind un strop de săpun lichid, după care s-a șters cu o batistă de-a lui, din buzunar. Tocmai și-o băga la loc, când s-a deschis ușa.

Un bărbat scund, între două vârste, cu părul

grizonat, a rămas în cadrul ei, uitându-se la noi cu o figură impasibilă. Dolly Kincaid a zis:

— 'nă seara, Șefu'. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

Șeful m-a privit în tăcere, fără să pară a se bucura că mă vede. Avea ochii de culoare verde marin, o gură strânsă și subțire, un nas de copoi și pielea de o nuanță nesănătoasă. Nu părea suficient de înalt pentru a fi copoi. A înclinat ușor din cap și a întrebat:

— Cine-i amicul?

— Este un prieten de-al cumnatului meu. E detectiv particular în Los Angeles. Ia să vedem...

Kincaid a început să se scotocească disperat prin buzunare, căutând cartea mea de vizită. Nici măcar nu îmi reținuse numele. Șeful s-a repezit:

— Ce-nseamnă asta? Un detectiv particular? Ce treabă ai pe-aici?

— N-am spus că am venit cu vreo treabă, i-am zis.

— Mă bucur să aud asta, mă bucur foarte mult.

A deschis și a ieșit repede, trântind ușa după el.

— Șeful, Anders, e un tip dat naibii, a zis cu voce tare Kincaid. Nici că se putea mai bine.

Mă privea ca un șoarece încolțit.

— Așa-s toți, am zis și eu, la fel de tare. În Bay City.

Pentru o clipă am crezut că o să leșine, dar a rezistat. Am ieșit în fața primăriei și ne-am urcat în mașina mea.

Am oprit pe Altair Street, peste drum de reședința doctorului Leland Austrian. Era o noapte fără nici o adiere de vânt și luna era ușor învăluită în ceață. Dinspre faleză de lângă plajă venea o adiere plăcută, cu miros de apă sărată și alge. În zona portului pentru iahturi se vedeau mici lumini săltărețe și se deslușeau contururile întunecate ale celor trei cheiuri. Departe, în larg, se vedea, un barcăz mare de pescuit, cu ghirlande de lumini între cele două catarge și din vârfurile lor, spre prova și spre pupa. Era

mult prea luminat ca să nu te gândești că pe el se petreceau cu totul altfel de lucruri decât banalul pescuit.

În porțiunea aceea, Altair Street era o fundătură tăiată de o poartă metalică ornamentată, în zidul care împrejmua o proprietate. Casele erau așezate doar pe o parte a străzii, pe parcele de aproximativ zece acri fiecare, frumos aranjate. Pe partea dinspre mare era o alee îngustă și un zid jos, după care venea povârnișul abrupt al falezei.

Dolly Kincaid stătea cu spatele lipit de banchetă, în colțul lui, fața fiindu-i luminată din când în când de capătul aprins al țigării. Casa Austrian era cufundată în beznă, excepție făcând un mic bec din intrândul în care se afla ușa principală. Casa avea fațada de stucatură, un zid din cărămidă în fața pajiștii de la stradă, porți din metal și garajul lângă intrare, în exteriorul zidului. De la garaj pornea o alee asfaltată, care ducea la o intrare laterală în casă. Pe zid, lângă porțile metalice, era o placă de bronz pe care bănuiam ce scrie: „Leland M. Austrian, Dr.”

— Bun, am zis, și acum, care-i treaba cu cazul Austrian?

— Nici o treabă, a zis Kincaid încet. Doar că mă bagi pe mine în încurcături.

— De ce?

— Trebuie să fi auzit cineva la microfonul ăla când ai pomenit de adresa lui Austrian. Altfel nu se explică de ce a apărut șefu' Anders.

— Părerea mea e că De Spain și-a dat seama că sunt copoi și asta, doar dintr-o privire. Poate că el i-a spus.

— Nu, nici vorbă de așa ceva. De Spain îl urăște de moarte pe Șefu'. Ce dracu', doar până acum o săptămână era locotenent - detectiv. Anders e cel care nu vrea să ne amestecăm în cazul ăsta, el ne-a interzis să mai scriem despre el.

— Mișto presă mai aveți în Bay City.

— Atmosfera e mișto, iar presa e doar o adunătură de

slugoi.

— O.K., am zis. Ai un cumnat care e detectiv la Biroul Șerifului. Toate ziarele din Los Angeles țin cu șeriful, mai puțin unul. Tipul locuiește în orașelul acesta și, la fel ca mulți alții, nu își păstrează ograda prea curată. În concluzie, îți este frică, nu?

Dolly Kincaid și-a aruncat țigara pe geam. Am urmărit-o cum descrie un arc de cerc roșu până pe alea strâmtă. M-am întins și am apăsător pe demaror.

— Te rog să mă ierți, am spus. N-o să te mai deranjez.

Am băgat în viteză și mașina a apucat să facă câțiva metri până ce Kincaid s-a hotărât să tragă frâna de mână.

— Nu sunt un laș, a spus el, bățos. Ce vrei să știi?

Am tăiat contactul și m-am lăsat pe spate, cu mâinile întinse pe volan.

— Mai întâi: de ce i-a fost retrasă autorizația lui Matson? E clientul meu, acum.

— Oh, Matson. Tipii au zis despre el că a încercat să îl șantajeze pe doctorul Austrian. Nu numai că i-au retras autorizația, dar l-au și gonit din oraș. Doi băieți cu pistoale l-au săltat într-o noapte, la o plimbare cu mașina și l-au pus să aleagă: ori pleacă din târg, ori... Tipul s-a dus la departament și a spus ce i s-a întâmplat. Ai fi putut să le auzi râsetele de la câteva blocuri de-acolo. Nu cred că ăia doi erau polițai.

— Cunoști pe cineva, numit Big Chin?

Dolly Kincaid s-a gândit un timp.

— Nu. Șoferul primarului, un caraghios pe care-l cheamă Moss Lorenz, are o față pe care ai putea așeza și un pian. Dar nu am auzit vreodată să îl cheme cineva Big Chin. Mai înainte a lucrat pentru Vance Conried. Ai auzit de Conried?

— Sunt sătul până-n gât de el, am spus. Dacă acest Conried avea chef să scape de un tip care îl deranja, mai

ales de vreunul care făcea valuri pe aici prin Bay City, Lorenz era exact omul pe care l-ar fi folosit. Și asta, pentru că primarul l-ar fi acoperit, până la un punct.

— De cine să scape? a zis Dolly Kincaid cu vocea brusc îngroșată și tensionată.

— Nu numai că l-au gonit pe Matson afară din oraș, am spus. L-au urmărit până la un apartament din Los Angeles și un tip pe nume Big Chin a început să facă presiuni asupra lui. Probabil Matson continua să se ocupe de ceea ce se ocupase și mai înainte.

— Isuse, a șoptit Kincaid. N-am auzit nimic de așa ceva.

— Nici polițaii din Los Angeles, până să plec eu. L-ai cunoscut pe Matson?

— Vag.

— Crezi că era un tip corect?

— Ei bine, corect cât poate să... Ei bine, da, cred că era O.K. Isuse, să îl elimine?

— Era atât de corect, cât poate să fie un detectiv particular?

A chicotit, dar mai mult din cauza nervilor și a șocului, decât din amuzament. O mașină a întors în capătul străzii și a parcat lângă trotuar, apoi luminile i s-au stins. Nu a coborât nimeni din ea.

— Ce știi despre doctorul Austrian? l-am întrebat. Unde era când a fost omorâtă nevastă-sa?

— Pe toți dracii, a sărit Kincaid în sus. Cine a spus că nevastă-sa a fost omorâtă?

— Eu cred că asta încerca Matson să spună. Dar părerea mea este că încerca să scoată mai mulți bani ca să nu spună, decât ca să spună. Oricum nu le-a convenit, dar metoda pe care a ales-o îl ducea în mod sigur la întâlnirea cu capătul unei țevi de plumb. După părerea mea, Conried a aranjat treaba, pentru că nu îi convenea să existe un martor, care să îl incrimineze, nu vorbim aici de

ciubucurile oficiale. Pe de altă parte, ar fi fost mai convenabil pentru reputația clubului lui Conried ca, doctorul Austrian să își fi omorât nevasta, decât ca ea să se fi sinucis pe motiv că și-a pierdut toți banii la ruleta lui Conried. Poate nu cu mult mai convenabil, dar oricum, ar fi fost mai bine. Așa că nu îmi dau seama de ce să fi pus Conried un premiu pe capul lui Matson doar pentru că acesta spunea în stânga și dreapta că nevasta doctorului a fost asasinată. Mă gândesc că poate tipul mai spunea și alte chestii în afară de asta.

— Toate speculațiile astea, te-au dus spre vreo concluzie? m-a întrebat Kincaid, politicoș.

— Aiurea, sunt doar chestii la care mă gândesc noaptea, în timp ce îmi întind crema pe față. Povestește-mi despre tipul ăla, laborantul care a luat probele de sânge. Cine e?

Kincaid și-a mai aprins o țigară și s-a uitat la mașina care întorsese în capătul străzii. Aceasta își aprinsese din nou farurile și începuse să ruleze încet, înainte.

— Unul pe care îl cheamă Greb, a spus el. Are o cămăruță în blocul mediciniștilor și lucrează pentru doctori, când este nevoie.

— Neoficial?

— Neoficial, dar oricum, nu există personal calificat în zonă. În orașelul ăsta, până și agenții care acționează incognito trebuie să facă de serviciu o săptămână pe an ca procurori în procesele publice, așa că ce dracu'. Șefu' îi manipulează cum vrea el.

— De ce-ar face-o?

— Mă gândesc că poate primarul îi dă ordine, la sugestia vreunuia din jucătorii pentru care lucrează Vance Conried, sau poate chiar a lui. Poate lui Conried nu i-a convenit ca vreun boss de-al lui să afle că e amestecat într-o afacere cu morți ce ar putea afecta afacerile clubului, astfel încât acesta să fie eventual închis.

— Corect, am spus. Se pare că tipul ăla nu prea știe unde stă.

Mașina se mișca în continuare de-a lungul trotuarului, dar cu luminile stinse din nou.

— Și până mai sunt încă sănătos, a zis Dolly Kincaid, ar trebui să știi că asistenta de la biroul doctorului Austrian a fost nevasta lui Matson. O roșcată halitoare de bărbați, făcută numai din curbe.

— Și eu mă dau în vânt după ștrampii bine umpluți, i-am spus. Dar acum trebuie să ieși rapid pe ușa aia, să treci în spate și să stai culcat.

— Isuse...

— Fă ce ți-am spus. Acum!

Ușa din dreapta s-a deschis și omulețul s-a prelins afară ca un fum, apoi ușa s-a închis. Am auzit cum se deschide portiera din spate, am aruncat o privire scurtă și l-am văzut cum se chircește pe podeaua mașinii. M-am strecurat pe sub volan pe scaunul pe care stătuse el, am deschis din nou portiera dreaptă și am coborât pe trotuar.

Mașina cealaltă se apropiase destul de mult de a mea. Farurile i-au clipit din nou și m-am lăsat rapid în jos. Lumina a deviat cât să măture mașina mea, apoi s-a stins iarăși. Am putut să o văd mai bine: era un coupé mic și întunecat. Timp de un minut nu s-a întâmplat nimic, apoi ușa din stânga s-a deschis și un tip bondoc a coborât în stradă și a traversat-o spre mine. Mi-am scos arma de sub braț și mi-am înfipt-o sub curea, după care mi-am încheiat nasturul de sus al hainei. M-am ridicat, am ocolit mașina și i-am ieșit în întâmpinare.

Când m-a văzut, a încremenit. Mâinile îi atârnavu goale pe lângă corp și în gură avea o țigară.

— Poliția, mi-a spus. Mâna dreaptă i s-a mișcat încet spre buzunarul hainei. Frumoasă noapte, nu-i așa?

— Da, am spus. Cam cețoasă, dar mie îmi place ceața. Împrospătează aerul și...

— Unde-i tipul celălalt? mi-a tăiat-o el.

— Ce...?

— Pe mine nu mă prostesti, străine. Am văzut o țigară aprinsă în partea din dreapta a mașinii.

— Eu eram, i-am spus. N-am știut că-i împotriva legii să fumezi pe scaunul din dreapta al mașinii.

— Ooh, un maimuțoi deștept. Cine ești și ce-nvârți pe-aici?

Fața lui mare și unsuroasă sclișea în aerul cernut al nopții.

— Numele meu e O'Brien, am zis. Tocmai am picat din San Mateo, într-o călătorie de plăcere.

Mâna îi era aproape de buzunar.

— Ia să vedem permisul de conducere, mi-a zis.

S-a apropiat să îl ia, astfel că ne-am fi putut atinge dacă am fi întins amândoi brațele unul spre celălalt.

— Ia să vedem ce îți dă dreptul să-mi ceri permisul de conducere, am spus eu.

Mâna lui a făcut o mișcare bruscă. Am fost mai rapid și i-am îndreptat pistolul spre stomac. Mâna i-a înghețat și a încremenit ca într-un bloc de gheață. A zis cu voce groasă.

— Ai permis pentru chestia asta?

— Oricând. Ia să vedem insigna și după aia îl pun la loc. Să nu-mi spui că o ții în locul ăla pe care te așezi.

A mai stat un minut încremenit. Apoi a privit în lungul străzii, de parcă ar fi sperat să mai apară o mașină. În spatele meu, din mașină, se auzea o respirație ușoară, sibilantă. Nu aveam idee dacă bondocul o auzea și el. Propria lui respirație era atât de grea că ar fi putut să calce și o cămașă cu ea.

— Oh, la dracu', las-o baltă cu șmecheriile astea, a izbucnit el deodată cu furie. Știu că nu ești decât un prăpădit de detectiv de două parale din Los Angeles.

— Am mai săltat prețul între timp, am zis. Am urcat la treizeci de cenți.

— Du-te dracu'. N-avem chef să-ți bagi nasu' pe-aici, te-ai prins? De data asta doar îți spun.

S-a răsucit pe călcâie și a traversat strada până la coupéul lui. A ridicat un picior să intre în mașină, apoi gâtul lui gros s-a răsucit și fața i-a sclipit din nou spre mine.

— Pleacă dracu' de-aici, mi-a zis, înainte să te trezești într-un boschet.

— Salut, pisoiaș grasuț, i-am zis. Mă bucur că te-am surprins cu pantalonii pe vine.

S-a aruncat în mașină, a pornit-o cu o smucitură, a întors în scrâșnetul cauciucurilor și a dispărut în josul străzii ca o săgeată.

Am sărit și eu într-a mea și m-am luat după el. Eram doar la un bloc distanță în urma lui când a oprit la intersecția cu Arguello Boulevard. A luat-o la dreapta. Eu am făcut la stânga. Dolly Kincaid s-a ridicat și și-a pus bărbia pe partea de sus a banchetei din spatele meu.

— Știi cine era tipul? m-a întrebat el, respirând cu greu. Trigger Weems, mâna dreaptă a Șefului. Ar fi putut să te-mpuște.

— Da, și Fannie Brice ar fi putut să se nască cu un râț de porc, i-am răspuns eu. Cât pe-aci.

Am mai condus puțin și am oprit ca să îl las să vină în față.

— Unde ai mașina? l-am întrebat.

— Cum unde, la primărie, în parcare poliției.

— Ghinion, am zis. Va trebui să iei autobuzul până în Los Angeles. Ce dracu', doar trebuie să mai petreci și tu câte o seară la sora ta. Mai ales seara asta.

4. FEMEIA ROȘCATĂ

Drumul pe care conduceam era sinuos și întortocheat, pe la poalele dealurilor, printre luminile răzlețe spre nord-vest și dese înspre sud ca împunsăturile dintr-un goblen. Cele trei cheiuri păreau niște creioane de lumină așezate pe o bucată de catifea neagră. În canioane, era ceață și aerul avea un iz sălbatic, dar deasupra era senin.

Am ocolit o stație-service micuță, închisă noaptea și am pătruns într-un alt canion, mai larg, trecând pe lângă o împrejmuire care părea foarte scumpă și care închidea o proprietate invizibilă. Apoi, casele s-au risipit și mai mult de-a lungul dealurilor, iar mirosul mării a devenit și mai puternic. Am făcut la stânga pe după o casă cu un turnuleț rotund și alb și am trecut printre singurii stâlpi luminați pe o porțiune de câțiva kilometri, până în fața unei clădiri albe aflată aproape de autostrada de coastă. Lumina se strecura printre draperiile ferestrelor de-a lungul unei colonade arcuite din stucatură albă, făcând să clipească ușor mașinile parcate în diagonală de jur-împrejurul unei peluze ovale.

Ajunsesem la Club Conried. Nu aveam o idee prea clară asupra motivului pentru care venisem acolo, dar se părea că acesta era unul din locurile unde trebuia să vin. Doctorul Austrian încă se mai vântura prin diverse locuri neștiute ale orașului, făcând vizite la pacienți fără nume. Aflasem că obișnuia să își facă apariția în jur de unsprezece seara. Acum era zece și jumătate.

Am parcat mașina într-un loc liber și am pășit sub colonadă. Un negru de un metru-optzeci, îmbrăcat într-o uniformă de mareșal de operetă din America de Sud, a tras jumătate dintr-un grilaj metalic imens dinăuntru și mi-a spus:

— Cartea dumneavoastră, vă rog, domnu’.

I-am pus câteva bancnote de un dolar împăturite în palma lui liliachie. Degetele lui enorme de ebonită s-au închis deasupra banilor ca ghearele unei dragline într-o

grămadă de pietriș. Cealaltă mână mi-a cules o scamă de pe umărul stâng și mi-a înfipt o insignă de metal sub batista din buzunarul exterior de la haină.

— Șefu' ăl nou din peșteră-i un dur, mi-a șoptit el. Vă mulțumesc, domnu'.

— Vrei să zici fraier, am spus și am trecut pe lângă el.

Holul - ei îl numeau foaier - arăta ca un aranjament făcut de studiourile MGM pentru „Melodiile de pe Broadway” din 1980. În lumina artificială părea să fi costat un milion de dolari și era suficient de mare ca să adăpostească un teren de polo. Covorul nu era chiar atât de gros ca să îmi atingă gleznele. În spate era o scară îmbrăcată în crom, care arăta ca un pasaj de pe un vapor și care ducea spre sala de mese, iar în capul ei era un șef de sală italian cu figură de clean, cu un zâmbet artificial, o vipușcă de cinci centimetri la pantaloni și un teanc de meniuri aurite sub braț.

Mai era și o scară curbată, cu balustradă, ca șinele emailate în alb ale unei sănii. Aceasta ducea probabil la etajul al doilea, unde era sala de jocuri. Tavanul era plin de stelute care sclipeau. În spatele intrării în bar, care era întunecată și vag roșiatică, precum un coșmar abia uitat, era o oglindă rotundă, uriașă, în capătul unui intrând alb cu o perucă egipteană deasupra. În fața oglinzii, o doamnă în verde își aranja părul platinat. Rochia de seară îi era atât de decoltată la spate, încât i se vedea alunița de efect pe care și-o lipise pe mușchiul lombar, cam la doi centimetri de locul unde ar fi trebuit să îi vină elasticul chiloților, asta în cazul în care ar fi purtat așa ceva.

O fată din personal, îmbrăcată într-o pijama de culoarea piersicilor înfloriți, cu mici dragoni pe ea, a venit să îmi ia pălăria și a privit dezaprobator la hainele mele. Avea ochii tot atât de negri, lipsiți de expresie și strălucitori ca tocurile unor pantofi de seară din piele, făcuți în serie. I-am dat o monedă de un sfert de dolar și mi-am păstrat pălăria. O fată care vindea țigări și-a făcut

apariția în pasajul dinspre restaurant, cu o tăviță de mărimea unei cutii de bomboane de două kilograme. În păr avea pene și destulă îmbrăcăminte ca să o poată ascunde sub un timbru de trei cenți. Unul din picioarele ei lungi, goale și superbe era auriu iar celălalt argintiu. Avea expresia rece și disprețuitoare a unei dame care își aranjează întâlnirile amoroase cu așa de mult timp înainte, încât trebuie să se gândească de două ori până să accepte un rendez-vous cu un maharajah cu un coș plin de rubine sub braț.

M-am îndreptat spre lumina crepusculară a barului. Înăuntru se vorbea încet, dintr-un colț veneau acordurile unui pian și un tenor cânta „*Micul meu cow-boy*”, tot atât de confidențial ca un barman care îți amestecă un Mickey Finn. Încet-încet, lumina purpurie a devenit ceva prin care puteam și eu să văd. Barul era destul de plin, dar nu aglomerat. Un bărbat a izbucnit într-un hohot de râs destul de fals și pianistul și-a exprimat nemulțumirea ciocnind nervos cu unghia în lemnul pianului.

Am ochit o masă liberă, m-am dus la ea și m-am așezat cu spatele la perete. Vizibilitatea mi s-a mai îmbunătățit și deja puteam să îl văd pe cowboyul cântăreț. Avea părul roșu și atât de ondulat, că părea pus pe bigudiuri. Fata de la masa de lângă mine era și ea roșcată. Avea părul despărțit cu cărare pe mijloc și atât de strâns la spate de parcă l-ar fi urât. Avea niște ochi mari, închiși la culoare și flămânzi, trăsături vulturești și nu era fardată, exceptând gura care îi sclipea ca o reclamă de neon. Deux-pièces-ul ei de stradă avea reverele ridicate și umerii foarte largi. Pe sub haină purta un flanel strâns pe gât, oranj, și la pălăriuța gen Robin Hood pe care o purta pe cap avea o pană neagră, cu oranj. Mi-a zâmbit și i-am văzut dinții subțiri și ascuțiți ca o seară de Crăciun pentru un cerșetor. Nu am răspuns zâmbetului.

Și-a golit paharul și a bătut cu el în masă. Un chelner cu o hăinuță deschisă a apărut din neant și a venit lângă

noi.

— Scotch cu sifon, a ordonat femeia.

Avea o voce tare stridentă și un accent de bețivă.

Chelnerul s-a uitat la ea, apoi și-a mișcat ușor obrazul și s-a uitat și la mine.

— Bacardi cu grenadină, am spus eu.

Chelnerul a dispărut și fata a spus:

— O să-ți facă rău, băiete.

Nu m-am uitat la ea.

— Deci n-ai chef de joacă, a spus ea, leneșă.

Mi-am aprins o țigară și am suflat fumul în aerul purpuriu.

— N-ai decât să te duci să te-mpuști, a zis fata. Aș putea agăța zeci de gorile ca tine în orice bloc de pe Hollywood Boulevard. Hollywood Boulevard, rahat. O grămadă de șmecheri fără muncă și blonde cu figuri de peștoaice, care se chinuie să-și înfrângă mahmureala.

— Cine a zis ceva de Hollywood Boulevard?

— Tu ai zis. Cine altul decât un tip de pe Hollywood Boulevard n-ar răspunde unei fete care-l insultă în mod civilizat?

— Încă nu m-ai insultat, am spus.

— Caracterul meu e de vină, frumosule.

Chelnerul s-a întors cu băuturile. M-a servit pe mine primul. Fata a zis tare:

— Am senzația că nu ești obișnuit să servești doamnele.

Chelnerul i-a dat paharul de scotch cu sifon.

— Vă cer scuze, doamnă, i-a spus el cu voce de gheață.

— Bineînțeles. Mai treci pe-aici din când în când și poate o să-ți fac și manichiura, dacă o să găsesc vreo sapă pe undeva. Prietenul meu o să-ți plătească pentru asta.

Chelnerul s-a uitat la mine. I-am oferit o bancnotă și

o ridicare din umărul drept. A scos niște mărunțiș, și-a oprit bacșișul și a dispărut printre mese.

Fata și-a luat paharul și a venit la masa mea. Și-a pus coatele pe masă și și-a luat obrajii în palme.

— Măi, măi, un cheltuitor, a spus ea. Nu credeam că se mai fabrică din ăștia. Cum mă găsești?

— Mă mai gândesc, am zis. Vorbește mai încet, dacă nu vrei să te dea ăștia afară.

— M-aș mira. Doar dacă sparg vreo oglindă. Plus că eu și bossul lor ne avem uite-așa, Și-a agățat cele două degete arătătoare îndoite. Ei, asta în caz că aș da de el. A râs fals și a sorbit puțin din pahar. Te-am mai văzut pe-aici?

— Se prea poate.

— Tu pe unde m-ai mai văzut?

— În mii de locuri.

— Da. Chiar așa. În ziua de azi, o fată nu își mai poate păstra individualitatea.

— Dar nici nu poate să și-o recupereze dintr-o sticlă, i-am spus.

— Vorbești prostii. Ți-aș putea da o mulțime de nume ale unor tipi importanți care se duc la culcare cu câte o sticlă în fiecare mână. Și care au nevoie de o injecție în braț ca să nu se trezească urlând.

— Da? am zis. Escroci de cinema, nu?

— Da. Eu lucrez pentru un tip care îi înțeapă în braț: zece dolari înțepătura. Câte-odată două'șcinci, sau chiar cincizeci.

— Pare o afacere bună, am zis.

— E bună, atâta timp cât ține. Crezi că o să mai țină?

— Oricând poți să te muți în Palm Springs dacă te zboară ăștia de aici.

— Cine să zboare, pe cine? Și de unde?

— N-am idee, am zis. Despre ce vorbeam?

Era roșcată. Nu era frumoasă, dar avea curbe. Și lucra pentru cineva care făcea tot felul de injecții în braț. Mi-am lins buzele.

Un bărbat masiv și brunet a apărut în ușa barului și a rămas acolo, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu lumina. Apoi a început să studieze locul fără grabă. Privirea i s-a plimbat până la masa unde eram noi. Și-a împins pieptul înainte și a pornit spre noi.

— Oho, a zis fata, gorila localului. Te descurci?

Nu i-am răspuns. Și-a plesnit obrajii palizi cu o mână palidă care părea puternică și mi-a aruncat o ocheadă. Pentru ea venise tipul în bar, dar acum se uita la mine. Avea părul întins, închis și lucios deasupra ochilor cenușii și a sprâncenelor care păreau trase cu creionul, o gură frumoasă de actor și un nas care îi fusese spart, dar refăcut destul de bine. A vorbit aproape fără să își miște buzele:

— Nu te-am mai văzut pe aici în ultima vreme, sau mă înșală memoria?

— N-am idee, am spus. Ce încerci să-ți aduci aminte?

— Numele tău, doctore.

— Renunță, am zis. Nu ne-am cunoscut niciodată. Am scos insigna de pe buzunarul hainei și am pus-o pe masă. Ți-am dat biletul de intrare de la tamburul major de la ușă. Mi-am scos o carte de vizită din portofel și am pus-o lângă insignă. Aici ai numele meu, vârsta, greutatea, înălțimea, cicatrici, dacă sunt și numărul condamnărilor. Am venit să îl văd pe Conried.

A ignorat insigna și a citit cartea de vizită de două ori, a întors-o și s-a uitat pe spatele ei, a întors-o din nou pe față, și-a lăsat o mână pe spătarul scaunului și mi-a acordat un zâmbet prăfuit. Nu s-a uitat la fată nici atunci și nici altă dată. A frecat suprafața mesei cu muchia cărții de vizită, producând un scârțâit ca de șoricel. Fata și-a ridicat privirile în tavan. Părea pe punctul de a țipa.

Bărbatul mi-a spus cu voce uscată:

— Deci ești unul din ăia. Îmi pare foarte rău. Domnul Conried a trebuit să plece în nord într-o călătorie de afaceri. A luat un avion ceva mai devreme.

Fata a spus:

— Înseamnă că era sosia lui aia pe care-am văzut-o eu după-amiază, pe Sunset and Vine, într-o limuzină Cord gri.

Nu s-a uitat la ea. A zâmbit ușor.

— Domnul Conried nu are o limuzină Cord gri.

— Nu te lăsa prostit de el, a zis fata. Pariez că e sus în clipa asta, „aranjând” vreo ruletă.

Bărbatul brunet nu s-a uitat la ea nici de data asta. Stilul în care nu se uita la ea era mai categoric decât o palmă. Am văzut-o pălind ușor; a rămas palidă. Am spus:

— Aici nu e, dincolo nu e. Mulțumesc pentru că m-ai ascultat. Rămâne pentru altă dată.

— Bineînțeles. Dar nu ne trebuie priviri particulare pe aici. Regret mult.

— Mai spune o dată „Regret mult” și o să țiip. Hai, ajută-mă, a spus roșcata.

Bărbatul brunet mi-a pus cartea de vizită în buzunarul exterior de la piept al hainei de seară, cu niște gesturi normale. Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

— Știi cum e treaba, a spus el. Așa că...

Fata a scos un fel de cotcodăcit și i-a aruncat băutura în față.

Brunetul s-a retras brusc doi pași și a scos o batistă albă din buzunar. Și-a tamponat ușor fața și și-a scuturat capul. Când și-a lăsat batista jos, pe pieptul cămășii avea o pată mare și udă, iar gulerul îi era o ruină.

— Regret mult, a spus fata. Am avut senzația că ești o scuipătoare.

Brunetul și-a lăsat mâna în jos și marginea de jos a

dinților i-a sclipit.

— Scoate-o de aici, a mârâit el. Scoate-o de aici, repede.

S-a întors și s-a îndepărtat repede printre mese, ținându-și batista în dreptul gurii. Doi chelneri cu haine de serviciu s-au apropiat de masa noastră și au rămas acolo, privindu-ne nemișcați. Toată lumea din local era cu ochii pe noi.

— Prima repriză, a spus fata. Spectacol lejer. Amândoi boxerii au fost prudenți.

— Nu cred că mi-ar place să fiu cu tine și să am ghinionul să nu-ți fiu pe plac.

Capul i-a tresărit. În lumina stranie, purpurie, fața ei palidă părea că sare spre mine. Chiar și buzele ei rujate păreau acum uscate. Și-a dus mâna la gură, înțepenită, ca o gheară. A tușit uscat, ca un tuberculos și s-a întins după paharul meu. A sorbit bacardiul cu grenadină cu înghițituri mari, lacomă. Apoi a început să tremure. S-a întins să își ia poșeta de pe masă și a dat-o jos. Poșeta s-a deschis și din ea au ieșit niște lucruri. O tabacheră din metal s-a rostogolit până sub scaunul meu. A trebuit să mă ridic, să dau scaunul la o parte pentru a o lua. Unul din chelneri era în spatele meu.

— Pot să vă ajut? m-a întrebat el, suav.

Eram încă aplecat când paharul din care băuse fata a căzut pe masă și s-a rostogolit, spărgându-se apoi pe podea chiar lângă mâna mea. Am ridicat tabachera, m-am uitat la ea întâmplător și am văzut că avea capacul decorat cu fotografia unui bărbat brunet și osos. Am pus-o la loc în poșetă și am apucat fata de braț, în timp ce chelnerul care îmi vorbise s-a strecurat pe lângă mine și a apucat-o de celălalt braț. Fata ne-a privit cu niște ochi de orb, în timp ce își mișca capul într-o parte și alta, ca atunci când ai gâtul înțepenit.

— Mami e pe picior de plecare, a croncănit ea, și am

început să traversăm barul cu ea.

Își ducea înainte picioarele într-un mod aiurit și își muta greutatea dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să ne enerveze cu tot dinadinsul. Chelnerul înjura încet, ca pentru el, într-o șoaptă monotonă. Am ieșit din lumina purpurie în foaierul strălucitor.

— Toaleta pentru dame, a mârâit chelnerul, arătând spre o ușă care arăta ca intrarea laterală din Taj Mahal. Înăuntru e o colorată de categoria grea care poate să facă orice.

— Rahat, toaletă pentru dame, a zis fata pe un ton răstit. Și ia laba de pe mâna mea, stewardezule. Mi-ajunge brațul prietenului meu.

— Nu este prietenul dumneavoastră, doamnă. Nici măcar nu, vă cunoaște.

— Cară-te, golane. Ori ești prea politicos, ori nu ești deloc. Cară-te până nu-mi uit educația și te bubui.

— O.K., am spus eu. O s-o scot eu la aer. A venit singură?

— Nu văd nici un motiv pentru care să n-o faceți, a spus el și s-a îndepărtat.

Șeful chelnerilor a parcurs jumătate de drum pe puntea lui de corabie și s-a oprit uitându-se la noi, cu o privire amenințătoare, iar fata de la garderobă ne-a privit la fel de plictisită ca un arbitru la un meci de deschidere de patru reprize.

Mi-am scos noua prietenă în aerul rece și cețos, am dus-o pe sub colonadă și i-am simțit corpul lipindu-se de al meu și revenindu-și destul de rapid.

— Ești un băiat drăguț, mi-a spus ea încet. Cred că mi-am jucat rolul la fel de aiurea ca o cusătură cu ață albă. Ești un băiat drăguț, domnule. Nu credeam că o să scap cu viață de acolo.

— De ce?

— Îmi făcusem o idee greșita despre cum să scot

niște bani. Dar mai bine s-o las baltă. S-o las lângă celelalte idei tâmpite care mi-au trecut prin cap toată viața. Pot să vin cu tine? Aici am ajuns cu un taxi.

— Bineînțeles. Pot să știu cum te cheamă?

— Helen Matson, a zis ea.

Acum nu mai aveam nici un dubiu. Ghicisem însă de mult.

Încă se mai sprijinea de mine când am coborât aleea pavată spre parcare. Când am ajuns lângă mașina mea, i-am descuiat portiera și am ținut-o până ce s-a urcat. S-a lăsat pe spate pe banchetă și și-a sprijinit capul pe spătar.

Am trântit portiera, apoi am deschis-o din nou.

— Vrei să îmi spui ceva? Cine-i tipul cu poza de pe tabacheră? Am senzația că l-am mai văzut undeva.

Și-a deschis ochii.

— O poveste veche, a spus ea, care s-a terminat. El...

Și-a holbat ochii și gura i s-a deschis larg, în timp ce am auzit un foșnet și ceva tare mi s-a infipt în spate. O voce mi-a șoptit:

— Nici o mișcare, amice. Jaf înarmat.

Apoi un tun naval mi s-a descărcat în ureche și capul meu a devenit un joc de artificii explodând în înaltul cerului, apoi împrăștiindu-se și căzând încet și stinse. Apoi, întunericul și valurile. Bezna m-a înghițit.

5. VECINUL MEU MORT

Miroseam a gin. Nu în mod normal, ca după două sau trei pahare, ci de parcă Oceanul Pacific era făcut din gin pur, iar eu înotasem în el cu hainele pe mine. Aveam gin în păr, în sprâncene, pe față, pe gât și pe cămașă. Haina îmi fusese dată jos și eu zăceam întins pe mocheta cuiva și mă uitam la o fotografie înrămată de pe o policioară din plastic. Rama era dintr-un fel de lemn pictat, iar fotografia se vroia artistică, cu lumina venind de sus, pe o față lungă,

slabă și nefericită. Dar, cu toată iluminăția, fața arăta tot așa: lungă, slabă și nefericită, sub un păr lipit și decolorat, care părea pictat pe craniul uscat. Se vedea ceva scris într-un colț al fotografiei, sub sticlă, dar nu am putut să citesc ce scria acolo.

Am dat să mă ridic ținându-mi capul cu mâna, și am simțit un val de durere în talpă. Am gemut, dar am transformat geamătul într-o mormăială, din pură mândrie profesională, apoi m-am răsucit ușor și cu grijă pe o parte și am privit piciorul unui pat de perete, dublu. Celălalt pat era ridicat în perete și avea pictat pe lemnul lăcuit, un desen cu flori. Când m-am rostogolit, o sticlă de gin a căzut de pe pieptul meu și a lovit podeaua. Era goală. Nu-mi venea să cred că putuse să fie atâta gin doar într-o singură sticlă. Mi-am adunat genunchii sub mine și am stat un timp în patru labe, gâfâind ca un câine care nu își poate termina mâncarea, dar care totuși nu vrea să o las acolo. Mi-am răsucit puțin capul și m-a durut. Am mai încercat o dată, dar durerea nu mă lăsase, așa că m-am ridicat în picioare și am constatat că sunt fără pantofi.

Apartamentul părea destul de drăguț, nici prea scump dar nici prea ieftin, mobila obișnuită, obișnuita veioză-tobă mocheta durabilă, obișnuită. Pe pat, pe cel care era lăsat, zăcea o fată îmbrăcată doar cu niște ciorapi lungi de mătase, de culoarea pielii. Pe corp avea niște zgârieturi adânci care sângeraseră și în jurul mijlocului avea un prosop gros și mare de baie, făcut sul. Ochii îi erau deschiși. Părul ei roșu, care înainte era despărțit cu cărare pe mijloc și tras pe spate de parcă l-ar fi urât, era tot așa. Atâta doar că acum nu îl mai ura.

Era moartă.

În dreptul sânelui stâng avea o porțiune arsă, cam de mărimea palmei mâinii unui bărbat și în mijlocul ei, un degetar de sânge lucios. Sângele îi cursese de acolo într-o dâră care acum era uscată.

Pe o canapea am văzut mai multe haine, cele mai

multe fiind ale ei, dar era și haina mea. Pe podea erau pantofi, ai ei și ai mei. M-am dus până acolo în vârful picioarelor, ca atunci când pășești pe o pojghiță subțire de gheață, mi-am luat haina și am căutat prin buzunare. Nu părea să lipsească nimic. Aveam hamul cu tocul pistolului pe mine, dar bineînțeles că era gol. Mi-am pus haina și pantofii, m-am dus lângă pat și am ridicat prosopul greu de baie. Un pistol greu a lunecat din el. Era pistolul meu. L-am șters de puțin sânge de pe țevă, l-am mirosit inutil și l-am vârât în tăcere în toc.

Pe coridorul din afara apartamentului s-au auzit pași grei apropiindu-se de ușă, după care s-au oprit. Am auzit un murmur de voci, apoi cineva a ciocănit în ușă, o bătaie rapidă, tare și nervoasă. Am privit ușa și m-am întrebat cât timp le va lua până să încerce clanța și dacă era descuiată, astfel încât să poată să intre, sau, dacă avea siguranța pusă, cât timp le va lua până să meargă să îl aducă pe administrator cu o dublură, asta în cazul în care nu cumva era deja printre ei. Încă mă mai gândeam când au încercat clanța. Era încuiată.

Foarte drăguț. Era cât pe-acți să izbucnesc într-un hohot de râs.

Am făcut câțiva pași spre cealaltă ușă și am aruncat o privire în baie. Jos erau aruncate două prosoape de baie și încă unul era împachetat frumos pe marginea căzii, iar deasupra acesteia era o fereastră de sticlă sablată. Am închis încet ușa de la baie, m-am ridicat pe marginea căzii și am împins în sus geamul. Mi-am scos capul pe fereastră și am privit în jos, de la înălțimea etajului șase, o stradă întunecată, mărginită de copaci. Ca să văd strada, a trebuit să mă uit printr-o deschizătură dintre doi pereți, nu mai mare decât o rază de lumină. Ferestrele erau dispuse în perechi, amândouă pe același perete, vizavi de deschizătură. M-am mai împins puțin în afară și mi-am zis că dacă încerc, poate reușesc să ajung la cealaltă fereastră. Mă întrebam dacă e deschisă, dacă îmi folosea la

ceva și dacă am suficient timp până ce vor reuși să deschidă ușa.

În spatele meu, dincolo de ușa închisă a băii, bățile se întetiseră și se auzeau, tot mai tare. Am auzit și o voce care urla: „*Deschide sau spargem ușa!*”

Asta nu însemna nimic. Făcea parte din rutina polițienească. N-o să spargă ușa, pentru că undeva există o cheie și, ca să spargi o ușă ca aceea fără o secure de pompieri însemna muncă multă și dureri de picioare.

Am lăsat partea de jos a ferestrei și am deschis-o pe cea de sus, apoi am luat un prosop de pe suport. Am deschis din nou ușa băii și privirea mi s-a ațintit direct către fata din fotografia înrămată de pe policioară. Trebuia să citesc inscripția de pe ea înainte să plec. M-am dus la ea și am luat-o, în timp ce bățile se auzeau tot mai tare. Scria așa: „*Cu toată dragostea, Leland*”.

Numai pentru chestia asta și doctorul Austrian pica de fraier. Am luat fotografia cu mine, am mers din nou în baie și am închis ușa. Am vârât fotografia între prosoapele murdare dintr-un compartiment al dulapului din baie. Dacă erau niște copoi adevărați, nu le-ar fi luat prea mult timp ca să dea de ea. Dar dacă ne aflam în Bay City, probabil că n-or s-o găsească niciodată. Nu aveam nici un motiv să cred că mă aflam în Bay City, doar că Helen Matson locuia probabil acolo și că aerul care intra pe geamul deschis părea a fi aer de plajă.

M-am strecurat pe fereastra deschisă afară, cu prosopul într-o mână și m-am întins spre cealaltă fereastră, ținându-mă cu cealaltă mână de cerceveaua celei pe care o părăseam. Ajungeam exact cât să ridic jumătatea de jos, dacă nu era încuiată. Era. Mi-am balansat piciorul și am lovit geamul chiar lângă încuietoare. Am făcut un zgomot care probabil s-a auzit la un kilometru. Bățile în ușă se auzeau într-un ritm constant.

Mi-am înfășurat mâna în prosop și am introdus-o prin spărtură până ce am nimerit închizătoarea geamurilor și

am deblocat-o. Apoi m-am răsucit înapoi și am ridicat pe dinafară geamul prin care tocmai ieșisem. Mai rămâneau amprente. Nu cred că aș fi reușit să conving pe cineva că nu fusesem în apartamentul lui Helen Matson. Tot ce îmi trebuia mie era șansa de a dovedi cum ajunsesem acolo.

Am privit în jos, în stradă. Un bărbat se urca într-o mașină. Nici măcar nu s-a uitat în sus, spre mine. În apartamentul în care pătrundeam prin efracție nu se vedea nici o lumină. Am tras în jos geamul și l-am încălecat. Cada era plină cu cioburi de sticlă spartă. Am coborât pe podea, am strâns cioburile din cadă și le-am învelit în prosop, apoi le-am ascuns după dulăpior. Am folosit alt prosop să șterg urmele de pe pervaz și de pe marginea căzii, apoi mi-am scos pistolul și am deschis ușa camerei de baie.

Era un apartament mult mai spațios. Camera la care mă uitam avea amândouă paturile lăsate și acoperite cu o cuvertură roz. Erau frumos aranjate și goale. Dincolo de dormitor era un living. Toate ferestrele erau închise și locul avea un aer închis și prăfuit. Am aprins lustra din tavan, apoi am tras o dungă cu degetul pe brațul unui fotoliu și am privit praful care se adunase pe el. În cameră mai era un fotoliu cu un aparat de radio încastrat, o poliță mare cu cărți care arăta ca o targă, o servanță înaltă cu un sifon pe ea, un decantor pentru băuturi și câteva pahare puse cu gura în jos. Am mirosit băutura care era scotch și am luat o gură. Capul m-a durut ceva mai tare, dar mi-a prins bine.

Am lăsat lumina aprinsă și m-am întors în dormitor să mă uit prin dulapuri și sertare. În dulap erau haine bărbătești de comandă și numele scris de croitor pe un bon era George Talbot. Hainele lui George păreau cam mici pentru mine. Am încercat noptiera și am găsit o pijama care părea să mi se potrivească. În dulap mai era și un halat de baie și niște papuci. M-am dezbrăcat la piele.

Când am ieșit de sub duș nu mai miroseam decât foarte vag a gin. De dincolo nu se mai auzau zgomote,

deci erau deja în apartamentul doamnei Helen Matson, ocupați să deseneze cu creta și să măsoare distanțe cu sfoara. Mi-am pus pijamaua domnului George Talbot, halatul de baie și papucii, m-am dat pe păr cu puțină briantină de-a domnului Talbot, i-am folosit și pieptenul. M-am rugat ca domnul și doamna Talbot să se simtă bine acolo unde se aflau și să nu fie nevoiți să se întoarcă acasă prea curând.

M-am întors în living, am mai băut puțin scotch Talbot și mi-am aprins o țigară Talbot. Apoi am descuiat ușa de la intrare. Am auzit o tuse pe coridor. Am deschis ușa, m-am sprijinit în pragul ei și m-am uitat pe coridor. Un bărbat în uniformă se sprijinea de perete, vizavi. Era blond, micuț, cu ochii foarte mobili. Pantalonii lui albaștri aveau o dungă ca o lamă de cuțit și el părea hotărât, curat, competent și curios.

Am tușit și am întrebat:

— Ce se întâmplă, domnule ofițer?

S-a uitat la mine cu niște ochi maro-roșcați cu marginile gălbui, o culoare rar întâlnită la cei cu părul blond.

— Mici necazuri la apartamentul de lângă. N-ați auzit nimic?

Vocea îi era ușor sarcastică.

— Ce, tocătura de zarzavaturi? Ha, ha. Asta-i ceva obișnuit. Erau beți?

Polițistul a revenit la starea lui prudentă, obișnuită. A strigat către capătul holului:

— Hei, Al!

Un bărbat a apărut dintr-o ușă deschisă. Avea cam un metru-optzeci și cântărea cel puțin o sută de kilograme, avea părul brunet și ochi negri și inexpressivi. Era Al De Spain, pe care îl întâlnisem mai devreme la Departamentul de poliție din Bay City.

A venit spre noi pe hol, fără să se grăbească.

Polițistul în uniformă a spus:

— Dânsul locuiește în apartamentul învecinat.

De Spain s-a apropiat de mine și m-a privit în ochi. Ai lui nu exprimau nimic în plus față de niște plăcuțe de tablă neagră. A vorbit încet:

— Numele?

— George Talbot, am spus.

A fost un fel de chițăit.

— Ai auzit ceva zgomote? Vreau să zic, înainte de a veni noi.

— A, o ceartă, cred. Cam pe la miezul nopții. Dar nu e ceva nou acolo. Am arătat cu degetul spre apartamentul fetei moarte.

— Chiar așa? Te știai cu dama?

— Noo. Nu cred că mi-ar fi făcut plăcere s-o cunosc.

Mi-a înfipt o mână mare în piept și m-a împins prin ușa deschisă în apartament. Și-a ținut mâna pe pieptul meu, în timp ce ochii i-au coborât spre buzunarele mele de la halatul de baie, apoi m-a privit din nou. Când făcusem deja opt pași în interiorul apartamentului, a spus peste umăr:

— Hai înăuntru și închide ușa, Shorty.

Shorty a intrat și a închis ușa, cu ochii lui mici și strălucitori.

— Hai că-i tare poanta, a spus De Spain, indiferent. Scoate-ți pistolul, Shorty.

Shorty și-a plesnit tocul de la centură și a scos un pistol de poliție cu iuțeala fulgerului. Și-a lins buzele.

— Măi, să fie, a șoptit el. Măi, măi. A deschis buzunarul în care ținea cătușele și a scos o pereche. Cum ți-ai dat seama, Al?

— De ce să-mi dau seama?

De Spain își ținea privirea ațintită asupra mea. Mi-a zis blând:

— Ce vroiai să faci? Să cobori să-ți iei un ziar?

— Sigur că da, a spus Shorty. E clar că el e ucigașul. A trecut prin ferestrele de la baie și și-a pus pe el Țoalele tipului care stă aici. Gagii-s plecați. Uite ce de praf. Și aerul e stătut.

De Spain a zis calm:

— Shorty e un polițist care lucrează în mod științific. Nu trebuie să-l lași să-și pună mintea cu tine. Deși, s-ar putea să i se-nfunde într-o bună zi.

— Dacă-i așa tare, cum de mai e în uniformă? am zis eu.

Shorty a roșit. De Spain i-a spus:

— Caută-i Țoalele, Shorty. Și pistolul. Fă-o repede. Asta e avansarea noastră, dacă ne mișcăm repede.

— Nu ți s-a dat ție cazul ăsta, totuși, a spus Shorty.

— Am ceva de pierdut?

— Tu nu, dar eu pot să pierd uniforma asta.

— Trebuie să riști, băiete. Viermele ăla de Reed, din apartamentul de lângă, n-ar putea găsi nici măcar un fluture într-o cutie de pantofi.

Shorty a dispărut în dormitor. De Spain și cu mine am rămas nemișcați, doar că își luase mâna de pe pieptul meu și o lăsase să-i atârne pe lângă corp.

— Nu trebuie să-mi povestești, a mormăit el. Lasă-mă să ghicesc.

L-am auzit pe Shorty învârtindu-se prin apartament, închizând și deschizând uși. Apoi am auzit un chiot ca acela pe care îl scoate un terier când miroase o gaură de șobolan. Shorty a apărut în cameră cu pistolul meu într-o mână și cu portofelul în cealaltă. Ținea pistolul de țeavă, cu o batistă.

— S-a tras cu arma asta, a spus el, victorios. Și nu îl cheamă Talbot pe tipul ăsta.

De Spain nu și-a întors capul. Pe fața lui nu se vedea nimic. Mi-a zâmbit subțire și numai colțurile gurii lui mari

și brațele s-au mișcat puțin.

— Nu mai spune, a zis el. Nu mai spune. M-a împins de lângă el cu o mână tare ca o bară de oțel. Îmbracă-te, scumpeteo și încearcă să nu te strângi prea tare cu cravata. Suntem așteptați într-un loc.

6. ÎMI RECAPĂT PISTOLUL

Am ieșit din apartament și am pornit de-a lungul holului. Prin ușa deschisă a apartamentului doamnei Helen Matson răzbătea o dâră de lumină. Doi bărbați stăteau în ușă, lângă un coș și fumau. Din camera femeii moarte răzbăteau glasurile unor bărbați.

În capătul coridorului am cotit la dreapta și am coborât pe scări, etaj după etaj, până ce am ieșit în holul de la intrare. O jumătate de duzină de oameni erau adunați acolo și căscau gura: trei femei în halate de casă, un bărbat chel cu cearcăne verzui sub ochi, care semăna cu un funcționar public și încă doi, retrași în umbră. Un alt agent în uniformă se plimba în sus și în jos chiar în fața ușilor, fluierând încetșor. Am trecut pe lângă el. Nu l-am interesat câtuși de puțin. Afară mai era un grup de oameni, care stăteau de vorbă.

— Iată o noapte mare pentru micul nostru oraș, a spus De Spain.

Am mers până la o limuzină neagră care nu avea însemnele poliției pe ea. De Spain s-a așezat la volan și mi-a spus să trec lângă el. Shorty a intrat în spate. Își băgase de mult pistolul înapoi în toc, dar nu îi apăsase piedica și își ținea mâna foarte aproape de el.

De Spain a demarat brusc, aruncându-mă în perna banchetei. Am luat prima curbă pe două roți și ne-am îndreptat spre est. O mașină mare și neagră, cu două girofaruri roșii pe capotă, era doar la o jumătate de bloc de

noi, apropiindu-se în viteză, când am luat curba.

De Spain a scuipat prin geamul deschis și a zis disprețuitor:

— Țsta-i Șefu'. Tipul o să întârzie și la propria-i înmormântare. Mamă, da', de data asta chiar i-am luat pielea de pe nas.

Shorty a spus dezgustat de pe bancheta din spate:

— Mda, pentru o lună de retrogradare.

— Păstrează rahaturile astea pentru tine, i-a zis De Spain, dacă mai vrei să te întorci la Omucideri.

— Prefer să am o uniformă și ce să mănânc, a spus Shorty.

— Termină cu tâmpeniile, i-a zis De Spain.

De Spain a forțat mașina la maxim pe o distanță de vreo zece blocuri, apoi a încetinit puțin. Shorty a spus:

— Țsta nu e drumul spre Departament.

A încetinit și mai mult, a descris o curbă și a întors spre stânga, pe o stradă întunecată și liniștită, o stradă rezidențială, mărginită de conifere, cu case mici și asemănătoare, cu peluze mici și asemănătoare în față. A oprit mașina ușor lângă trotuar și a tăiat contactul. Și-a pus brațul drept pe spătarul scaunului pe care stăteam eu și s-a întors spre micul om în uniformă, dotat cu privire „ageră”.

— Crezi că tipul ăsta a omorât-o, Shorty?

— Pistolul lui a făcut-o.

Shorty a mormăit, l-am auzit mișcându-se în spate, apoi un clic metalic și un fascicul orbitor mi-a luminat ceafa. I-am auzit respirația aproape. A ridicat mâna și m-a apăsat pe locul care mă durea la ceafă. Am scos un strigăt. Lanterna s-a stins și întunericul străzii ne-a învăluit din nou.

— Cred că a picat de fraier, a spus Shorty.

De Spain i-a spus pe un ton indiferent:

— La fel ca și fata. Nu chiar așa de băcător la ochi, dar așa a fost. A fost prostituată să își scoată hainele de pe ea înainte de-a fi împușcată și zgâriată, în așa fel încât zgârieturile să arate ca știi tu ce. Apoi a fost împușcată prin prosopul ăla, cu pistolul învelit în el. Nimeni n-a auzit împușcătura. Cine a raportat-o, Shorty?

— De unde dracu' vrei să știi eu? Un tip a telefonat cu două sau trei minute înainte să apară tu la Primărie, în timp ce Reed umbla după fotograf. Un tip cu o voce groasă, așa a zis centralistul.

— O.K. Dacă ai fi făcut-o tu, Shorty, cum ai fi plecat de acolo?

— Normal. Aș fi ieșit de acolo normal, a spus Shorty. De ce nu? Hei, a strigat el la mine, de ce nu ai plecat de acolo?

— Am și eu micile mele secrete, am spus eu.

De Spain i-a zis calm:

— Deci, nu te-ai fi cățărat pe un zid exterior la etajul șase, nu, Shorty? N-ai fi spart apartamentul vecin, ca după aceea să pretinzi că ești tipul care stă acolo, nu-i așa? Și n-ai fi anunțat poliția să se ducă urgent acolo să îl prindă pe asasin, nu-i așa?

— La dracu', a spus Shorty. Să fi sunat tipul ăsta?

— Nu, n-aș fi făcut nici una din chestiile astea.

— Nici asasinul nu le-a făcut, a spus De Spain, cu excepția ultimei. El a dat telefon.

— Maniacii ăștia sexuali fac chestii ciudate, a zis Shorty. Poate că tipul ăsta era doar un ajutor, iar celălalt a vrut să îl bage la apă, i-a tras una în cap și l-a lăsat de fraier.

De Spain a hohotit răutăcios.

— Salut, maniac sexual ce ești, mi-a zis și m-a împuns în coaste cu un deget ca o țevă de pistol. Uită-te cum stăm ca fraierii, poate dând cu piciorul la slujbe – cel puțin unul din noi are o slujbă – și chinându-ne să ne imaginăm

cum s-a întâmplat, în timp ce tipul ăsta care are toate răspunsurile stă ca mutul și nu ne spune nimic. Nici măcar nu știm cine-i dama.

— O roșcată pe care-am lipit-o în bar la Club Conried, am spus. Nu, ea m-a lipit pe mine.

— Vre-un nume, ceva?

— Nu. Era cam terminată. Am ajutat-o să iasă la aer și ea m-a rugat s-o conduc de acolo și când o instalam în mașină, cineva m-a pocnit pe la spate. Când mi-am revenit, eram în apartamentul ei și fata era moartă.

— Ce făceai în barul de la Club Conried? m-a întrebat De Spain.

— Vroiam să mă tund, am spus. Ce poți să faci într-un bar? Roșcata era amețită și părea speriată de ceva și i-a aruncat bossului un pahar cu băutură în față. Mi s-a făcut milă de ea.

— Să știi că și mie mi-e milă de roșcate, a spus De Spain. Tipul ăla care te-a pocnit trebuie să fi fost cât un elefant, dacă te-a cărat până în apartamentul ei.

— Pe tine nu te-a pocnit nimeni? l-am întrebat eu.

— Nu, a zis el. Da' pe tine, Shorty?

Shorty a spus că nici el, dar fără să îi facă plăcere să o spună.

— Bine, am spus. E ca și cum te-ai îmbăta groaznic. S-ar putea să îmi fi revenit în mașină, dar tipul avea un pistol și m-a ținut liniștit. Probabil m-a urcat în apartament cu fata. Poate că fata îl cunoștea. Când am ajuns acolo, m-o fi pocnit iarăși și eu nu îmi aduc aminte de nimic între cele două lovituri.

— Am mai auzit de chestii din astea, a spus De Spain. Dar nu le-am crezut niciodată.

— Ei bine, e adevărat, am spus. Trebuie să fie adevărat. Pentru simplu motiv că eu nu îmi amintesc nimic, iar tipul nu putea să mă fi cărat până acolo fără ajutor.

— Eu aș fi putut, a spus De Spain. Am cărat și tipi

mai grei decât tine.

— E-n regulă, am zis eu. Deci m-a cărat până sus. Și acum, ce facem?

— Nu-nțeleg de ce a trebuit să intre tipul în belea? a zis Shorty.

— A picat doar de fraier, a spus De Spain. Asta nu-i o belea așa mare. Pasează-mi arma și portofelul.

Shorty a ezitat, dar i le-a dat până la urmă. De Spain a mirosit pistolul, apoi i-a dat drumul nepăsător în buzunarul de la haină. A deschis portofelul și s-a uitat la el în lumina de la bord, apoi l-a închis și l-a pus deoparte. A pornit mașina și a întors în mijlocul străzii, apoi am pornit înapoi spre Arguello Boulevard, am intrat pe el dinspre est și a oprit în fața unui magazin de băuturi, cu o reclamă de neon deasupra.

De Spain a spus, peste umăr:

— Fugi înăuntru, și sună la Departament, Shorty. Spune-i sergentului că avem o pistă tare și că mergem să ridicăm un suspect în legătură cu crima din Brayton Avenue. Zi-i să-i spună Șefului că a-ncurcat-o.

Shorty a coborât din mașină, a trântit portiera, a vrut să spună ceva dar s-a răzgândit, a traversat grăbit trotuarul și a intrat în magazin.

Mașina noastră a țâșnit înainte ca o rachetă și a atins șaizeci pe oră în câteva secunde. De Spain râdea încetișor în barbă. A atins optzeci imediat după aceea și am intrat într-un păienjenis de străduțe, ca într-un târziu să oprească sub un pom de piper în dreptul unei școli.

Mi-am recuperat pistolul când trăgea frâna de mână. A răs din nou, sec, și a scuipat pe fereastră.

— O.K., a spus. De-aia l-am și pus acolo. Am vorbit cu Violets M'Gee. Puștiulică ăla de reporter m-a sunat din Los Angeles. L-au găsit pe Matson. Acum băieții transpiră în locuința unui tip cu o casă cu apartamente de închiriat.

Mi-am lăsat pistolul între genunchi și m-am retras în

colțul mașinii.

— Am ieșit din Bay City, copoiule, i-am spus. Ce-a zis M'Gee?

— A spus că ți-a dat un fir către Matson, dar nu știa dacă l-ai contactat sau nu. Tipul ăsta cu apartamentele tocmai se chinuia să îngroape un cadavru în spatele casei – n-a reținut cum îl cheamă – când l-au surprins doi băieți de la patrulă. M'Gee a zis că dacă l-ai văzut pe Matson și i-ai aflat povestea, precis ai plecat în Bay City și ai intrat în vreo belea din alea din care te trezești după ce-ai luat un par în cap, lângă un cadavru.

— Nu l-am găsit pe Matson, am spus.

Îi simțeam privirea lungă pe sub sprâncenele întunecate.

— În schimb ai dat de belea, mi-a zis.

Mi-am scos o țigară din buzunar cu mâna stângă și am aprins-o cu bricheta de bord. În dreapta țineam pistolul. I-am spus:

— Mi-am dat seama că o să vrei să ieși din Bay City, că nici măcar nu ai fost însărcinat să te ocupi de cazul ăsta. Iar acum, ai trecut limita de jurisdicție a orașului, cu un prizonier la bord. În ce crezi că te-ai băgat?

— Într-o găleată cu rahat, dacă nu pic cu ceva într-adevăr bun.

— Bănuiesc că te referi la mine, am spus. Eu cred că ar trebui să facem o echipă și să spargem astea trei crime.

— Trei?

— Da. Helen Matson, Harry Matson și nevasta doctorului Austrian. Sunt legate între ele.

— Am scăpat de Shorty, a spus De Spain liniștit, pentru că e doar un băiețel și șefului îi plac băiețelii, iar Shorty o să dea vina pe mine. De unde să începem?

— Am putea începe prin a-l găsi pe un individ pe nume Greb, care conduce un laborator în clădirea mediciniștilor. Cred că a falsificat un raport când s-a

anchetat moartea femeii lui Austrian. Crezi că te-au dat în urmărire?

— Folosesc aceeași frecvență radio ca în Los Angeles. Doar n-o să crezi că o vor folosi pentru arestarea unuia dintre polițaii lor!

S-a întins și a pornit din nou mașina.

— Ai putea să-mi dai portofelul înapoi, am spus. Și o să pun și eu pistolul deoparte.

A râs și mi l-a dat.

7. BIG CHIN

Laborantul locuia pe Ninth Street, în partea nenorocită a orașului. Casa era un fel de bungalow cu forme neclare. O tufă mare de hortensii prăfuite și câteva plante deshidratate și subnutrite în jurul unui petic de iarbă păreau a fi munca unui om care și-a petrecut viața încercând să facă ceva din nimic.

De Spain a stins luminile când am ajuns în fața casei și mi-a spus:

— Fluieră, dacă ai nevoie de ajutor. Dacă ne înghesuie polițaii, tai-o pe Tenth și eu fac un ocol și te ridic de-acolo, deși nu cred că or să apară. Pentru noaptea asta, femeia din Brayton Avenue o să le țină mințile ocupate.

Am privit în sus și în jos pe strada liniștită și am traversat-o spre casă, în lumina cețoasă a lunii. Ușa de la intrare era așezată în unghi drept față de stradă, într-o proiecție frontală, care părea ca o cameră adăugată ulterior casei. Am apăsat pe butonul soneriei și am auzit-o sunând undeva în casă. Nici un răspuns. Am mai încercat de două ori, apoi am pus mâna pe clanță. Era încuiată.

Am coborât cele câteva trepte ale porticului și am ocolit casa spre nord, până la un mic garaj din spate. Ușile erau închise și ferecate cu un lacăt pe care l-ai fi putut da jos cu un simplu strănut. Am scos lanterna din buzunar și

m-am aplecat cu ea până la o crăpătură de sub porți. Se vedeau roțile unei mașini. Am revenit în fața casei și de data asta am bătut destul de tare.

O fereastră din peretele de la stradă a scârțâit și partea de sus s-a lăsat cam până la jumătate. Am deslușit o umbră în întunericul camerei, în spatele ferestrei. O voce groasă și răgușită a întrebat:

— Ce e?

— Domnul Greb?

— Da.

— Aș dori să vorbesc ceva cu dumneata, o treabă importantă.

— Trebuie să-mi fac somnul, domnule. Revino mâine.

Nu părea a fi vocea unui tehnician de laborator. Suna ca o voce pe care o mai auzisem odată, la telefon, cu mult timp în urmă, în seara trecută, în Tennyson Arms Apartamente. Am spus:

— Bine, atunci o să trec mâine pe la birou, domnule Greb. Ce adresă e acolo?

Un timp, vocea nu a spus nimic. Apoi am auzit-o din nou.

— Hai, cară-te, pleacă până nu ies la tine să-ți trag una.

— Nu în felul ăsta se fac afacerile, domnule Greb, am spus. Ești sigur că nu poți să-mi acorzi câteva clipe, dacă tot te-ai sculat?

— Cară-te. Îmi trezești nevasta. E bolnavă. Dacă ies la tine...

— Noapte bună, domnule Greb, am zis.

M-am întors înapoi în stradă, în lumina cețoasă a lunii. Am ocolit mașina întunecată și am spus:

— E o treabă pentru doi aici. Înăuntru e un tip dur. Cred că e cel pe care l-am auzit la telefon în Los Angeles. Unul, Big Chin.

— Isuse. Tipul care l-a omorât pe Matson, nu? De Spain s-a tras până pe scaunul meu, a scos capul pe geam și a scuipat fix pe un hidrant aflat la vreo trei metri de acolo. N-am putut să mai zic nimic. Dacă tipul ăsta pe care-l numești tu Big Chin e Moss Lorenz, atunci îl cunosc. Poate reușim să intrăm. Sau poate reușim să intrăm în niște plumbi fierbinți.

— Ca polițaii din serialele radiofonice, am spus.

— Ți-e frică.

— Mie? am zis. Normal că mi-e frică. Mașina e-n garaj, așa că ori îl are pe Greb acolo și-și stoarce creierii ce să facă cu el...

— Dacă e Moss, n-are creieri, a mârâit De Spain. Tipul e doar un rahat, mai puțin în două locuri: în spatele unei arme și la volanul unei mașini.

— Și în spatele unei țevi de plumb, am spus. Ce vroiam eu să spun e că Greb ar putea să fie plecat de acasă fără mașină, iar Big Chin acesta...

De Spain s-a retras să se uite la ceasul de la bord.

— Părerea mea e că a tăiat-o. Ar fi trebuit să fie acasă până la ora asta. Cred că a primit vr-un pont și-a tăiat-o să scape de vreo belea.

— Vrei să mergi acolo, sau nu vrei? am izbucnit eu. Cine să-i fi băgat pontul?

— Ți-a care l-a prostit de la început, dacă o fi așa.

De Spain a ieșit din mașină și a trântit portiera. A rămas acolo, privind peste drum. Și-a deschis haina și a desfăcut siguranța de la pistol.

— Poate-l protest, a zis. Ține-ți mâinile la vedere și goale.

Am traversat strada și am mers pe alee până la portic. De Spain a apăsat pe butonul soneriei.

S-a auzit din nou vocea mârâind la noi din spatele geamului verde închis, deschis pe jumătate.

— Ce e?

— Salut, Moss, a zis De Spain.

— Ce?

— Moss, sunt Al De Spain. Am venit cu treabă.

Tăcere. O tăcere lungă, ucigătoare. Apoi vocea groasă și răgușită s-a auzit din nou.

— Cine-i cu tine?

— Un amic din Los Angeles. E O.K.

Din nou tăcere, apoi:

— Care-i treaba?

— Ești singur acolo?

— Doar c-o damă, da' nu ne aude.

— Unde-i Greb?

— Chiar așa, unde-i? Care-i treaba, sticlete? Dă-i drumu'!

De Spain a vorbit foarte calm, de parcă ar fi fost acasă, pe un fotoliu, lângă aparatul de radio:

— Lucrăm pentru același tip, Moss.

— Ha, ha, a făcut Big Chin.

— Matson a fost găsit mort în Los Angeles și polițiștii de la oraș au și făcut legătura dintre el și dama Austrian. Trebuie să ne mișcăm repede. Leguma cea mare e undeva în nord, își aranjează un alibi, dar noi ce facem?

— Texte, a zis vocea, dar am deslușit o urmă de îndoială în ea.

— Așa ai zice, a spus De Spain. Hai, deschide. O să-ți dai seama că n-avem nimic cu tine.

— Da' pân' s-ajung eu la ușă s-ar putea să ai, a zis Big Chin.

— Nu ești tu chiar așa de laș, a rânjit De Spain.

Umbra a dispărut de la geam de parcă ar fi fost luată cu mâna și fereastra de sus s-a închis. Mâna îmi pornise deja.

— Nu fi fraier, a mârâit De Spain. Tipul ăsta e cazul nostru. Ne trebuie întreg.

În casă s-au auzit niște pași ușori. O cheie s-a răsucit în broască. Ușa de la intrare s-a deschis și o siluetă a rămas în cadrul ei, în umbră, cu un Colt mare în mână. Numele de Big Chin îi venea la fix. Avea o bărbie uriașă, care îi ieșea înaintea ca un plug de zăpadă. Era mai mare decât De Spain, cu mult mai mare.

— Hai, dă-i drumul, a spus el și a dat să facă un pas în spate.

De Spain, cu palmele atârându-i pe lângă corp și goale, a făcut un pas înainte fulgerător cu piciorul stâng și l-a pocnit în gât pe Big Chin fără nici cea mai mică ezitare, chiar cu arma îndreptată spre el.

Big Chin încă se mai lupta – doar interior, cu el însuși – când ne-am scos pistoalele. Mâna lui dreaptă se chinuia să țină pistolul ridicat și să apese pe trăgaci. Durerea pe care o simțea anihilase aproape tot, mai puțin dorința de a trage în noi și de a țipa. Bătălia care s-a dat în interiorul corpului lui a durat mai mult de o secundă și nu a reușit nici să ne împuște, nici să strige, timp suficient pentru noi să îl pocnim. De Spain l-a lovit în cap, iar eu i-am tras una peste încheietura mâinii drepte. Aș fi vrut să îl lovesc în bărbie, mă fascina, dar încheietura îi era mult mai aproape de armă. Pistolul a căzut și Big Chin a căzut aproape în același timp, dar imediat a plonjat spre noi. L-am prins și l-am ținut strâns și respirația lui fierbinte ne izbea în față, dar nu a rezistat mult și genunchii i-au cedat și am căzut toți trei pe dușumeaua din hol, noi peste el.

De Spain a mârâit și a sărit în picioare să închidă ușa de la intrare, apoi a rostogolit namila pe jumătate inconștientă care zăcea jos, gemând și i-a prins încheieturile în cătușe, la spate.

Am traversat holul. În camera din stânga era o lumină slabă, la o veioză care avea deasupra un ziar. De Spain a luat ziarul de pe ea și am văzut femeia de pe pat. Numai că n-o omorâse. Zăcea pe spate, îmbrăcată într-o pijama veche, cu ochii larg deschiși și pe jumătate

înebuniți de groază. Gura, încheieturile, gleznela și genunchii îi erau strâns legate și din urechi îi ieșeau niște ghemotoace groase de vată. Un zgomot ușor, gălgâitor, îi ieșea de sub banda lată de leucoplast pe care o avea pe gură. De Spain a mișcat puțin abajurul veiozei. Pe față avea urme vineții. Avea părul oxigenat, dar negru la rădăcină și oasele feței păreau foarte firave.

De Spain i-a spus:

— Sunt ofițer de poliție. Dumneavoastră sunteți doamna Greb?

Femeia a tresărit și a început să se zbată. I-am scos dopurile de vată din urechi și am zis:

— Încearcă acum.

— Sunteți doamna Greb?

A dat din cap.

De Spain a prins un capăt al benzii adezive de pe gura ei. Ochii aproape că i-au ieșit din orbite când bărbatul a smuls-o cu o mișcare bruscă, după care, într-o fracțiune de secundă, i-a pus cealaltă palmă pe gură. A rămas așa, aplecat peste ea, cu banda adezivă în mâna stângă. Un polițai mare, brunet și impasibil, care nu părea să aibe mai multe trăiri exterioare decât un malaxor de ciment.

— Îmi promiți că nu ții? a zis el.

Femeia a dat puțin din cap și el și-a luat palma de pe gura ei.

— Unde-i Greb? a întrebat-o el.

A îndepărtat și restul de bandă.

Femeia a înghițit cu greutate și și-a luat capul în palme, lăsând să i se vadă unghiile lăcuite cu roșu. A clătinat din cap.

— Nu știu. N-a venit acasă.

— Ce-ați discutat când a venit gorila aia aici?

— N-am discutat nimic, a zis ea, încet. A sunat soneria și eu m-am dus și am deschis, iar el m-a împins înăuntru și m-a prins. Apoi bruta aia mare m-a legat și m-a

întrebat unde e soțul meu și eu i-am răspuns că nu știu. Iar el m-a plesnit peste față de câteva ori, și după o vreme a părut că mă crede. M-a întrebat de ce bărbatu-meu nu are și o mașină și eu i-am spus că de obicei merge la serviciu pe jos și că n-a avut mașină niciodată. Pe urmă s-a așezat în colțul ăla și n-a mai mișcat și nici n-a mai zis nimic. Nici măcar n-a fumat.

— N-a dat nici un telefon? a întrebat-o De Spain.

— Nu.

— L-ai mai văzut până acum?

— Nu.

— Îmbracă-te, i-a spus De Spain. Trebuie să-ți cauți niște prieteni la care să îți petreci restul nopții.

Femeia s-a holbat la el și s-a ridicat încet de pe pat, apoi și-a ridicat mâinile, ciufulindu-și părul. Gura i s-a deschis, dar De Spain a plesnit-o peste ea, destul de tare.

— Potoloște-te, i-a spus el tăios. Nu i s-a întâmplat nici o chestie de care să fi auzit noi. Dar am senzația că n-ai fi al dracului de surprinsă dacă i s-ar fi întâmplat ceva nasol.

Femeia și-a luat mâinile din păr, s-a ridicat de pe pat și a mers la un birou unde avea o butelcuță de whisky. I-a deșurubat dopul și a băut direct din sticlă.

— Mda, a făcut ea cu voce puternică și alterată de alcool. Ce dracu să faci, dacă trebuie să speli după o haită întreagă de doctori pentru fiecare bănuț pe care-l câștigi și, mai ales, când ies atât de puțini bănuți?

A mai luat o gură.

— Ai putea să falsifici certificatele de analiză a sângelui, a zis De Spain.

Femeia s-a uitat la el cu privirea oarbă. De Spain mi-a spus printre dinți:

— Cred că-i vorba de praful fericirii. Poate că servește, câte puțin, așa. Cred că foarte puțin, dacă e să te iei după felul în care trăiește. A aruncat o privire

dezgustată prin cameră. Îmbracă-te, cucoană!

Am ieșit amândoi afară din cameră și am închis ușa după noi. De Spain s-a aplecat deasupra lui Big Chin care zăcea pe podea pe spate, cu jumătate de corp răsucit. Urișul scotea niște sforăituri cu gura larg deschisă, aproape inconștient de ce se petrecea în jur. De Spain, încă aplecat peste el, în lumina slabă pe care o aprinsese în hol a râs brusc, uitându-se la banda adezivă pe care încă o mai avea în mână. A aplicat-o cu putere pe gura lui Big Chin.

— Crezi că-l putem face să umble? m-a întrebat. Nu cred că mi-ar place să car așa ceva.

— Habar n-am, am zis. Nu sunt din cartierul ăsta. Să umble încotro?

— Sus, pe dealuri, unde-i liniște și cântă păsărelele, a zis De Spain rânjind.

Stăteam pe botul mașinii, cu o lanternă mare în formă de clopot, între genunchi, aprinsă. Lumina nu era cine știe ce, dar părea să fie suficientă pentru ce îi făcea De Spain lui Big Chin. Un rezervor acoperit se înălța chiar deasupra noastră și dincolo de el, pornea panta abruptă a unui canion adânc. Cam la un kilometru de noi mai erau două case, clădite pe vârful dealului, dar amândouă erau întunecate și luna se reflecta în pereții loralbi. Luminile din Bay City păreau foarte departe, ca într-o altă lume, dar nu ne luase mai mult de zece minute de mers rapid cu mașina ca să ajungem până aici.

De Spain își dăduse haina jos și își suflecuse mânecile cămășii, astfel că brațele lui mari și fără păr păreau enorme la lumina lanternei. Haina era pe pământ, între el și Big Chin. Tocul cu pistolul era pe haină, cu țeava îndreptată spre Big Chin. Haina era șezată puțin într-o parte, așa că între De Spain și Big Chin era un mic spațiu acoperit cu pietriș, strălucitor în bătaia lunii. Arma era în dreptul lui Big Chin și în stânga lui De Spain.

După o lungă tăcere întreruptă doar de zgomotul

respirației, De Spain a zis:

— Mai încearcă.

A spus-o indiferent, ca și cum ar fi vorbit cu un tip cu care arunca săgeți la țintă.

Fața lui Big Chin era o mască de sânge. Nu puteam să văd dacă era și roșu, dar de câteva ori a trebuit să potrivesc lanterna și știam că este acolo. Mâinile îi erau libere și ceea ce îi produsese lovitura în gât era acum departe, de cealaltă parte a oceanului durerii. A scos un horcăit înfundat, și-a întors brusc șoldul stâng spre De Spain, s-a ridicat pe genunchiul drept și s-a întins după pistol.

De Spain l-a izbit cu piciorul în față.

Big Chin s-a rostogolit pe spate și și-a dus amândouă mâinile la față, scoțând printre ele un geamăt. De Spain a făcut doi pași și i-a tras un șut în gleznă. Big Chin a scos un urlat. De Spain și-a reluat poziția inițială, dincolo de haina pe care era tocul. Big Chin s-a răsucit puțin, s-a ridicat în genunchi și și-a scuturat capul. Picături mari și întunecate cădeau pe pământul stâncos de sub el. S-a ridicat încet în picioare și a rămas așa, puțin aplecat în față.

— Hai odată, băiete, a zis De Spain. Știam că ești un tip tare. Îl ai pe Vance Conried în spate și în spatele lui e sindicatul. Poate că îl ai și pe șeful poliției, Anders, în spate. Eu nu sunt decât un tip cu platfus, cu un bilet spre niciunde în buzunar. Hai, să vedem spectacolul.

Big Chin a plonjat spre armă. Mâinile i-au atins țeava, dar nu a reușit să o ia. De Spain și-a lăsat cu răutate călcâiul pe una din mâini și l-a răsucit cu putere. Big Chin a urlat din nou. De Spain a sărit înapoi și l-a întrebat cu o îngrijorare falsă în voce:

— Nu ești prea obosit, scumpeteo?

I-am zis cu voce groasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-l lași să

vorbească?

— Nu vrea să vorbească, a spus De Spain. Nu e genul de tip care să vorbească. Tipul e un dur.

— Bun, atunci hai să-l împușcăm dracului.

— Nici o șansă. Nu sunt genul ăla de polițai. Hey, Moss, tipul ăsta de-aici crede că eu sunt ca polițaii ăia sadici care crapă capete cu țeava de plumb, cum li se apleacă de la ceva. N-o să-l lași să creadă asta, nu? E doar o luptă corectă. Și ai zece kile în plus față de mine. Uite pistolul.

Big Chin a mormăit:

— Bun, să zicem că-l apuc. Mă găurește amicul tău.

— Nici vorbă. Hai, băiețelule, încă o dată. Cred că a mai rămas ceva vlagă în tine.

Big Chin s-a ridicat din nou în picioare. S-a ridicat atât de încet, că ziceai că e un om care se cațără pe un perete. S-a șters pe față și a scuturat sângele de pe mână. Mă durea capul și simțeam că mă ia cu rău de la stomac.

Big Chin a lovit rapid, cu piciorul stâng. A fost doar o fracțiune de secundă, dar De Spain i-a prins piciorul în aer, a făcut un pas înapoi și l-a tras brusc spre el. I-a ținut bine laba uriașă și gorila a alunecat pe celălalt picior, încercând să își mențină echilibrul.

De Spain i-a spus, ca într-o conversație la o ceașcă de ceai:

— Pentru mine a fost O.K. când am făcut-o, pentru că te-ai jucat până acum cu o grămadă de pistoale, iar eu nu aveam pistol, iar tu nu te-ai gândit că o să risc în halul ăsta. De abia acum îți dai seama cât de mult te-ai înșelat.

I-a răsucit fulgerător laba piciorului, cu amândouă mâinile. Corpul lui Big Chin a zburat în aer, răsucindu-se și a căzut cu o bufnitură la pământ, pe o parte, dar De Spain nu i-a dat drumul la picior. A continuat să i-l răsucescă. Big Chin a început să zgârie pământul cu mâinile înfipite pe jumătate în pietriș, scoțând sunete animalice. De Spain a

răsucit dintr-odată brusc glezna și Big Chin a scos un țipăt asemănător cu cel provocat atunci când sfâșii brusc un ziar gros.

De Spain a făcut un pas înainte și și-a așezat un picior pe cealaltă gleznă a lui Big Chin, dar forța și-a păstrat-o pentru a-i răsuci în continuare glezna de sus și a început să-i depărteze picioarele. Big Chin a încercat să vorbească și să strige în același timp și a scos un fel de urlat groaznic de câine bătrân. De Spain a spus:

— Și când te gândești că există tipi care iau bani pentru ce fac eu acum. Bani adevărați, nu mărunțiș. Ar trebui să intru și eu în branșă.

Big Chin a urlat:

— Dă-mi drumul!! Vorbesc, vorbesc!

De Spain i-a depărtat și mai tare picioarele. Apoi s-a întâmplat ceva cu piciorul și Big Chin a leșinat dintr-odată. A arătat exact ca un leu de mare care leșină. Asta l-a mulțumit pe De Spain. I-a dat drumul la picior și s-a dat la o parte, în timp ce acesta cădea pe pământ. Și-a scos o batistă și s-a șters pe față și pe mâini.

— Foarte slab, a zis el. Prea multă bere, deși părea sănătos. Probabil că își ține permanent sticluta sub volan.

— Și mâna pe o armă, am zis eu.

— E o idee, a spus De Spain. Hai să nu-l lăsăm să-și piardă încrederea în sine.

A făcut doi pași în față și l-a pocnit în coaste cu piciorul. După a treia lovitură, s-a auzit un mormăit și am văzut o scânteiere în zona întunecată a sprâncenelor lui Big Chin.

— Scoală, i-a spus De Spain. N-o să-ți mai fac nimic.

Big Chin s-a sculat. I-a luat un minut întreg să se ridice de jos. Gura, sau ce mai rămăsese din ea, îi era căscată și întinsă pe oase. M-a făcut să mă gândesc la gura unui alt om și n-am mai simțit nici un fel de milă pentru el. A lopotat aerul cu brațele, încercând să se apuce de ceva.

De Spain i-a zis:

— Amicul meu, aici de față, zice că ești prea slab fără o armă sub mână. N-aș vrea ca un tip așa solid ca tine să fie considerat slab. Poți să iei pistolul meu.

A lovit tocul cu piciorul și acesta a alunecat până la picioarele lui Big Chin. Big Chin și-a îndoit umerii să se uite la pistol. Nu își mai putea îndoi gâtul.

— O să vorbesc, a mormăit el.

— Nu ți-a cerut nimeni să vorbești. Ți-am cerut să iei pistolul ăla în mână. Nu mă fă să mă mai bag o dată în tine ca s-o faci. Deci, ia pistolul în mână.

Big Chin s-a lăsat încet în genunchi și mâna i-a plutit cu greu până deasupra pistolului. De Spain îl urmărea impasibil.

— Bravo, băiete. Acum ai un pistol. Ești din nou un tip dur. Acum poți să mai împuști câteva femei. Scoate-l din toc.

Foarte încet, de parcă ar fi depus un efort uriaș, Big Chin a scos arma din toc și a rămas cu ea în mână, bălăngănind-o între genunchi.

— Cum, n-ai de gând să dobori pe nimeni cu el? l-a ironizat De Spain.

Big Chin a lăsat pistolul să cadă pe pământ și a început să plângă.

— Hei! a lătrat De Spain la el. Pune pistolul ăla înapoi de unde l-ai luat. Și vreau pistolul ăla curat, așa cum îl țin eu de obicei.

Mâna lui Big Chin s-a întins după pistol, l-a ridicat și l-a împins înapoi în toc, încet. Efortul pe care l-a făcut i-a consumat și bruma de putere care îi mai rămăsese. S-a prăbușit moale în față, peste toc.

De Spain l-a ridicat de un braț și l-a întors pe spate apoi și-a ridicat arma de pe pământ. I-a șters țeava de pământ cu mâna și și-a potrivit hamul pe umeri, apoi și-a ridicat haina și a îmbrăcat-o.

— Și acum, o să-l lăsăm să-și verse și boșele, a zis el. Nu am încredere în ce spune un tip atunci când nu vrea să vorbească. Ai o țigară?

Am scos pachetul de țigări cu stânga, am scuturat una afară din pachet și i l-am întins. Am aprins lanterna și am ținut lumina pe țigara ieșită, ca să o iau.

— Nu-i nevoie de ea, mi-a spus.

S-a scotocit după un chibrit, a aprins-o și a tras fumul adânc în plămâni. Am stins din nou lanterna. De Spain a privit în jos spre mare, la curba făcută de dig și la cheiurile luminate.

— E destul de plăcut aici, a adăugat el.

— Cam rece, am spus eu. Chiar și vara. Cred că mi-ar prinde bine o băutură.

— Și mie, a spus De Spain. Numai că dacă beau, nu mai am chef să muncesc.

8. OMUL CU INJECTIILE

De Spain a oprit mașina în fața Clădirii mediciniștilor și a privit în sus la o fereastră luminată, de la etajul șase. Clădirea fusese proiectată cu aripile radiale, astfel că toate birourile aveau expunere spre exterior.

— Proastă treabă, a spus De Spain. E sus. Bag samă că flăcăul ăsta nu doarme niciodată. Ai grijă de mașina aia.

Am coborât și am făcut câțiva pași prin fața magazinului întunecat care flanca intrarea în holul clădirii. Într-un spațiu de parcare era o limuzină neagră și lungă, parcată diagonal și corect, de parcă ar fi fost miezul zilei și nu trei noaptea. Limuzina avea o emblemă a medicilor lângă plăcuța cu permisul de conducere, marfa lui Hipocrate, cu șarpele răsucit în jurul ei. Am aprins lanterna pe geam și am citit o parte din numele scris acolo, apoi am stins-o și m-am întors la De Spain.

— Am verificat, i-am spus. De unde știai că e

fereastra lui și ce poate să facă acolo, la ora asta din noapte?

— Își încarcă acușoarele, a zis. L-am urmărit pe tipul ăsta, de-aia știu.

— De ce l-ai urmărit?

M-a privit și nu a zis nimic. Apoi s-a uitat în spatele mașinii, peste umăr și a zis:

— Cum merge, amice?

Un mârâit gros care se vroia a fi o voce s-a auzit de sub un pled așezat peste ceva pe podeaua mașinii, între banchete.

— Îi place să se plimbe, a spus De Spain. Tipilor ăștia duri le place să facă plimbări cu mașina. O.K. Trag mașina pe alee și mergem sus.

A rulat după colțul clădirii, fără lumini, apoi motorul mașinii a murit în lumina lunii. Dincolo de stradă, un șir de eucalipti enormi mărginea un complex public de terenuri de tenis. De-a lungul bulevardului venea dinspre mare mirosul de alge sărate.

De Spain a luat-o înainte și s-a întors, dând colțul clădirii, la ușa încuiată de la intrarea în holul clădirii. A bătut în geamul de sticlă groasă. Undeva, în spate, se vedea lumina de la un lift, lângă un dulap de perete din bronz cu cutii poștale. Un bătrân a ieșit din lift și-a traversat holul până la ușă, unde s-a oprit cu cheile în mână. De Spain și-a ridicat mâna în care avea legitimația de polițist și insigna. Bătrânul s-a uitat la ea chiorâș și a deschis ușa, uitându-se după noi când am trecut pe lângă el, fără să scoată un cuvânt. A încuiat ușa la loc și a făcut drumul în sens invers, a intrat în lift, și-a aranjat pledul pe taburet, și-a aranjat proteza cu limba și a zis:

— Ce vreți?

Avea o față lungă și cenușie care părea că mormăia chiar și când nu spunea nimic. Pantalonii îi avea suflecați la manșete și una din tăpile pantofilor scâlciați pe care îi

purta avea o bățatură vizibilă umflată. Haina lui albastră de uniformă i se potrivea ca grajdul unui cal.

De Spain a spus:

— Doctorul Austrian e sus?

— Nu m-aș mira.

— Nici nu încerc să te fac să te miri, a zis De Spain.

Azi mi-am pus chiloții roz pe mine.

— Da, e sus, a zis acru bătrânul.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Greb, laborantul de la patru?

— Nu l-am văzut.

— La cât ai intrat, tataie?

— Șapte.

— Okay, du-ne la șase.

Bătrânul a închis ușile și ne-a transportat încet și gingaș până la șase, apoi ne-a deschis ușile și a rămas acolo ca o bucată de lemn cenușiu cioplit, atât cât să îi dea o înfățișare de om.

De Spain s-a întins și a luat cheia care atârna lângă capul bătrânului, înfiptă într-un cui.

— Hei, nu poți face una ca asta, a protestat bătrânul.

— Câți ani ai, tataie? l-a întrebat De Spain.

— Merg pe șaiszeci.

— Șaiszeci pe dracu! Ai șaptezeci ca popa. Cum de ți-au dat autorizație să conduci hardughia asta?

Bătrânul nu a spus nimic. Și-a clămpănit puțin proteza.

— Așa-i mai bine, a spus De Spain. Continuă să conduci capcana asta bătrână și totul o să fie bine... Du-o jos, tataie.

Am ieșit din lift, iar acesta și-a închis ușile, după care l-am auzit cum coboară silențios. De Spain stătea privind coridorul și jucându-se cu cheia.

— Ascultă aici, a zis. Apartamentul lui e în capăt, are

patru camere. Are o cameră de recepție făcută din împărțirea biroului în două, asta ca să aibă două camere de recepție, în caz de nevoie. De acolo pornește un coridor strâmt, pe lângă peretele coridorului ăsta mare, în care dau două camere mici și camera doctorului. Te-ai prins?

— Ce plănuiai să faci, să dai o spargere?

— De câțva timp îl țin pe tip sub ochi. De când a murit nevastă-sa.

— Păcat că n-ai ținut-o sub ochi și pe asistenta aia roșcată, am spus. Aia pe care au terminat-o aseară.

S-a uitat la mine lung, cu privirea lui întunecată și impasibilă.

— Poate am făcut-o, a spus. Atât cât mi-am putut permite să risc.

— Pe dracu', nici măcar nu știai cum o cheamă, am spus și l-am privit fix. A trebuit să-ți spun eu.

Asta i-a dat de gândit.

— Ei bine, s-o vezi într-o uniformă albă, în cabinetul doctorului și s-o vezi goală și moartă într-un pat, cred că-s două chestii care nu prea seamănă.

— Normal, am spus și am continuat să îl privesc fix.

— Okay. Și acum, te duci și bați la ușa doctorului, la cabinet, care-i a treia ușă din spate și când deschide, eu mă strecor în camera de recepție să trag cu urechea la ce spune.

— Pare în regulă, am spus. Dar nu cred să fiu eu așa de norocos.

Am pornit pe coridor. Ușile erau din lemn solid și pe sub nici una nu se vedeau lumini. Mi-am lipit urechea de aceea pe, care mi-o indicase De Spain și am auzit ceva mișcare înăuntru. Am dat din cap către De Spain care era în capătul culoarului și l-am văzut cum își potrivește cheia în broasca ușii. Am bătut tare în ușă și am văzut cum dispăre înăuntru. Ușa s-a închis imediat după el. Am bătut din nou.

De data asta ușa s-a deschis imediat și în cadrul ei a apărut, la un pas de mine, un bărbat înalt. Lumina lustrei sclipea în părul lui spălăcit, de culoarea nisipului. Era în halat, și în mână avea o valiză plată din piele. Era slab ca o șină, avea sprâncene cafeniu-cenușii și ochi triști. Avea niște mâini splendide, lungi și subțiri, cu unghiile pătrate, dar nu boante. Unghiile îi erau pilitе și tăiate scurt. Am spus:

— Doctorul Austrian?

A dat din cap. Mărul lui Adam i-a jucat puțin în gâtul lui lung.

— Știu că este o oră destul de nepotrivită pentru o consultație, am spus, dar sunteți un om foarte greu de găsit. Eu sunt un detectiv particular din Los Angeles și am un client care se numește Harry Matson.

Ori nu era surprins, ori se obișnuise să își mascheze trăirile, era tot una. Mărul lui Adam i s-a mișcat din nou și mâna în care ținea valiza de piele i s-a mișcat și ea și a privit-o destul de nelămurit, apoi s-a dat înapoi.

— Nu am timp să discut cu dumneata, a zis. Revino mâine.

— Exact așa mi-a spus și Greb, i-am zis.

Asta l-a cam zdruncinat. Nu a țipat și nici nu a căzut lat, dar se vedea pe el că a încasat-o.

— Intră înăuntru, mi-a spus cu voce schimbată.

Am intrat și am închis ușa. Înăuntru era un birou care părea făcut din sticlă neagră. Scaunele erau din țeavă cromată, capitonate cu sfoară împletită. Ușa care dădea în camera alăturată era întredeschisă și dincolo era întuneric. Se vedea doar un prosop dungat pe o margine a mesei de examinare și niște obiecte în formă de șa așezate sub masă. Nu venea nici un zgomot din direcția aceea.

Pe biroul din sticlă neagră era întins un prosop curat și pe el erau așezate câteva seringi, cu acele puse separat. Pe un perete era fixat un dulăpior cu un sterilizator

electric și bănuiam că înăuntru mai erau câteva seringi și ace. Aparatul era în funcțiune și m-am apropiat de el să îl privesc mai bine, în timp ce bărbatul înalt și filiform a ocolit biroul și s-a așezat pe scaun.

— Iată o meserie în care se folosesc o grămadă de ace, am spus și mi-am tras un scaun lângă birou.

— Ce treabă ai cu mine?

Vocea îi era încă răgușită.

— Cred că aş putea să-ți fiu de folos în legătură, cu moartea soției dumitale, i-am spus.

— Ești foarte amabil, a zis el calm. În ce fel de folos?

— Aș putea eventual să-ți spun cine a omorât-o.

Dinții i-au sclipit într-un semizâmbet ciudat și total nenatural. Apoi a tușit și când a vorbit, vocea nu îi era mai dramatică decât atunci când discuți despre vreme.

— Asta ar fi într-adevăr foarte amabil din partea dumitale. Eu credeam că s-a sinucis. Procurorul și poliția se pare că sunt de acord cu mine. Dar desigur, un detectiv particular...

— Greb nu credea asta, am spus, forțând adevărul fără nici o jenă. Laborantul care a înlocuit proba de sânge a soției dumitale cu o probă de la un caz adevărat de intoxicație cu monoxid de carbon.

M-a privit inexpressiv pe sub sprâncenele lui cenușiu-cafenii.

— Nu te-ai întâlnit cu Greb, mi-a spus, amuzându-se cumva în sinea lui. Întâmplarea a făcut să aflu că a plecat în est, ieri la amiază. Tatăl său a murit, în Ohio.

S-a ridicat, s-a dus la sterilizator, și-a privit ceasul de la mână și a oprit sterilizatorul de la comutator. S-a întors la birou, a deschis o cutie plată de țigări, și-a pus una între buze și a împins cutia spre mine. M-am întins și am luat una. Am aruncat o otheadă prin încăpere, dar nu am văzut nimic care să nu fi fost acolo și mai înainte.

— Foarte interesant, am spus. Nevastă-sa nu știa

asta. Big Chin nu știa asta. El stătea acolo cu ea legată fedeleș pe pat și îl aștepta pe Greb să se întoarcă acasă pentru a-l omorî.

Doctorul Austrian se uita la mine complet indiferent. A pipăit pe birou după un chibrit, apoi a deschis un sertar de la birou și a scos un mic automat cu prăsele albe, pe care l-a ținut în palmă. Apoi mi-a aruncat o cutie de chibrituri cu cealaltă mână.

— N-o să ai nevoie de armă, i-am spus. E doar o discuție de afaceri și o să-ți arăt că merită să rămână doar o discuție de afaceri.

Și-a smuls țigara din gură și a aruncat-o pe birou.

— Nu fumez, a spus el. Aceasta a fost ceva care s-ar putea numi o exteriorizare necesară. Mă bucur să aud că nu e nevoie de arme. Dar e mai bine să o țin și să nu am nevoie de ea, decât să am nevoie de ea și să nu o am. Și acum, cine e acest Big Chin și ce alte lucruri importante mai ai să-mi comunici înainte de a chema poliția?

— O să-ți spun, am zis. Doar de aia am venit aici. Nevasta dumitale juca foarte mult la ruletă, la clubul lui Vance Conried și pierdea banii la fel de repede pe cât îi câștigai dumneata cu acele astea micuțe. Mai umblau și niște vorbe cum că se avea cu Conried mai intim decât ar fi trebuit. Probabil că nu îți păsa de asta, fiind pe drum toată noaptea și prea ocupat ca să fii un soț pentru ea. Dar, îți păsa probabil de bani, pentru că riscai foarte mult pentru a-i obține. Dar o să revin la asta ceva mai târziu.

Deci, în noaptea în care a murit soția dumitale, o apucaseră istericalele la Conried. Ai fost chemat, ai venit și i-ai făcut o injecție în braț pentru a o calma. Conried a dus-o acasă. I-ai telefonat asistentei, Helen Matson, fosta soție a lui Matson, să meargă acasă la dumneata și să vadă dacă totul e în regulă. Apoi, ceva mai târziu, Matson a găsit-o moartă în garaj și te-a anunțat, iar dumneata l-ai anunțat pe șeful poliției, după care s-a așternut o tăcere care l-ar fi făcut pe un senator din sud să sune ca un surdomut care

cere încă o farfurioară cu stridii. Dar Matson, care a ajuns primul la fața locului, avea ceva la mână. N-a avut noroc când a încercat să scoată ceva de la dumneata, pentru că, în felul dumitale tăcut, ești destul de tare, și poate pentru că amicul Anders ți-a șoptit că ce are el nu e o probă. Așa că Matson s-a gândit să încerce cu Conried, imaginându-și că dacă acest caz ajunge în fața Marelui Juriu, care e și mare și dur, buba se va sparge în casa de jocuri a lui Conried, care casă, va fi închisă atât de tare că un piston gripat ar fi nimic în comparație cu ea și că tipii care sunt în spatele lui se vor supăra pe el atât de tare, că o să-i ia jucăriile înapoi.

Deci, lui Conried nu i-a prea plăcut ideea asta și l-a pus pe un nămiloi pe nume Moss Lorenz, ăsta-i tipul pe care l-am numit eu Big Chin, să îl aranjeze pe Matson. Dar Matson și-a pierdut autorizația și a fost dat afară din oraș. Dar și el se considera un tip tare, așa că și-a închiriat un apartament în Los Angeles și a mai încercat o dată. Administratorul blocului unde locuia Matson a aflat cumva de el, n-am idee cum, dar poliția din Los Angeles va afla cât de curând, și a dat alarma. Așa că, aseară, Big Chin s-a dus în oraș și l-a terminat pe Matson.

M-am oprit din povestire și l-am privit pe bărbatul înalt și subțire. Nimic nu i se schimbase pe figură. A clipit doar de câteva ori și și-a rotit pistolul în mână. În birou era o liniște perfectă. Am încercat să aud o respirație de dincolo, dar nu am reușit.

— Matson e mort? a întrebat doctorul Austrian foarte încet. Sper că nu crezi că așa avea vreo legătură cu asta.

Fața îi lucea vag.

— Ei bine, n-am de unde să știu, am spus. Greb era veriga slabă din lanțul dumitale și cineva trebuia să îl facă să părăsească orașul ieri, devreme, înainte de a fi fost omorât Matson, dacă zici că la prânz a plecat. Și probabil că cineva i-a dat și bani, pentru că am văzut unde locuiește și nu prea arăta a fi căminul unui tip care câștigă bani.

Doctorul Austrian a șuierat:

— Conried, lua-l-ar dracu! M-a sunat de dimineață și mi-a spus să-l trimit pe Greb din oraș. I-am dat bani ca să plece, dar...

S-a oprit, înciudat și a privit la pistolul pe care îl ținea în mână.

— Dar nu știai care-i treaba. Te cred, doctore. Te cred. N-ai vrea să pui arma aia undeva, doar pentru puțin timp?

— Continuă, a spus el nervos. Continuă-ți povestea.

— Okay, am spus. Mai e destul din ea. Mai întâi, poliția din Los Angeles a descoperit cadavrul lui Matson, dar n-o să apară aici mai înainte de mâine dimineață. O dată pentru că este prea târziu și pe urmă, pentru că ei vor să mai adune povestea asta, înainte ca explozia să se producă. Clubul Conried intră sub jurisdicția orașului Los Angeles și Marele Juriu, despre care îți spuneam, de-abia așteaptă să se ocupe de el. Îl vor înhăța pe Moss Lorenz. Moss va fi pretextul, și el se va alege cu câțiva ani buni la San Quentin. Cam așa merg treburile când legea se ocupă de ceva. Punctul următor: de unde știu eu că Big Chin este cel care a făcut-o? E simplu: chiar el ne-a spus-o. Un amic și cu mine ne-am dus să vorbim cu Greb, unde am dat peste Big Chin care aștepta lângă nevasta lui Greb, legată ca un colet și așezată pe pat. L-am luat cu noi sus pe dealuri, i-am dat ceva acolo și el a vorbit. Într-un fel, mi-a fost milă de bietul băiat. Două omoruri și nici măcar nu a fost plătit.

— Două omoruri? a șoptit doctorul Austrian.

— Ajung și la asta. Acum poți să vezi poziția în care te afli. Mai durează puțin și o să-mi spui singur cine a omorât-o pe soția dumitale. Chestia mai distractivă e că n-o să te cred.

— Dumnezeuule, a șoptit el. Dumnezeuule.

A îndreptat pistolul spre mine, dar l-a lăsat imediat în

jos, înainte ca eu să am timp să sar în lături.

— Eu sunt omul-minune, am zis. Marele Detectiv American, neplătit. N-am apucat să vorbesc cu Matson, deși acesta încerca să mă angajeze. Și acum, o să-ți spun ce avea el împotriva dumitale, cum a fost ucisă soția dumitale și de ce nu ai făcut-o dumneata. Și totul, dedus dintr-un fir de praf, așa cum fac ăia de la poliția din Viena.

Nu părea prea amuzat de ce îi spuneam. Un oftat i s-a prelins printre buzele strânse și figura îi devenise bătrână, cenușie și ștearsă sub părul lui spălăcit ca nisipul, care părea că îi este pictat pe craniu.

— Matson deținea împotriva dumitale un pantofior din catifea verde. Făcut pentru soția dumitale de Verscoyle din Hollywood, comandă pentru client, cu numărul comenzii pe el. Era nou-nouț și nu a fost purtat niciodată. Îi făcuseră două perechi identice. Îl avea încălțat pe un picior când a găsit-o Matson. Și știi locul unde a găsit-o: pe cimentul garajului, unde nu putea ajunge decât pe aleea asfaltată care duce la intrarea laterală a casei. Deci nu a mers pe acolo încălțată cu pantofiorul acela. Deci a fost omorâtă. Acela care a încălțat-o i-a pus un pantof pe care l-a mai purtat și unul pe care nu îl mai purtase. Iar Matson și-a dat seama și a subtilizat pantoful. Când l-ai trimis pe Matson să telefoneze din casă Șefului, te-ai strecurat și i-ai pus în loc un pantof din cei folosiți. Știai că Matson subtilizase pantoful. Ce nu știu eu, e dacă ai spus cuiva despre treaba asta. O.K.?

Și-a lăsat capul în jos cu un centimetru. Corpul îi tremura ușor, dar automatul cu prăsele de os din mână nu îi tremura deloc.

— Și iată cum a fost omorâtă. Greb reprezenta o primejdie pentru cineva, ceea ce dovedește că ea nu a murit din cauza intoxicației cu monoxid de carbon. Era deja moartă când au pus-o sub mașină. A murit din cauza morfinei. E doar o supoziție, recunosc, dar este o supoziție deșteaptă, pentru că asta era singura metodă de a o ucide

astfel încât dumneata să fii forțat să acoperi crima și criminalul. Tot ce aveau de făcut era să îi mai injecteze o a doua doză, fatală, în același loc unde ai înțepat-o dumneata ceva mai devreme. Așa că ai venit acasă și ai găsit-o moartă. Și trebuia să o acoperi, pentru că știai cum a murit și nu puteai să dai în vileag crima, pentru că ești implicat în afaceri cu morfină.

Acum zâmbea. Zâmbetul îi atârna în colțul buzelor ca un păianjen în colțul unei celule întunecate. Nici măcar nu știa că îl are acolo.

— Ești un tip interesant, a spus. O să te ucid, bănuiesc, dar ești un tip interesant.

Am arătat spre aparatul electric sterilizator.

— Există vreo două duzini de „medicos” ca dumneata în jurul Hollywoodului, oamenii cu seringă. Aleargă toată noaptea de colo-colo cu servietele lor de piele, pline cu seringile lor încărcate, pentru a-i împiedica pe drogați și pe bețivi s-o ia razna, pentru o vreme. Din când în când, câte unul devine dependent și atunci e belea. Probabil că majoritatea celor pe care îi vizitezi ar trebui închiși în case cu gratii la ferestre, ori în azilele de nebuni, dacă nu ai avea dumneata grijă de ei. Mai mult ca sigur că și-ar pierde slujbele, în cazul în care au așa ceva. Iar cei care au așa ceva, au probabil niște slujbe foarte importante. Este însă foarte periculos, pentru că oricare din amețiții ăștia îți poate aduce Federalii pe cap și odată începută ancheta, e ușor să găsească pe unul care să vorbească. Într-un fel, încerci să eviți complicațiile, făcând rost de droguri pe alte căi decât cele legale. Părerea mea este că o bună parte îți este procurată de Conried, motiv pentru care l-ai și lăsat să îți ia și nevasta și banii.

— Nu ți se pare că ești prea deschis, nu? m-a întrebat doctorul Austrian foarte politico.

— De ce n-aș fi? am spus. E doar o discuție ca de la om la om. N-aș putea dovedi nimic din toate astea. Pantoful pe care l-a furat Matson ar putea fi o bază pentru

deschiderea unei anchete, dar în fața Curții n-ar valora nici cât o ceapă degerată. Orice avocat al apărării l-ar spulbera pe prăpăditul ăla de Greb în doi timpi și trei mișcări, în cazul în care ar fi adus pentru a depune mărturie. În schimb, pe dumneata te-ar costa o groază de bani ca să îți păstrezi autorizația de a practica medicina.

— Așa că ar fi mai bine pentru mine să-ți dau o parte din ei chiar acum, nu? m-a întrebat el, încet.

— Nu. Păstrează-ți banii să-ți cumperi o asigurare pe viață. Mai am doar un punct de marcat. O să recunoști, doar așa, între noi doi, că ți-ai omorât nevasta?

— Da, a spus.

A zis-o simplu și direct, de parcă ia-ș fi cerut o țigară.

— M-am gândit că o s-o faci, am spus. Dar nu e nevoie. Te gândești la complicea dumată, care într-adevăr ți-a ucis soția, pentru că aceasta din urmă îți toca banii care ar fi făcut fericită pe altcineva. Complicea știa ce știa și Matson și încerca și ea să îl stoarcă de bani pe Conried, pe riscul ei. A fost asasinată aseară, pe Brayton Avenue, așa că nu mai e nevoie să o acoperi. Ți-am văzut fotografia pe o policioară la ea acasă - „*Cu toată dragostea, Leland*” - și am ascuns-o. Așa că nu mai e nevoie să îți asumi vina ei. Helen Matson e moartă.

M-am aruncat într-o parte cu scaun cu tot în clipa în care a tras. În ultimul timp mă tot amăgisem singur, gândindu-mă că n-o să încerce să mă împuște, dar o anumită parte din mine nu fusese de acord cu ideea. Scaunul s-a rostogolit într-o parte și eu eram în patru labe sub birou, când am auzit o împușcătură mult mai puternică dinspre camera întunecată, cea cu masa de examinare.

De Spain a pășit în birou cu pistolul de poliție fumegându-i în mână dreaptă.

— Băiete, asta împușcătură, a zis, și a rămas în picioare, rânjind.

M-am ridicat și am privit peste birou. Doctorul

Austrian stătea încremenit, ținându-și mâna dreaptă cu stânga, tremurând ușor. Nu mai avea pistol. M-am uitat pe jos și l-am văzut lângă colțul biroului.

— Isuse, nici măcar nu l-am atins pe tip, a zis De Spain. Am nimerit exact în pistol.

— Minunat, am spus eu. Dar că el ar fi putut să mă nimerească exact în cap, te-ai gândit?

De Spain m-a privit serios și rânjetul i-a dispărut de pe față.

— Aș putea spune că tu l-ai împins la asta, a mârâit el. Și ce-a fost ideea aia să-mi ascunzi partea cu pantofiorul verde?

— Mă cam săturasem să-ți fiu doar damă de companie, am zis. Așa că mi-am zis să dau piesei și o notă proprie.

Doctorul Austrian s-a ridicat de pe scaun și De Spain a îndreptat pistolul spre el. Bărbatul înalt și buimac a dat încet din cap, s-a dus până lângă zid și s-a sprijinit de el.

— Eu am ucis-o, a spus el cu voce moartă, fără a se adresa cuiva în mod special. Nu Helen. Eu am ucis-o. Chemați poliția.

De Spain a făcut o strâmbătură, s-a aplecat și a ridicat pistolul cu mâna liberă și i-a dat drumul în buzunar. Și-a pus apoi pistolul de poliție înapoi în toc, s-a așezat pe scaun la birou și a tras telefonul spre el.

— Ia să vedem noi cum o să se descurce Șefu' de la Omucideri, a spus el târăganat.

9. UN TIP TARE

Micuțul șef al poliției din Bay City și-a făcut apariția vioi, cu pălăria dată pe ceafă și cu mâinile înfipite în buzunarele treniului său închis. În mâna dreaptă din buzunarul treniului avea ceva, ceva mare și greu. În spatele lui erau doi tipi în civil, și după ei era Weems,

bondocul cu fața grasă care mă urmărise pe Altair Street. Shorty, copoiul de care ne debarasasem pe Arguello Boulevard, încheia coloana.

Șeful Anders s-a oprit la doi pași de ușă, în interior și mi-a zâmbit cu răutate.

— Am auzit că te-ai distrat în draci în orașul nostru. Weems, pune-i cătușele!

Față-groasă s-a strecurat pe lângă el și a scos o pereche de cătușe din buzunarul stâng de la haină.

— Mă bucur să te văd din nou, cu pantalonii pe vine, mi-a zis cu voce uleioasă.

De Spain sprijinea peretele de lângă ușa care dădea în camera de examinare. Își rostogolea un băț de chibrit printre buze și privea în tăcere. Doctorul Austrian era din nou pe scaunul lui de la birou, ținându-și capul în mâini, cu ochii ațintiți pe suprafața lustruită a biroului, pe prosopul cu seringi și ace, pe calendarul de birou, pe setul de ustensile pentru scris și pe alte nimicuri care erau pe birou. Avea fața palidă ca o piatră și stătea fără să se miște. Părea că nici nu respiră.

— Nu te grăbi chiar așa, Șefu'. Tipul ăsta are prieteni în Los Angeles care se ocupă chiar acum de cazul Matson. Iar puștiul ăla de reporter are un cumnat care e polițist. N-aveai de unde să știi chestiile astea.

Șefului i-a tresărit puțin pielea de pe obraz.

— Așteaptă puțin, Weems. S-a întors către De Spain. Vrei să spui că se știe în oraș că Helen Matson a fost asasinată?

Figura doctorului Austrian a tresărit, năucă și amețită. Apoi i-a căzut în mâini și a acoperit-o cu degetele lui lungi.

De Spain a spus:

— Mă refeream la Harry Matson, Șefu'. A fost omorât în Los Angeles, noaptea trecută, sau noaptea asta, de Moss Lorenz.

Şeful a fost pe punctul de a-şi înghiţi buzele subţiri. Şi le-a supt între dinţi până nu i s-au mai văzut deloc. A vorbit cu ele aşa:

— De unde ştii tu?

— Detectivul şi cu mine l-am săltat pe Moss. Se ascundea într-o casă, la unul Greb, laborantul care a lucrat la cazul Austrian. Se ascundea acolo pentru că se părea că cineva era pe punctul de a deschide din nou cazul Austrian atât de larg, că primarul ar fi putut crede că este vorba de un bulevard nou şi că trebuie să apară cu un buchet de flori ca să țină un speech. Asta în cazul în care nu ar fi avut cineva grijă să se ocupe de Greb şi de Matson. Se pare că cei doi Matson lucrau mână-n mână, în ciuda faptului că erau divorţaţi, şantajându-l pe Conried, aşa că ăsta i-a pus la index.

Şeful a întors capul şi a lătrat la cei cu care venise:

— Ieşiţi afară pe hol şi aşteptaţi acolo!

Cei doi tipi în civil pe care nu îi cunoşteam au deschis uşa şi au ieşit, apoi, după o scurtă ezitare, Weems i-a urmat. Shorty era cu mâna pe clanţa uşii când De Spain a zis:

— Vreau ca Shorty să rămână. Shorty e un poliţist corect, nu ca ăia doi adjuncţi corupţi cu care picoteşti tu până târziu la servicii.

Shorty a luat mâna de pe clanţa uşii şi s-a îndepărtat de ea, sprijinindu-se de un perete, în timp ce îşi masca un zâmbet cu mâna. Faţa Şefului se colorase.

— Cine ţi-a dat ție amănunte despre omorul din Brayton Avenue? a lătrat el.

— Singur mi le-am dat, Şefu'. Am ajuns în biroul detectivilor la un minut sau două după ce s-a primit telefonul ăla şi m-am dus acolo împreună cu Reed. Tot el l-a luat şi pe Shorty. Shorty şi cu mine eram amândoi în afara programului.

De Spain a rânjit, un rânjit dur şi leneş, care nu era

nici amuzat, nici triumfător. Era doar un zâmbet.

Șeful a scos rapid un pistol din buzunarul trenciului. Era mare cât un picior de purcel, dar se părea că știe să îl țină. A întrebat cu dinții încleștați:

— Unde-i Lorenz?

— E ascuns. L-am săltat noi pentru tine. A trebuit să-l învinețesc puțin, dar a vorbit. Nu-i așa, detectivule?

— A zis ceva care ar fi putut fi da sau nu, am spus eu, dar sunetele astea le-a pus exact unde trebuia.

— În felul ăsta îmi place mie să îi aud pe tipi vorbind, a spus De Spain. N-ar trebui să-ți mai irosești puterile la biroul Omucideri, Șefu'. Și polițaii ăia de jucărie pe care îi conduci și care n-au nici cea mai mică idee despre munca de poliție, în afară de a pătrunde în apartamentele oamenilor și de a doborî femei singure. Dă-mi slujba înapoi și opt oameni și-ți arăt eu cum se face treabă la Omucideri.

— Deci și-a omorât nevasta, a zis el încet. M-am gândit eu la asta ca la o posibilitate, dar nu mi-a venit să cred.

Șeful a privit pistolul uriaș pe care îl avea în mână, apoi s-a uitat la capul căzut pe birou al doctorului Austrian.

— Nici nu trebuie să crezi așa ceva, am spus. Helen Matson a omorât-o. Doctorul Austrian știe asta. El a acoperit-o pe ea, tu l-ai acoperit pe el, dar el încă mai încearcă s-o acopere pe ea. Cam așa merge treaba cu anumiți oameni. Și în anumite orașe, Șefu', cum ar fi ăsta. O tipă comite o crimă, își pune prietenii și poliția să o acopere, iar apoi începe să îi șantajeze chiar pe cei care au acoperit-o.

Șeful și-a mușcat buzele. Avea o privire urâtă, dar se gândea, se gândea intens.

— Nici nu-i de mirare că au ras-o, a spus el încet. Lorenz...

— Mai gândește-te, am zis. Nu Lorenz a omorât-o pe

Helen Matson. A zis el că a făcut-o, dar după ce De Spain îl bătuse atât de tare că ar fi mărturisit că el l-a împușcat și pe Mc Kinley.

De Spain s-a smucit, desprinzându-se de perete. Avea amândouă mâinile îndesate în buzunarele hainei. Și le-a ținut în buzunare. Stătea drept, cu picioarele depărtate, bine înfipt pe ele, cu o șuviță de păr negru ieșindu-i de sub pălărie, într-o parte.

— Ce? a zis el aproape cu blândețe. Ce-a fost asta?

— Lorenz nu a omorât-o pe Helen Matson și asta din mai multe motive. A fost o treabă prea deșteaptă pentru genul lui de minte. Tipul ar fi doborât-o și ar fi lăsat-o acolo. Pe urmă, nu știa că Greb a părăsit orașul, mituit de doctorul Austrian, care fusese mituit de Conried, care plecase în nord să își aranjeze alibiul necesar. Și dacă Lorenz nu știa chestiile astea, nu știa nimic despre Helen Matson. Mai ales că Helen Matson nici măcar nu apucase să ia legătura cu Conried. Ea tocmai încerca să o facă. Ea mi-a povestit și era destul de beată ca să o cred. Iar Conried nu și-ar fi asumat riscul tâmpit de a o omorî în propriul ei apartament, pentru că el e un tip pe care l-ar fi recunoscut oricine l-ar fi văzut dând târcoale acelui apartament. Uciderea lui Matson în Los Angeles e altă chestie. Era ograda altcuiva.

Șefu a spus cu dinții încleștați:

— Clubul Conried e în Los Angeles.

— Oficial, am admis eu. Dar poziția și clientela fac parte din Bay City. Apartine de Bay City și e folosit de administrația din Bay City.

— Nu se vorbește așa cu Șefu', a zis Shorty.

— Lasă-l în pace, a spus Șeful. De mult n-am mai auzit un tip care să creadă că eu nu știu ce se întâmplă.

— Întreabă-l pe De Spain cine a omorât-o pe Helen Matson, am spus eu.

De Spain a scos un hohot răgușit. A zis:

— Normal. Eu am omorât-o.

Doctorul Austrian și-a ridicat fața din palme și a întors capul încet spre De Spain. Fața îi era la fel de moartă și lipsită de expresie ca a unei tigăi de aramă. S-a întins și a tras un sertar din dreapta de la birou. Shorty și-a scos rapid pistolul și a zis:

— Nu mișca, doctore.

Doctorul Austrian a mormăit și a scos încet o carafă cu un dop de sticlă din sertar. A luat dopul și și-a apropiat carafa, de nas.

— Doar să miros niște săruri, a spus, cu o voce ștearsă.

Shorty s-a relaxat și și-a pus pistolul la loc. Șeful se uita la mine, morfolindu-și buzele. De Spain nu se uita la nimeni și la nimic. Avea un vag zâmbet pe buze.

— Crede că glumesc, am spus. Tu crezi că glumesc. Dar nu e nici o glumă. O cunoștea pe Helen suficient de bine ca să îi facă o tabacheră cadou, o tabacheră aurită, cu o fotografie, de-a lui pe ea. Am văzut-o. O fotografie mică, retușată manual și nu prea bună, am văzut-o doar pentru câteva secunde. Mi-a spus că era vorba despre o veche poveste de dragoste care s-a stins. Mai târziu mi-a picat mie fisa și mi-am dat seama a cui era fotografia. Dar el a ascuns faptul că o știa, plus că în noaptea asta nu s-a comportat chiar ca un adevărat polițist, în mai multe ocazii. Nu m-a scos pe mine din belea doar pentru că e un băiat fain. Vroia să afle ce știam eu, înainte de a fi dus și pus cu lampa în ochi la Departament. Nu l-a bătut pe Lorenz de aproape că l-a omorât doar ca să-l facă să spună adevărul. A făcut-o pentru că Lorenz să spună orice ar fi vrut De Spain să spună, inclusiv că a omorât-o pe Helen Matson, pe care acesta probabil că nici n-o cunoștea.

Cine a telefonat la poliție și a dat informații despre crimă? De Spain. Cine a apărut imediat după aceea acolo și s-a autoînsărcinat cu investigațiile? De Spain. Cine a

zgâriat corpul fetei într-o criză de gelozie turbată, pentru că l-a părăsit pentru altcineva? De Spain. Priviți-l! Eu m-am săturat.

Șeful și-a întors capul încet, de parcă acesta era pe un pivot. A șuierat scurt și oamenii lui de afară au dat buzna în încăpere. De Spain nu a făcut nici o mișcare. Rânjetul îi era tot acolo, de parcă îi fusese sculptat, un rânjet neînsemnat, care nu însemna nimic și care părea pus acolo pentru totdeauna.

A spus încet:

— Și ești tipul care credeam că îmi este prieten. Ei bine, ai niște idei destul de aiurite, detectivule. E tot ce pot să-ți spun.

Șeful a spus tăios:

— Este lipsit de sens. Dacă De Spain a omorât-o, atunci tot el a încercat să te bage în belea și tot el te-a scos. Cum vine asta?

— Ascultă, am spus. Se poate afla dacă De Spain a cunoscut-o pe fată și cât de bine. Poți să afli cât timp a lipsit noaptea trecută și să-l pui să se justifice. Poți să afli dacă are sânge și cuticulă sub unghii și să compari cu sângele și epiderma fetei. Ar trebui să fie acolo dinainte, de a-l lovi pe Moss Lorenz, dinainte de a fi lovit pe oricine altcineva. Iar pe Lorenz nu l-a zgâriat. Asta e tot ce-ți trebuie și tot ce îți poate fi de folos, în afară de mărturisire. Iar așa ceva nu cred că o să obții.

În ceea ce privește înscenarea, aș zice că De Spain a urmărit-o pe fată până la Club Conried, sau știa că merge acolo și a venit și el. A văzut-o ieșind cu mine și m-a văzut cum o bag la mine în mașină și probabil că asta l-a înebunit. M-a doborât, iar fata era prea speriată ca să nu îl ajute să mă care până în apartamentul ei. Eu nu-mi amintesc nimic din partea asta. Ar fi fost mai bine dacă știam, dar asta e. Deci m-au cărat acolo sus, s-au certat, s-au bătut și De Spain a doborât-o, apoi a omorât-o

intenționat. I-a venit apoi ideea de a înscena un viol urmat de crimă, cu mine în rolul fraierului. Apoi a șters-o, a dat telefonul, s-a băgat în echipa care făcea cercetările, iar eu am ieșit din apartament înainte de a fi prins acolo.

La vremea aceea și-o fi dat seama că a făcut o prostie. Știa că sunt un detectiv particular din Los Angeles, lucru pe care i-l spusese lui Dolly Kincaid, iar de la fată afluase că m-am dus să îl văd pe Conried. Nu i-a fost prea greu să își dea seama că mă interesa cazul Austrian. Okay. A schimbat scenariul și piesa tâmpită s-a transformat într-una deșteaptă. S-a implicat împreună cu mine în cercetările pe care vroiam eu să le fac, mi-a ascultat povestea și și-a inventat și el una, de data asta, mult mai bună, ca explicație pentru capcana în care era să cad, pentru asasinarea fetei Matson.

De Spain a spus indiferent:

— Am impresia că o să-l iau la călărit pe tipul ăsta, chiar acum, Șefu'. O.K.?

— Mai stai puțin, a zis Șeful. Ce te-a făcut să îl suspectezi pe De Spain?

— Sângele și pielea de sub unghii, felul brutal în care s-a purtat cu Lorenz, și faptul că fata mi-a spus că el a fost iubitul ei, iar el a pretins că nu o cunoaște. Ce mama dracului mi-ar mai trebui altceva?

De Spain a zis:

— Uite asta.

A tras prin buzunar cu pistolul cu prăsele albe pe care i-l luase doctorului Austrian. Trasul din buzunar necesită o practică îndelungată, pe care polițiștii nu o posedă. Glonțul a lovit peretele la două palme de capul meu și eu m-am aruncat la podea, în timp ce doctorul Austrian s-a ridicat brusc în picioare și a întins mâna dreaptă spre De Spain, mână în care avea carafa cu gât larg. Un lichid incolor l-a izbit pe acesta drept în ochi, apoi i s-a prelins pe față. Orice om normal ar fi scos un urlet. De

Spain a bătut aerul cu mâna stângă și cu dreapta a mai tras trei focuri prin buzunar. Doctorul Austrian s-a prăbușit pe o margine a biroului și de acolo jos, unde a rămas nemișcat. Pistolul a continuat să bubuie.

Ceilalți oameni din cameră s-au aruncat în genunchi. Șeful și-a ridicat pistolul său uriaș și a tras de două ori. O dată ar fi fost suficient cu o așa armă. Corpul lui De Spain s-a răsucit în aer și a căzut, lovind podeaua ca un seif. Șeful a mers lângă el și s-a aplecat deasupra lui, studiindu-l în tăcere. S-a ridicat și a ocolit biroul, oprindu-se lângă doctor.

— Åsta mai trăiește, a spus el, tăios. Treci la telefon, Weems.

Bondocul Față-groasă a ocolit biroul prin cealaltă parte, s-a întins după telefon și a început să formeze un număr. În aer plutea un miros ascuțit de acid și carne arsă, un miros scârbos. Eram din nou în picioare cu toții și Șeful se uita la mine sau mai degrabă prin mine.

— N-ar fi trebuit să tragă în tine, a spus el. N-ai fi putut dovedi nimic. Nu te-am fi lăsat.

Nu am spus nimic. Weems a pus jos telefonul și s-a mai uitat o dată la doctorul Austrian.

— Cred c-a'nchis, a zis el de după birou.

Șeful continua să se uite la mine.

— Ai riscat al dracului, domnule Dalmas. Nu știu exact ce joc faci, dar sper pentru tine că a meritat osteneala.

— Sunt destul de satisfăcut, i-am zis. Mi-ar fi plăcut să am șansa de a fi discutat cu clientul meu înainte de a fi fost omorât, dar cred că am făcut tot ce trebuia pentru el. Să mă ia dracu', dar îmi plăcea De Spain. A fost cel mai tare tip pe care l-am cunoscut.

Șeful a zis:

— Dacă vrei să afli ce-nseamnă să fii un tip tare, încearcă să ajungi șef de poliție într-un oraș mic.

— Da?! Bine, i-am spus. Spune la cineva să înfășoare o batistă pe mâna dreaptă a lui De Spain, Șefu'. O să ai nevoie de o probă discriminatorie.

O sirenă se văita undeva departe, pe Arguello Boulevard. Sunetul venea estompat prin geamurile închise, ca al unui coiot urlând undeva, pe dealuri.

SFÂRȘIT

FEMEIA DIN LAC

1. NU PENTRU PERSOANE DISPĂRUTE

Tocmai mă chinuiam să dezvirginez o pereche de pantofi noi, în dimineața aceea, la mine în birou, când m-a sunat Violets M'Gee. Era într-o zi de august, atât de fadă,

de fierbinte și de înăbușitoare, încât nici cu un prosop de baie nu îți puteai păstra gâtul uscat.

— Ce face băiețelul? a început Violets, ca de obicei. Nici o treabă de o săptămână, ei? E un tip pe care-l cheamă Howard Melton, din Avenant Building, care i-a pierdut urma nevestii. Tipul e director districtual la Doreme Cosmetic Company. Nu vrea s-o dea la „Persoane Dispărute” din anumite motive. Șeful îl cunoaște, cât-de-cât. Dar mai bine te duci acolo și să nu uiți să te descălți înainte de a intra. Șleahța de-acolo pare destul de arogantă.

Violets M’Gee este un detectiv de la Brigada Omucideri de la Biroul Șerifului și, dacă n-ar fi fost misiunile caritabile pe care mi le dădea, poate că aș fi reușit și eu să îmi câștig existența mai ușor. Asta părea însă ceva mai deosebit, așa că mi-am pus picioarele pe podea, mi-am șters din nou ceafa și m-am dus să văd despre ce era vorba.

Avenant Building este pe Olive, chiar lângă Sixth și trotuarul din fața intrării este din cauciuc alb cu negru. Fetele de la lift poartă bluze rusești din mătase gri, și genul acela de berete pe care le foloseau artiștii pentru a-și feri părul de stropii de vopsea. Doreme Cosmetic Company era la etajul șapte și ocupa o bună parte din el. Camera de recepție avea pereții de sticlă, flori, covoare persane și tot felul de sculpturi trăsnete din niște chestii emailate. Într-un colț, retrasă, stătea o blondă mică și curățică, în fața unui pupitru-centrală-telefonică. Aveau și o secretară în spatele unui birou mare pe care se afla o vază cu flori și o plăcuță cu un nume pirogravat: „Miss Van De Graaf”. Purta ochelari gen Harold Lloyd și avea o frunte atât de înaltă că m-am mirat de ce nu are zăpadă pe ea.

Mi-a spus că domnul Howard Melton este într-o sedință, dar îi va duce cartea mea de Vizită de îndată ce va avea ocazia, și în ce problemă, vă rog? I-am spus că nu am

nici o carte de vizită, dar numele este John Dalmas și vin din partea domnului West.

— Cine este domnul West? m-a interogat ea rece. Domnul Melton îl cunoaște?

— Asta mă depășește, surioaro. Necunoscându-l pe domnul Melton, n-am de unde să-i știu prietenii.

— Care este natura problemei dumneavoastră?

— Personală.

— Înțeleg.

Și-a pus rapid inițialele pe trei hârtii pe care le avea pe birou, asta ca să nu îmi arunce în cap trusa de stilouri. M-am dus și m-am așezat într-un fotoliu de piele albastră, cu brațe metalice cromate. Părea, mirosea și era la fel de comod ca un scaun de frizer.

Cam după o jumătate de oră, o ușă s-a deschis dincolo de un grilaj de bronz și doi bărbați și-au făcut apariția, râzând. Un al treilea ținea ușa, răspunzându-le cu aceeași bună dispoziție. Și-au strâns mâinile, cei doi au plecat, iar cel din ușă și-a șters râsul de pe față ca pe nimic și a privit întrebător spre domnișoara Van De Graaf.

— Vreun mesaj? a zis el cu vocea unui șef.

— No, sir, a spus ea, răscolindu-și hârtiile. Un domn Dalmas dorește să vă vorbească, din partea unui domn West. O treabă personală.

— Nu îl cunosc, a lătrat bărbatul. Și-așa am mai multe asigurări decât pot să plătesc.

Mi-a aruncat o privire scurtă și pătrunzătoare, apoi a intrat înapoi în birou și a trântit tușa. Domnișoara Van De Graaf mi-a zâmbit cu o undă de regret delicat. Mi-am aprins o țigară și mi-am încrucișat invers picioarele. După încă vreo cinci minute, ușa din spatele grilajului s-a deschis din nou și personajul a apărut cu pălăria pe cap. A mârâit că o să lipsească o jumătate de oră.

Tocmai pusese mâna pe ușa de la intrare, când a făcut o întoarcere bruscă și a venit direct spre mine. S-a

proțăpit în fața mea, era un bărbat înalt, cam de unu optzeci și cinci, dar construit proporționat. Avea o față bine masată, dar care nu ascundea urmele ridurilor desfrâului. Avea ochii negri, duri și înșelători.

— Dorești să vorbești cu mine?

M-am ridicat, mi-am scos portofelul și i-am întins o carte de vizită. A citit-o, apoi a palmat-o. Privirea i-a devenit gânditoare.

— Cine e domnul West?

— Corect, verifică-mă. M-a privit dur, direct, și de data asta, interesat.

— Mi-ai dat o idee bună, a zis. Hai în birou la mine.

Secretara era atât de nervoasă încât încerca să își pună inițialele pe trei hârtii dintr-odată, atunci când am trecut pe lângă ea, spre grilaj.

Biroul din spatele lui era lung, semi-întunecat și liniștit, dar nu părea rece. Pe un perete era un poster uriaș înfățișând un păsăroi bătrân, cu un aer fioros, al cărui cioc părea că fusese folosit din plin pe diverse pietre de moară la vremea lui. Bărbatul s-a dus în spatele unui birou de opt sute de dolari și s-a lăsat să cadă într-un fotoliu capitonat, de director. A împins o casetă cu țigări de foi spre mine. Mi-am aprins o țigară și m-a urmărit în timp ce o aprindeam, cu o privire atentă și rece.

— Problema este foarte confidențială, a spus.

— A-ha.

Mi-a citit din nou cartea de vizită, apoi a băgat-o într-un portvizit aurit.

— Cine te-a trimis?

— Un amic de la Biroul Șerifului.

— Va trebui să mai aflu câte ceva despre dumneata.

I-am dat câteva nume și numere de telefon. S-a întins după telefon, a cerut un fir și a format singur numerele. A reușit să vorbească din prima cu persoanele menționate. În patru minute totul se rezolvase și s-a lăsat din nou pe

spate, în fotoliul său.

— Până acum, totul e în regulă. Acum, arată-mi că într-adevăr ești omul care pretinzi că ești.

I-am dat o fotocopie a autorizației mele de detectiv.

— Care este tariful dumatăle?

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi, plus cheltuielile.

— E prea mult. Ce fel de cheltuieli?

— Benzină și ulei pentru mașină, un ciubuc-două, mâncare și whisky, în special whisky.

— Când nu lucrezi, nu mănânci?

— Ba da, dar nu chiar așa bine.

A rânjit. Rânjetul, ca și privirea, păreau turnate în bazalt.

— Se pare că o să ne înțelegem, a spus.

A deschis un sertar de la birou și a scos o sticlă de scotch. Am băut câte un pahar. A pus sticla pe podea, și-a lins buzele și a aprins o țigară cu monogramă. A inhalat fumul, satisfăcut.

— Hai s-o facem la cincisprezece pe zi, a spus. Cu vremurile astea... Și ia-o încet cu băutura.

— Glumeam, am zis. Un om cu care nu se poate glumi nu e un om în care să poți avea încredere.

A rânjit din nou.

— Bun, deci ne-am înțeles. Mai întâi, trebuie să îmi promiți că nu vei lua legătura cu poliția, indiferent dacă ai sau nu prieteni în poliție.

— Atâta timp cât n-ai comis vreo crimă, îmi convine, am spus.

A râs.

— Încă nu, dar să știi că sunt un tip destul de dur. Doresc să dai de urma soției mele, să afli unde se află și ce face, fără ca ea să știe. A dispărut acum unsprezece zile, pe doisprezece august, dintr-o cabană pe care o avem la Little Fawn Lake. Este un mic lac, proprietatea mea și a

altor doi inși. Cam la cinci kilometri de Puma Point, dacă ai idee unde vine asta.

— În munții San Bernardino, la vreo șaizeci de kilometri de San Bernardino.

— Corect. A scuturat țigara pe suprafața biroului și s-a întins să sufle scrumul. Lacul Little Fawn are cam șaptezeci de metri lungime. Are și un dig micuț, pe care l-am construit sub forma unei investiții, dar ne-am ales greșit momentul. Acolo sunt patru cabane. A mea, două aparținând prietenilor mei, niciuna din ele nefiind ocupată în vara asta, și o a patra, foarte aproape de malul lacului, cum te duci. Asta e ocupată de un tip pe nume William Haines și de nevasta lui. Stau acolo fără să plătească chirie și au grijă de proprietate. Soția mea și-a petrecut vara acolo, sus, și trebuia să se întoarcă în oraș pe doisprezece, pentru a participa la niște activități sociale în timpul weekendului. Încă nu a sosit.

Am dat din cap. A deschis un sertar încuiat și a scos un plic. A scos dinăuntru o fotografie și o telegramă și a împins telegrama spre mine, peste birou. Fusese expediată din El Paso, Texas, pe 15 august, la ora 9 și 18 minute, a.m., pe adresa Howard Melton, 715 Avenant Building, Los Angeles. Am citit-o:

„Trec granița pentru a obține divorțul în Mexic. Mă mărit cu Lance. Mult noroc și adio. Julia.”

Am pus hârtia galbenă pe birou.

— Julia este numele soției mele, a spus Melton.

— Cine-i Lance?

— Lancelot Goodwin. A fost secretarul meu particular până acum un an. Apoi a primit niște bani de undeva și m-a părăsit. Știam de mult că Julia și cu el erau foarte apropiați, dacă pot să mă exprim așa.

— E-n regulă, în ceea ce mă privește, am spus.

A împins fotografia peste birou. Era un instantaneu făcut pe o hârtie lucioasă, înfățișând o blondă micuță și

mlădioasă și un bărbat brunet, înalt, bine făcut și arătos, cam la treizeci și cinci de ani, parcă puțin cam prea arătos. Blonda putea avea oricât, între optsprezece și patruzeci. Era genul acela de femeie. Avea ce arăta și nu era deloc zgârcită în privința asta. Era într-un costum de baie care nu îți solicita imaginația, iar bărbatul purta un șort. Stăteau sprijiniți de o umbrelă de plajă, pe nisip. Am așezat instantaneul peste telegramă.

— Astea sunt toate probele, a spus Melton, dar nu și toate faptele. Mai bei un pahar?

A turnat și ne-am golit paharele. A așezat din nou sticla pe podea și a sunat telefonul. A vorbit puțin, apoi a pus jos receptorul și i-a spus operatoarei să nu îi mai dea legăturile pentru o perioadă.

— Până aici, n-ar fi mare lucru, a spus. Dar m-am întâlnit cu Lance Goodwin vinerea trecută, pe stradă. Mi-a spus că nu a mai văzut-o pe Julia de luni de zile. L-am crezut, pentru că Lance nu e tipul care să-și facă prea multe probleme de conștiință și nici nu se sperie așa ușor. Ar fi fost capabil să îmi spună adevărul despre o chestie ca asta. Cred că o să-și țină gura.

— Mai există și alți indivizi la care te-ai gândit?

— Nu, și chiar dacă există, nu știu eu. Părerea mea e că Julia a fost arestată, e la închisoare undeva și a reușit cumva, dând mită sau altfel, să își ascundă adevărata identitate.

— La închisoare, pentru ce?

A ezitat un moment „apoi mi-a spus, de-abia auzit:

— Julia este o cleptomană înrăită. Nu chiar grav și nici tot timpul, doar când bea prea mult. Majoritatea șmecheriilor le-a făcut aici, în Los Angeles, în marile magazine, unde avea deschise conturi. Au prins-o de câteva ori, dar am reușit să îi fac sa tacă, dându-le niște bani. Nici un scandal nu a mers atât de departe încât să nu îl pot mușamaliza. Dar într-un oraș străin... S-a oprit și s-a

încruntat. Am destule probleme cu personalul de la Doreme.

— I s-au luat vreodată amprentele?

— Poftim?

— I-au luat vreodată amprentele pentru a i se face dosar?

— Habar n-am.

Părea îngrijorat la gândul ăsta.

— Goodwin ăsta, știe despre afacerea asta?

— N-aș putea să spun, sper că nu. Nu a pomenit niciodată, desigur, în fața mea.

— Mi-ar trebui adresa lui.

— O găsești în carte. Are un bungalow undeva sus, în districtul Chevy Chase. Un loc destul de retras. Părerea mea e că Lance e un profitor.

Părea un aranjament prea frumos, dar nu am zis-o cu voce tare. Tocmai se întrezăreau niște bani cinstiți la orizont, doar așa, pentru variație.

— Ai mai trecut pe la Little Fawn Lake de când a dispărut soția dumitale, desigur.

— Ei bine, nu, a spus el, surprins. N-aveam nici un motiv. Până când am dat peste Lance în față la Athletic Club, mă gândisem că el și Julia sunt împreună, undeva, poate chiar căsătoriți. În Mexic, divorțurile se obțin foarte repede.

— Spune-mi despre bani. Avea mulți cu ea?

— N-am idee. Avea foarte mulți bani ai ei, moștenire de la tatăl ei. Cred că poate să facă rost de o grămadă de bani.

— Înțeleg. Cum era îmbrăcată, dacă poți să-mi spui?
A clătinat din cap.

— N-am mai văzut-o de două săptămâni. De obicei purta culori închise. Haines ai putea să îți spună. Cred că va trebui să i se spună că a dispărut, și cred că poți avea

încredere în el că nu va umple lumea. Melton a zâmbit strâmb. Purta un ceas de mână de platină, de formă octogonală, cu o curea cu zale largi, un cadou de ziua ei. Cu numele ei gravat înăuntru. Avea un diamant, un inel cu smarald și o verighetă gravată interior: „Howard și Julia Melton, 27 iulie 1926”.

— Dar ești sigur că nu e doar o glumă?

— Da. Fața lui puternică s-a înroșit puțin. Ți-am spus care e părerea mea.

— Dacă e undeva la închisoare, ce fac? Te anunț și aștept?

— Bineînțeles. Dar dacă nu e, ține-te pe urmele ei până ajung eu acolo, oriunde ar fi. Cred că o să mă descurc eu cumva.

— A-ha. Pari destul de solid. Ai spus că a părăsit Little Fawn Lake în doisprezece august. Și că nu ai fost acolo. Crezi că a făcut-o, sau că era pe punctul de a o face, sau ai ghicit asta din datarea telegramei?

— Ai dreptate. Am uitat să îți spun un lucru. Chiar a plecat pe doisprezece. Nu sofează niciodată noaptea, deci a coborât din munți după-amiaza și a tras la Olympia Hotel până să îi vină trenul. Știu asta pentru că m-au sunat după o săptămână și m-au anunțat că mașina ei este în garajul lor și că dacă nu doresc să mi-o trimită. Le-am spus că o să trec eu pe acolo când o să am timp.

— Okay, domnule Melton. Cred că o să dau o fugă să îl verific puțin pe acest Lancelot Goodwin mai întâi. Poate că nu ți-a spus adevărul.

Mi-a întins o carte de telefoane cu suburbiile și am căutat în ea. Lancelot Goodwin locuia pe Chester Lane la numărul 3416. Nu știam pe unde vine asta, dar aveam o hartă în mașină. I-am spus:

— O să merg pe-acolo să arunc o privire. Ar fi mai bine să am niște bani, în avans. Să spunem o sută de dolari.

— Cincizeci îți ajung, pentru început, a zis el. Și-a scos portofelul placat cu aur și mi-a întins două hârtii de douăzeci și una de zece. Și trebuie să-mi semnezi și o chitanță, doar așa, de formă.

A scos un chitanțier din birou, a scris ce vroia și am semnat. Am pus cele două corpuri delictive în buzunar și m-am ridicat. Ne-am strâns mâinile.

L-am părăsit, lăsându-l cu sentimentul că e un tip care nu face prea multe greșeli, mai ales când este vorba de bani. Când am ieșit, recepționera mi-a aruncat aceeași privire urâcioasă. M-am speriat din cauza asta aproape la fel de mult ca de lift.

2. CASA TĂCUTĂ

Mașina mea era parcată pe cealaltă parte a străzii, așa că am luat-o spre nord pe Fifth, apoi spre vest către Flower și de acolo în jos spre Glendale Boulevard. Se făcuse ora prânzului, am oprit și am mâncat un sendviș.

Chevy Chase este un canion, la baza dealurilor care separă Glendale de Pasadena. Este împădurit din abundență, iar străzile care se ramifică din drumul de bază sunt aproape în întregime acoperite de copaci și întunecoase. Chester Lane era una dintre ele și era destul de umbroasă pentru a te crede în mijlocul unui codru de aramă. Casa lui Goodwin era chiar în capătul străzii, un mic bungalov englezesc cu acoperiș de ardezie și cu obloane la ferestre, care nu lăsau lumina de afară să intre, chiar dacă ar fi fost. Casa era chiar între doi versanți deluroși și avea în față, lângă portic, un stejar uriaș. Părea un loc excelent pentru distracții.

Garajul lateral era închis. Am mers pe o alee șerpuitoare din pietre plate de râu și am apăsat soneria. Am auzit-o sunând undeva în interiorul casei, cu sunetul acela inconfundabil pe care îl produce o sonerie când sună

într-o casă goală. Am mai sunat de două ori, dar nu a venit nimeni la ușă. Un mierloi a zburat dintr-o tufă micuță, a ciugulit un viermișor din iarbă și a plecat rapid cu el. Cineva a pornit motorul unei mașini undeva, în josul străzii, în curbă, Pe partea cealaltă a străzii era o casă cu o plăcuță „DE VÂNZARE”, înfiptă în poartă și cu o mică porțiune de peluză în față.

Am mai încercat o dată soneria, apoi am tras de un mâner care ieșea din gura unui leu de bronz bătut în cuie pe ușă. Am renunțat apoi la ușa de la intrare și m-am dus să arunc o privire în crăpătura dintre ușile garajului. Înăuntru era o mașină care scliffea ușor în lumina slabă care intra prin crăpătură. Am dat o tură până în spatele casei și am mai găsit doi stejari, un grătar pentru fripturi și o masă cu trei scaune de grădină sub unul din copaci. Era atât de umbros și plăcut locul acela liniștit, încât îmi venea să mă așez și să rămân acolo. M-am dus la ușa din spate, care era pe jumătate din sticlă, dar avea gratii. Am încercat clanța, ceea ce era o prostie, dar s-a deschis, iar eu am tras adânc aer în piept și am intrat.

Acest Lancelot Goodwin ar fi trebuit să aibă doar puțină înțelegere pentru a mă lăsa să mă explic, dacă m-ar fi prins acolo. În caz contrar, nu doream decât să arunc o privire prin lucrurile lui. Era ceva care mă cam îngrijora în ceea ce-l privea, mai ales din cauza prenumelui său.

Ușa dădea într-o cămăruța cu rafturi înalte și înguste, cu o altă ușă cu gratii la geam, tot neîncuiată, prin care am intrat într-o bucătărie faianțată cu un fel de țigle de prost-gust. Bucătăria avea un cuptor cu gaze, și o chiuvetă plină cu sticle goale și două uși batante. Am împins-o pe cea care dădea spre fațada casei. Am intrat într-o cameră pentru servitul mesei, cu un bufet pe care mai erau câteva sticle, dar nu goale.

Livingul era în dreapta și se intra în el printr-o ușă arcuită. Era întunecat, chiar și în miezul zilei. Era frumos aranjat, cu o bibliotecă încastrată într-un perete, cu multe

cărți, care nu fuseseră cumpărate cu brațul. Într-un colț era un soldat cu radio, cu un pahar pe jumătate plin cu un lichid gălbui pe el. În pahar era și gheață. Aparatul de radio scotea un bâzâit înfundat și becul de control era aprins. Funcționa, dar fusese dat la minim.

Era ciudat. M-am întors și am privit în celălalt colț al camerei. Am văzut ceva și mai ciudat.

Un bărbat era așezat într-un fotoliu adânc, tapițat cu brocart, cu picioarele în papuci, așezate pe un scăunel. Purta o bluză de polo descheiată la gât și pantaloni de culoare crem deschis, cu curea. Mâna stângă i se odihnea pe brațul lung al fotoliului, iar cea dreaptă îi atârna pe carpeta de un trandafiriu întunecat. Era un bărbat brunet, frumos și zvelt, bine clădit. Era genul de tip care se mișcă rapid și care e mai puternic decât pare. Avea gura ușor deschisă și i se vedea marginea dinților. Capul îi era ușor lăsat într-o parte, de parcă ar fi ațipit după câteva pahare, ascultând radioul.

Pe covor, lângă mâna lui dreaptă era un pistol și în mijlocul frunții avea o gaură roșie.

Sângele îi picura fără zgomot de pe pometele obrazului pe bluza lui albă de polo.

Timp de un minut, care într-o situație ca asta poate fi la fel de lung ca degetul mare al unui chiromant, nu am mișcat nici un mușchi. Poate am respirat o dată, dar am făcut-o în secret. Am rămas acolo, gol ca o baterie descărcată, privind cum sângele domnului Lancelot Goodwin forma mici picături sidefate pe umărul obrazului, ca apoi, încet și liniștit să cadă și să se adauge petei purpurii în care se transformase albeața bluzei sale de polo. Am avut chiar senzația că picăturile cad mult mai încet prin aer în timpul ăsta. Într-un târziu am ridicat un picior și l-am smuls din cimentul în care se înțepenise, apoi l-am târât și pe celălalt după el, împreună cu lanțul și cu ghiuleaua atârnată de el. Am traversat camera întunecoasă și tăcută.

În timp ce mă apropiam, ochii i-au sclipit. M-am aplecat să îi privesc mai atent, să le întâlnesc privirea, dar nu era posibil. Nu se poate reuși chestia asta cu niște ochi morți. Întotdeauna sunt îndreptați într-o parte, ori sus, ori jos. I-am atins fața. Era caldă și ușor umedă, probabil de la băutură. Nu putea să fie mort de mai mult de douăzeci de minute.

M-am răsucit brusc, cu senzația că în spatele meu e cineva cu o măciucă, dar nu era nimeni. Tăcerea se păstra în continuare. Camera era plină de ea, dădea pe dinafară. O pasăre ciripea afară într-un pom, dar nu făcea decât să o îngroașe și mai tare. Puteai să o tai în feliuțe mici și să le ungi pe pâine.

Am început să mă uit și la alte obiecte din cameră. În fața căminului era căzută o fotografie înrămată în argint, cu fața în jos. M-am dus și am ridicat-o cu o batistă, apoi am întors-o. Geamul era crăpat pe diagonală. Fotografia arăta o doamnă subțire, cu păr deschis la culoare și cu un zâmbet primejdios. Am scos instantaneul pe care mi-l dăduse Howard Melton și l-am ținut lângă fotografia găsită pe jos. Eram sigur că e vorba de aceeași fată, dar expresia era diferită, era doar o față comună.

Am luat fotografia cu grijă, am intrat într-un dormitor frumos mobilat și am deschis un sertar de la un scrin cu picioare înalte. Am scos fotografia din ramă, apoi am șters cu batista rama și sticla și le-am ascuns sub niște cămăși. Nu a fost o treabă foarte deșteaptă, dar la alta mai deșteaptă nu m-am gândit.

Se părea că nu mai era nimic urgent de acum. Dacă împușcătura ar fi fost auzită și recunoscută drept o împușcătură, poliția ar fi fost acolo de mult. Am luat cu mine fotografia în baie și am decupat-o cu lama briceagului atât cât să îmi încapă în buzunar, lângă cealaltă, apoi am aruncat resturile în veceu și am tras apa. M-am întors în living.

Pe o măsuță joasă, lângă mâna mortului, era un

pahar gol. Avea probabil ceva amprente pe el, ale lui. Pe de altă parte, cineva poate băuse după el și lăsase alte amprente. În mod sigur, o femeie. Probabil stătuse pe brațul fotoliului, cu un zâmbet dulce și diafan pe buze și cu pistolul la spate. Trebuia să fie o femeie. Un bărbat nu ar fi reușit să îl împuște într-o poziție atât de relaxată. Am avut o mică bănuială despre ce femeie era vorba, dar nu mi-a plăcut că a lăsat fotografia ei pe podea. Nu era chiar genul de publicitate care să o avantajeze.

Nu am putut să risc nici cu paharul. L-am șters bine și am făcut un lucru care nu mi-a plăcut. Am presat mâna bărbatului pe el, apoi l-am așezat la loc pe masă. Am procedat la fel și cu pistolul. Când i-am dat drumul mâinii să cadă, aceea care atârna pe covor, a început să se bălăngăne, ca pendulul bunicului. Am șters și sticla aparatului de radio. Asta îi va face să creadă că femeia e deșteaptă foc, un soi deosebit de femeie, în caz că există mai multe soiuri. Am ridicat patru chiștoace de țigări cu urme de ruj pe ele, de o nuanță „carmin”, pe care o folosesc de obicei blondele. Le-am dus în baie și le-am oferit primăriei. Am mai șters câteva lucruri lucioase, clanța de la intrare și mi-am terminat ziua de muncă. Doar nu era să șterg toată nenorocita aia de casă.

M-am oprit în fața lui Lancelot Goodwin și l-am privit puțin. Sângele încetase să mai curgă. Ultima picătură de pe obraz nu avea să îi mai cadă niciodată. Îi va atârna acolo, i se va înegri, apoi va căpăta luciu și va fi la fel de permanentă ca un neg.

M-am întors prin bucătărie și cămară, ștergând clanțele pe măsură ce mă retrăgeam. Am ajuns la colțul casei și am aruncat o otheadă spre stradă. Nevăzând pe nimeni, am pus cruce afacerii sunând din nou la ușa principală, în timp ce ștergeam ce atinsesem la venire. M-am dus la mașină, am urcat și am plecat de acolo. Vizita nu durase mai mult de o jumătate de oră, dar mă simțeam ca după Războiul Civil, participare integrală.

După ce am parcurs cam două treimi din drumul care ducea spre oraș, am oprit în capătul de jos, pe Alesandro Street și m-am îndesat într-o cabină telefonică. Am format numărul de telefon de la birou al lui Howard Melton. Mi-a răspuns o voce ciripită:

— Doreme Cosmetic Company. Bună ziua.

— Domnul Melton.

— Vă dau legătura cu secretara dânsului, a cântat vocea blondei micuțe, care stătea retrasă în colțișorul ei.

— Domnișoara Van De Graaf la telefon. Era o voce afectată, drăguță, care putea deveni fermecătoare sau îngâmfată, schimbând doar un sfert de ton. Cine îl caută pe domnul Melton, vă rog?

— John Dalmas.

— Ah...domnul Melton vă cunoaște, domnule... ă... Dalmas?

— Nu începe iarăși, am spus. Întreabă-l pe el. Și să știi că de ostentație pot și eu să-mi fac rost câtă vreau, chiar din vitrină.

Zgomotul aerului pe care l-a tras în piept aproape că mi-a spart timpanul.

A urmat o tăcere, apoi un clic și vocea grăbită de om de afaceri a lui Melton s-a auzit pe fir:

— Alo? Melton la telefon. Alo?

— Trebuie să te văd, urgent.

— Ce-nseamnă asta? a lătrat el.

— Exact ce-ai auzit. S-au petrecut niște întâmplări, cum zic băieții. Știi cu cine vorbești, nu?

— Oh... da. Bine, stai să văd. Stai puțin să mă uit în agenda de birou.

— La dracu' cu agenda ta de birou! E o chestie serioasă. Am destul bun simț ca să nu îți stric ziua degeaba.

— Athletic Club, peste zece minute, a spus el, crispat.

Caută-mă în salonul de lectură.

— O să vin ceva mai târziu decât tine.

Am închis înainte de a avea timp să mai spună ceva.

Mai exact, mi-au trebuit douăzeci de minute.

Intrarea în holul de la Athletic Club era exact în fața uneia dintre cuștile deschise ale ascensoarelor pe care le-aveau acolo. Am apăsât pe buton și în două secunde ascensorul era în fața mea. M-a urcat până la etajul patru și când am ieșit, în față era salonul de lectură.

— Înainte și la stânga, mi-a spus însoțitorul.

Salonul de lectură nu fusese proiectat neapărat pentru citit. Erau într-adevăr ziare și reviste pe o masă lungă din lemn de mahon, iar în rafturile închise cu sticlă de pe pereți erau multe colecții de cărți legate în piele și un portret al fondatorului clubului, o pictură în ulei, luminată discret de o veioză mascată. Dar mai ales, locul era plin de unghere și colțare, cu niște fotolii enorme cu spătare înalte, ocupate de bătrânei care sforăiau liniștiți în ele, cu fețele lor violacee din cauza vârstei și a tensiunii.

M-am strecurat în tăcere spre stânga. Melton era acolo, într-un ascunziș, cufundat între perne cu spatele la intrare, iar fotoliul, oricât de adânc ar fi fost, nu reușea să îi ascundă capul său mare și brunet. Avea încă un fotoliu tras lângă al lui. M-am strecurat în el și i-am făcut cu ochiul.

— Încearcă să vorbești cât mai încet, mi-a spus. Locul ăsta e pentru siesta de după prânz. Și acum, spune ce e? Când te-am angajat am făcut-o să mă scutești de neazuri, nu să adaugi altele la cele pe care le am deja.

— Mda, am spus, apropiindu-mi fața de a lui. Mirosea a whisky cu sifon, dar nu într-un mod neplăcut. Ea l-a împușcat.

A ridicat puțin din sprâncenele lui țepene. Privirea i-a devenit dură ca stânca. A respirat încet, și-a întins o mână pe genunchi și a rămas cu ochii pe ea.

— Continuă, a spus el cu vocea ca marmura.

Am ridicat capul și m-am uitat în jur. Bătrânelul cel mai apropiat de noi sforăia ușurel, iar puful din nări i se afunda înăuntru și îi ieșea la fiecare respirație.

— Am fost la locuința lui Goodwin. N-a răspuns, așa că am încercat la ușa din spate. Era descuiată și am intrat. Aparatul de radio era aprins, dar dat la minim. Două pahare cu băuturi. O fotografie înrămată spartă pe podea, lângă cămin. Goodwin pe fotoliu, împușcat mortal de aproape. Rană de contact. Pistol pe podea lângă mâna lui dreaptă. Un revolver de calibrul 25, armă de damă. Stătea acolo de parcă nu îi păsa de nimic. Am șters pahare, pistol, clante, i-am pus amprente acolo unde trebuia, am plecat.

Melton și-a deschis și și-a înghis gura. Dinții i-au scos un scrâșnet. Și-a încheștat amândoi pumnii, apoi s-a uitat fix la mine, cu ochii lui negri și duri.

— Fotografia, a spus el.

Am scos-o din buzunar și i-am întins-o, dar nu i-am dat drumul din mână.

— Julia, a zis.

A respirat cu un zgomot șuierat și mâna i s-a albit și i-a căzut moale.

Am băgat fotografia la loc în buzunar.

— Și apoi? a șoptit el.

— Asta-i tot. Poate că am fost văzut, dar nu când am intrat sau când am ieșit. Sunt pomi în spate. Locul e foarte mascat. Avea ea un pistol din asta?

Capul i-a căzut și l-a prins în palme. După un timp, l-a împins înapoi, și-a rășchirat degetele pe față și a vorbit printre ele, cu fața îndreptată spre zidul din față spre care eram orientați.

— Da, dar nu știam că îl poartă cu ea. Îmi închipui că i-a dat papucii, șobolanul ăla nenorocit.

A vorbit încet.

— Ești un tip tare, a zis. Dar acum e o sinucidere, nu?

— N-aș putea spune. Fără să aibă un suspect, ar fi în stare să o considere în felul ăsta. Îi vor face proba cu parafină ca să vadă dacă a tras cu pistolul. A intrat deja în rutină. Dar câteodată nu merge și fără un suspect, ar putea s-o lase baltă. Partea cu fotografia nu-mi place.

— Nici mie, a șoptit el tot printre degete. Probabil că a intrat brusc în panică.

— A-ha. Îți dai seama în ce m-am băgat, nu? Dacă mă prind, adio autorizație. Bineînțeles, ar mai fi și norocul chior să fie într-adevăr o sinucidere. Dar nu părea a fi tipul care să o facă. Trebuie să joci tare, Melton.

A răs trist, apoi și-a întors capul cât să se uite la mine, dar tot printre degete.

— De ce ai făcut modificările? m-a întrebat încet.

— Să mă ia dracu' dacă știi. Poate pentru că mi-a fost antipatic de la început, de când l-am văzut în poza aia. Mi s-a părut că a meritat-o, pentru ce i-a făcut ei și ție.

— Cinci sute, ca primă, a spus.

M-am îndreptat și i-am aruncat o privire de gheață.

— N-am de gând să te șantajez. Oi fi eu un tip dur, dar nu în chestii din astea. Ești sigur că mi-ai spus tot ce trebuia?

Timp de un minut lung, nu a spus nimic. S-a ridicat în picioare, a privit în lungul încăperii, și-a băgat mâinile în buzunare, a zdrăngănit ceva, apoi s-a așezat la loc.

— A fost o aluzie regretabilă, din partea amândurora, a spus. Nu mă gândeam la șantaj și nici să plătesc pentru asta. Oricum, banii ăștia nu erau de ajuns. Trăim vremuri grele. Tu îți asumi un risc suplimentar, eu îți ofer niște bani în plus. Să ne imaginăm că Julia nu are nimic de-a face cu treaba asta. Ar putea explica prezența fotografiei căzute. Au fost o mulțime de femei în viața lui Goodwin, dar dacă povestea iese la iveală și se va face legătura cu mine, șefii mei mă vor zbură. Lucrez într-un domeniu foarte sensibil, și treaba nu merge chiar așa cum ar trebui.

Ar putea fi încântați să aibă un motiv în plus.

— Asta-i altceva, am spus. Eu ți-am cerut și tu mi-ai dat cât ai putut.

A privit în podea.

— Nu. Am mai tăiat ceva. Atunci nu părea să aibă vreo importanță, dar acum îmi afectează poziția destul de rău. Cu câteva zile în urmă, chiar după ce l-am întâlnit pe Goodwin în oraș, m-au sunat cei de la bancă pentru a-mi spune că un domn Lancelot Goodwin vrea să încaseze un cec de o mie de dolari semnat de Julia Melton. Le-am spus că doamna Melton lipsește din oraș, dar că îl cunosc pe domnul Goodwin foarte bine și nu am nici o obiecție ca acesta să încaseze cecul, în cazul în care cecul este în ordine și cel care vrea să îl schimbe este chiar domnul Goodwin. Ce altceva puteam spune? Bănuiesc că l-a încasat. Nu știu.

— Credeam că Goodwin are mălai.

Melton a ridicat din umeri, scârbit.

— Un șantajist de dame, așa-i? Și încă unul de mâna a doua, dacă acceptă cecuri. Cred că o să merg pe mâna ta, Melton. Mi-ar fi silă ca de dracu' să-i văd pe vampirii ăștia de la ziare umplând orașul cu povestea asta. Dar dacă se ajunge la tine am ieșit, dacă o să mai pot ieși.

A zâmbit pentru prima oară.

— O să-ți dau cei cinci sute de dolari chiar acum, a spus el.

— Ba n-o să-mi dai nimic. Am fost angajat să o găsesc. Dacă o găsesc, o să iau cei cinci sute de dolari, doar atât. Restul pică.

— O să vezi că poți avea încredere în mine.

— Aș vrea un bilețel către Haines ăsta de la proprietatea ta din Little Fawn Lake. Spune-i că vreau să văd cabana ta. E singura mea modalitate de a intra acolo, ținând cont că n-am mai fost în Chevy Chase.

A dat din cap și s-a ridicat. A mers la un birou și s-a

întors cu un bilet scris pe o hârtie de-a clubului.

*Domnului William Haines,
Little Fawn Lake.*

Dragă Bill,

Te rog dă-i voie purtătorului acestei scrisori, domnul John Dalmas, să îmi viziteze cabana și ajută-l cât poți dacă va avea nevoie de tine.

Al tău,

Howard Melton.

Am împachetat biletul și l-am pus împreună cu celelalte hârtii din ziua aceea. Melton mi-a pus o mână pe umăr.

— N-o să uit niciodată, a spus el. Vrei să pleci chiar acum?

— Cred că da.

— Te aștepti să găsești ceva acolo?

— Nu, dar așa fi un fraier dacă nu așa începe de acolo de unde pleacă urmele.

— Bineînțeles. Haines e băiat bun, dar puțin cam zurliu. Are o nevastă destul de drăguță care îl cam ține în frâu. Noroc.

Ne-am strâns mâinile. A lui era moale și rece ca un pește mort.

3. OMUL CU PICIOR DE LEMN

Am făcut drumul până în San Bernardino în mai puțin de două ore și pentru prima oară de când exista l-am găsit aproape la fel de răcoros ca Los Angeles și mult mai puțin îmbâcsit. Am băut o ceașcă de cafea și am cumpărat o sticlă de rachiu, apoi am început urcușul. A fost înnorat tot

drumul până în Bubbling Spring. Apoi, dintr-o dată s-a făcut senin și uscat, iar aerul răcoros s-a făcut simțit coborând pe chei, ca în final să ajung la marele stăvilar dincolo de care se întindeau apele albastre ale lacului Puma. Pe el vâsleau canoe, bărci cu motor exterior și șalupe rapide care învolburau apa, făcând mult zgomot pentru nimic. Scuturați de valurile provocate, cei care dăduseră doi dolari pentru un permis de pescuit își omorau timpul, așteptând să le pice în cârlige câte un peștișor de doi bani.

După stăvilar, drumul se bifurca. Al meu era cel de pe malul sudic. Era mărginit de masivi colțuroși de granit și de pini înalți de treizeci de metri care încercau să străpungă cerul albastru și senin. În spațiile mai libere creșteau tufe verzi de manzanita strălucitoare, ultimii iriși sălbatici, lupini alb cu purpuriu, clopoței și tufe de culoarea deșertului. Apoi drumul a început să coboare spre nivelul lacului și am început să trec pe lângă corturi amplasate pe marginea drumului, pe lângă fete în șorturi care mergeau pe biciclete, pe scutere, sau care pur și simplu stăteau sub pomi, arătându-și picioarele. Erau și animale destule cât să strângi de-un ranch.

Howard Melton îmi spusese să părăsesc malul lacului în dreptul vechiului drum Redland, cam cu doi kilometri înainte de Puma Point. Era o panglică de asfalt de-a dreptul înspăimântătoare, care urca în munți. La poalele lor erau împrăștiate cabane, ici și colo. Asfaltul s-a terminat și după un timp, drumul îngust și bolovănos a cotit la dreapta. Pe marginea lui, pe o placă mare de lemn era scris: *Drum particular spre Little Fawn Lake. Trecerea interzisă.* Am luat-o pe acolo și am înotat printre stânci golașe, pe lângă o cascadă micuță, apoi printre pini galbeni și stejari întunecați în liniștea care se așternuse în jur. O veveriță stătea pe o creangă și zăpăcea un con proaspăt de brad, resturile căzând în jos în jurul ei ca o ploaie de confetii. A observat că mă uit la ea și a lovit

furioasă cu lăbuța în conul pe care îl ținea cu cealaltă.

Drumeagul se oprea brusc în fața unei buturugi uriașe, lângă care era o poartă din cinci scânduri, pe care era o altă placă: *Privat - Intrarea oprită*. Am coborât din mașină, am deschis poarta, m-am întors și am băgat mașina înăuntru, după care am închis-o la loc. Am mai condus cam treizeci de metri printre copaci și dintr-odată sub mine, în față, mi-a apărut un lac micuț și oval, ca o picătură de rouă pe o frunză curbată. În capătul apropiat era un stăvilar de ciment galben, cu o balustradă din frânghie peste vârf și o roată bătrână de moară într-o parte. Chiar lângă ea, era așezată o cabană mică din bușteni, cu acoperișul din scoarță neprelucrată. Avea două coșuri din tablă galvanizată și dintr-unul ieșea fum. Undeva se auzea zgomotul, unui topor.

Pe partea cealaltă a lacului, la mare distanță de drum și foarte aproape de stăvilar, era o cabană mare, aproape de apă și alte două mai mici, ceva mai îndepărtate, distanțate între ele. În capătul îndepărtat al lacului era ceva care putea fi un mic dig cu un pavilion. Pe o placă din lemn curbat se putea citi: *Camp Kilkare*. Nu mi-am dat seama ce ar putea însemna, așa că am coborât poteca până la cabana cu acoperiș din scoarță și am bătut la ușă.

Zgomotul făcut de topor a încetat și de undeva, din spatele casei, s-a auzit strigătul unei voci de bărbat.

M-am așezat pe un bolovan și mi-am înmuiat o țigară între degete. Proprietarul cabanei a apărut de după un colț al acesteia cu un topor în mână. Era un om îndesat, nu prea înalt, cu o bărbie aspră și nerasă, ochi castanii, liniștiți și un păr cenușiu și ondulat. Avea pantaloni de doc denim și o cămașă deschisă la gât, care lăsa să i se vadă mușchii puternici. Când s-a apropiat, am observat că piciorul drept îi rămânea puțin în urmă și îl trăgea în față, făcându-l să descrie un arc de cerc. S-a oprit în fața mea, cu o țigară între buzele groase și mi-a zis cu o voce de orășean:

- Da?
- Domnul Haines?
- Io-s ăla.
- Am un bilet pentru dumneata.

L-am scos și i l-am dat. A aruncat toporul lângă el, pe iarbă, s-a uitat puțin la bilet, apoi s-a întors și-a intrat în cabană. A revenit cu niște ochelari pe nas, citind biletul în timp ce se apropia de mine.

— A-ha, a zis el. De la Șefu'. A mai citit o dată biletul. Domnu' John Dalmas, ei? Io-s Bill Haines. Mă bucur. Ne-am strâns mâinile. Avea o mână ca o capcană din oțel. Vrei să bagi un ochi p-acilea și să vezi cabana lu' Melton, ei? Care-i treaba? Doar n-o fi vrând s-o vândă, pentru numele lu' Dumnezeu?

Mi-am aprins țigara și am aruncat chibritul în lac.

- Are mai mult decât îi trebuie aici, am zis.
- Pământ, da. Da' zice de cabană...
- Mi-a zis că vrea s-o văd. Zicea că e o cabană drăguță.

A arătat cu degetul.

— Uite aia de-acolo, aia mare. Pereții-s de cherestea roșie, lăcuiți, stâlpii din pin noduros. Are acoperiș de șindrilă, fundația e-n stâncă, are verandă, baie, duș și W.C. cu apă. În dealu' din spate are un rezervor care se umple primăvara. Io zic că-i o cabană faină.

M-am uitat la cabană, apoi l-am privit din nou pe Bill Haines. Ochii îi cam sclipeau și avea pungi sub ei, cu toată privirea lui de om trecut prin toate.

- Vrei sa mergem acolo? Mă duc să iau cheile.
- Sunt puțin cam obosit după atâta condus. Cred că nu mi-ar strica ceva de băut, Haines.

Păru interesat, dar își scutură capul.

— Îmi pare rău, domnu' Dalmas, da' tocmai am terminat un sfert.

Și-a lins buzele groase și mi-a zâmbit.

— Roata aia de moară, pentru ce e?

— Doar pentru decor. Mai toarnă câte-un film p-aici din când în când. Mai e niște piese în capu' ălălalt. Cu ăsta au făcut „Dragoste printre pini”. Restu' decorului e mpachetat. Am auzit c-au renunțat să mai toarne.

— I-auzi ce chestie. Îmi ții companie la un păhărel?

— Am zis io nu? Stai s-aduc niște pahare.

— Doamna Haines e plecată?

M-a privit brusc cu răceală.

— Mda, a zis el tărăgănat. De ce?

— Ei, mă gândeam la băătură.

S-a relaxat, dar m-a mai privit o dată lung. Apoi s-a întors și a intrat în cabană cu piciorul lui țeapăn. A revenit cu două păhărele din acelea în care se vinde iaurtul. Am deschis sticla, am turnat două porții zdravene și ne-am așezat cu ele în mână, Haines așezându-și piciorul drept întins în față, iar celălalt îndoit într-o parte.

— În Franța m-am ales cu ăsta, a spus el și a băut. Bătrânul Haines Picior-de-Lemn. Ei, mi-au trântit o pensie și nu mă deranjează când sunt cu damele. Pentru crimă! a închinat el și și-a terminat paharul.

Ne-am pus jos paharele și am urmărit o gaiță albastră care se urca pe un pin, sărind din creangă în creangă, fără greșală, ca un om care urcă o scară.

— E răcoare și frumos aici, dar și singurătate, a spus Haines. Pustietatea dracului.

S-a uitat la mine cu coada ochiului. Avea ceva în cap.

— Unora le place.

M-am întins după pahare și mi-am făcut datoria.

— Io m-am cam săturat de ea. M-am săturat să mă tot îmbăt din cauza ei și mi-a ajuns. Mai ales noaptea.

N-am spus nimic. A dat al doilea pahar pe gât cu o mișcare rapidă și hotărât. I-am trecut sticla în tăcere. A ras

și al treilea pahar, apoi și-a înclinat capul ușor într-o parte și și-a lins buza.

— La ce te gândeai când ai zis de doamna Haines c-ar fi plecată de-acasă?

— Mă gândeam că ar fi trebuit să ascundem sticla de ea, dacă era în cabană.

— A-ha. Zici că ești un amic de-al lu' Melton?

— Ei, îl cunosc. Nu intim.

Haines a privit lung la cabana cea mare de peste lac.

— Jigodia aia nenorocită, a izbucnit el dintr-odată. M-a făcut s-o pierd pe Beryl, curva dracu', a continuat, amărât. A vrut ea neapărat să-și tragă și-unu' doar c-un picior, ca mine. Da' io po' să merg unde vreau să trăiesc. Am pensie. Am pensie de război.

— Țsta e un loc foarte frumos ca să trăiești aici, am spus. Mai ia un pahar.

A făcut-o, apoi s-a uitat furios la mine.

— Ba-i foarte tâmpit, a mârâit el. Când nevasta unui tip se cară de la el și el habar n-are unde e, poa' să fie c-un alt tip.

Și-a îndoit semnificativ un deget puternic de la mâna stângă.

După un timp l-a îndepărtat și și-a umplut paharul pe jumătate. Se părea că sticla se bucură de un succes deosebit. A golit paharul dintr-o înghițitură.

— N-am păscut noi vacile-mpreună, a mormăit el, da' la dracu'. M-am săturat to' să fiu singur. Oi fi fost io fraier, da' nu-s decât un om și io. Dac-o vedeai, ziceai că-i Beryl. Mijlocu' la fel, păru' la fel, mersu' la fel ca a lu' Beryl. Ce dracu', ziceai că-s surori. Doar că-s destul de diferite, știi ce vreau să zic.

S-a chiorât la mine. Începuse să se îmbete.

M-am uitat la el cu un aer înțelegător.

— Eram acolo-n spate și ardeam gunoiu', a ridicat el din umeri, făcând un gest neclar cu mâna. Și numai ce iese

pe veranda din spate într-o pijama de ziceai că-i de celofan. Cu două pahare-n mână și-mi zâmbește cu ochii ăia de dormitor. „*Ia un pahar, Bill*”. Mda. Am luat un pahar. Am luat nouăș’pe pahare! Cre’ că știi ce s-a petrecut.

— Li s-a întâmplat la o mulțime de oameni de treabă.

— S-o lase el acolo, pe... aia. Singură. Și el să umble prin Los Angeles fără griji, și Beryl a mea să-mi plece de-acasă, vineri se face două săptămâni.

Am înțepenit. Am înțepenit atât de tare încât mi-am simțit mușchii întinzându-mi-se pe tot corpul. „Vineri se face două săptămâni”, asta însemna de vinerea trecută, o săptămână în urmă, adică doisprezece august, ziua în care doamna Julia Melton trebuia să plece în El Paso, ziua în care a tras la Olympia Hotel, jos la piciorul muntelui.

Haines și-a pus jos paharul gol și s-a căutat într-un buzunar cu capsă de la cămașă. Mi-a întins o bucată zdrențuită de hârtie. Am desfăcut-o cu grijă. Era scrisă cu creionul.

„Mai bine moartă decât să mai trăiesc cu tine, jigodie. Beryl.”

— Nu iera pentru prima oară, a zis Haines, cu un chicotit scârbos. Numa’ că era prima oară când mă prindea. A chicotit din nou.

I-am dat hârtia înapoi și și-a pus-o la loc în buzunar.

— De ce dracu’-ți povestesc io ție? a mârâit el la mine.

O gaiță albastră s-a rățoit la o ciocănitoare pistruiată, iar ciocănitoarea i-a zis: „Crrrracker.”, exact ca un papagal.

— Ești singur, am spus, și simțeai nevoia să te descarci. Mai ia un pahar, mie mi-a ajuns. Erai plecat în după-amiaza aia, când te-a părăsit?

A dat din cap trist și s-a încovoiat, cu sticla între picioare.

— Am avut un scandal și mi-am luat mașina și m-am

dus pe malu' ălălalt la un tip pe care-l cunosc. Mă simțeam mai jegos decât un împutit de purice. Trebuia să mă fac și nu doar așa. Ți-e clar că m-am făcut mângă și pe la două a.m. am ajuns acasă. Plecase. Nu era decât biletu' ăsta.

— Deci asta s-a întâmplat în vinerea de dinainte de săptămâna trecută, nu? Și de atunci n-ai mai auzit de ea?

Poate că am fost puțin cam prea exact. Mi-a aruncat o scurtă privire inchizitorială, dar a renunțat la ea, pentru a ridica sticla cu o mișcare tristă. A pus-o în dreptul soarelui și a privit prin ea.

— Băiete, da' ăsta arată din ce în ce mai mult cu un soldat mort, a zis. Și aia s-a cărat. A îndreptat un deget spre partea cealaltă a lacului.

— Poate s-au certat.

— Poate au plecat împreună.

A râs răgușit.

— Domn'e, n-o cunoști pe micuța mea Beryl. Când o apucă, e ca o mătă turbată.

— S-ar părea că amândouă sunt la fel. Doamna Haines are și ea mașină? Vreau să zic, ai condus mașina ta în ziua aia?

— Avem două Forduri. Al meu are pedala de accelerație și frâna mutate mai la stânga, sub piciorul' ăl bun. Ea și-a luat-o p'-a ei.

M-am ridicat și m-am apropiat de malul apei. Mi-am aruncat chiștocul în lac. Culoarea apei era albastru-închis și lacul părea foarte adânc. Nivelul apei era destul de ridicat în urma inundațiilor din primăvară și în unele locuri, apa clipocea peste stăvilar.

M-am întors la Haines. Tocmai dădea pe gât ultimele picături din sticla mea.

— Tre' să mai aduc niște pileală, a zis el cu voce groasă. Îți datorez o litră. Tu de-abia ai gustat-o.

— Mai e destulă acolo de unde am luat-o pe asta, am spus. Când ai chef, aș vrea să merg până acolo și să văd

puțin cabana.

— Sigur, dăm tură de lac. N-o să te superi că ți-am vorbit așa de... de Beryl?

— Câteodată un bărbat trebuie să-și povestească necazurile cuiva, am spus. Am putea merge direct peste stăvilar. În felul ăsta nu va trebui să mergi prea mult pe jos.

— Oh, nu, la dracu'. Po' să umblu bine, chit că n-arăt prea bine. N-am mai dat o tură pe lac de-o lună.

S-a ridicat și s-a dus până în cabană, de unde s-a întors imediat cu o legătură de chei.

— Să mergem.

Am pornit spre micul dig de lemn și pavilionul din capătul îndepărtat al lacului. De-a lungul apei era o potecă unduitoare, în funcție de bolovanii care erau sau nu aproape de mal. Drumul prăpădit pe care venisem cu mașina era departe, în spate și mai sus. Haines mergea încet, trăgându-și piciorul drept. Era posac și amărât, și nu băuse decât atât cât să treacă într-o lume care era doar a lui. Abia dacă mai vorbea, dar și atunci, numai strictul necesar. Am ajuns la micul dig și am urcat pe el, cu Haines după mine, bocănind tare cu piciorul lui de lemn pe scândurile sub care clipoceă apa.

Am mers până în capăt, dincolo de pavilion și m-am sprijinit cu spatele de scheletul de lemn deteriorat de vreme.

— Sunt ceva pești, pe aici? l-am întrebat pe Haines.

— Sigur. Păstrăvi curcubeu și bibani negri. Da' io nu-s halitor de pește. Sunt alții, destui.

M-am întins și m-am uitat în jos în apa adâncă și liniștită. În adânc am observat un fel de învolburare și ceva verzuliu s-a mișcat lângă piciorul digului. Haines s-a aplecat și el, lângă mine. Ochii lui păreau că străpung adâncimile apei. Digul era destul de solid construit și mai avea un eșafodaj sub apă, clădit probabil când lacul avea

un nivel mai scăzut și platforma subacvatică era folosită pentru acostarea bărcilor. O barcă fără fund se mișca în adânc, legată cu o frânghie destrămată.

Haines m-a prins de braț. Aproape că am țipat de durere. Degetele lui mi s-au înfipt în mușchi ca niște clești de fier. M-am uitat la el. Era aplecat peste marginea digului, holbându-se cu o privire de nebun în apă, cu fața albă și sclipitoare. M-am uitat și eu mai atent în apă.

Plutind ușor între două ape, la capătul platformei subacvatice, ceva asemănător unei mâini de om, într-o mânecă întunecată, unduia în afara eșafodajului, ca apoi să plutească înapoi, ieșind din raza vederii.

Haines și-a îndreptat încet corpul, cu ochii având privirea dintr-odată trează și înfricoșată. S-a întors și a plecat de lângă mine fără o vorbă, târându-și piciorul pe dig. S-a îndreptat spre un grup de bolovani mai mari, s-a sprijinit pe unul din ei și a vomitat. Zgomotul respirației lui întretăiate a ajuns până la mine. Apoi a desprins un bolovan de pământ, l-a ridicat și l-a luat în brațe. Cred că avea cam cincizeci de kilograme. S-a îndreptat cu greu către dig, l-a parcurs bocănind tare pe scânduri și a ajuns lângă mine, în capăt. A ridicat bolovanul până deasupra capului și a rămas așa un moment, cu mușchii gâtului umflați ieșindu-i prin gulerul deschis al cămășii. Din piept i-a ieșit un sunet ciudat, de epuizare, apoi corpul i s-a încordat din toți mușchii și a dat drumul bolovanului în apă.

Izbitura a fost năpraznică și stropii care au sărit ne-au udat pe amândoi. Bolovanul a căzut pe verticală și a despiciat apa lacului, izbind colțul eșafodajului subacvatic. Cercurile de apă s-au lărgit imediat și jos în adânc părea că fierbe. S-a auzit un zgomot surd de scândură care se crapă sub apă. Valurile s-au înmuiat îndepărtându-se și apa a început să se limpezească. O bucată de scândură veche și putrezită a ieșit dintr-odată la suprafața apei, apoi a plescăit ușor și a început să plutească.

Adâncurile s-au limpezit și mai mult. Ceva mișca acolo jos. Se ridica încet ceva lunguiet și întunecat, care s-a răsucit atingând suprafața apei. Era ceva de lână, înnegrit de apă un flanel, niște bretele. Apoi am văzut niște pantofi și ceva care flutură peste pantofi, ceva nedefinit. Apoi am văzut o șuviță de păr blond ieșind la suprafață și rămânând nemișcată pentru o clipă.

Lucrul acela s-a răsucit apoi și un braț a ieșit la suprafață, dar mâna din capătul brațului nu era o mână omenească decentă. Apoi am văzut fața. O masă umflată, cărnoasă, cadaverică, fără trăsături, fără gură, fără ochi. O chestie care fusese odată o față. Haines a privit-o. În jurul gâtului, sub ceea ce fusese pe vremuri o față, se vedeau niște pietricele verzi. Mâna dreaptă a lui Haines s-a încheștat de scheletul pavilionului și articulațiile i-au devenit albe ca zăpada sub pielea bronzată puternic.

— Beryl. Vocea lui mi s-a părut că vine de undeva de departe, de peste un deal, printr-un pâlc gros de copaci.

4. FEMEIA DIN LAC

În fereastră era un carton tipărit cu caractere groase și negre: *VOTAȚI-L PE TINCHFIELD ȘEF AL POLIȚIEI*. În spatele geamului era o tejghea îngustă, cu mai multe pliante prăfuite pe ea. Ușa era de sticlă și avea scris cu vopsea neagră direct pe geam: *Șeful Poliției, Șef Formație Pompieri, Agent Comercial, Camera de Comerț*.

Am intrat și înăuntru nu era nimic mai mult decât o cămăruță de burlac, cu o sobă pântecoasă într-un colț, un birou cu capac rabatabil încărcat cu toate prostiile, două scaune solide și tejgheaua. Pe perete atârna o hartă albastră și mare a districtului, un calendar și un termometru. În spatele biroului, numere de telefon fuseseră scrijelite adânc în lemnul peretelui.

La birou era așezat un bărbat într-un balansoar de pe vremuri, sprijinit pe spate, cu un Stetson înfundat pe ceafă și cu o scui pătoare uriașă lângă piciorul drept. Măinile mari și lipsite de păr le avea sprijinite și împreunate confortabil pe burtă. Purta o pereche de pantaloni maro atârnați de bretele și o cămașă cafenie veche, dar spălată ceva mai des, încheiată până la gât și fără cravată. Ce se putea vedea din părul lui era de o culoare castaniu-șobolănească, exceptând zona tâmpelor, care era albă ca zăpada. Pe pieptul stâng avea o stea de șerif. Stătea înclinat puțin pe partea stângă, pentru că în dreapta avea un toc din piele cu un pistol înfundat înăuntru.

M-am rezemat de tețghea și l-am privit. Avea urechi mari, niște ochi cenușii, prietenoși și arăta de parcă și un copil ar fi putut să-i salte portofelul.

— Sunteți domnul Tinchfield?

— Yep. Tot ce ține de lege trece prin mine, dar vin alegerile și mai sunt vreo doi flăcăi care mă concurează și s-ar putea să câștige și să mă radă.

A oftat.

— Jurisdicția dumneavoastră se întinde până la Little Fawn Lake?

— Ce mai e și asta, fiule?

— Little Fawn Lake, sus în munte. Ajungi până acolo?

— Yep. Cre' că da, mi-s și adjunct de șerif, da' n-a mai avut loc pe ușă. A arătat către ușă, fără animozitate. Toate alea de pe ușă, eu sunt. La Melton, ei? Ceva probleme pe-acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

— Ce bine de mine că înot ca o lebădă.

Și-a descleștat mâinile de pe burtă, s-a scărpinat într-o ureche și s-a ridicat, masiv. În picioare părea un bărbat mare și puternic. Grăsimea era doar o fațadă.

— Moartă, zici? Cin' să fie?

— Soția lui Bill Haines, Beryl. Pare a fi o sinucidere.

A stat în apă mult timp, șerifule. Nu e o chestie prea plăcută la care să te uiți. El zice că l-a părăsit acum zece zile. Bănuiesc că atunci a făcut-o.

Tinchfield s-a aplecat peste scui pătoare și s-a scăpat de o încărcătură maronie, care a făcut un „plop” ușor. Și-a lins buzele, apoi și le-a șters cu mâneca de la cămașă.

— Și tu cine ești, fiule?

— Mă numesc John Dalmas. Am venit din Los Angeles cu un bilet pentru Haines de la domnul Melton, să vizitez proprietatea. Haines și cu mine ne plimbam în jurul lacului și am ajuns la micul dig, decorul de film construit mai demult. Am observat ceva în apă, la adâncime. Haines a aruncat acolo un bolovan mare și cadavrul a ieșit la suprafață. Nu arată prea bine.

— Haines e acolo, sus?

— Da. Am coborât eu aici, pentru că el e prea șocat.

— Nici nu mă miră, fiule. A deschis un sertar de la birou și a scos o sticlă de o jumătate, plină cu whisky. A băgat-o în cămașă și și-a încheiat la loc nasturii. O să-l luăm cu noi pe doc Menzies, mi-a spus. Și pe Paul Loomis.

A ocolit calm biroul și tejgheaua. Afacerea nu părea să îl deranjeze mai mult decât bâzâitul unei muște.

Am ieșit. Dar înainte să iasă, a aranjat un carton-ceas astfel încât să se poată citi prin fereastra din afară: „*Mă întorc la 6 p.m.*”. A încuiat ușa și a urcat într-o mașină care avea o sirenă, două girofaruri roșii, două faruri galbene de ceață, o placă de pompieri roșu cu alb și mai multe texte laterale pe care nu m-am mai deranjat să le citesc.

— Așteaptă aici, fiule. Nu durează mai mult decât un sughițat de broscoi.

A întors mașina în mijlocul drumului și-a coborât în viteză strada spre lac, oprind în fața unei clădiri din lemn, vizavi de un depozit de cherestea. A intrat în casă și a ieșit aproape imediat cu un bărbat înalt și slab. A întors din nou mașina și a venit încet până lângă mine, iar eu m-am luat

după el. Am traversat sătucul, am depășit fetele în șorturi și bărbații în chiloți de sport de pe biciclete, majoritatea dezbrăcați de la brâu în sus și bronzăți. Tinchfield stătea în banca lui și nu a dat drumul la sireună, probabil pentru a nu ne trezi cu o coloană de mașini după noi. Am urcat pe un drumeag prăfuit și am oprit în fața unei cabane. Tinchfield a claxonat și a strigat ceva. Un om într-o salopetă albastră a deschis ușa.

— Urcă-n mașină, Paul.

Omul în salopetă a dat din oap și s-a întors în cabană, de unde a ieșit imediat cu o caschetă murdară de vânător de lei pe cap. Ne-am întors în șosea, am luat-o pe derivație și în curând am ajuns la poarta cu accesul interzis. Omul în salopetă a coborât și a deschis-o, apoi a așteptat până am trecut cu mașina, ca să o închidă la loc.

Când am ajuns lângă lac, nu se mai vedea ieșind fum din coșul cabanei. Am coborât din mașină.

Doc Menzies era un tip cu o față ascuțită și gălbejită și cu degetele pătate de nicotină. Omul în salopetă albastră, cu casca de vânător de lei, era cam de treizeci de ani, oacheș, suplu și părea subnutrit.

Ne-am dus până în capătul lacului, la micul dig. Bill Haines era așezat pe o scândură, gol-pușcă, ținându-și capul în mâini. Mai era ceva pe dig, lângă el.

— Putem să venim mai aproape cu mașina, a spus Tinchfield.

Ne-am întors și ne-am adus mașinile până lângă digul de lemn.

Lucru care pe vremuri fusese o femeie era întins pe burtă pe scândurile digului, cu o frânghie legată pe sub brațe. Hainele lui Haines erau aruncate puțin mai la o parte. Piciorul artificial, cu pielea și articulațiile de metal sclipind, era așezat lângă ele. Fără să scoată o vorbă, Tinchfield a scos sticla de whisky, i-a deșurubat dopul și i-a întins-o lui Haines.

— Trage-o dușcă țăpână, Bill, a spus Tinchfield.

În aer plutea un miros grețos, oribil. Pe Haines nu părea să îl deranjeze și nici pe Tinchfield și pe Menzies. Loomis s-a dus la mașină și a luat o pătură, a așezat-o peste cadavru, apoi s-a îndepărtat.

Haines a băut direct din sticlă și și-a ridicat capul, privind orb în jur. Și-a prins sticla între ciot și genunchiul gol și a început să vorbească. Vorbea cu o voce sfârșită, fără să privească la nimeni și la nimic. Vorbea încet, și a povestit tot ce îmi povestise și mie. A spus că după ce am plecat eu, a făcut rost de o frânghie, i-a făcut un laț și s-a băgat în apă ca să scoată lucrul acela. Când a terminat de povestit, a rămas cu ochii în scândurile de lemn ale digului, nemișcat, ca o statuie.

Tinchfield și-a băgat o porție de tutun de mestecat în gură și o vreme a stat acolo nemișcat, mestecând-o. Apoi a strâns din dinți și s-a aplecat asupra cadavrului, l-a întors cu grijă, de parcă i-ar fi fost frică să nu i se desfacă în mâini. Soarele târziu al după-amiezii făcea să sclipească pietrele verzi din jurul gâtului, pe care le observasem și în apă. Erau șlefuite grosolan și lipsite de luciu, ca niște bucăți de săpun. Un lanț aurit le ținea legate unele de celelalte. Tinchfield și-a îndreptat spatele lat și și-a suflat nasul într-o batistă cafenie.

— Ce spui, doctore?

Menzies s-a răstit pe un ton ascutit și iritat:

— Ce dracu' ai vrea să spun?

— Cauza și timpul probabil al morții, a zis Tinchfield calm.

— Doar privind asta? Doamne Dumnezeule!

Tinchfield a oftat și s-a întors către mine.

— Unde era când l-ați văzut prima oară?

I-am spus. A ascultat cu fălcile încleștate, fără să se uite niciunde în mod deosebit, apoi a început să mestece din nou.

— Destul de ciudat. Nu sunt curenți pe aici. Da' și dac-ar fi, ar fi spre stăvilar.

Bill Haines s-a ridicat într-un picior, a ȳopăit până la locul unde își lăsase hainele și și-a prins piciorul de lemn. S-a îmbrăcat încet, încruntat, frecându-se cu cămașa pe corpul ud. A vorbit din nou, fără să se uite la cineva:

— Singură a făcut-o, obligat. A înotat pe sub scânduri acolo jos și a-nghițit apă. Obligat. S-o fi înțepenit, al'fel nu s' esplică.

— Poate se explică și altfel, Bill, a zis Tinchfield calm, privind cerul.

Haines și-a pus cămașa și a produs din nou sunetul acela de epuizare. De data aceasta spre Tinchfield. Ca și cum ne-am fi înțeles în prealabil, ne-am retras cu toți de lângă el. Apoi Tinchfield a făcut doi pași, a cules sticla de whisky de pe jos și și-a băgat-o la loc sub cămașă. S-a întors lângă noi, citind biletul din nou.

— N-are data pe el. Zici că astă a fost acu' vreo două săptămâni?

— Vineri se fac două săptămâni.

— Te-a mai lăsat odată, mai demult, nu-i așa?

— Mda, a făcut Haines. Acu' doi ani. M-am matolit tare de tot și-am rămas c-o curvă.

A început să râdă, cu o privire sălbatică.

Șeriful a mai citit o dată biletul, calm.

— Atunci nu ți-a lăsat bilet?

— M-am prins, a mârâit Haines, m-am prins. Na mai tre' să-mi esplici.

— Biletu' ăsta pare destul de vechi, a spus Tinchfield blând.

— Îl țin în cămașă de zece zile! a ȳipat Haines, apoi a început să râdă ca nebunul, din nou.

— Ce te-amuză chiar așa, Bill?

— Ai încercat vreodată să scoți pe careva de la doi

metri de sub apă?

— Niciodată, Bill.

— Io înot destul de bine, de obicei, pentru un tip c-un singur picior. Da' chiar așa bine nu-not.

— Asta nu-nseamnă nimic, Bill, a oftat Tinchfield. Poate s-au folosit de o frânghie veche. Poate au ancorat-o cu o piatră, sau chiar cu două, la cap și la picioare. Și după ce-au băgat-o sub scânduri, or fi tăiat frânghia. Se poate și-așa, fiule.

— Bine-nțeles, io am făcut-o, a spus Haines și a început să hohotească din nou. Io... io să i-o fac lu' Beryl! Hai, luați-mă, duceți-mă-n...

— Asta o să și fac, Bill, a spus Tinchfield, liniștit. Dar pentru cercetări. Nu ești acuzat de nimic, deocamdată, Bill. Puteai s-o faci. Nu mă contrazice. Da' nu zic c-ai făcut-o. Zic doar că puteai s-o faci.

Haines a început să găfâie atât de repede, de ziceai că se va face bucăți.

— Vreo asigurare, ceva? a întrebat Tinchfield, privind cerul.

Haines a izbucnit:

— Cinci miare. Asta era. Pe chestia asta o să mă spânzure. Okay, hai să mergem.

Tinchfield s-a întors încet spre Loomis.

— Mergi înapoi la cabană, Paul și adu vreo două pături. Și pe urmă să mergem să ne clătim nasurile cu niște whisky.

Loomis s-a întors și a luat-o pe poteca șerpuitoare de pe marginea lacului, spre cabana lui Haines. Noi am rămas acolo. Haines s-a uitat în jos la mâinile lui puternice și bronzate și și le-a încleștat. Fără să spună ceva, și-a strâns pumnul drept și și-a tras una în falcă.

— Tu... a șoptit el răgușit.

Nasul a început să îi sângereze. A rămas nemișcat. Sângele i se prelingea pe buze, apoi în jos pe la colțul gurii

și pe maxilar. Apoi a început să îi picure de pe obraz.
Mi-am amintit de ceva aproape uitat.

5. BRĂȚARĂ PENTRU GLEZNĂ

Cam la o oră după ce s-a lăsat întunericul, i-am telefonat lui Howard Melton la locuința lui din Beverly Hills. L-am sunat dintr-o cabină aparținând companiei de telefoane, aflată cam la o jumătate de bloc de strada principală din Puma Point, departe de zgomotul împușcăturilor armelor de calibrul 22 de la standul de tir, de duruitul patinelor cu roțile, de claxoanele care mai de care mai aiurite de pe stradă și de vacarmul muzicii country de pe terasa restaurantului de la Indian Head Hotel.

Când centralista a dat în sfârșit de el, mi-a spus să mă duc să vorbesc din biroul directorului. M-am dus acolo, am închis ușa, m-am așezat la un birou mic și am ridicat receptorul.

— Ai dat de ceva acolo? m-a întrebat vocea lui Melton.

Avea un accent cam nervos, accentul unuia care are trei mingi de meci.

— Nimic din ce mă așteptam. Dar s-a întâmplat acolo ceva care n-o să-ți placă, Ți-o spun direct, sau o vrei împachetată în staniol de Crăciun?

L-am auzit tușind. Alte zgomote nu se mai auzeau în camera de unde vorbea.

— Spune-o direct, a spus el calm.

— Bill Haines pretinde că soția ta s-a dat la el, dar apoi s-au certat. S-au îmbătat împreună în dimineața zilei când a plecat ea. Haines s-a certat și cu nevastă-sa după

aia, apoi a plecat pe malul nordic al lacului Puma Lake să mai bea ceva. A fost plecat până la două noaptea. Eu îți spun doar ce-a zis el, mă înțelegi?

Am așteptat. Vocea lui Melton s-a auzit într-un târziu:

— Te-am auzit. Continuă, Dalmas.

Tonul îi era la fel de plat ca o țiglă.

— Când a ajuns el acasă, amândouă femeile plecaseră. Nevastă-sa, Beryl, îi lăsase un bilet în care scria că mai bine se omoară decât să mai stea cu o jigodie ca el. N-a mai văzut-o de atunci, până astăzi.

Melton a tușit din nou. Zgomotul tusei mi-a zgârâiat urechea. Pe fir erau o mulțime de paraziți. O operatoare a intervenit pe fir și i-am spus să se ducă să se pieptene. După un timp, Melton a spus:

— Ți-a spus ție Haines toate astea, ție, un străin?

— Aveam niște pileală cu mine. Tipului îi place să bea și murea să se descarce cuiva. Băutura a rupt barierele. Mai e ceva. Ți-am spus că nu și-a mai văzut nevasta până astăzi. Astăzi a ieșit la suprafață din lacul tău. Te las să-ți imaginezi cum arăta.

— Doamne Dumnezeule! a strigat Melton.

— Era înțepenită sub scândurile platformei subacvatice de sub digul pe care l-au construit când cu filmările. Șerifului de aici, Jim Tinchfield, nu i-a prea plăcut. L-a săltat pe Haines. Cred că vor merge la procurorul districtual din San Bernardino și vor face autopsia și alte chestii.

— Tinchfield crede că Haines a omorât-o?

— El crede că este posibil, dar nu spune tot ce gândește. Haines o ține pe-a lui, cum că Beryl a avut un șoc când l-a prins că o înșela, chestia cu inima zdrobită și de aia s-a sinucis, dar Tinchfield nu-i un prost, plus că s-ar putea să știe o mulțime de alte lucruri despre Haines pe care eu nu le știu.

— Au scotocit în cabana lui Haines?

— Cât am fost eu pe acolo, nu. Poate după.

— Înțeleg.

Suna deja obosit, acum.

— Afacerea este excelentă pentru un candidat la următoarele alegeri care vor fi în curând, am spus, dar pentru noi nu e deloc așa. Va trebui să depun mărturie, sub jurământ. Asta înseamnă să spun motivul pentru care am venit aici, mă rog, în linii mari. Iar asta înseamnă să pomenesc de tine.

— Așa se pare, a spus Melton cu voce moleșită. Dar se pare că deja sunt băgat în afacere. Soția mea...

S-a oprit și a înjurat. Pe fir s-au auzit din nou pârlături apoi una mai puternică, probabil de la vreo descărcare electrică în munți.

Într-un târziu am spus:

— Beryl Haines avea un Ford al ei, separat de al lui Bill. Al lui era modificat cu comenzile pe stânga. Mașina ei a dispărut, iar biletul acela nu prea sună a bilet de adio pentru mine.

— Ce ai de gând să faci acum?

— S-ar părea că tot altcineva acționează în locul meu. S-ar putea să vin în oraș astă seară. Pot să te sun acasă?

— Oricând, a spus. Voi fi acasă toată seara și toată noaptea. Sună-mă la orice oră. Nu mi-am închipuit că Haines ar putea fi genul ăla de om.

— Da știai că nevastă-ta se prostește la băutură și ai lăsat-o singură.

— Doamne, a zis el ca și când nu m-ar fi auzit. Cu un tip cu picior de lemn...

— Oh, lasă dracu' partea cu piciorul de lemn. Treaba e destul de împuțită și fără el. La revedere.

Am închis, am ieșit din biroul directorului și am plătit fetei de la centrală convorbirea. Apoi m-am întors în strada principală unde îmi lăsasem mașina și m-am urcat în ea. Strada era plină de neoane țipătoare, de zgomot și de

lumini. În aerul uscat de pe munte, fiecare sunet părea că se propagă cel puțin o milă. Auzeam oamenii vorbind de la un bloc distanță. Am coborât din mașină, mi-am mai cumpărat o sticlă plată de la un magazin și am plecat de acolo.

Când am ajuns în locul unde se bifurca drumul către Little Fawn Lake, am tras pe dreapta și am stat o vreme, gândindu-mă. Apoi am luat-o pe drumul de munte spre cabana lui Melton.

Poarta pe care se intra pe drumul privat era închisă și acum avea și un lacăt pus. Mi-am ascuns mașina sub niște tufe mai mari, ca să nu se vadă din drum, am sărit peste poartă și am mers pe jos până ce am avut în fața ochilor strălucirea lacului. Cabana lui Haines era întunecată. Cabanele celelalte de pe malul opus erau doar niște umbre pe panta dealului. Bătrâna piatră de moară arăta ca dracu' în pustietatea aceea. Am tras cu urechea, dar nu se auzea nici un zgomot. În munți nu prea sunt păsări de noapte.

M-am dus la cabana lui Haines și am încercat ușa. Era încuiată. Am mers până în spate și am găsit o ușă încuiată. M-am mai învârtit în jurul cabanei, pășind ca o pisică pe un acoperiș. Am împins una din ferestrele fără obloane. De asemenea, încuiată. M-am oprit și am mai ascultat un timp. Fereastra nu părea prea fixă. În aerul ăsta, lemnul se usucă și se strânge. Am încercat cu lama cuțitului între două cercevele, care se deschideau în interior, ca ferestrele de la căsuțele pentru copii. Ghinion. M-am sprijinit de peretele cabanei și am privit licărirea tare a lacului, apoi am luat o gură din sticlă. Chestia asta l-a trezit pe durul din mine. Am pus sticla jos, am luat un pietroi și am lovit în îmbinarea ramelor care s-au desfăcut în interior, fără să se spargă geamul. M-am urcat pe pervaz și am sărit în cabană.

Lumina unei lanterne m-a izbit drept în ochi.

O voce calmă a spus:

— Eu m-aș mai odihni, fiule. Precis ești rupt de oboseală.

Lumina m-a ținut pe perete încă o clipă, apoi s-a stins și s-a aprins o veioză. Tinchfield stătea liniștit într-un fotoliu Morris de piele, lângă o masă acoperită cu un șal cu ciucuri care se mișcau haotic. Tinchfield era îmbrăcat la fel ca mai devreme, având în plus doar un bluzon de lână maroniu, pe deasupra cămășii. Fălcile i se mișcau ritmic.

— Țștia cu filmele lor au băgat aici vreo cinci kilometri de cabluri, a spus el gânditor. Drăguț din partea lor. Ei, ce-i în capu' tău, în afară că spargi și dai buzna în casele oamenilor?

Mi-am tras un scaun, m-am așezat și am privit prin cameră. Era mică și pătrată, avea un pat dublu, un preș destul de prăpădit și câteva piese modeste de mobilă. O ușă deschisă în spate lăsa să se vadă colțul unei mașini de gătit.

— Am avut o idee, am spus. Dar în poziția în care mă aflu acum, pare destul de aiurea.

Tinchfield a dat din cap și ochii lui m-au măsurat fără vreo urmă de ranchiună.

— Ți-am auzit mașina, a spus el. Știam că ești pe drumul privat și că vii încoace. Dar pe jos ai mers destul de bine. Deloc nu te-am auzit. Mă cam faci curios fiule.

— De ce?

— Nu ești prea împovărat sub brațul stâng, fiule?

I-am rânjit.

— Poate că ar fi mai bine să vorbesc, am spus.

— Ei bine, nu cred că trebuia să te deranjezi atât ca să spargi geamul ăla, dar eu sunt un tip îngăduitor. Îmi închipui că ai dreptul să umbli cu pistolul ăla de șase, nu?

Am scos portofelul și i l-am așezat deschis pe genunchiul lui mare. L-a luat și l-a privit cu atenție în lumina veiozei, apoi a studiat fotocopia autorizației de sub fereastra de celuloid. Mi l-a întins înapoi.

— Am oarece impresie că te interesează Bill Haines, a spus. Detectiv particular, ei? Mă rog, ești destul de bine clădit și fața ta nu prea spune povești. Și pe mine mă preocupă Bill. Ai vrea să percheziționezi cabana?

— Asta a fost ideea.

— Din partea mea n-ai decât, da' să știi că nu mai e nevoie. M-am fâțâit eu destul pe-aici. Cine te-a angajat?

— Howard Melton.

A mestecat un timp în tăcere.

— Po' să te-ntreb de ce?

— Să-i găsesc nevasta. L-a părăsit acum vreo două săptămâni.

Tinchfield și-a luat Stetsonul turtit de pe cap și și-a frecat părul șobolăniu.

S-a ridicat, a descuiat ușa și a deschis-o. S-a așezat și m-aprivil în tăcere.

— Dorește cu orice preț să evite publicitatea, am spus. Din cauza unei anumite slăbiciuni a soției lui, ar putea să-și piardă slujba. Tinchfield mă privea fără să clipească. O parte a feței lui părea de bronz în lumina veiozei. Nu mă refer la băutură sau la Bill Haines.

— Nimic din ce mi-ai spus până acum nu-mi explică dorința ta de a percheziționa cabana lui Haines, a zis el cu o voce calmă.

— Sunt și eu curios.

Timp de un minut n-a făcut nici o mișcare, gândindu-se probabil dacă îmi bat sau nu joc de el și dacă da, în ce măsură l-ar putea afecta asta.

— Asta te-ar putea interesa cumva, fiule?

A scos dintr-un buzunar de la scurtă cu tăietura înclinată o bucățică îndoită de hârtie și a desfăcut-o pe masă, sub lumina veiozei. Pe hârtie era un lăntșor subțire de aur, cu o încuietoare micuță. Lănticul fusese tăiat perfect cu o foarfecă, iar încuietoarea nu era deschisă. Era scurt, nu mai mare de zece centimetri și încuietoarea avea

cam aceeași grosime cu lanțul. Și pe el și pe hârtie erau urme de praf alb.

— Unde crezi că l-am găsit? m-a întrebat Tinchfield.

Mi-am umezit un deget și am atins pudra albă, apoi am gustat-o.

— Într-o pungă, cu făină, aici, în bucătărie. E o brățară pentru glezne. Unele femei poartă așa ceva și nu le dau jos niciodată. Oricum, cine l-a luat pe ăsta nu avea cheița.

Tinchfield mă privea blând. S-a lăsat pe spate în fotoliu și s-a bătut cu palmele pe genunchi. Mi-am înmuiat o țigară între degete și m-am așezat la loc. Tinchfield a împăturit hârtia și a băgat-o în buzunar.

— Ei, cred că asta-i tot, doar dacă nu vrei să mai cauți pe aici în prezența mea.

— Nu, am spus eu.

— S-ar părea că tu și cu mine gândim diferit.

— Doamna Haines avea o mașină, zicea Bill. Un Ford.

— Yep. Un coupé albastru. E ceva mai jos pe drum, ascunsă după niște stânci.

— Asta nu prea sună a crimă premeditată.

— Eu cred că nimic nu a fost planificat fiule. S-a întâmplat brusc. Poate că a pocnit-o, și să știi că Bill are niște labe al dracu' de puternice. Și s-a trezit dintr-o dată cu un cadavru cu care nu știa ce să facă. Așa că a făcut-o cum a crezut el mai bine și pentru unul cu picior de lemn, s-a descurcat destul de bine.

— Treaba cu mașina sună mai mult a sinucidere, am spus. A sinucidere planificată. S-au întâmplat o groază de cazuri din astea cu tipi care s-au sinucis în așa fel, încât să cadă bănuiala de crimă asupra anumitor persoane pe care erau ei supărați. Ea nu și-ar fi dus mașina prea departe, pentru că trebuia să se întoarcă pe jos înapoi.

— Dar nici Bill. Trebuie să fi fost foarte greu pentru el să o conducă, cu comenzile alea pe dreapta.

— Mi-a arătat biletul ăla înainte de a fi găsit cadavrul, am spus. Și eu am fost ăla care am mers primul pe chei.

— Cred că mi-ar place să lucrez cu tine, fiule. Bine, o să mai vedem noi. Bill e băiat fain și are un suflet bun, atâta doar că după părerea mea, au cam prea multe privilegii veteranii ăștia. Sunt unii care au făcut numai două săptămâni de război și se dau mari de parcă ar fi fost răniți de nouă ori. S-ar putea ca Bill să devină al dracului de sentimental când o să vadă bucățița asta de lăntșor pe care am găsit-o.

S-a ridicat și a mers la ușa deschisă. Și-a scuipat restul de tutun afară în noapte.

— Eu am șaișdoi de ani, a zis el peste umăr. Am văzut o grămadă de indivizi făcând to'felu' de chestii tâmpite. Fără să mă gândesc prea mult, aş zice, că să te-arunci într-un loc rece ca gheața cu toate țoalele pe tine și să înoți din greu ca s-ajungi sub scândurile alea doar ca să mori acolo, e o chestie tâmpită. Pe de altă parte, de vreme ce eu îți spun toate secretele mele, iar tu nu îmi spui nimic, îți mai spun că a trebuit să vorbesc de mai multe ori cu Bill până să recunoască că i-a tras câteva palme lui Beryl atunci când s-a îmbătat. Iar chestia asta n-o să sune prea frumos în urechile juriului. Și dacă bucățița asta de lăntșor provine de pe glezna neveste-sii, Beryl, va fi mai mult decât suficient ca să-l vedem pe Bill în cămăruța aia de gazare pe care o au în nord. Și cred că noi doi ar cam trebui să ne mai cărăm și pe acasă, fiule.

M-am ridicat și eu.

— Și ai grijă cu țigara aia pe stăvilor, a adăugat el. E împotriva legii să fumezi acolo.

Am pus țigara neaprinșă în buzunar și am făcut câțiva pași în noapte. Tinchfield a stins lumina, a încuiat ușa și a băgat cheia în buzunar.

— Ce ziceai, fiule?

— Păi, o să merg la Olympia, în San Bernardino.

— E un loc fain, da' n-au climatu' pe care-l avem noi.
E prea cald.

— Îmi place căldura, am spus.

Am mers până la drum și Tinchfield a luat-o spre dreapta.

— Mașina mea e mai încolo, spre capătu' lacului. Îți doresc noapte bună, fiule.

— Și eu la fel, domnule Șerif. Nu cred că el a omorât-o.

Deja era destul de departe și nu s-a mai întors.

— Mai vedem noi, l-am auzit bombănind.

M-am întors la poartă, am escaladat-o, m-am urcat în mașină și am coborât pe drumul îngust, pe lângă micuța cascadă. Când am ajuns pe șosea, am luat-o spre vest către stăvilă și capătul văii.

Pe drum am ajuns la concluzia că în cazul în care cetățenii din regiunea Puma Point nu îl vor realege pe Tinchfield în funcția de șerif, vor face o mare greșală.

6. MELTON

Era trecut de zece și jumătate când am ajuns în capătul văii și am parcat în spațiul amenajat în față la Olympia Hotel, în San Bernardino. Am scos o geantă cu lucruri pentru noapte din portbagajul mașinii și făcusem vreo patru pași când un comisionar cu pantalonii suflecați, cămașă albă și cravată cu nodul umflat mi-a smuls-o din mână.

Funcționarul de la recepție era un tip cu un cap ca o găoace de ou și pentru care nu prezentam nici un interes. M-am trecut singur în registru.

Am urcat împreună cu comisionarul până la etajul al doilea, cu un ascensor de pe timpuri, apoi am străbătut kilometri de coridoare. Pe măsură ce înaintam, aerul

devenea din ce în ce mai fierbinte. A descuiat o uşă şi am intrat într-un fel de cămăruţă pentru băieţi, cu o fereastră într-o lucarnă.

Comisionarul, care era un băiat înalt, slab şi gălbejit ca o felie de găină în aspic, a deschis fereastra, şi-a mutat guma în partea cealaltă a fălcilor şi a rămas înţepenit, uitându-se la mine. Avea ochii de culoarea unui pahar cu apă.

— Du-te şi adu un sifon, pahare şi gheaţă, i-am spus.

— Pahare?

— Asta în caz că bei şi tu.

— Ei, după unşpe, recunosc că mai risc câte-o dată.

— Acum e zece şi treizeci şi nouă. Nu trebuie să te grăbeşti.

A rânjit şi a ieşit, lăsând uşa deschisă. Mi-am dat jos haina şi harnaşamentul. Deja aveam şanţuri pe spinare. Mi-am dezlegat cravata, mi-am dat jos cămaşa şi maieul şi am dat o tură de cameră, căutând curentul de aer. Mirosea a metal încins. Am mers în baia alăturată şi m-am înviorat puţin cu apă rece, după care a apărut băiatul înalt şi apatic cu o tavă în mână. El a închis uşa iar eu, am scos sticla mea. A amestecat două băuturi şi am băut. Transpiraţia mi se prelingea de pe ceafă de-a lungul şirei spinării, dar mă simţeam mult mai bine. M-am aşezat pe pat cu paharul în mână, privindu-l pe comisionar.

— Cât poţi să stai?

— Pentru ce?

— Să-ţi aduci aminte de ceva.

— Nu prea sunt obişnuit.

— Am nişte bani pe care trebuie să îi cheltui, am zis şi mi-am scos portofelul.

Am împrăştiat câteva hârtii pe cuvertură.

— Vă cer iertare, a zis băiatul. Sunteţi cumva poliţist?

— Privat.

— Mă interesează. Băutura asta m-ajută să gândesc.
I-am întins o hârtie de un dolar.

— Ia încearcă și cu asta. Pot să-ți zic Tex?

— Ați ghicit la fix, a trăgănat el cuvintele, în timp ce își îndesa dolarul în buzunârele de ceas de la pantaloni.

— Ce făceai în ziua de vineri, doisprezece august, spre seară?

A sorbit din pahar gândindu-se, apoi a făcut să joace cuburile de gheață în pahar și a sorbit din nou, pe lângă gumă.

— Eram aici. Schimbu' de la patru la doispe, a zis el într-un târziu.

— O doamnă George Atkins, o blondă micuță și subțire și-a luat cameră aici și a stat până la ora plecării trenului spre est. Și-a lăsat mașina în garajul hotelului și bănuiesc că mai e și acum acolo. Vreau să vorbesc cu tipul care a înregistrat-o. Asta înseamnă încă un dolar.

L-am scos din portofel și l-am așezat pe pat.

— Vă mulțumesc frumos, a rânjit băiatul, apoi și-a terminat băutura și a ieșit din cameră, închizând ușa după el.

Mi-am băut-o și eu pe a mea și mi-am mai amestecat încă una. Timpul trecea, în sfârșit, telefonul de perete a început să zbârnâie. M-am strecurat în spațiul strâmt dintre pat și ușa de la baie și am ridicat receptorul.

— Sonny era de servici, da' a ieșit din tură la opt. Da' putem să dăm de el.

— Cât de repede?

— Vreți să vină aici?

— Da.

— O juma' de oră dacă-i acasă. Da' la plecare era altu', unu' Les, care-i aici acum.

— Okay, adu-l aici.

Mi-am terminat și al doilea pahar și mă simțeam deja

destul de bine ca să mai îmi torn unul până să se topească gheața de la al doilea. Tocmai îl agitam să se răcească, când am auzit un ciocănit la ușă. Era un cap de morcov mic și creț, cu ochi verzui de șobolan și o gură strânsă, de fetiță.

— Bei ceva?

— Normal, a zis el.

Și-a turnat singur o doză puternică și a sprayat-o ușor cu sifonul. A dat-o pe gât dintr-o înghițitură, și-a înfipt o țigară între buze și a aprins-o cu un chibrit care a ieșit gata aprins din buzunar. A suflat fumul, l-a îndepărtat cu mâna și m-a privit cu niște ochi reci. Am observat că pe buzunar, în loc să fie un număr, avea brodat cuvântul „CĂPITAN”.

— Mersi, i-am zis. Asta-i tot.

— Cee!?

Gura i s-a încrețit, nemulțumită.

— Cară-te.

— Credeam că vreți să vorbiți cu mine, a mârâit el.

— Ești șef la clopoțelul de noapte?

— Corect.

— Am vrut să-ți ofer o băutură. Am vrut să-ți ofer un dolar. Poftim. Mulțumesc că ai venit.

A luat dolarul și a rămas așa, cu fumul ieșindu-i pe nas, cu ochii răi rostogolindu-se ca mărgелеle. S-a întors brusc, a mârâit ascuțit și a ieșit fără zgomot.

Au trecut zece minute, după care am auzit o docănitură ușoară în ușă. Când am deschis, apaticul stătea în fața ușii, rânjind.

— Nu v-a ținut cu Les, așa-i?

— Nu. E mulțumit?

— Normal. Știți cum sunt șefii. Aparențele-i totu'. Mai bine mi-ați spune mie Les, domnule Dalmas.

— Deci tu i-ai făcut ieșirea.

— Numa-n cazu'n care n-o chema George Atkins.

Am scos fotografia Juliei din buzunar și i-am arătat-o. A privit-o atent, câteva minute.

— Seamănă cu ea, a zis. Mi-a dat patru parai, și-n orașelu' ăsta e un gest pe care nu-l uiți așa ușor. Numele era doamna Howard Melton. Am auzit vorbe și de mașina ei. Da'-n orașu' ăsta nu prea ai ce bârfi.

— A-ha. Încotro a plecat de aici?

— A luat o ocazie pân' la gară. Da'-i tare bună beutura dumneavoastră, domnu' Dalmás.

— Scuză-mă. Servește. După ce s-a servit, l-am întrebat: Îți mai aduci aminte și altceva despre ea? A vizitat-o cineva?

— No, sir. Da' ceva to' mi-aduc aminte. Un gentelman i-a zis ceva în hol. Un țopârlan înalt, arăta destul de bine. Da' ea nu părea încântată să îl vadă.

— Ah. Am scos și cealaltă fotografie din buzunar și i-am arătat-o.

A privit-o cu aceeași atenție.

— În asta nu mai semăna așa de bine cu ea. Da' ăst-i sigur domnu' de care vă ziceam.

— Ah.

A luat din nou amândouă fotografiile și le-a așezat una lângă cealaltă. Le-a privit puțin nedumerit.

— Yes, sir. E chiar el, a spus.

— Ești un băiat drăguț, am spus. Ai fi în stare să recunoști aproape orice, nu-i așa?

— Nu vă înțeleg, domnule.

— Mai pune-ți un pahar. Îți datorez patru dolari. Asta face cinci de toți. Nu știi sigur dacă merită. Voi ăștia, comisionarii, întotdeauna încercați să trageți o țepă cuiva.

Și-a mai turnat puțin în pahar și a rămas cu el în mână, agitându-l ușor, în timp ce fața i se înroșea vizibil.

— Fac și eu ce pot, a zis el, cu fălcile încleștate.

Și-a băut paharul, l-a așezat încet pe masă și s-a apropiat de ușă.

— N-ai decât să-ți păstrezi banii tăi jechoși, mi-a zis.

A scos hârtia de un dolar din buzunarul de ceas de la pantaloni și mi-a aruncat-o pe podea.

— Ia mai du-te și dracu'... a zis el încet, apoi a ieșit.

Am luat cele două poze și le-am pus una lângă alta. M-am uitat la ele încruntat. După un timp, am simțit ceva ca un deget de gheață pe șira spinării. Îl mai simțisem odată, ceva mai de mult, foarte puțin, dar atunci mă scuturasem de senzația aceea. Acum însă revenise și părea că e definitiv.

M-am așezat la micul birou din cameră, am scos un plic și am băgat înăuntru o hârtie de cinci dolari, l-am lipit și am scris „Les” pe el. M-am îmbrăcat, am băgat sticla în buzunar la haină, mi-am luat geanta cu lucrurile pentru dormit și am ieșit din cameră.

În hol, roșcovanul și-a săltat capul spre mine. Les stătea pe un taburet, tăcut, cu brațele încrucișate. M-am apropiat de recepție și am cerut nota de plată.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

Funcționarul părea încurcat.

Am plătit și am ieșit până la mașină, dar m-am întors înapoi la recepție. I-am întins plicul cu cei cinci dolari înăuntru funcționarului.

— Dă-i asta flăcăului din Texas, Les. S-a cam supărat pe mine, dar o să-i treacă.

Am ajuns în Glendale înainte de ora două dimineața, și am căutat un loc de unde să dau un telefon. L-am găsit într-un garaj care funcționa toată noaptea.

Mi-am pregătit mărunțișul și am cerut centralistei să îmi formeze numărul lui Melton din Beverly Hills. Vocea lui, când mi-a răspuns într-un târziu, nu era vocea unui tip care tocmai se sculase din somn.

— Scuză-mă că te sun la ora asta, am zis, dar mi-ai zis că pot s-o fac. I-am luat urma doamnei Melton până în San Bernardino, până la gara de acolo.

— Știam deja asta, a spus el, nervos.

— De aia plătești, ca să fii sigur. Cabana lui Haines a fost percheziționată. Nu s-a găsit mare lucru. Dacă credeai că știe dacă doamna Melton...

— Nu știu ce credeam eu, a izbucnit el tăios. După câte mi-ai spus, m-am gândit că locul ăla ar trebui cercetat. E tot ce-ai avut să-mi raportezi?

— Nu. Am ezitat puțin. Am avut un vis urât. Se făcea că în casa din Chester Lane, azi-dimineață era o geantă de femeie. Era foarte întuneric acolo din cauza pomilor și am uitat să o iau de acolo.

— Ce culoare avea geanta?

Vocea era înțepenită ca o scoică închisă.

— Albastru-închis, poate neagră. Lumina era foarte proastă.

— Te întorci acolo și o ieși, s-a răstit el.

— De ce?

— Pentru că de aia îți plătesc cinci sute de dolari, printre altele.

— Există o limită la ce trebuie să fac eu pentru cinci sute de dolari, chiar dacă i-aș avea.

A înjurat.

— Ascultă, tipule. Îți sunt dator până peste cap, dar acum depinde de tine și n-o să mă lași balta.

— Știi, s-ar putea să fie un cârd întreg de polițai pe treptele de la intrare, după cum s-ar putea ca locul să fie mai liniștit decât un purice împăiat. Nu îmi convine nici una din alternative, sunt sătul până-n gât de casa aia.

A urmat o tăcere adâncă pe linie în partea lui Melton. Am tras aer în piept adânc și i-am mai servit câteva.

— Știi ceva, Melton, eu cred că știi unde ți-e nevasta.

Goodwin s-a dat la ea în hotelul din San Bernardino. Acum câteva zile, avea un cec de la ea. Indirect, l-ai ajutat să îl încaseze. Eu cred că știi. Și mai cred că m-ai angajat doar pentru a-i acoperi urmele pe care le-a lăsat și să te convingi că s-a făcut treaba ca lumea.

Aceeași tăcere adâncă dinspre capătul liniei. Când a vorbit din nou, a făcut-o cu o voce mică și umilă.

— Ai câștigat, Dalmas. Mda... a fost vorba de un șantaj, cu treaba aia cu cecul. Dar ea nu știu unde este, asta-i sigur. Iar geanta trebuie luată. Cum îți sună șapte sute cincizeci?

— Ceva mai bine. Când îi capăt?

— În noaptea asta, dacă accepți un cec. Până mâine dimineată nu mai mult de optzeci de dolari, cash.

Am ezitat iarăși. Îmi simțeam fața rânjind.

— Okay, am spus în cele din urmă. S-a făcut. O să iau geanta, dacă nu sunt papagalii ăia acolo.

— Unde ești acum? m-a întrebat el, respirând ușurat.

— În Asuza. O să-mi ia cam o oră să ajung acolo, am mințit eu.

— Calc-o tare, a zis. O să vezi că noi doi o să ne înțelegem excelent. Și nu uita că și tu ești băgat până-n gât, tipule.

— Mie-mi place la-nghesuială, am spus și am închis.

7. O PERECHE DE FAZANI

Am condus până pe Chevy Chase Boulevard, apoi de-a lungul lui până la intrarea pe Chester Lane, am stins luminile mașinii și m-am angajat pe străduță. Am luat curba rapid și am tras în fața casei nou construite, vizavi de cea a lui Goodwin. Nu se vedea nici un semn de viață în jur, nici o mașină parcată în față, nici un semn că ar sta cineva la pândă. Trebuia să risc.

Am ieșit din mașină și am basculat ușa neîncuiată a garajului. Mi-am băgat mașina înăuntru, am lăsat la loc

ușa garajului și m-am furișat de-a lungul străzii, de parcă aș fi fost urmărit de pieile roșii. M-am folosit de toate ascunzișurile oferite de pomii lui Goodwin pentru a ajunge în spatele casei lui și m-am întins după cel mai mare dintre ei. M-am tratat cu o gură din sticla de rachiu.

Timpul trecea cu o încetineală de moarte... Așteptam companie, dar nu știam când va veni. A venit mai repede decât mă așteptam.

Cam la cincisprezece minute după mine, o mașină a urcat strada Chester Lane și am prins o strălucire scurtă în timp ce trecea pe sub un gol dintre crengile copacilor de pe marginea străzii. Urca fără lumini. Asta mi-a plăcut. S-a oprit undeva aproape și s-a auzit o ușă închizându-se cu grijă. O umbră s-a mișcat fără zgomot pe lângă colțul casei. Era umbra cuiva scund, mai scund decât Melton cam cu treizeci de centimetri. Oricum, el nu ar fi avut timp să ajungă din Beverly Hills atât de repede.

Umbra s-a prelins până la ușa din spate, aceasta s-a deschis și umbra a fost înghițită de un întuneric total. Ușa s-a închis fără zgomot. M-am ridicat în picioare și am traversat porțiunea de iarbă moale, fără zgomot, am intrat în cămară și de acolo în bucătărie în care mai fusesem. M-am oprit, ascultând cu atenție. Nici un zgomot, nici o lumină. Am scos pistolul de sub braț și l-am băgat în buzunarul de la pantaloni cu țeava în jos. De-abia mai resipram, din vârful plămânilor. Apoi s-a petrecut un lucru ciudat. Pe sub ușa batantă care dădea în camera pentru servitul mesei a apărut brusc o dâră de lumină. Umbra aprinsese lumina. Iată o umbră care nu-și face probleme. Am traversat bucătăria și am împins ușa. Lumina venea din living prin ușa arcuită. Am luat-o într-acolo nepăsător chiar prea nepăsător și am pășit dincolo de ușă.

O voce, lângă umărul meu, mi-a spus:

— Arunc-o și continua să mergi.

M-am uitat la ea. Era micuță, și ceva mai micuță decât ar fi trebuit să fie conform canoanelor, dar mâna îi

era fermă pe pistol.

— Nu ești prea deștept, a spus ea. Sau ești?

Mi-am desfăcut degetele și am dat drumul pistolului să cadă. Am mai făcut patru pași și m-am întors.

— Nu sunt, am spus.

Femeia nu a mai spus nimic. S-a mișcat lateral, într-un arc de cerc, până ce a ajuns în fața mea, fără să se uite la pistolul de jos. Am privit pe lângă ea spre fotoliul cu suport pentru picioare. Picioarele cu pantofi albi încă se mai odihneau pe suport. Domnul Lance Goodwin stătea nepăsător în fotoliu, cu mâna stângă odihnindu-i-se brațul de creton și cu dreapta atârând către micul pistol de pe podea. Ultima picătură de sânge îi înghețase în obraz. Era neagră și tare și părea definitivă. Fața lui arăta acum ca data cu ceară.

Am privit din nou femeia. Era îmbrăcată cu niște pantaloni albaștri bine călcați, o jachetă cu piepți dubli și o pălărioară turtită. Avea părul lung și ondulat în partea de jos, de un roșu întunecat, cu ușoare reflexe albastrii. Era vopsit, desigur. Pe obrajii puțin cam înalți se dăduse în grabă cu o tentă de roșu. A îndreptat pistolul spre mine și mi-a zâmbit. Nu a fost chiar cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut. Am spus:

— Bună seara, doamnă Melton. Dar câte pistoale puteți avea!

— Stai jos în fotoliul din spatele tău și ține-ți mâinile împreunate la ceafă. Asta-i important. Nu încerca să fii la fel de neglijent ca adineaori.

Mi-a arătat dinții până la gingii.

Am făcut ce mi s-a spus. Zâmbetul i-a alunecat de pe față, o față mică și dură, destul de drăguță totuși, dintr-un punct de vedere convențional.

— Nu te mișca a spus ea. Și asta este important. S-ar putea să știi și tu cât de important este.

— Camera asta miroase a moarte, am spus eu.

Bănuiesc că și asta e ceva important.

— Stai liniștit, deșteptule.

— Să știi că în statul ăsta nu le mai spânzură pe femei, am zis. Dar două crime costă mai mult decât una singură. Mult mai mult. Cam cu cincisprezece ani mai mult. Așa că mai gândește-te.

N-a spus nimic. Stătea acolo, cu degetul ferm pe trăgaci. Era un pistol mai greu, dar se părea că nu o deranjează. Urechile și le ținea ocupate să asculte ceva care putea proveni mai de departe. Poate nici nu auzise ce îi spusese. Timpul trecea și o făcea în pofida oricărui lucru. Începuseră să mă doară mâinile.

A venit, în sfârșit. S-a auzit motorul unei alte mașini care oprea în fața casei apoi o portieră care se închide cu grijă. A urmat o scurtă tăcere, după care s-a auzit deschizându-se ușa din spate. Pașii lui erau apăsați. A venit pe ușa pe care o lăsasem deschisă și a intrat în camera luminată. S-a oprit în tăcere și a privit în jur cu o schismă încruntată pe fața lui mare. S-a uitat la bărbatul mort din fotoliu, la femeia cu pistolul ei și în sfârșit la mine. S-a aplecat, mi-a luat pistolul de jos și i-a dat drumul să cadă într-un buzunar de la haină. A venit spre mine tăcut, fără nici o urmă pe față că m-ar fi recunoscut, a trecut în spatele meu și mi-a pipăit buzunarele. A scos cele două fotografii și telegrama. S-a îndepărtat de mine, lângă femeie. Mi-am lăsat brațele în jos și mi-am frecat umerii. Amândoi mă priveau tăcuți.

Într-un târziu, a zis:

— Te ții de bancuri, ei? Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific de unde ai sunat. Am aflat că erai în Glendale, nu în Asuza. N-am idee de ce am făcut-o, dar am făcut-o. Apoi am mai dat un telefon. Cel de-al doilea telefon mi-a spus că nu a fost lăsată nici o geantă aici. Ei, ce zici?

— Ce-ai vrea să zic?

— Ce-a fost cu șmecheria aia? Ce-a vrut să însemne?

— Am riscat, am spus, Și tu ai riscat, venind aici. Nici nu mă gândeam că o să meargă. Ideea pe care am avut-o a fost că tu o să suni imediat să întrebi de geantă. Ea trebuia să știe că nu putea fi vorba de așa ceva. Atunci ai fi știut că eu urmăresc ceva, chestie pentru care ai fi devenit nervos și nerăbdător să afli despre ce este vorba. Știai foarte bine că nu vorbisem nimic cu poliția, pentru că eu știam unde ești și ai fi putut fi săltat oricând, fără probleme. Nu vroiam decât să scot pe doamna din ascunzătoare, asta-i tot. Riscul a fost destul de mare. Dacă nu mergea figura, ar fi trebuit să mă gândesc la ceva mai bun.

Femeia a pufnit nemulțumită și a spus:

— În primul rând aș vrea să știu de ce l-ai angajat pe băgărețul ăsta, Howie.

A ignorat-o. Continua să mă fixeze cu ochii lui negri și aspri. Mi-am întors capul și i-am făcut scurt cu ochiul. Instantaneu, gura i s-a crispat. Femeia nu văzuse nimic, era prea lateral.

— Ai nevoie de un țap ispășitor, Melton, am spus. Păcat.

Și-a întors puțin corpul, astfel încât să fie mai mult cu spatele la femeie. Ochii lui îmi devorau fața. A ridicat puțin din sprâncene și a înclinat ușor capul. Încă se mai gândea că sunt de vânzare.

S-a descurcat destul de bine. Și-a compus un zâmbet, l-a așezat pe figură, apoi s-a întors spre ea și a zis:

— Ce-ar fi să ieșim de aici și să mergem să discutăm într-un loc mai sigur?

În timp ce ea asculta și mintea îi era ocupată cu întrebarea, mâna lui mare a lovit-o scurt peste încheietură și pistolul a căzut, odată cu țipătul ei. S-a tras doi pași în spate și l-a scuipat în față.

— Oh, du-te și stai jos și fii mai deșteaptă i-a spus el sec.

S-a aplecat, i-a ridicat pistolul și i-a dat drumul în

celălalt buzunar de la haină. Apoi a zâmbit, un zâmbet larg și prietenos. Ceva îi scăpase însă complet din vedere. Aproape că mi-a venit să râd, în ciuda situației în care mă aflam. Femeia se lăsase într-un fotoliu și își ținea obrajii în palme, gânditoare.

— Acum poți să-mi spui, a zis Melton amabil. De ce am eu nevoie de un țap ispășitor?

— Te-am cam mințit la telefon, în privința cabanei lui Haines. Există acolo un polițai bătrân de țară care a trecut cabana prin pieptenele des. A găsit o brățară pentru gleznă, din aur, într-o pungă cu făină, tăiată cu foarfeca.

Femeia a lăsat să îi scape un țipăt ascuțit. Melton nici nu s-a deranjat să se uite la ea. Femeia se uita la mine acum, cu toată atenția.

— S-ar putea să își dea seama, am spus, sau să nu-și dea seama. El nu știe că doamna Melton a stat la Olympia Hotel și nici că s-a întâlnit cu Goodwin acolo. Dacă ar ști asta, s-ar lumina într-o clipă. Și nici nu a avut două fotografii pe care să le arate comisionarilor de acolo, așa cum am făcut eu. Tipul care i-a făcut ieșirea doamnei Melton și care și-a amintit de ea pentru că a lăsat mașina acolo, fără instrucțiuni, și-a amintit de domnul Goodwin, și-a amintit de el că i-a vorbit. A zis că ea părea nemulțumită de întâlnire. Și nu era chiar așa sigur de doamna Melton cea din fotografii. O cunoștea pe doamna Melton.

Melton își căscase gura într-o grimasă de uimire, dar și-a apropiat dinții, lăsându-i dezveliți. Femeia se ridicase fără zgomot și se retrăgea în spate, centimetru cu centimetru, spre partea mai întunecată a camerei. Nu m-am uitat la ea, iar Melton se părea că nu o auzise mișcând. Am continuat:

— Goodwin a urmărit-o în oraș. Ea a venit cu autobuzul, sau cu o mașină de închiriat, pentru că mașina ei rămăsese în San Bernardino. A urmărit-o până la ascunzătoarea ei fără ca ea să știe, o treabă foarte deșteaptă, după care a sărit la ea. O perioadă l-a prostit, n-

am idee cu ce poveste, dar el o ținea permanent sub ochi, chiar și noaptea. Dar după un timp nu i-a ținut figura și a trebuit să îi dea cecul acela, care era un cec la purtător. Tipului nu i-a ajuns și a mai vrut, iar ea l-a aranjat definitiv, pe fotoilul acela. Bănuiesc că nu știai chestiile astea, pentru că altfel nu m-ai fi trimis aici în dimineața aia.

— Exact, a rânjit Melton. Nu am știut. Și de asta ziceai că îmi trebuie un țap ispășitor.

Am clătinat din cap.

— Se pare că nu prea vrei să mă înțelegi. Ți-am spus că Goodwin o cunoștea personal pe doamna Melton. Dar asta nu e o noutate, nu-i așa? Ce ar fi putut domnul Goodwin să știe despre doamna Melton pentru a o șantaja? Nimic. Deci nu o șantaja pe doamna Melton. Doamna Melton e moartă. A murit acum unsprezece zile. A ieșit la suprafață astăzi, din Little Fawn Lake, îmbrăcată în hainele lui Beryl. De asta aveai tu nevoie de un fazan, sau mai bine spus, de doi.

Femeia, care ajunsese în partea mai puțin luminată a camerei, s-a aplecat brusc și a ridicat ceva de pe covor, apoi a izbucnit, gâfâind. Melton s-a întors dintr-o dată, cu mâinile zburându-i spre buzunare, dar a ezitat prea mult cu ochii la pistolul pe care ea îl luase de pe covor, de lângă mâna moarta a lui Goodwin. Pistolul era lucrul de care uitase complet.

— Tu... a zis ea.

Încă nu era suficient de speriat. A început să facă niște mici mișcări de calmare cu mâinile goale.

— Okay, iubito, facem cum vrei tu, a zis el blând.

Avea mâna lungă. Ar fi putut să o prindă atunci. O mai făcuse doar, când ea mai avusese un pistol în mână. A încercat să o facă din nou. S-a întins rapid spre ea, balansându-și mâna. Mi-am strâns picioarele sub mine și m-am aruncat să le prind pe ale lui. A fost un salt lung, prea lung chiar.

— Asta înseamnă un fazan, nu-i așa? a zis ea cu o voce răutăcioasă și s-a dat cu doi pași în spate.

Pistolul a trosnit de trei ori.

El a sărit cu gloanțele în el, a izbit-o puternic și au căzut amândoi pe podea. Fata ar fi trebuit, să se gândească și la asta. Corpul lui greu o strivea pe podea. A țipat și mâna cu pistolul s-a îndreptat spre mine. I l-am zburat cu o lovitură de picior. Mi-am scos pistolul din buzunarul lui Melton și am sărit la o parte de lângă ei. M-am așezat. Îmi simțeam ceafa ca un sloi de ghiață. Am stat cu pistolul pe genunchi și am așteptat.

Mâna lui mare s-a ridicat și s-a prins de piciorul curbat al scrinului înalt de lângă el, albindu-se pe lemn. Trupul i s-a încordat, s-a răsucit și femeia a țipat din nou. Corpul lui s-a rostogolit pe spate și s-a destins, dând drumul la piciorul scrinului. Degetele i s-au întins, au zvâcnit și mâna i-a căzut moale pe puful covorului. S-a mai auzit o respirație precipitată și apoi, tăcerea.

Femeia s-a chinuit din greu să iasă de sub el, s-a ridicat în picioare gâfâind și a privit în jur ca un animal. S-a întors fără să zică nimic și a fugit. Nu am făcut nici o mișcare. Pur și simplu am lăsat-o să fugă.

M-am ridicat și m-am apropiat de bărbatul mare, întins pe spate. I-am ținut apăsător un deget pe gât, în lateral. Am stat acolo liniștit, aplecat peste el, căutându-i pulsul și ascultând. M-am ridicat încet și am mai ascultat un timp. Nici o sirenă, nici o mașină, nici un zgomot. Doar tăcerea moartă din cameră. Mi-am pus pistolul în toc, am stins lumina și am ieșit pe ușa din față, în alee. În stradă nu se vedea nici o mișcare. O mașină mare era parcată lângă intrare, aproape de un hidrant. Am traversat strada spre casa cea nouă și mi-am scos mașina din garaj, apoi am lăsat la loc ușa garajului și am pornit din nou spre Puma Lake.

8. VOTAȚI-L PE TINCHFIELD ȘERIF

Cabana era într-o depresiune, în fața unui pâlț de conifere. Garajul, care semăna mai mult cu un grajd, cu pereții laterali făcuți din țăruiși înfipti în pământ avea ușa deschisă și mașina lui Tinchfield strălucea în soarele dimineții. Aleea către ușa de la intrare era marcată cu alți țăruiși și din coșul de pe casă ieșea fum.

Mi-a deschis chiar Tinchfield. Avea un pulover de lână gri cu gulerul întors și pantalonii lui kaki. Era proaspăt bărbierit și trandafiriu ca un bebeluș.

— Ei, hai înăuntru, fiule. Bag semă că pornești la treabă vesel și devreme. Deci n-ai mai coborât dealu' az'noapte, ei?

Am trecut pe lângă el și am intrat în cabană. M-am așezat într-un balansoar bătrân, Boston, cu o husă croșetată pe spătar și care a scos un scârțâit foarte odihnitor.

— Imediat o să-nceapă să curgă și cafeaua, a zis Tinchfield amabil. Emma o să-ți așeze un tacâm. Da' îmi pari cam încrunțat, fiule.

— Am coborât dealul, i-am spus. Tocmai m-am întors. Nu era Beryl Haines aia pe care am găsit-o în lac ieri.

— Măi, măi.

— Nu prea pari al dracului de surprins, am mârâit eu.

— Nu mă las chiar așa ușor surprins, fiule. Mai ales înainte de micul dejun.

— Era Julia Melton, am spus. Ea a fost omorâtă de Howard Melton și de Beryl Haines. A fost îmbrăcată în hainele lui Beryl și băgată sub scândurile alea, la doi metri sub apă, astfel încât să stea acolo până n-ar mai fi semănat cu Julia Melton. Amândouă femeile erau blonde, aveau aceeași construcție fizică și în general semănau destul de bine. Bill zicea că semănau așa de bine, de parcă ar fi fost surori. Nu gemene, desigur.

— Semănau destul de bine, a spus Tinchfield uitându-se la mine cu o privire gravă. A ridicat tonul: Emma!

O femeie solidă, într-o rochie cu imprimeuri, a deschis o uşă interioară din cabană. În jurul a ceea ce fusese pe vremuri talia ei avea înfăşurat un şorţ alb, imens. Mirosul de cafea şi de şuncă prăjită s-a împrăştiat peste tot.

— Emma, dânsul este detectivul Dalmas din Los Angeles. Mai pune un tacâm şi vin eu să trag un pic masa de la perete. Dânsul este puţin obosit şi flămând.

Femeia corpulentă a înclinat puţin din cap, mi-a zâmbit şi a pus pe masă tacâmurile pentru musafiri.

Ne-am așezat la masă şi am mâncat ouă cu şuncă şi chifle calde şi am băut cafea cu litrul. Tinchfield băga în el cât patru, iar nevastă-sa ciugulea ca o păsărică şi tot timpul era în picioare şi ţopăia ca o păsărică, gata oricând să mai aducă ceva de mâncare.

Într-un târziu am terminat şi doamna Tinchfield a strâns masa, după care s-a închis în bucătărie. Tinchfield şi-a tăiat o bucată zdravănă de tutun de mestecat, şi-a înfipt-o cu grijă între fălci iar eu m-am așezat din nou în balansoarul Boston.

— Ei, fiule, a zis el, cre'că-s gata să te-ascult. Eram eu cam nelămurit din cauza lănticului ăluia ascuns într-o pungă de făină, când lacu' era la doi paşi. Da' eu gândesc mai încet. Ce te face să crezi că Melton şi-a omorât nevasta?

— Faptul că Beryl Haines trăieşte şi are părul vopsit în roşu.

I-am spus toată povestea, fapt cu fapt, neascunzându-i nimic. Nu a spus nimic, până ce nu am terminat.

— Ei, fiule, a zis el atunci, ai făcut o lucrătură de detectiv dată dracului, ajutat şi de baftă pe ici pe colo, chestie de care trebuie să avem toţi parte. Da'tu n-ai fost angajat să faci treabă în felu ăsta, nu-i așa?

— Nu. Dar Melton m-a dus cu preșul și m-a luat de fraier. Și eu sunt un tip încăpățânat de felul meu.

— Da' de ce te-o mai fi angajat Melton?

— Trebuia s-o facă. Era o parte necesară a planului pe care și l-a făcut, cadavrul trebuia identificat corect până la urmă, poate nu chiar acum, poate doar după ce va fi îngropat și cazul închis. Dar până la urmă, tot trebuia să fie identificat, astfel încât să poată pune mâna pe banii nevestei. Dacă nu, ar fi trebuit să aștepte ani de zile până ce curtea ar fi declarat-o moartă. Dacă ar fi fost identificată corect, el ar fi avut dovada că a făcut eforturi să o găsească. Și în cazul în care nevastă-sa era cleptomană, putea fi o scuză excelentă pentru angajarea unui detectiv particular, în loc de a anunța poliția. Dar mai trebuia să facă ceva. Exista amenințarea Goodwin. Avea probabil de gând să îl omoare pe Goodwin și să mă scoată pe mine vinovat. În mod sigur nu știa că a făcut-o deja Beryl, pentru că altfel nu m-ar mai fi trimis pe mine acolo.

După aia și eu am fost destul de fraier încât să vin aici înainte de a raporta poliției din Glendale moartea lui Goodwin, s-a gândit că o să-i fie ușor să mă cumpere, oferindu-mi bani. Crima în sine fusese o treabă destul de ușoară, dar mai exista o chestie legată de ea, despre care Beryl n-avea habar. Probabil că ea se îndrăgostise de el. O femeie atât de lipsită de privilegii ca ea, cu un bărbat bețiv, putea fi exact genul care să se îndrăgostească de un tip ca Melton.

Melton nu putea să știe că moarta din lac va fi descoperită tocmai în ziua de ieri, pentru că a fost pur și simplu o întâmplare, așa că m-ar fi păstrat pe mine în slujba asta până ce ar fi fost descoperită. Știa că Haines va fi suspectat de asasinarea nevesti-sii și că biletul pe care i-l lăsase fusese conceput în așa fel încât să provoace dubii și să nu fie considerat chiar ca un bilet de adio. Melton își cunoștea soția și știa că ea și cu Haines s-au cuplat aici și se țin de prostii.

El și cu Beryl au așteptat pur și simplu momentul potrivit și acesta s-a ivit atunci când Haines a tăiat-o pe malul nordic, după o beție adevărată. Probabil, că Beryl i-a telefonat de undeva, lucru pe care poți să îl verifici foarte ușor. Putea să ajungă până aici în trei ore, dacă ar fi condus cu viteză. Probabil că Julia încă era beată. Melton a doborât-o, a îmbrăcat-o în hainele lui Beryl și a înfipt-o în lac. Era un tip solid și putea să o facă singur, fără prea multe probleme. Mai mult ca sigur că Beryl stătea de șase la drumeagul care urca spre proprietate. Asta i-a oferit posibilitatea să ascundă brățara pentru gleznă în cabana lui Haines. Apoi el s-a întors în oraș, iar Beryl s-a îmbrăcat în hainele Juliei, a luat mașina acesteia și bagajul și s-a dus la hotel, în San Bernardino.

Acolo a avut ghinionul să fie văzută și acostată de Goodwin, care trebuie să își fi dat seama că ceva nu e în regulă, după hainele și bagajele pe care le avea, sau poate că a auzit-o dându-se drept doamna Melton. Așa că a urmărit-o până în oraș, iar resul îl cunoști. Faptul că Melton a făcut-o să își lase urmele în felul ăsta, denotă două lucruri, din câte văd eu. Primul. Intenționa să aștepte un timp înainte de a identifica într-adevăr cadavrul. Mai mult ca sigur că acesta urma să fie luat drept cadavrul lui Beryl Haines, pe baza mărturiei acestuia și mai ales că îl pune pe Bill într-o lumină foarte proastă.

Doi. În cazul în care cadavrul ar fi fost identificat drept al Juliei Melton, urma falsă lăsată de Beryl ar fi dus la concluzia că ea și cu Bill comiseseră crima pentru a obține prima de asigurare. Cred că Melton a făcut o mare greșală ascunzând brățara acolo. Cred că ar fi trebuit să o arunce în lac, înfășurată pe un băț sau pe altceva și mai târziu, ca din întâmplare, să o pescuiască cumva. Dar să o ascundă în cabana lui Bill și apoi să mă întrebe pe mine dacă a fost percheziționată cabana lui Haines, asta chiar că a fost o treabă de mântuială. Dar planurile criminale au întotdeauna câte o chestie slabă din asta.

Tinchfield și-a mutat bucata de tutun în partea cealaltă și s-a dus la ușă să scuie. A rămas în cadrul ușii cu mâinile lui mari la spate.

— N-ar fi avut nimic s-o dovedească pe Beryl, mi-a spus, peste umăr. Nimic, dacă ea nu ar fi ciripit o grămadă, fiule. Te-ai gândit la asta?

— Bineînțeles. Dar odată cu poliția ar fi început să o caute pe ea și afacerea ar fi explodat în ziare, vreau să zic, adevărata afacere, ar fi lăsat-o baltă pe Beryl și ar fi mers pe varianta cu sinuciderea. Cred că ar fi mers.

— N-ar fi trebuit s-o lași pe femeia aia criminală să scape, fiule. Mai sunt și alte chestii pe care nu trebuia să le faci, dar ăsta e un lucru grav.

— Ia ascultă, am mârâit eu la el. Al cui e cazul ăsta? Al dumitale, sau al poliției din Glendale? Beryl o să fie prinsă în mod sigur. A omorât doi oameni, dar o s-o dea în bară la următoarea șmecherie pe care o s-o încerce. Așa fac toți ăștia. Iar probele pe care se va baza ancheta sunt și aici și acolo. Asta e treaba poliției, nu a mea. Credeam că ai de gând să candidezi în alegeri, împotriva a doi tipi mai tineri. Doar n-ai crede că am venit până aici doar ca să iau o gură de aer de munte.

S-a întors din ușă și mi-a aruncat o privire de vulpoi bătrân:

— Mi-am închipuit eu că o să te gândești că bătrânul Tinchfield e destul de deștept ca să facă ceva să n-ajungi în pușcărie. A izbucnit în râs și a plesnit cu palmele, peste pulpe. Votați-l pe Tinchfield șerif! a urlat el spre ușa deschisă. Po' să fii sigur c-o să mă voteze. Tre' să fie tâmpiți să n-o facă, după chestia asta. Hai s-o tăiem la birou și să-i băgăm un telefon procuristului din Berdoo. A oftat plin de compătimire. S-a dat prea șmecher tipu' ăsta, Melton. Mie-mi plac oamenii simpli.

— Și mie, am spus eu. De asta am și venit încoace.

Pe Beryl au prins-o la granița statală dintre California

și Oregon, pe când încerca să depășească o mașină într-o porțiune de șosea cu depășirea interzisă. Era într-o mașină închiriată. Patrula de pe autosradă a oprit-o pentru un control de rutină, dar ea nu știa chestia asta, așa că a scos încă un pistol. Încă mai avea lucrurile Juliei Melton, hainele Juliei Melton și carnetul de cecuri al Juliei Melton, cu nouă cecuri în alb, semnate cu o imitație după una din semnăturile originale ale Juliei Melton. Cecul încasat de Goodwin s-a dovedit a fi și el tot un fals.

Tinchfield și procurorul zonal au ajuns să se bată cu parul pentru mine, cu cei de la poliția din Grendale, ca până la urmă să o încasez ca dracu' din partea ambelor părți. Violets M'Gee mi-a servit cea mai mare și succulentă ciorbă de limbă din viața mea, iar de la defunctul Howard Melton m-am ales cu ce-a mai rămas din cei cincizeci de dolari pe care îi promisem în avans. Tinchfield și-a păstrat mandatul de șerif, prin prelungirea celui avut până atunci.

SFÂRȘIT

NICI O CRIMĂ ÎN MUNȚI

1.

Scrisoarea mi-a sosit chiar înainte de prânz, prin curier special; era un plic obișnuit, cu adresa expeditorului pe verso: F. S. Lacey, Puma Point, California. Înăuntru era un cec la purtător de o sută de dolari, semnat de Frederick S. Lacey și o coală de hârtie albă și fină, bătută la mașină. Era compusă astfel:

„D-lui John Evans.

Domnule,

Mi-ați fost recomandat de către domnul Len Esterwald. Problema mea este urgentă și extrem de confidențială. Alăturat, aveți un avans. Vă rog să veniți la Puma Point joi seara dacă se poate și să trageți la Indian Hotel. Căutați-mă prin telefon la numărul 2306.

Al dumneavoastră,

Fred Lacey.”

Nu mai avusesem un angajament de o săptămână, așa că treaba pica la marele fix. Banca de unde puteam încasa cecul era doar la vreo șase blocuri de mine, așa că m-am dus acolo și l-am schimbat în bani lichizi. Am luat masa, mi-am scos mașina și am pornit la drum.

În vale era foarte cald, mai cald chiar decât în San Bernardino și tot așa era și la o mie șapte sute de metri altitudine, la douăzeci de kilometri în sus, pe șoseaua spre Puma Lake. A trebuit să parcurg șaiszeci de kilometri de serpentine până ce aerul să înceapă să se mai răcorească,

dar cu adevărat plăcut nu a devenit decât după ce am trecut de stăvilă și am luat-o pe varianta sudică, pe lângă stâncile colțuroase de granit și coloniile de mineri răspândite pe pajiștile din jur. Se lăsa seara când am ajuns în Puma Point și deja mă simțeam la fel de gol ca un pește după ce i s-a scos bășica.

Indian Head Hotel era o clădire maronie, așezată pe un colț, vizavi de o sală de dans. M-am înregistrat la recepție și mi-am cărat valiza pe scări până la etaj, într-o cameră întunecată și urâtă, cu o mochetă ovală pe podea și un pat dublu într-un colț. Pereții erau goi, cu excepția unui calendar nenorocit, ondulat tot din cauza aerului uscat al verii alpine.

M-am spălat pe față și pe mâini și am coborât să mănc.

Sala restaurantului, în care se intra direct din holul hotelului, gema de lume. Era plină de masculi care mai de care mai euforici, îmbrăcați lejer și de dame în șorturi și bluze ușoare, cu unghii roșii și genunchii murdari. Un tip cu sprâncenele ca John L. Lewis se plimba de colo-colo, cu un trabuc morfolit înfipt între buze; un casier gălbejit, îmbrăcat în niște pantaloni scurți cu manșete, se chinuia să asculte rezultatele de la curse, la un mic aparat de radio cu tranzistori, care era la fel de plin de paraziți ca piureul care îmi fusese servit mie. Într-un colț întunecat al sălii, o trupă de muzicanți alcătuită din cinci defetiști în hăinuțe albe și cămași purpurii încerca să se facă auzită prin hărmălaia de la bar.

Am terminat de îndopat ceea ce numeau ei „meniul casei”, am turnat peste el un brandy, doar ca să îl fac cumva să rămână acolo unde îl băgasem și am plătit. Afară încă mai era lumină, dar neoanele fuseseră deja aprinse și aerul serii era plin de claxoane, de voci stridente, de duruitul bilelor rostogolite la popice, de plezniturile puștilor de calibrul 22 de la standurile de tir, de muzica de la tonomate și peste toate astea, mârâitul dur și iritant al

papucilor zburători de pe lac. Vizavi de clădirea, poștei, pe o casă, la colțul străzii, era pictată o săgeată în albastru și alb, deasupra căreia scria: „*TELEFON*”. Am mers în direcția indicată și am intrat pe o stradă laterală prăfuită, unde liniștea m-a izbit dintr-o dată, reconfortantă și răcoroasă, plină de ozon. O căpriță de munte domesticită, cu un laț de piele atârându-i lejer pe gât, țopăia fără griji în fața mea, pe trotuar. Oficiul telefonic era de forma unei cabane micuțe din lemn. Într-un colț era un automat cu fise. Am intrat și am închis ușa, am băgat o fisă și am format numărul 2306. Mi-a răspuns vocea unei femei.

— Domnul Fred Lacey este acolo? am întrebat.

— Cine îl caută, vă rog?

— Mă numesc Evans.

— Domnul Lacey lipsește momentan, domnule Evans.

Vă așteaptă cumva?

Deja mă conducea cu doi la unu la capitolul întrebări. Nu îmi convenea. Am egalat-o.

— Sunteți doamna Lacey?

— Da, sunt doamna Lacey. Am avut senzația că vocea îi era tensionată, într-un fel pe punctul de a ceda, dar anumite voci de obicei sună astfel. În ce problemă?

— Doar o problemă de afaceri, am spus. Când se întoarce?

— N-aș putea să vă spun exact. În seara asta, cândva, cred. Ce...

— Unde este cabana dumneavoastră, doamnă Lacey?

— Este... este pe Ball Sage Point, cam la vreo trei kilometri la vest de sat. Sunați din sat? Ați...?

— O să mai revin cam peste o jumătate de oră doamnă Lacey, am spus și am închis.

Am ieșit din cabina telefonică.

Într-un colț al oficiului, o fată bronzată scria ceva într-un registru contabil, la un birou micuț. Și-a ridicat privirea din hârtii și mi-a zâmbit.

— Cum vă place la munte?

— E plăcut, am spus.

— E foarte liniștit aici, a spus ea. Și odihnitor.

— Mda, am făcut eu. Cunoașteți pe cineva numit Fred Lacey?

— Lacey? Sigur că da, tocmai și-au pus telefon. Au cumpărat cabana Baldwin. Era liberă de doi ani și ei tocmai au cumpărat-o. E în afară, chiar în capătul lui Ball Sage Point, o vilă mare pe o ridicătură, cu vederea spre lac. Are o perspectivă nemaipomenită. Îl cunoașteți pe Lacey?

— Nu, am spus și am plecat.

Căprița stătea chiar în fața ușii. Am încercat să o conving cu vorba bună să se miște puțin ca să pot trece, dar nu am reușit, așa că am pășit peste ea și m-am dus să îmi iau mașina din față de la *Indian Head Hotel*.

În capătul estic al satului era o benzinărie. Am tras în fața pompei pentru a face plinul și l-am întrebat pe omul îmbrăcat în haină de piele care servea acolo despre Ball Sage Point.

— Păi asta-i ușor, a zis el. Ba nu-i greu deloc. N-o să ai probleme să dai de Ball Sage Point. Cobori v'o doi kilometri pe lângă biserica catolică și Kincaid Camp, pe urmă de la brutărie o faci la dreapta și o ții to' pe drum înainte până' la Willerton Boys' Camp și după ce treci de el o iei pe prima la stânga. Da' drumu'-i nasol de tot, că ăia nu dau zăpada iarna, da' numa' că acu' nu-i iarnă. Știi pe careva pe-acolo?

— Nu.

I-am întins banii și s-a dus să îmi aducă restul.

— E tare liniștit p-acolo, a zis el. Și odihnitor. Cum vă zice?

— Murphy, am zis.

— Mă bucur să vă cunosc, domnu' Murphy. Mi-a întins mâna. Mai treceți p-aici. Îs tare bucuros că v-am

servit. Acu', cu Ball Sage Point, tre' numa' s-o luați drept în jos pe drumu' acesta...

— Mda... am zis eu și am plecat, lăsându-l să turuie singur.

Deja mă gândeam că m-aș putea descurca și singur ca să găsesc cabana de pe Ball Sage Point, așa că am întors și am luat-o în partea opusă. Mai exista și posibilitatea ca domnul Lacey să nu dorească să îi fac o vizită acasă.

Nu departe de hotel, un drum pavat o făcea la dreapta spre un debarcader, iar apoi spre est, de-a lungul malului lacului. Nivelul apei era destul de scăzut. Pe maluri, vacile pășteau smocuri murdare de ierburi, care fuseseră sub apă în timpul inundațiilor din primăvară. Câțiva excursioniști plini de răbdare dădeau la crap și biban din bărcile lor cu motor. Cam după vreo doi kilometri, un drum de țară lateral despica pajiștile spre o culme năpădită de ienuperi, pe lângă un pavilion de dans scaldat în lumină. Deja se dăduse drumul la muzică, deși încă nu se întunecase și asta din cauza altitudinii. Orchestra suna de parcă aș fi avut-o în buzunar. Puteam distinge vocea răgușită a solistei care schingiua „*Cântecul ciocănitorii*”. Am lăsat pavilionul în urmă și muzica a scăzut din intensitate, pe măsură ce drumul devenea tot mai bolovănos și mai greu de parcurs. Am mai trecut pe lângă o cabană și apoi în jur nu au mai fost decât brazi și ienupăr și licărul apei. Am oprit mașina aproape de vârful culmii dealului și m-am îndreptat spre un copac uriaș, căzut la pământ, cu rădăcinile ridicându-se în aer până la patru metri. M-am așezat pe pământul uscat ca un os vechi de douăzeci de ani și m-am sprijinit cu spatele de trunchiul copacului. Mi-am aprins pipa. Era liniște și pace și departe de orice.

În partea îndepărtată a locului, două bărci cu motor se jucau de-a prinselea, dar în partea dinspre mine apa era liniștită și se întuneca încet, pe măsura ce lumina era

înghițită de munte. Mă întrebam cine dracu' mai era și Fred Lacey ăsta și ce vroia și de ce dracu' nu stătea acasă dacă tot chema lumea la el. Nu am insistat prea tare cu întrebările; seara era mult prea liniștită pentru așa ceva. Fumam și priveam lacul și cerul și un prigor care aștepta pe un ciot golaș din vârful unui brad să se facă destul de întuneric pentru a-și fluiera cântecelul de noapte-bună.

După vreo jumătate de oră m-am ridicat și am făcut o gaură cu călcâiul în pământul sfărâmicios, mi-am scuturat pipa acolo și am acoperit groapa cu pământul pe care îl scosesem din ea. Am făcut câțiva pași, fără nici un rost, spre lac, până am ajuns la capătul copacului căzut. Atunci am văzut piciorul.

Era încălțat într-un pantof alb cu botul pătrat și părea de mărimea patruzeci și trei. Am dat ocol rădăcinilor copacului.

Am mai găsit un picior încălțat într-un pantof alb cu botul pătrat. Pantalonii erau albi, cu dungulițe subțiri și aveau picioare înăuntru, iar corpul era îmbrăcat cu o bluză sport, de un verde pal, din acelea care se poartă peste pantaloni, cu buzunare aplicate, ca la o haină. Deschizătura de la gât era în formă de V și prin ea se vedea părul cârlionțat de pe piept. Omul era între două vârste, aproape chel, foarte bronzat și avea o mustăcioară ca o linie dreasupra buzei. Avea buzele groase, iar gura, puțin deschisă, ca în astfel de cazuri, lăsa să i se vadă o dantură puternică. Avea fața unui om obișnuit cu mâncare bună și cu traiul lipsit de griji. Ochii îi erau îndreptați spre cer. Nu am reușit să le întâlnesc privirea.

Pieptul stâng al bluzei îi era năclăit de sânge pe o porțiune cam de mărimea unei farfurii întinse, în mijlocul căreia trebuia să fie și o gaură cu sânge închegat. Nu puteam fi prea sigur, din cauza luminii care devenise deja înșelătoare.

M-am ridicat și i-am pipăit buzunarele bluzei. Am simțit chibriturile și țigările, niște obiecte plate și tari care

trebuiau să fi fost cheile și niște mărunțiș în buzunarele pantalonilor. L-am răsucit puțin ca să ajung la buzunarul de la spate. Corpul era încă moale și nu se răcise decât foarte puțin. Un portofel din piele tare se simțea strâns în buzunarul de la spate al pantalonilor. Am reușit să i-l scot, sprijinindu-mă cu genunchiul de spatele lui.

Înăuntru avea doisprezece dolari și câteva cărți de vizită, dar ce mă interesa pe mine era numele de pe fotocopia permisului de conducere. Am aprins un băț de chibrit pentru a fi sigur că văd bine în lumina crepusculară.

Numele de pe permis era Frederick Shield Lacey.

2.

I-am pus portofelul la loc și m-am ridicat, apoi am făcut o cercetare mai amănunțită a locului. În jur nu se vedea nimeni, nici pe apă, nici pe pământ. La lumina aceea slabă, nu credeam că cineva ar fi putut să își dea seama ce făceam, decât dacă ar fi fost foarte aproape de mine.

Am făcut câțiva pași și m-am asigurat că nu lăsasem urme vizibile. Nu lăsasem. Zona era acoperită în egală măsură de mii de ace de brad adunate de-a lungul anilor și de pulbere roșcată de pământ.

Pistolul era pe jos, sub trunchiul copacului, cam la un metru de cadavru. Nu l-am atins. M-am aplecat doar și m-am uitat la el, de aproape. Era un revolver de calibrul 22, un Colt cu plăsele de os. Era pe jumătate îngropat în pulberea de pământ roșiatic și ace de brad. Grămăjoara mișuna de furnici negre și am stat un timp să urmăresc una mare care patina pe țeava armei.

M-am ridicat și am aruncat o privire rapidă în jur. O barcă cu motorul la relanti se auzea pe undeva pe aproape, dar nu puteam să o văd. Auzeam doar bolboroseala provocată de motorul dat la minim. Am pornit spre mașină,

dar când mai aveam doar câțiva pași până la ea, o siluetă mărunțică s-a ridicat fără cel mai mic zgomot din spatele unei tufe mari de manzanita. Lumina a sclipit pe niște ochelari și pe ceva aflat mai jos, un obiect purtat în mână.

Silueta mi-a ordonat, cu o voce șuierătoare:

— Ridicam mâinile sus, vă rog.

Ar fi existat și posibilitatea să scot rapid pistolul, dar m-am gândit că poate nu voi fi suficient de iute, așa că mi-am ridicat mâinile.

Mărunțelul a ocolit tufa de manzanita și s-a apropiat. Obiectul care îi sclipise în mână era un pistol. Arma părea destul de mare.

Un dinte de aur i-a sclipit în gura lui mică și împodobită cu o mustăcioară neagră.

— Întoarceți, vă rog, a rostit vocea drăgălașă și încântată, de pe acum. Văzut om întins pe pământ?

— Ascultă, i-am zis. Eu nu sunt de prin părțile astea. Eu...

— Întoarcem repede, a zis omulțelul, cu o voce rece.

M-am întors.

Vârful pistolului și-a făcut un cuib în șira spinării mele. Am simțit o mână ușoară pipăindu-mă discret prin diverse locuri și rămânând puțin mai mult în dreptul pistolului pe care îl aveam sub braț. Vocea a gungurit ceva și apoi o mână mi-a pipăit buzunarul de la spate, care mi s-a ușurat imediat de portofel. Pentru un hoț de buzunare, părea destul de priceput. Aproape că nu îi simțisem degetele.

— Mă uit portofel acum. Tu nu mișcat, a spus vocea.

Arma s-a îndepărtat.

Un bărbat adevărat ar fi riscat. S-ar fi lăsat rapid la pământ și printr-o răsucire, ar fi fost într-o clipă în genunchi, întors și cu pistolul în mână. O chestie fulgerătoare. L-ar fi pus jos pe omulețul cu ochelari la fel de simplu și fără dureri ca o văduvă care își scoate proteza

din gură. Pe undeva însă, mă gândeam că nu sunt chiar așa de adevărat.

Portofelul mi-a revenit în buzunar și țeava armei în spate.

— Deci așa, a zis vocea. Venit aici, făcut greșeală.

— Frate, aici ai nimerit-o.

— Nu conteste. Pleci acum, pleci acasă. Ginci sute dolari. Nu spune nimica la tine, cinci sute dolari sosește o săptămână de azi.

— Splendid, am spus. Are la tine adresa mea?

— Drăguț, a gungurit vocea. Ha, ha.

Ceva m-a lovit în dosul genunchiului și piciorul mi s-a îndoit brusc, cum e și normal când ești lovit în locul acela. Deja simțeam durerea la cap, închipuindu-mi că va urma o lovitură cu pistolul în ceafă, dar m-a fentat. A folosit vechea „labă-de-iepure”, o adevărată operă de artă, dată cu muchia dură a unei palme mici. Capul mi-a fost retezat și a făcut un tur în partea cealaltă a lacului, de unde s-a întors ca un bumerang și mi s-a înfipt la loc pe șira spinării, ca o falcă ruptă. Undeva, pe drum, a luat și o gură de ace de brad.

Era noapte și mă aflam într-o cămăruță cu ferestrele închise și fără aer. Pieptul îmi tresălta din greu, luptându-se cu pământul. Cineva îmi răsturnase o tonă de cărbuni în spinare. Una din bucățile mai mari mă apăsa dureros de puternic pe șira spinării. Am scos câteva sunete, dar se părea că nu reprezintă nimic important. N-au deranjat pe nimeni. Am auzit crescând zgomotul unei bărci cu motor și apoi pașii înfundați ai cuiva care mergea pe covorul de ace de brad, producând un sunet sec și puțin târșiat. Apoi două mormăituri grave și pași care se îndepărtau. Apoi din nou pași care se apropiau și o voce ciudată, graseiată, cu un accent ciudat:

— Ce-ai găsit aici, Charlie?

— Oh, mai nimic, a gungurit Charlie. Cenușă pipă

fumată, nu ajută nimic. Turist, ha, ha.

— Tipul a văzut cadavrul?

— Nu văzut, a spus Charlie.

M-am întrebat de ce o fi spus asta.

— O.K., să mergem.

— Ah, pare rău, a zis Charlie. Pare rău mult. Greutatea mi s-a ridicat de pe spate, ca și bucata de cărbune de pe șira spinării. Trebuie făcut.

De data asta nu m-a mai fentat. Mi-a tras una în cap cu pistolul. Dacă nu mă crezi și ești curios, treci într-o zi pe la mine și o să-ți arăt cucuiul de sub scalp. Și mai am și alte chestii.

Timpul a trecut și eram din nou în genunchi, respirând din greu. Mi-am așezat un picior pe pământ și m-am sprijinit pe el, mi-am șters fața cu dosul palmei și am pus și celălalt picior pe pământ. Am început să mă ridic din groapa în care aveam senzația că sunt.

Strălucirea apei, argintie de la lună, era chiar în fața mea. În dreapta aveam copacul acela uriaș, căzut la pământ. Deci mă mutaseră. M-am îndreptat încet spre el, pipăindu-mi capul cu degetele, atent. Era umflat și moale, dar nu sângera. M-am oprit și m-am uitat după pălărie, dar mi-am adus aminte că o lăsasem în mașină.

Am ocolit copacul. Luna era strălucitoare cum doar în munți și în deșert poate fi. Era atât de puternică încât puteai citi ziarul la ea. Se vedea clar că nu mai era nici un cadavru lângă copac și nici un pistol cu furnici pe țeavă. Locul părea greblat, ba chiar nivelat, cu o măturică.

Am rămas nemișcat, ascultând cu atenție, dar tot ce puteam auzi era duduitul sângelui care îmi pompa în creier și tot ce puteam simți era durerea de cap. Mi-am pipăit portofelul și l-am simțit la locul lui. L-am scos și m-am uitat la bani. Păreau să fie toți.

M-am întors și m-am împleticit până la mașină. Nu vroiam decât să mă întorc la hotel, să beau câteva pahare

și să mă întind pe pat. Și aș fi vrut să mai dau ochii cu Charlie, dar nu chiar așa de curând. Întâi să mă odihnesc puțin. Eram doar un băiețel în creștere și aveam nevoie de somn.

M-am băgat în mașină, am pornit-o și am făcut tot drumul în sens invers până la șosea. Nu am întâlnit nici o altă mașină pe drum. În pavilionul de dans, muzica era la fel de tare și solista cânta de data asta „*N-o să mai zâmbesc niciodată*”.

Când am intrat pe șosea am aprins farurile și am luat-o spre sat. Localul poliției era plantat într-o colibă de brad cu o singură încăpere, aflată cam la o jumătate de bloc de debarcader, peste drum de sediul pompierilor. Prin ușile de sticlă se vedea camera luminată de un bec fără abajur.

Am oprit vizavi și am stat un minut, privind coliba de peste drum. Un bărbat stătea într-un balansoar, în fața unui birou cu capac rabatabil. Am deschis portiera și am dat să cobor, dar am renunțat și am închis-o la loc, apoi am pornit motorul și am plecat de acolo.

La urma urmei, promisem o sută de dolari și nu făcusem nimic ca să îi merit.

3.

Cam la vreo patru kilometri de la ieșirea din sat am ajuns la brutărie și am luat-o pe un drum lucios, făcut recent, care ducea spre lac. Am trecut printre două campinguri și puțin mai încolo am observat corturile cafenii ale taberei de băieți, cu șiruri de lumini spânzurând deasupra aleilor. Era și unul mai mare, din care răzbătea zgomotul de veselă. Ceva mai încolo, drumul se întorcea ca o agrafă și din el se făcea un drum de țară. Era un făgaș adânc, plin de pietre mari îngropate doar pe jumătate în pământ și atât de strâmt că de abia aveam loc să trec cu

mașina printre pomii de pe margine. Am trecut pe lângă două cabane luminate, construite din brazi necoșiți.

După un timp, drumul a început să urce, locul a devenit mai deschis și am ajuns la o cabană mare, ridicată chiar pe culmea dealului, având fațada spre lacul de la picioarele sale. Avea două coșuri și o verandă rustică pe peretele dinspre lac, pe toată lungimea zidului și niște trepte care coborau spre apă. La câteva ferestre era lumină. Farurile din față de la mașină mi-au fost suficiente pentru a vedea o placă bătută în cuie pe trunchiul unui copac. Pe ea scria *Baldwin*. Era chiar cabana pe care o căutam.

Garajul era deschis și înăuntru era parcată o mașină. Am oprit puțin mai încolo și am coborât să pipăi țeava de eșapament a mașinii din garaj. Era rece. Am mers pe o alee mărginită de pietre spre ușa rustică de la intrare. Când am ajuns aproape de ea s-a deschis și în prag a apărut o femeie înaltă. Un cățeluș drăgălaș a țâșnit pe lângă ea, s-a rostogolit în viteză pe cele câteva trepte și mi-a sărit cu lăbuțele din față pe burtă, apoi s-a lăsat la pământ și a început să îmi dea târcoale în viteză, scoțând sunete prietenoase.

— Jos, Shiny! a strigat femeia. Jos! Nu-i așa că e o cățelușă drăguță? O cățelușă drăguță și rea. E pe jumătate coiote.

Câinele a fugit înapoi în casă. Am spus:

— Sunteți doamna Lacey? Eu sunt domnul Evans. Am vorbit la telefon acum vreo oră.

— Da, eu sunt doamna Lacey. Soțul meu încă nu s-a întors. Eu... dar mai bine poftiți înăuntru, nu?

Vocea ei avea un sunet îndepărtat, părea că vine de undeva din ceață.

A închis ușa după ce am intrat și a rămas acolo un timp, privindu-mă, apoi a tușit ușor și s-a așezat într-un scaun masiv din lemn. M-am așezat și eu într-unul exact la

fel. Câinele a apărut de undeva, mi-a sărit în poală, mi-a tras o limbă pe vârful nasului, apoi a sărit jos. Era un cățel cenușiu, cu botul ascuțit și spinarea lungă și subțire.

Camera era lungă și avea o grămadă de ferestre cu draperiile nu chiar noi. Avea un cămin mare, preșuri indiene pe jos, două sofale cu huse tocite din carton și mobilă demodată din lemn masiv. Pe un perete erau câteva trofee de cerb, unul dintre ele având șase ramificații.

— Fred încă nu a venit acasă, a repetat femeia. Nu am idee ce poate să îl rețină atât.

Am dat din cap. Femeia era palidă și puțin crispată la față și avea părul negru nepieptănat. Purta o jachetă stacojie cu revere duble și nasturi din aramă, pantaloni gri din flanel și sandale din piele de porc pe picioarele goale. Părea trecută de treizeci și cinci de ani, așa că m-am gândit că era cam târziu pentru ea să mai învețe cum să se îmbrace.

— Doreați să îl vedeți pe soțul meu într-o problemă de afaceri?

— Da. Mi-a trimis o scrisoare în care îmi cerea să vin aici și să iau o cameră la Indian Hotel, iar apoi să îl sun.

— Oh... la Indian Head Hotel, a zis ea, de parcă ar fi fost ceva deosebit. Și-a pus picior peste picior, dar nu i-a convenit poziția și a revenit la cea inițială. S-a aplecat în față, sprijinindu-și obrații în palme. În ce domeniu lucrați, domnule Evans?

— Sunt detectiv particular.

— Este... este vorba de bani?

Am încuviințat. Părea ceva sigur. De obicei este vorba de bani. Putea fi vorba de cei o sută de dolari pe care îi aveam în buzunar.

— Desigur, a spus ea. Desigur. Doriți să beți ceva?

— Cu cea mai mare plăcere.

A mers la un bar micuț din lemn și s-a întors cu două pahare. Am băut și am continuat să ne pândim pe

deasupra paharelor.

— Indian Head, a spus ea. Am stat și noi acolo două nopți, când ne-am mutat aici, până s-a făcut curățenie în cabană. Fusesse nelocuită timp de doi ani și se adunase multă mizerie.

— Da, probabil, am spus eu.

— Ziceți că soțul meu v-a scris? Acum se uita în pahar. Probabil că v-a spus povestea.

I-am oferit o țigară. S-a întins să o ia dar s-a răzgândit, a clătinat din cap și și-a pus mâna pe genunchi. S-a uitat la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— A fost cam vag în scrisoare, am spus.

Mă privea nemișcată. O priveam la fel de încremenit. Am suflat ușor pe buza paharului, până ce s-a aburit.

— Ei bine, nu cred că trebuie să fim chiar așa de secretoși în privința asta, a spus ea. Cu toate că știu mai multe decât crede Fred că știu. Nu știe, de exemplu, că am citit scrisoarea.

— Scrisoarea pe care mi-a scris-o mie?

— Nu. Scrisoarea pe care a primit-o din Los Angeles, cu raportul asupra bancnotei de zece dolari.

— Cum ați reușit să o citiți?

A izbucnit în râs, dar fără prea mult entuziasm.

— Fred este mult prea secretos. E o greșeală să fii prea secretos cu o femeie. Am citit-o cât era el în baie. I-am scos-o din buzunar.

Am dat din cap și am mai sorbit puțin din pahar. Am zis:

— A-ha. Asta nu mă implică prea tare, și mi se părea o idee destul de bună, ținând cont că habar nu aveam despre ce era vorba. Dar de unde știați că o are în buzunar?

— Păi tocmai o luase de la poștă. Eram împreună. A râs din nou, de data asta ceva mai veselă. Am văzut că avea o bancnotă înăuntru și că era trimisă din Los Angeles.

Știam că trimisese una din bancnotele acelea unui prieten care e expert în chestii din astea, așa că era normal ca scrisoarea să fie un raport. Și chiar așa a și fost.

— S-ar părea că Fred n-a prea fost atent, am zis. Ce scria în raport?

A zâmbit ușor.

— Nu știi dacă e bine să vă spun. Nu prea știu dacă sunteți chiar detectiv particular și că vă numiți Evans.

— Ei, asta se poate rezolva fără violență.

M-am ridicat și i-am dovedit-o. Când m-am așezat la loc, cățelușa a venit lângă mine și mi-a mirosit manșetele de la pantaloni. M-am aplecat să o mângâi și m-am ales cu mâna plină de bale.

— Scria că lucrătura este extraordinară. Hârtia, în special, era perfectă. Dar, privită atent, existau câteva mici deosebiri ca tipăritură. Ce vroia să spună cu asta?

— Vroia să spună că hârtia provenea din stocurile guvernamentale. Ce alte defecte avea?

— Da. Supusă luminii negre, sau cum i-o fi zicând, se puteau observa ușoare diferențe în compoziția tușului. Dar în scrisoare mai era notat că pentru o examinare cu ochiul liber, falsul era perfect. Ar fi putut păcăli orice bancher.

Am dat din cap. La așa ceva nu mă așteptasem.

— Cine a scris scrisoarea, doamnă Lacey?

— Era semnată Bill și scrisă pe o coală obișnuită de hârtie. Nu știu cine e Bill. A, da, mai era ceva. Bill îl sfătuia pe Fred să o ducă urgent agenților federali, pentru că banii erau destul de buni pentru a provoca o mulțime de necazuri dacă ar fi fost introduși în circulație într-o cantitate prea mare. Desigur că Fred n-ar fi făcut-o, în ceea ce-l privea. Probabil că de aceea v-a chemat pe dumneavoastră.

— Ei bine, desigur. Era un alt glonte în vânt, fără vreo țintă anume. Nu atâta vreme cât nu dețineam suficiente date.

A încuviințat, de parcă i-aș fi spus într-adevăr ceva.

— Cu ce se ocupa Fred, în general?

— Bridge și poker, de ani de zile. Joacă bridge în fiecare după-amiază la *Athletic Club* și poker o bună parte din noapte. Vă dați seama că nu își poate permite să fie implicat în mânăuirea de bani falși, chiar dacă nu este el vinovat. Oricând se poate găsi cineva care să nu creadă că nu este vinovat. El joacă și la curse, dar numai de plăcere. Astfel a câștigat cei cinci sute de dolari pe care mi i-a făcut cadou atunci când am stat la Indian Head. Mi i-a pus în pantofi.

Aș fi vrut să ies puțin în curte ca să țin, să respir din toate puterile, să mă descarc puțin. Tot ce reușeam să fac însă, era să stau acolo și să mă dau mai deștept decât eram. Și să beau. Mi-am terminat paharul, și cuburile de gheață care nu apucaseră să se dezghețe au zornăit, așa că s-a ridicat și mi-a mai turnat unul. Am luat o gură din băutura proaspătă, am respirat adânc și am spus:

— Dacă bancnota aia era așa de bună, de unde a știut el că era falsă, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun?

Ochii i s-au mărit puțin.

— Oh... înțeleg. Nu a știut, desigur, în mod expres, de bancnota aceea. Dar erau cincizeci de hârtii la fel, toate de zece dolari, toate noi-nouțe. Bani pe care mi i-a pus în pantof nu erau așa.

Mă întrebam dacă în cazul în care mi-aș fi pieptănat puțin părul, m-ar fi ajutat la ceva. Deja nu mai puteam gândi, capul mă durea prea tare. Charlie! Bunul Charlie. O.K., Charlie, o să mai trec eu pe-aici, dar când o să vin, o să vin cu gașca.

— Ascultați-mă puțin, doamnă Lacey. El nu mi-a pomenit de nici un pantof. Își păstrează de obicei banii în pantofi, sau era o ocazie mai deosebită, pe motiv că tocmai câștigase ceva la curse și cum caii umblă în pantofi...?

— V-am spus că era un cadou surpriză pentru mine.

Când mi-aș fi pus pantofii, i-aș fi găsit.

— Oh, am spus eu. Buza de sus mi s-a mișcat un centimetru. Dar nu i-ați găsit.

— Cum era să îi gădesc, dacă am trimis camerista să ducă pantofii la cizmarul din sat, să le pună flecuri. Eu nici nu m-am uitat în ei. Nu știam că Fred pusese ceva înăuntru.

Începea să se întrezărească o geană de lumină, dar era foarte îndepărtată și se apropia foarte încet. Era doar o luminiță, cam cât jumătate dintr-un licurici.

— Deci camerista nu a știut, Fred nu a știut, dumneavoastră nu ați știut, iar camerista a dus pantofii la cizmar. Și apoi?

— Ei bine, Gertrude, așa o cheamă pe cameristă, chiar mi-a spus că nu a observat banii. Așa că atunci când Fred a întrebat-o și a aflat de treaba asta, s-a dus la cizmărie, dar cizmarul încă nu se apucase să lucreze la ei. Sulul de bani era tot acolo, îndesat în vârful pantofului. Fred a izbucnit în râs și i-a dat cinci dolari cizmarului, de bucurie că a avut noroc.

Mi-am terminat și al doilea pahar și m-am lăsat pe spate.

— M-am prins. Când Fred a găsit banii, a văzut că nu mai erau aceiași cu cei pe care îi pusese el acolo. Acum erau bani noi de zece dolari și el pusese bancnote de valori diferite și nu toate noi.

M-a privit, foarte surprinsă de ce îi spusese. Mă întrebam cam ce fel de scrisoare își închipuia ea că îmi trimisese Fred. Probabil una foarte lungă.

— Așa că Fred și-o fi imaginat că trebuia să fie un motiv pentru care au fost schimbați banii. I-a venit o idee și a trimis o bancnotă unui prieten, pentru a fi verificată. Iar expertiza a demonstrat că falsul era foarte bine realizat, dar era totuși un fals. Pe cine a mai întrebat la hotel?

— Cred că pe nimeni, în afară de Gertrude. Nu a vrut să declanșeze ceva urât. Imediat a trimis după dumneavoastră.

Am stins țigara și am rămas o vreme admirând lacul strălucitor în bătaia lunii, care se vedea prin ferestrele de la fațada cabanei. O șalupă cu o lumină albă, strălucitoare pe un catarg, a alunecat duduind pe apă, apoi a dispărut după un pod de lemn.

Am privit-o din nou pe doamna Lacey. Își reluate poziția cu obraji în palme. Se uita undeva, departe.

— Aș vrea ca Fred să vină odată acasă, a spus ea.

— Dar unde este?

— Nu știu. A plecat cu un bărbat pe nume Frank Luders care stă la Woodland Club, în capătul celălalt al lacului. Fred spunea că are niște afaceri acolo. Dar l-am sunat pe domnul Luders ceva mai devreme și el mi-a spus că au mers împreună până în oraș și că Fred a coborât la oficiul poștal. Când ați venit, îl așteptam pe Fred să mă sune și să îmi spună de unde să îl iau cu mașina. E plecat de câteva ore.

— Poate că se joacă ceva la Woodland Club. S-o fi dus acolo.

A clătinat din cap.

— S-ar putea, dar de obicei mă sună să mă anunțe.

Un timp am privit podeaua, încercând să nu mă mai simt ca o cizmă, apoi m-am ridicat.

— Cred că o să mă întorc la hotel. Voi fi acolo, dacă doriți să mai vorbiți cu mine. Dar am impresia că l-am mai întâlnit pe domnul Lacey, mai demult. Nu e cumva un bărbat bine clădit, cam la patruzeci și cinci de ani, puțin chel și cu mustăcioară?

— Ba da, a spus ea, conducându-mă până la ușă. Chiar el.

A chemat câinele în casă și a rămas în pragul ușii până am întors mașina și am plecat. Doamne, cât de

singură părea acolo, în ușă!

4.

Stăteam culcat pe spate în patul de la hotel, morfolind o țigară în gură și încercând să găsesc un motiv pentru care mă dădusem atât de șmecher în afacerea asta, când am auzit o ciocănitură în ușă. Am strigat să intre. A apărut o fată în uniformă de serviciu cu un braț de prosoape. Avea părul lung, roșcat-închis, o față drăguță și obraznică și picioare lungi. Și-a cerut scuze pentru deranj, a pus niște prosoape pe un suport și s-a retras spre ușă, lăsându-mi în treacăt o otheadă hoată pe sub genele fluturânde.

Am spus, numai de-al dracului ce eram:

— Hello, Gertrude.

S-a oprit și și-a întors din nou capul spre mine, cu un zâmbet micuț pe buze.

— Cum de ați știut cum mă cheamă?

— Nu am știut. Dar una din cameriste se numește Gertrude și așa fi vrut să vorbesc cu ea.

S-a sprijinit, de tocul ușii, cu prosoapele pe braț. Privirea îi era leneșă.

— Chiar?

— Ești localnică, sau doar sezonieră? am întrebat-o.

Buzele i s-au încrețit.

— Po' să știi că nu-s de-aici. Cu muntenii ăștia scrântiți de pe-aici, nu, merți.

— Te descurci, așa, în general?

A scuturat din cap.

— Destul de bine ca să nu am nevoie de companie,

domnule.

Vorbele îi sunau de parcă nu ar fi fost prea dificil să o convingi de contrariu.

M-am uitat o vreme la ea, apoi am întrebat-o:

— Ia povestește-mi câte ceva despre banii ăia pe care i-a ascuns cineva într-un pantof.

— Cine ești dumneata? m-a întrebat ea cu o voce de gheață.

— Evans e numele meu. Sunt detectiv în Los Angeles.

I-am rânjit cu un aer dat dracului.

Trăsăturile i s-au crispat, dar numai puțin. Și-a strâns mâna care ținea prosoapele și unghiile au zgârâiat prosoapele cu un scrâșnet ascuțit. S-a îndepărtat de ușă și s-a așezat într-un scaun de lângă perete. În priviri i se citea furia.

— Un copoi? a respirat ea într-un sfârșit. S-a întâmplat ceva?

— Nu știi?

— Tot ce știu eu e că doamna Lacey uitase de niște bani pitiți în niște pantofi la care vroia să pună flecuri noi, pe care i-am dus eu la cizmar și că cizmarul nu a luat banii. Și nici eu. Și-a recuperat banii, nu-i așa?

— Nu îți prea plac copoi, este? Am impresia că fața dumitale îmi este cunoscută de undeva, i-am spus.

Trăsăturile feței i s-au crispat.

— Ascultă, copoiule, am aici o slujbă și mă țin de ea. N-am nevoie de nimic de la nici un polițai. Nu datorez nimic nimănui.

— Sunt sigur de asta, am spus. Când ai luat pantofii ăia din cameră, te-ai dus direct la cizmar?

A încuviințat scurt.

— Nu te-ai oprit niciunde pe drum?

— De ce m-aș fi oprit?

— N-am fost pe aproape, așa că n-am de unde să știu.

— Ei bine, nu m-am oprit. Doar cât să-i zic lui Weber că am ieșit cu o treabă pentru o clientă.

— Cine e domnul Weber?

— Directorul adjunct. Îl găsești mai mult în restaurant.

— Unul înalt și palid, care ține la zi rezultatele de la curse?

A dat din cap.

— Chiar el.

— Aha, am zis.

Am scăpărat un chibrit și mi-am aprins o țigară. Am privit-o prin norul de fum.

— Mulțumesc foarte mult.

S-a ridicat și a deschis ușa.

— Nu cred că mi-aduc aminte de tine, mi-a spus ea peste umăr.

— Ei, se prea poate să-ți fi scăpat câțiva dintre noi.

A dat din mână a lehamite, cu ochii pe mine.

— Așa e obiceiul în hotelul ăsta, să se schimbe prosoapele atât de târziu? am întrebat-o eu, doar ca să mai zic ceva.

— Ești șmecher?

— Aiurea, doar încerc să dau senzația, am spus cu o falsămodestie.

— Vezi să nu dai peste, a zis ea cu un accent gros, surprinzător.

— A mai pus cineva mâna pe pantofii ăia, după ce i-ai luat tu?

— Nu. Ți-am zis doar că m-am oprit doar cât să-i spun domnului Weber că plec... S-a uitat la mine încremenită dintr-odată. M-a trimis să îi aduc o cafea. Am lăsat pantofii pe tejgheaua de la recepție, lângă registru. De unde dracu' să știu eu dacă a umblat cineva la ei? Și ce mai contează dacă și-a recăpătat paraii?

— Bine, bine, nu încerca să mă liniștești. Spune-mi mai bine despre tipul ăsta, Weber. E de mult pe-aici?

— Chiar de prea mult timp, a spus ea, scârbită. Fetelor nu le place să stea prea aproape de el, dacă mă-nțelegi. Dar despre ce vorbeam?

— Despre domnul Weber.

— Oh, dă-l dracului pe domnul Weber, dacă mă-nțelegi.

— Ai avut ceva probleme cu el?

— Îți mai zic ceva, da' să n-o treci în declarație: ia mai du-te și tu dracu'!

— Dacă te-nțeleg, i-am zis eu.

A deschis ușa și mi-a aruncat un zâmbet scurt, doar pe jumătate supărat, după care a ieșit.

I-am auzit pașii îndepărtându-se pe hol, fără a se opri în dreptul vreunei uși. M-am uitat la ceas: era trecut de nouă și jumătate...

Cineva a venit pe coridor cu niște pași îndesați, a intrat în camera de lângă mine și a trântit ușa. Am auzit o tuse masculină și niște pantofi trântindu-se pe dușumea. Un corp greu s-a lăsat pe o canapea și a început să se foiască. După vreo cinci minute s-a ridicat și niște picioare goale au lipăit pe podea, apoi am auzit clinchetul unei sticle ciocnindu-se de un pahar. Omul s-a servit cu băutură, a lipăit din nou până la pat, s-a trântit în el și instantaneu a început să sforăie.

Dacă ignori sforăitul și zumzetul confuz provenit de jos din restaurant și de la bar, puteai să te consideri foarte aproape de liniștea unei stațiuni montane de odihnă. Pe lac mai trecea câte o barcă cu motor, muzica de dans se auzea ici și colo, mașinile de pe stradă claxonau strident, puștile de calibrul 22 trosneau în galeriile de tir, iar copiii urlau unii la alții în jurul pistelor automate de curse.

Era atâta liniște în stațiunea de odihnă că nici nu am auzit ușa deschizându-se. Era deja pe jumătate deschisă

când am observat-o. Un bărbat a intrat rapid și a apropiat ușa după el, a făcut câțiva pași în cameră și s-a oprit cu ochii la mine. Era înalt și subțire, palid, tăcut și mă privea amenințător.

— O.K., viteazule, a spus. Hai să le vedem.

M-am sculat în fund și am căscat.

— Ce să vedem?

— Documentele.

— Ce documente?

— Scoate-le odată, deșteptule. Hârtiile care-ți dau dreptul să pui întrebări personalului meu.

— Aha, alea, am spus, zâmbindu-i anemic. Păi nu am așa ceva, domnule Weber.

— În cazul ăsta e splendid, a spus domnul Weber.

A traversat camera spre mine, cu brațele atârându-i pe lângă corp. Când a ajuns la un metru de mine s-a întins și a făcut o mișcare rapidă. M-a pleznit tare peste față, cu palma deschisă. Capul mi s-a zguduit și durerea din ceafă mi s-a împrăștiat în tot corpul.

— Ei, pentru asta, n-o să mai mergi la film în seara asta, i-am zis eu.

Fața i s-a schimonosit într-un rânjet și a strâns pumnul drept. Își telegrafia loviturile cu o săptămână înainte. Aș fi avut timp chiar să dau o fugă să îmi cumpăr o apărătoare pentru față. Am eschivat pe sub pumnul lui și i-am înfipt țeava pistolului în burtă. A mormăit, complet nemulțumit. I-am zis:

— Ridicăm mâinile, vă rog.

A mormăit din nou, cu ochii holbați de uimire, dar nu și-a mișcat mâinile. Am trecut în spatele lui și m-am dus în partea cealaltă a camerei. S-a întors încet, cu ochii la mine. I-am spus:

— Doar o clipă, să închid ușa. Iar apoi, ne vom ocupa puțin de afacerea aia cu banii din pantofi, altfel cunoscută și sub numele de „*Enigma Verzișorilor Substituiți*”.

— Du-te dracu', mi-a zis.

— Iată ceea ce se cheamă o revenire în forță, am spus. Și plină de originalitate.

Am întins mâna în spate, către clanța ușii, cu ochii pe el. În spatele meu a scârțâit o scândură. M-am răsucit brusc, adăugând încă puțină forță lespezii imense, grele și dure de beton care mi-a aterizat pe față. Am despicat distanțele în dâre de lumină, făcând un plonjon cu nasul înainte, în spațiul gol. A trecut o mie de ani și într-un târziu am oprit o planetă cu spatele, apoi am deschis buimac ochii și m-am trezit privind o altă pereche de picioare.

Erau depărtate, într-o poziție foarte lejeră și se uneau undeva, înspre mine. Mai era și o mână căzută lângă ele și chiar lângă ea, un pistol. Mi-am mișcat un picior și am constatat cu surprindere că unul din picioarele de pe jos era al meu. Mâna căzută a tresărit și s-a întins să apuce pistolul, l-a ratat, la început, dar a mai făcut o încercare și l-a prins de mânerul lustruit. L-am ridicat. Cineva îi adăugase o greutate de douăzeci de kilograme, dar am reușit totuși să îl ridic. M-am uitat în jur și am constatat că priveam drept spre ușa închisă. M-am săltat puțin și durerile m-au atacat din toate părțile. Mă durea capul. Mă durea falca. Am mai ridicat puțin pistolul, apoi l-am lăsat jos. Să-l ia dracu'! Chestia cu ridicatul armelor era deplasată. Eram într-o cameră goală. Toți vizitatorii pleaseră. Becul din tavan strălucea gol. M-am răsucit puțin și iarăși m-au năpădit durerile, dar mi-am tras un picior și genunchiul sub mine. M-am ridicat gemând, am înșfăcat pistolul și am reușit să ajung până sus. În gură aveau gust de cenușă.

— Ah, pare rău, am spus eu cu voce tare. Pare rău mult. Trebuie să fac. O.K., Charlie, ne mai vedem noi.

M-am clătinat puțin, amețit ca după o beție de trei zile, m-am întors cu grijă și am privit prin cameră.

Un bărbat era îngenunchiat ca într-o rugăciune la

marginea patului. Era îmbrăcat într-un costum gri și avea părul de o culoare gri-prăfuită, spre blond. Picioarele îi erau puțin depărtate, era întins cu trunchiul în față pe pat și mâinile îi atârnau peste pat. Capul i se odihnea pe o mână.

Părea că stă destul de confortabil. Mânerul striat din corn de cerb al unui cuțit de vânătoare îi răsărea de sub omoplatul stâng și nu părea să îl deranjeze câtuși de puțin.

M-am aplecat deasupra lui și i-am privit fața. Era fața domnului Weber. Sărmanul domn Weber! Pe sub mânerul cuțitului de vânătoare și în jos, pe haină, se întindea o dâră întunecată și sclipitoare.

Nu era ceva inoxidabil.

Mi-am găsit undeva pălăria, mi-am așezat-o cu grijă pe cap, mi-am băgat pistolul în toc și m-am împleticit spre ușă.

Am răsucit cheia, am stins lumina, am ieșit și am încuiat ușa, apoi am dat drumul cheii în buzunar.

Am pornit pe holul tăcut și am coborât scările spre oficiu. Un funcționar bătrân, cu o față deteriorată de vreme, citea un ziar în dosul tejghelei recepției. Nici nu s-a uitat la mine. Am aruncat o privire prin arcadă, în sala restaurantului. Înăuntru, aceeași mulțime gălăgioasă, înghesuindu-se la bar. Aceeași trupă de muzicanți luptându-se pentru existență într-un colț. Tipul cu trabuc și mustați John L. Lewis frunzărea registrul de încasări. Afacerile păreau să meargă bine. O pereche de clienți ai hotelului dansau în mijlocul ringului de dans, ținându-și fiecare ochelarii peste umărul celuilalt.

5.

Am ieșit din holul hotelului, îndreptându-mă spre locul unde îmi lăsasem mașina, dar nu am ajuns prea departe. M-am întors în hol și m-am dus la recepție. L-am

întrebat pe funcționar:

— Aș putea să vorbesc cu o cameristă, Gertrude?

A clipit la mine pe sub ochelari.

— A ieșit din tură la nouă-jumătate. A plecat acasă.

— Unde locuiește?

S-a hobot la mine, de data asta fără să mai clipească.

— Nu-mi place cum gândești, a zis el.

— Nu cred că m-am gândit la ce te-ai gândit.

Și-a frecat obrazul, măsurându-mă din priviri.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt un detectiv din Los Angeles. Pot să lucrez foarte discret dacă sunt lăsat să lucrez discret.

— Vorbește mai bine cu domnul Holmes, directorul.

— Ascultă, amice, i-am spus. Asta-i un locșor destul de mic. N-ar trebui decât s-o iau în jos pe străduță să pun câteva întrebări în baruri și snakuri ca să aflu totul despre Gertrude. N-ar fi mare lucru să găsesc un motiv. Dar mi-am zis că m-ai putea scuti pe mine de niște timp pierdut și pe altcineva de o grămadă de neplăceri. De niște neplăceri foarte mari.

A mârâit.

— Aș vrea să-ți văd niște acte, domnule...

— Evans.

I-am arătat actele. A rămas mult timp cu ochii pe ele, după ce le-a citit, apoi mi-a întins înapoi portvizitul și și-a studiat vârfurile degetelor.

— Mi se pare că locuiește la Whitewater Cabins, a spus el.

— Cum o cheamă?

— Smith, a spus și a zâmbit subțire. Era un zâmbet obosit, zâmbetul unui om oare a văzut destule pe lumea asta. Sau, poate Schmidt?

I-am mulțumit și am ieșit din nou în stradă. Am mers pe jos cam o jumătate de bloc, după care am intrat într-un

bar zgomotos, să beau ceva. O trupă de trei cânta un swing pe o estradă micuță, în fundul localului. În fața lor era un mic ring de dans pe care se zbănțuiau câteva perechi cu platfus și fețe care nu exprimau nimic. Am băut un rachiu și l-am întrebat pe barman de Whitewater Cabins. Mi-a spus că e în capătul estic al orașului, cam la o jumătate de bloc, pe un drum care se face de la stația de benzină.

Mi-am luat mașina și am străbătut satul până ce am găsit drumul. Chiar în curbă era un semn de neon alb cu o săgeată care indica direcția. Whitewater Cabins era un mușuroi de căbănuțe răsfirate pe o pantă de deal, cea de la stradă fiind recepția. Oamenii stăteau afară pe micile verande ale cabanelor, cu aparatele de radio lângă ei. O seară liniștită și relaxată. Pe biroul recepției era o sonerie.

Am sunat și o fată în șlapi a apărut de undeva și mi-a spus că domnișoara Smith împreună cu domnișoara Hoffman împărțeau o căsuță ceva mai retrasă, pentru că amândouă se culcau târziu și aveau nevoie de liniște. Desigur, aici este foarte aglomerat în tot timpul sezonului, dar căsuța unde stăteau ele - îi spune „înghesuie-mă” - e foarte liniștită și retrasă de pe alee, în stânga și că n-o să fie nici o problemă s-o găsesc. Eram cumva un prieten de-al lor?

I-am spus că eram bunicul domnișoarei Smith, i-am mulțumit și am ieșit. Am pornit pe alee, printre căsuțele înghesuite, spre capătul împădurit cu brazi. Chiar în capătul aleii era un trunchi lung de brad, așezat de-a curmezișul și la fiecare capăt al bradului se afla câte o căsuță. În fața celei din stânga era un coupé cu luminile de poziție aprinse. O fată blondă și înaltă tocmai puneă o valiză în portbagajul mașinii. Părul îi era legat cu o batistă albastră, avea un pulovăr albastru și pantaloni albaștri. Sau destul de închiși la culoare pentru a fi albaștri. Căsuța din spatele ei era luminată și pe placa de deasupra ușii scria: „Înghesuie-mă”.

Blonda a intrat în căsuță, lăsând capota mașinii ridicată. Prin ușa deschisă se prelingea o lumină difuză. Am urcat scările cu grijă și am intrat.

Gertrude era ocupată să înghesuie niște lucruri într-o valiză așezată pe pat. Blonda nu se vedea, dar se auzea zgomotul pe care îl făcea în chicineta din spatele căsuței albe.

Nu făcusem prea mult zgomot. Gertrude a trântit capacul valizei, a încuiat-o și a luat-o de pe pat. De abia atunci m-a văzut. Fața i s-a albit și a înțepenit cu valiza în mână. A deschis larg gura și a țipat peste umăr:

— Anna! Achtung!

Zgomotul din bucătărie a încetat. Stăteam față în față cu Gertrude și ne uitam unul la altul.

— Plecai? am întrebat-o.

Și-a umezit buzele.

— Ai de gând să mă oprești, copoiule?

— N-aș prea crede. De ce pleci?

— Nu-mi mai place aici. Altitudinea asta îmi face rău la nervi.

— Te-ai hotărât cam brusc, nu găsești?

— Există vreo lege care să mă împiedice?

— N-aș crede. Nu ți-e frică de Weber, nu?

Nu mi-a răspuns. S-a uitat peste umărul meu, undeva în spate. Era un truc învechit, așa că nu i-am dat nici o importanță. Am auzit închizându-se ușa cabanei în spatele meu și a trebuit să mă uit, totuși. În fața ușii era blonda, cu un pistol în mână. Se uita la mine, gânditoare, cu o față impasibilă. Era o fată bine dezvoltată și părea puternică.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea cu o voce groasă, o voce de bărbat.

— Un detectiv din Los Angeles, a zis Gertrude.

— Bun, și ce vrea?

— N-am idee. Și nici nu prea cred că este detectiv.

Nu pare destul de convingător pentru a fi detectiv.

— Așa deci, a spus Anna. S-a dat la o parte din ușă. Arma o ținea îndreptată spre mine. O ținea de parcă armele nu erau ceva de care să se teama, nici măcar să o facă să devină nervoasă. Ce vrei? m-a întrebat cu vocea ei groasă.

— Destul de multe, am zis eu. De ce plecați?

— Ți s-a explicat, a zis blonda, calmă. Din cauza altitudinii. Nu îi face bine Gertrudei.

— Amândouă lucrați la Indian Head?

— Nici pomeneală, a zis blonda.

— Ce dracu'! a izbucnit Gertrude. Da, am lucrat amândouă la hotel, până astă-seară, iar acum plecăm. Ai ceva împotriva?

— Pierdem vremea, a zis blonda. Vezi dacă are pistol.

Gertrude a pus valiza jos, și m-a pipăit. L-a găsit și am lăsat-o să îl ia, cu o strângere de inimă. A rămas cu el în mână, privindu-l palidă, cu o figură îngrijorată.

— Pune pistolul ăla jos afară pe prispă și du valiza în mașină. Pornește motorul și așteaptă-mă.

Gertrude a luat valiza de jos și a dat să mă ocolească.

— N-o să vă meargă, am spus. Se vor da telefoane și veți fi blocate pe drum. Nu există decât două drumuri ca să pleci de aici și e o bagatelă pentru ei să le blocheze.

Blonda a ridicat puțin din sprâncenele ei frumoase și arse de soare.

— De ce ne-ar opri cineva?

— Chiar așa, tu de ce stai cu pistolul ăla în mână?

— N-aveam de unde să știu cine ești, a zis ea. Și nici acum nu știu. Hai, Gertrude.

Gertrude a deschis ușa și s-a uitat înapoi la mine. Buzele i s-au mișcat una peste alta, și a zis încetișor:

— Îți dau un sfat, băgărețule. Tai-o din locurile astea cât încă mai poți.

— Care dintre voi a văzut cuțitul de vânătoare?

S-au privit una pe altă, apoi s-au uitat la mine. Gertrude avea o privire încordată, dar nu părea să se simtă vinovată de ceva.

— Am plecat, a zis ea. M-am săturat de tine până peste cap.

— O.K., am zis. Știu că nu i l-ai plantat tu acolo. Dar aş vrea să mai știu un lucru: cât timp ți-a luat să îi aduci cafeaua domnului Weber, atunci când ai plecat cu pantofii?

— Pierdem vremea, Gertrude, a spus blonda nerăbdătoare, atât cât putea fi ea de nerăbdătoare atunci când spunea ceva.

Gertrude n-a băgat-o în seamă. Avea o privire speculativă.

— Cât timp să-mi ia? Atât cât să aduci o cafea!

— Bine, dar se servește cafea și în restaurant.

— Aia care ți-o dă la masă e o poșircă. Am fost la bucătărie să i-o fac eu. A, da, și i-am dus și niște pâine prăjită.

— Să zicem cinci minute?

A dat din cap.

— Cam așa.

— Cine mai era în restaurant în afara lui Weber?

M-a privit uimită.

— Nu cred că mai era cineva acolo, la ora aia. Poate doar vreun întârziat la micul dejun.

— Îți mulțumesc foarte mult, am spus. Pune pistolul ăla jos pe verandă, cu grijă. Nu îl trânti. Dacă vrei, poți să-l și golești de gloanțe. Nu aveam de gând să împuşc pe nimeni.

Mi-a zâmbit cu un zâmbet foarte mic și a deschis ușa cu mâna cu care ținea pistolul. Am auzit cum cobora scările, apoi portbagajul trântindu-se. Am auzit demarorul, motorul a tușit și a început să meargă la relanti.

Blonda a scos cheia din uşă şi a băgat-o pe dinafară în broască.

— Nici eu nu aş vrea să împuşc pe cineva, a spus ea încet. Dar o s-o fac, dacă trebuie. Nu mă forţa, te rog.

A închis uşa, cheia s-a răsucit în broască, s-a trântit o portieră şi motorul a prins viaţă. Am auzit cauciucurile rulând pe aleea dintre căsuţe cu un foşnet uscat, apoi foşnetul a fost acoperit de muzica de la aparatele de radio.

Un timp am rămas unde eram, privind prin cameră, apoi am făcut câţiva paşi prin căsuţă. Nu erau decât obiectele pe care le poţi găsi de obicei într-o căsuţă. Nişte gunoi într-o cutie de tablă, ceşti de cafea cu zaţ în ele, o tigaie murdară. Nu erau nici hârtii şi nici plicuri de chibrituri cu povestea vieţii cuiva scrisă pe ele.

Uşa din spate era şi ea încuiată. Dădea în partea opusă campingului, către sălbăticia pădurii. Am scuturat clanţa uşii şi m-am aplecat să studiez broasca. Părea destul de solidă. Am deschis o fereastră, dar pe dinafară erau gratii de fier prinse solid în pereţi. M-am întors la uşă şi i-am tras un umăr. Era mult prea solidă şi nu am reuşit decât să îmi simt din nou ţeasta în flăcări. M-am căutat prin buzunare, dar rezultatul m-a dezamăgit total: nu aveam nici măcar o legătură de chei de cinci cenţi.

Am găsit un deschizător de conserve într-un sertar de la dulapul din chicinetă şi am deşurubat două holşuruburi de jos, de la grilajul ferestrei, l-am îndoit puţin şi am reuşit să scot mâna suficient ca să ajung la cheia care fusese lăsată în broasca uşii, pe dinafară. Am descuiat-o, mi-am tras mâna înăuntru şi am deschis uşa. M-am întors şi am stins luminile. Pistolul meu era aşezat după un stâlp al prispei. L-am îndesat sub braţ şi am coborât dealul spre locul unde îmi lăsasem maşina.

Chiar de lângă ușa pornea o tejghea strâmtă care tăia camera în două, o sobă pântecoasă într-un colț, o hartă tipărită cu caractere albastre pe un perete și pe un altul, un calendar ondulat. Pe birou erau teancuri de dosare prăfuite, un stilou rustic, o călimară cu cerneală și un Stetson cu marginile înnegrite de transpirație.

Biroul era din lemn de stejar îngălbenit de vreme, cu capac rabatabil și în spatele lui era așezat un bărbat care avea chiar lângă picior o scui pătoare înaltă, din alamă coclită. Era un bărbat solid și calm, sprijinit pe spate în fotoliu, cu mâinile mari și lipsite de păr împreunate pe burtă. Purta niște pantofi maro solizi, de armată, șosete albe, pantaloni maro decolorați, susținuți de bretele și o cămașă kaki închisă până la gât. Avea părul castaniu-șobolan, mai puțin la tâmplă, unde era de culoarea zăpezii murdare. Pe pieptul stâng avea o stea de șerif. Stătea sprijinit mai mult pe partea stângă, pentru că pe șoldul drept avea un toc de piele în care era înfipt un pistol de calibrul 45, lung de un picior.

Avea urechile mari, ochi prietenoși și părea la fel de primejdios ca o veveriță, dar mult mai puțin nervos. M-am apropiat de birou și l-am privit, iar el a înclinat din cap spre mine și a lansat o încărcătură de un sfert de kil de lichid maroniu în scui pătoare. Mi-am aprins o țigară și m-am uitat în jur după ceva în care să pun chibritul.

— Încearcă pe jos, mi-a zis el. Cu ce pot să te ajut fiule?

Am aruncat chibritul pe dușumea și am arătat cu bărbia spre harta de pe perete.

— Căutam o hartă a districtului. Câteodată mai găsești așa ceva la o Cameră de comerț, dar bănuiesc că dumneata nu ești Camera de comerț.

— N-avem hărți, a zis omul. Am avut o grămadă acu' v'o câțiva ani, da' s-au gătat. Auzeam că Sid Young are ceva la Centru' de magazine de la Oficiu' poștal. El e judecătoru', de pace aici și conduce și Centru' de

magazine. Mai scoate câte una câteodată ca să le arate pe unde se poate fuma și pe unde nu. La noi, aici, e pe nasoaie cu focurile. Da' avem aici o hartă faină a districtului. Po' să-ți arăt cu dragă inimă orice loc unde-ai vrea să mergi. Ne place să îi facem pe vizitatori să se simtă ca acasă.

A respirat adânc și a mai lansat o încărcătură.

— Care ți-e numele? m-a întrebat el.

— Evans. Dumneata reprezinți legea pe aici?

— Aha. Sunt polițistul din Puma Point și ajutor de șerif în San Berdoo. Toată legea de aici suntem doar noi doi, eu și Sid Young. Barron e numele meu și-s din Los Angeles. Am fost opt'spe ani la pompieri, da' aici sunt de mult timp. E fain aici, că-i liniște. Ai venit cu treabă pe aici?

N-aș fi crezut că va fi în stare să o facă așa curând, dar a reușit. Scuipătoarea a mai încasat o lovitură teribilă.

— Cu treabă? l-am întrebat.

Omul și-a luat o mână de pe burtă și și-a vârât un deget în gulerul cămășii, încercând să îl mai lărgască.

— Cu treabă, a spus el calm. Vreau să zic, dacă ai permis să porți pistolul ăla?

— Ce dracu' sare chiar așa în ochi?

— Depinde cum te uiți la un om, a zis el și și-a lăsat picioarele pe dușumea. Poate c-ar fi mai bine să dăm cărțile pe față, noi doi.

S-a ridicat și s-a apropiat de tezgheaua strâmtă care despărțea biroul în două, iar eu mi-am pus portvizitul pe ea, deschizându-l astfel încât să poată vedea fotocopia autorizației de sub ferestruica de celuloid. Am scos și permisul de port-armă dat de șeriful din Los Angeles și l-am pus lângă autorizația de detectiv.

Le-a luat pe amândouă.

— Ar fi mai bine dac-aș verifica numărul', a spus el.

Mi-am scos pistolul și l-am așezat lângă portvizit. L-a

luat și a comparat numerele.

— Văd că ai trei scule din astea. Sper că nu le porți pe toate-o dată. Faină arma, fiule. Da', nu cred că trage așa de bine ca a mea.

Și-a scos tunul din toc și l-a pus pe tejghea. Era un Colt de frontieră care cântărea probabil cât un geamantan. L-a luat și l-a ținut în echilibru de garda trăgaciului, l-a aruncat în aer făcându-l să se învâртеască, l-a prins de mâner ca un scamator și l-a vârât la loc în toc, la șold. A împins pistolul meu de calibrul 38 spre mine, pe tejghea.

— Ați venit cu treabă, domnule Evans?

— Încă nu sunt sigur. Am fost chemat, dar încă nu am stabilit contactul. O treabă confidențială.

A dat din cap, cu o privire gânditoare pe față. Ochiul îi erau mai adânci, mai reci și mai întunecați decât la început.

— Am tras la Indian Head, am spus.

— N-aș vrea să mă bag în afacerile tale, fiule, mi-a spus. Noi nu prea avem delictе pe aici. Din an în paște câte-o bătaie, sau o conducere în stare de ebrietate. Ori niște puști încinși, pe o motocicletă, să spargă v'o căsuță ca să doarmă sau să fure ceva potol. Da' nici un delict adevărat, mă-nțelegi. E foarte slabă înclinația spre fărădelege în munți. Oamenii de la munte-s mai degrabă pașnici.

— Mda, am făcut eu. Da și nu.

S-a apropiat de mine și m-a privit în ochi.

— Chiar acum, am spus, aveți o crimă.

Nu i s-a schimbat prea tare expresia feței. A continuat să mă măsoare, centimetru cu centimetru. S-a întins după pălărie și și-a așezat-o pe ceafă.

— Ce mai e și asta, fiule? m-a întrebat el, calm.

— Pe dealul de la răsărit de sat, dincolo de pavilionul de dans, un bărbat împușcat, lângă trunchiul unui copac doborât. Împușcat în inimă. M-am plimbat pe acolo și am

stat cam o jumătate de oră, fumând o țigară, fără să îl observ.

— Chiar așa? a mormăit el. Sus pe Speaker Point? Dincolo de Speaker's Tavern. Chiar acolo?

— Chiar acolo.

— Da' ți-a luat ceva timp până să vii aici ca să-mi spui, nu crezi?

Ochii lui mă urmăreau nu tocmai prietenoși.

— Am avut un șoc, am zis eu. A trecut ceva timp până să-mi revin.

A dat din cap.

— Hai să mergem acolo. Cu mașina ta.

— Nu mai are rost, am spus. Cadavrul a fost luat de acolo. După ce l-am găsit, tocmai mă îndreptam spre mașina mea, când a apărut dintr-un tufiș un pistolar japonez și m-a doborât. Doi bărbați au luat cadavrul de acolo și au plecat cu o barcă. N-a mai rămas nici o urmă pe acolo.

Șeriful s-a dus și a scuipat în scuipătoarea lui, apoi a mers lângă sobă. A scuipat și pe ea și a rămas un timp acolo, parcă așteptând să sfârșie, dar era vară și soba nu era încălziată. S-a întors apoi, și-a hârâit gâtul și a zis:

— Poate că ar fi mai bine să mergi acasă și să te odihnești puțin. A îndoit un deget spre pieptul lui. Nouă ne place ca oaspeții noștri să se simtă bine aici.

Și-a strâns amândoi pumnii și i-a înfipt în buzunarele din față de la pantaloni.

— O.K., am spus.

— Nu avem japonezi pistolari aici, a mormăit șeriful. Ni se cam rupe de pistolarii japonezi.

— Observ că nu-ți convine chestia asta, am spus. Ce spui atunci de chestia asta. Un bărbat pe nume Weber a fost înjunghiat pe la spate la Indian Head ceva mai devreme. În camera mea. Cineva pe care nu am reușit să îl văd m-a pocnit în cap cu o cărămidă și în timp ce eram fără

cunoștință, Weber ăsta a fost înjunghiat. Tocmai stăteam de vorbă cu el. Weber lucra la hotel, era contabil.

— Zici că asta s-a întâmplat la tine în cameră?

— Mda.

— S-ar părea, a zis el, că ai devenit o adevărată piază rea pentru orașul ăsta.

— Nici asta nu-ți convine, nu?

A scuturat din cap.

— Normal că nici asta nu-mi convine. Dar poate că de data asta ai un cadavru pe care să te poți baza.

— Nu-l am la mine, am zis. Dar aş putea să dau o fugă să ți-l aduc.

M-a prins de braț cu cele mai puternice degete pe care le-am simțit în viața mea.

— N-aș vrea să fiu în locul tău dacă umbli să mă duci cu vorba, fiule. Dar cred că o să vin cu tine. E o seară foarte plăcută.

— Fără discuție, am zis, fără să mă mișc. Omul pentru care am venit să lucrez aici se numește Fred Lacey. Tocmai și-a cumpărat o vilă pe Ball Sage Point. Omul pe care l-am găsit mort pe Speaker Point se numea Frederick Lacey, sau cel puțin așa scria pe permisul lui de conducere. Ar mai fi câteva chestii, dar bănuiesc că n-ai chef de amănunte, nu-i așa?

— Mergem împreună la hotel, a spus șeriful. Ai mașină?

I-am spus că am.

— Perfect, a spus șeriful. N-o să mergem cu ea, dar o să-mi dai cheile.

7.

Bărbatul cu sprâncene mari și răsucite și cu trabucul morfolit în gură se sprijinea de ușa închisă a camerei, fără

să spună nimic, sau fără a avea aerul că ar fi vrut să spună ceva. Șeriful Barron încălecase un scaun cu spătar drept și îl urmărea pe doctor, al cărui nume era Menzies, examinând cadavrul. Eu eram într-un colț, unde și meritam să fiu. Doctorul era un tip ascuțit, cu ochi de broască, cu o față gălbejită, având niște pete roșiatice în dreptul pomeților. Avea degetele cafenii, pătate de nicotină și nu părea un tip prea curat.

A suflat un nor de fum în părul omului mort și l-a rostogolit într-o parte pe pat, pipăindu-l ici și colo. Părea că interpretează rolul unuia care știe ce face. Cuțitul îi fusese scos domnului Weber din spate. Era așezat pe pat, lângă el. Era scurt, cu o lamă albă de oțel ascuțită ca un brici, de genul acelor care se poartă într-un toc de piele atașat la centură. Avea garda destul de mare și astfel făcută încât să se aplice ca un tampon pe rana produsă și să împiedice sângele să îți țâșnească pe mână. Lama era plină de sânge.

— Sears Sawbuck Hunter's Special Nr. 2438, a spus șeriful, uitându-se la el. Cred că sunt o mie ca' ăsta în jurul lacului. Nu-s nici prea bune, da' nici rele. Ce spui, doctore?

— Despre ce?

— Cauza și ora decesului?

— E mort de curând, a spus doctorul. Nu mai mult de două ore. Nu s-a declanșat încă „rigor mortis”.

— Ce zici, a murit de cuțit?

— Nu fă pe nebunul, Jim Barron.

— Au existat cazuri, a spus șeriful, când tipii au fost otrăviți sau altceva și după aia li s-a înfipt un cuțit în spate ca să pară altceva.

— Măi, măi, ești dat dracului, a zis doctorul răutăcios. Și ai avut multe cazuri din astea pe aici?

— Singurul omor pe care l-am avut aici, a spus calm șeriful, a fost a' lu' Dad Meacham, din partea ailaltă a lacului. Avea un hodgeag în Sheedy Canyon. Lumea nu-l mai

văzuse de multă vreme, dar dăduse frigul și se gândeau că s-a retras lângă soba lui cu ulei. Da, dacă to' n-a apărut, s-au dus vreo doi să-l caute la cabană, da' era încuiată și ei s-au gândit că a plecat peste iarnă în altă parte. Pe urmă a dat o zăpadă mare și acoperișu' s-a năruit. Ne-am dus acolo câțiva să i-l proptim cumva să nu se dărâme de tot, și să mă ia dracu', în pat era Dad cu un topor înfipt în ceafă. Strânsese ceva aur cât a spălat nisip pe vară, așa că ne-am gândit că de-aia a fost omorât. N-am aflat niciodată cine l-a omorât.

— Vrei să-l cari cu ambulanța mea? a întrebat doctorul, arătând spre pat.

Șeriful a scuturat din cap.

— Nici vorbă, asta-i o țară săracă, doctore. Cred că-l putem căra ceva mai ieftin.

Doctorul și-a pus pălăria pe cap și s-a îndreptat spre ușă, iar omul cu sprâncene s-a dat ia o parte. Doctorul a deschis ușa.

— Să mă anunți dacă vrei să plătesc eu înmormântarea, a zis el și a ieșit.

— Ce mod de a vorbi, s-a plâns șeriful.

Omul cu sprâncene a zis:

— Hai să sfârșim cu treaba asta și să-l scoatem de aici, să mă pot întoarce la lucru. Luni trebuie să-mi sosească decorurile de la un film și am o grămadă de treabă. Plus că trebuie să-mi caut un contabil nou și nici asta nu-i ușor.

— Pe Weber unde l-ai găsit? l-a întrebat șeriful. Știi să fi avut ceva dușmani?

— Cel puțin unul, aș zice, a spus omul cu sprâncene. L-am angajat prin intermediul lui Frank Luders de dincolo, de la Woodland Club. Tot ce știu despre el e că știa meserie și că se descurca să rezolve o creanță de zece mii de dolari fără nici o problemă. Altceva n-aveam nevoie să știu despre el.

— Frank Luders, a spus șeriful. Asta trebuie să fie cel care a cumpărat acolo. Nu cred că l-am cunoscut. Cevârte?

— Ha, ha! a făcut omul cu sprâncene.

Șeriful l-a privit calm.

— Ei, hai, că n-o fi ăla singurul loc unde po' să tragi un pocheraș ca lumea, domnule Holmes.

Domnul Holmes l-a privit cu o față de expresie.

— Ei bine, acum trebuie să mă întorc la lucru. Aveți nevoie de mine să îl cărați?

— Deloc. N-o să-l mutăm chiar acum. O să-l luăm înainte să se lumineze, dar nu acum. Asta-i tot, domnule Holmes.

Omul cu sprâncene s-a uitat gânditor la el, apoi s-a întins să apuce clanța ușii. Am zis:

— Aveți două nemțoaice care lucrează aici, domnule Holmes. Cine le-a angajat?

Omul cu sprâncene și-a smuls trabucul din gură, s-a uitat la el, apoi și l-a înșurubat la loc și mi-a zis:

— E treaba ta, cumva?

— Fetele se numesc Anna Hoffman și Gertrude Smith, sau mai degrabă Schmidt. Împart o căsuță dincolo, la Whitewater Cabins. Și-au strâns catrafusele și au coborât dealul astă-seară. Gertrude este fata care i-a dus pantofii doamnei Lacey la cizmar.

Omul cu sprâncene mă privea nemișcat. Am continuat:

— După ce Gertrude a luat pantofii să îi ducă la cizmar, i-a lăsat câteva minute pe biroul domnului Weber. Într-unul din pantofi erau cinci sute de dolari. Domnul Lacey îi pusese acolo doar așa, ca o glumă, să îi găsească doamna Lacey.

— E prima oară când aud de așa ceva, a spus omul cu sprâncene.

Șeriful nu spunea nimic.

— Banii nu au fost furați. Cei doi Lacey i-au găsit tot în pantof, la cizmărie.

Omul cu sprâncene a zis:

— Mă bucur că totul s-a terminat cu bine.

A deschis ușa, a ieșit și a închis-o după el. Șeriful n-a zis nimic pentru a-l opri.

S-a dus până în colțul camerei și a scuipat în coșul de gunoi. Apoi a scos o batistă kaki imensă din buzunar și a luat cuțitul de pe pat cu ea, l-a înfășurat și l-a înfipt la centură. S-a aplecat și a rămas un timp privind omul mort de pe pat. S-a îndreptat, și-a aranjat pălăria și s-a îndreptat spre ușă. A deschis-o și s-a uitat înapoi spre mine.

— E cam complicată treaba, a zis el. Dar nu cred că-i atât de complicată cât crezi tu că e. Hai să mergem acasă la Lacey.

Am ieșit, iar el a încuiat ușa și a băgat cheia în buzunar. Am coborât scările, am traversat holul și am ieșit în stradă, apoi am traversat-o spre un automobil mic, prăfuit și scorjit de soare, care era parcat lângă o gură de incendiu. Un tânăr șaten era la volan. Părea subnutrit și cam murdar, ca majoritatea localnicilor. Eu și șeriful am urcat în spate. Șeriful a zis:

— Știi locu' lu' Baldwin din capu' lu' Ball Sage, Andy?

— Aha.

— Mergem pân-acolo. Să oprești un pic mai încoace.

A privit către cer. E lună plină noaptea asta. O splendoare.

8.

Cabana de pe deal arăta la fel ca ultima dată când o văzusem. Aceleași ferestre erau luminate, aceeași mașină în garajul dublu deschis, același scheunat sălbatic în noapte.

— Ce naiba mai e și asta? a zis șeriful. Pare a fi un

coiot.

— Doar pe jumătate, i-am spus eu.

Flăcăul cafeniu de la volan s-a întors și a întrebat:

— Vrei s-o trag în față, Jim?

— Mai coboară puțin. Până sub pinii ăia bătrâni.

Mașina s-a oprit fără zgomot în umbra de la marginea pinilor. Am coborât cu șeriful.

— Tu stai aici, Andy și ai grijă să nu te vadă cineva, a spus șeriful. Am eu motivele mele.

Ne-am întors la drum și am trecut prin poarta rustică. Urletul câinelui s-a auzit iarăși și ușa de la intrare s-a deschis. Șeriful a urcat cele câteva trepte și și-a scos pălăria.

— Doamna Lacey? Sunt Barron, șeriful din Puma Point. Dânsul este domnul Evans, din Los Angeles, cred că-l știți. Putem intra câteva minute?

Femeia îl privea cu fața complet în umbră, așa că nu putea vedea nimic din ce exprima. S-a întors puțin și m-a privit, apoi a spus, fără vlagă:

— Da, intrați.

Am intrat și femeia a închis ușa după noi. Un bărbat solid cu părul cărunț, care stătea într-un fotoliu, a dat drumul pe podea câinelui pe care îl ținuse și s-a ridicat. Câinele a traversat camera, a sărit pe burta șerifului, s-a răsucit în cădere și deja dădea ture când a atins podeaua.

— Ei, ce cățeluș drăgălaș, a zis șeriful, băgându-și cămașa în pantaloni.

Omul cu părul grizonat ne-a zâmbit plăcut.

— Bună seara, a zis el.

Dinții lui albi și puternici sclipeau prietenoși.

Doamna Lacey era îmbrăcată tot în jacheta stacojie cu revere duble și în pantalonii gri. Fața ei părea ceva mai bătrână și mai uscată. A privit în jos și a făcut prezentările:

— Dânsul este domnul Frank Luders de la Woodland

Club. Domnul Bannon și... s-a oprit și și-a ridicat privirea, uitându-se undeva pe lângă umărul meu stâng. Nu mai țin minte numele domnului, a spus ea.

— Evans, a spus șeriful, fără a se uita la mine. Iar al meu este Barron, nu Bannon.

A înclinat din cap către Luders. Am înclinat și eu din cap către Luders. Luders a zâmbit spre amândoi. Era solid, părea bogat, dădea senzația de putere, era bine întreținut și amabil. Nu avea nici o grijă pe lumea asta. Frank Luders cel mare și vesel, camaradul tuturor. A spus:

— Îl cunosc de mult timp pe Fred Lacey. Tocmai treceam pe a'ci și am zis să mai schimbăm două vorbe. Dar nu e acasă și trebuie să îl aștept pe un prieten să vină să mă ia cu mașina.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Luders, a spus șeriful. Am auzit că ai cumpărat clubul ăla, dar nu am avut plăcerea de a te întâlni până acum.

Femeia s-a lăsat încet pe brațul unui fotoliu. M-am așezat și eu. Cățelușa Shiny mi-a sărit în poală, m-a scutit pe mine de a-mi mai spăla urechea dreaptă și s-a lăsat la podea, sub scaunul meu. A rămas acolo gâfâind și lovind podeaua cu coada.

Pentru o clipă, camera a părut încremenită. Dinspre ferestrele de la fațadă a venit un ușor hure de motor de afară, care nu i-a scăpat șerifului. Și-a ridicat puțin capul, dar nu i s-a văzut nimic pe figură. A zis:

— Domnul Evans a venit la mine și mi-a spus o poveste ciudată. Sper să nu fac o greșală dacă o dezvălui aici, ținând cont că domnul Luders este un prieten de-al familiei.

S-a uitat la doamna Lacey și a așteptat. Ea și-a ridicat încet privirea, dar nu îndeajuns pentru a o întâlni pe a lui. A înghițit de câteva ori în sec, după care a înclinat din cap. O mână a început să îi alunece pe brațul fotoliului în sus și în jos, încet, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Luders zâmbea.

— Aș fi dorit să fie și domnul Lacey acasă, a spus șeriful. Credeți că se va întoarce curând?

Femeia a dat din nou din cap.

— Cred că da, a zis ea, cu o voce uscată. A plecat demult, imediat după prânz. Nu știu unde ar putea fi. Nu prea îmi vine să cred că a coborât dealul fără să îmi spună mie, dar cred că ar fi avut timp să o facă. Poate a intervenit ceva.

— Se pare că într-adevăr a intervenit ceva, a spus șeriful. Se pare că domnul Lacey i-a trimis o scrisoare domnului Evans, în care îl ruga să vină aici repede. Domnul Evans este detectiv în Los Angeles.

Femeia își mișca mâna neconținut.

— Detectiv! a șoptit ea.

— Pentru ce naiba să fi făcut una ca asta? a intervenit Luders.

— Pur și simplu pentru că niște bani au fost ascunși într-un pantof, a zis șeriful.

Luders a ridicat din sprâncene și s-a uitat la doamna Lacey. Doamna Lacey a strâns din buze și a zis imediat:

— Dar i-am recăpătat, domnule Bannon. Fred nu vroia decât să facă o glumă. Câștigase niște bani la curse și i-a ascuns într-un pantof de-al meu. Zicea că vroia să-mi facă o surpriză. Eu am trimis pantoful la reparat cu banii înăuntru, dar banii erau tot acolo când ne-am dus după ei.

— Barron e numele, nu Bannon, a spus șeriful. Deci v-ați găsit toți banii intacti, doamnă Lacey?

— Cum, dar... sigur că da. Ei, la început ne-am gândit noi că, fiind într-un hotel, i-o fi luat vreo cameristă... ei bine, nu mai știu exact la ce ne-am gândit, oricum, era un loc destul de aiurit să ascunzi niște bani dar i-am recuperat, până la ultimul bănuț.

— Dar erau aceeași bani? am întrebat eu.

Începusem să îmi dau seama încotro bătea și nu prea

îmi convenea. A dat să se uite la mine, dar nu și-a terminat mișcarea.

— Dar, desigur, de ce nu?

— Nu așa am auzit eu povestea de la domnul Evans, a spus șeriful, împreunându-și mâinile pe burtă. S-ar părea că există o mică deosebire aici, față de ce i-ați spus domnului Evans.

Luders s-a aplecat brusc înainte, fără însă ca zâmbetul să i se fi șters de pe față. Nici măcar n-am fost surprins. Femeia a făcut un gest vag și mâna a reînceput să i se miște pe brațul scaunului.

— Ce... ce i-am spus... ce i-am spus eu domnului Evans?

Șeriful a întors încet capul spre mine și mi-a aruncat o privire directă și dură. Și-a întors capul. A început să bată încet cu o palmă peste dosul celeilalte, de pe burtă.

— Am înțeles că domnul Evans a mai fost pe aici ceva mai devreme și că i-ați povestit despre treaba asta, doamnă Lacey. Despre banii care au fost înlocuiți.

— Înlocuiți?! Vocea ei avea un accent straniu, găunos. Domnul Evans v-a spus că a mai fost astă-seară mai devreme aici? Dar... dar nu l-am mai văzut în viața mea pe domnul Evans!

Nici măcar nu m-am deranjat să mă uit la ea. Omul meu era Luders. La el mă uitam. Îmi atrăgea privirea ca monezile care îți curg la pokerul mecanic. El a chicotit și a apropiat un chibrit aprins de capătul trabucului.

Șeriful și-a închis ochii. Pe față i se așternuse un fel de tristețe. Cățelușa a ieșit de sub scaunul meu și s-a oprit în mijlocul camerei, cu ochii la Luders. Apoi a mers într-un colț și s-a ascuns sub cuvertura unei sofale. S-a auzit zgomotul unor găfâieli. Apoi s-a făcut liniște.

— Hmm, foarte complicat, a zis șeriful, vorbind ca pentru sine. Nu prea suntem pregătiți pentru o afacere din asta. Nu am experiență. Aici la noi nu prea avem cazuri din

astea, care trebuie rezolvate rapid. Nu avem deloc delictе la munte, sau doar foarte rar.

Fața i s-a strâmbat și a deschis ochii.

— Câți bani erau în pantoful ăla. doamnă Lacey?

— Cinci sute de dolari.

Vocea ei de abia se auzea.

— Ai cui erau banii ăia, doamnă Lacey?

— Cred că ai lui Fred.

— Credeam că avea de gând să vi-i dea dumneavoastră, doamnă Lacey.

— Vroia, a zis ea repede. Vrea. Dar eu nu am nevoie de ei acum. Nu aici. Probabil că o să-mi dea un cec, mai încolo.

— Or fi la el în buzunar, sau sunt aici în cabană, doamnă Lacey?

A scuturat violent din cap.

— Probabil că în buzunar la el. Nu știu. Vreți să percheziționați cabana?

Șeriful a ridicat din umerii lui grași.

— Oh, nu, cred că nu, doamnă Lacey. Nu mi-ar folosi la nimic, chiar dacă i-aș găsi. Mai ales că nu au fost înlocuiți.

— Ce înțelegeți prin înlocuiți, domnule Barron? a zis Luders.

— Schimbați cu unii falși, i-a răspuns șeriful.

Luders a râs încetișor.

— Iată o chestie amuzantă, nu credeți? Bani falsificați la Puma Point? Nu s-ar spune că este chiar locul ideal pentru așa ceva.

Șeriful a dat din cap, trist.

— Nu prea sună rezonabil, nu-i așa?

— Și singura dumneavoastră sursă de informații în această problemă este domnul Evans, aici de față, care pretinde că este detectiv? Detectiv particular, fără

îndoială.

— M-am gândit și eu la asta, a spus șeriful.

Luders s-a întins și mai mult înainte.

— Mai aveți vreo altă dovadă în afara spuselor domnului Evans că Fred Lacey i-a cerut să vină aici?

— Trebuie să fi știut el ceva dacă a venit aici, a zis șeriful cu o voce îngrijorată. Și mai știa și de banii din pantoful doamnei Lacey.

— Nu am pus decât o întrebare, a zis Luders încet.

Șeriful s-a răsucit spre mine. Îmi înghețase deja zâmbetul. De la incidentul de la hotel nu mai verificasem dacă mai aveam scrisoarea de la Lacey. Acum știam că era prea târziu.

— Ai o scrisoare de la Lacey? m-a întrebat el cu voce dură.

Am ridicat mâna spre buzunarul de la piept. Barron a făcut fulgerător două mișcări cu mâna lui dreaptă în jos și în sus și când le-a terminat, în mână avea Coltul de frontieră.

— Dă-mi mai întâi pistolul, mi-a zis el printre dinți.

Mi-am descheiat haina și am ținut-o desfăcută. S-a apropiat de mine și mi-a smuls automatul din toc. S-a uitat la el scârbit un moment, apoi i-a dat drumul într-un buzunar de la pantaloni. S-a așezat din nou și a zis, destins:

— *Acum* să vedem.

Luders se uita la mine fără vreun interes deosebit. Doamna Lacey și-a împreunat mâinile și le-a răsucit cu putere, apoi a rămas cu ochii ațintiți pe porțiunea de podea de lângă picioarele sale.

Am scos ce aveam în buzunarul de la piept. Niște scrisori, câteva cartonașe pentru însemnări obișnuite, un set de curățitoare pentru pipă, o batistă de rezervă. Scrisoarea care îmi trebuia nu mai era printre ele. Le-am pus pe toate la loc, mi-am scos o țigară, am aprins un

chibrit și mi-am aprins-o nonșalant.

— Ați câștigat, am spus. Amândoi.

Fața lui Barron s-a înroșit ușor și ochii i-au sclipit. A plesăit din buze în timp ce își muta privirea de la mine. Luders a întrebat, politicoș:

— De ce n-am verifica dacă este într-adevăr detectiv?

Barron de abia i-a aruncat o privire.

— Nu mă interesează mărunțișurile, a spus el. Deocamdată investigăm o crimă.

Nu părea să se uite nici la Luders, nici la doamna Lacey. Părea că îl interesează foarte mult colțul tavanului. Doamna Lacey a tresărit puternic și mâinile i s-au încleștat atât de tare că pielea i s-a albit la încheieturi și a început să strălucească în lumină. Gura i s-a deschis încet și și-a dat ochii peste cap. Un suspin uscat i-a murit în gâtleej.

Luders și-a scos trabucul din gură și l-a așezat cu grijă în scrumiera adâncă de alamă de lângă el. Gura îi era încleștată. N-a spus nimic.

Cronometrarea fusese perfectă. Barron le dăduse tot ce trebuia pentru a reacționa și nici o secundă ca să își revină. A zis, pe același ton indiferent:

— Un bărbat numit Weber, contabil la Indian Head Hotel. A fost înjunghiat în cameră la Evans. Evans era acolo, dar a fost doborât înaintea comiterii crimei, așa că el este unul dintre flăcăii ăia despre care tot auzi, da' pe care foarte rar îl întâlnești, flăcăii ăia care ajung primii acolo.

— Nu eu, am spus. Tipii au comis crimele și mi le-au aruncat la picioare.

Capul femeii a tresărit. Și-a ridicat privirea și, pentru prima oară s-a uitat direct în ochii mei. În ai ei era o luminiță bizară care strălucea undeva departe, singuratică și mizerabilă. Barron s-a ridicat.

— Nu m-am prins, a spus el. Nu m-am prins deloc. Da' cred că n-o să greșesc dacă-l iau pe tipu' ăsta cu mine.

S-a întors spre mine. Să nu fugi prea tare, amice, cel puțin la început. Întotdeauna îi dau avans unui om patruzeci de metri.

Nu am spus nimic. Nimeni nu a spus nimic.

Apoi Barron a zis încet:

— Va trebui să vă cer să mai rămâneți aici până ce mă întorc, domnule Luders. Dacă vor veni prietenii dumneavoastră să vă ia, spuneți-le să plece. Va fi plăcerea mea să vă conduc până la club, mai târziu.

Luders a dat din cap. Barron s-a uitat la ceasul de pe servanță. Era doisprezece fără un sfert.

— E cam târziu pentru un boșorog ca mine. Credeți că domnul Lacey se întoarce curând, doamnă?

— Cred... cred că da, a zis ea și a făcut un gest care era întruchiparea deznădejzii.

Barron s-a îndreptat spre ușă și mi-a făcut un semn cu bărbia. Am ieșit pe verandă. Cățelușa a ieșit pe jumătate de sub pat și a scos un fel de strănut. Barron s-a uitat la ea.

— Tare drăgălașă, cățelușa. Am auzit că e pe jumătate coiot. Ce ziceți că e cealaltă jumătate?

— Nu știu, a murmurat doamna Lacey.

— Cam așa stau și eu cu căzu' ăsta la care lucrez acum, a zis Barron și m-a urmat pe verandă.

9.

Am coborât pe drum fără să vorbim, până am ajuns la mașină. Andy stătea sprijinit într-un colț, cu o țigară pe jumătate fumată stinsă în colțul gurii. Am urcat în mașină.

— Dă-i drumu'-nainte, vreo două sute de metri, a zis Barron. Și fă cât mai mult zgomot.

Andy a pornit motorul, l-a ambalat, a schimbat vitezele cu zgomot, și mașina a ieșit din umbra pomilor în

lumina lunii. Am început să urcăm panta dealului presărată de trunchiurile pomilor.

— Când ajungi sus, întorci și oprești, da' nu prea aproape de drum, a zis Barron. Să nu te vadă din cabană. Și stinge luminile înainte să întorci.

— A-ha, a făcut Andy.

A întors mașina imediat după culmea dealului, ocolind un copac. A dat înapoi pe micul deal, apoi a tăiat contactul. Chiar pe vârful pantei era o tufă mare de manzanita, foarte înaltă. Mașina s-a oprit acolo și Andy a tras cu grijă frâna de mână, pentru a atenua zgomotul clichetului.

Barron s-a întins în față de pe bancheta pe care stăteam amândoi.

— O să traversăm drumu' și o să coborâm la apă. N-am chef nici să faceți zgomot, nici să ieșiți în lumina lunii.

— A-ha, a zis Andy.

Am coborât din mașină. Am traversat cu grijă porțiunea de pământ a drumului, apoi am călcat cu grijă pe covorul de ace de brad, ne-am furișat printre pomi ocolind crengile căzute la pământ, până ce am ajuns la doi pași de marginea lacului.

Barron și-a apropiat fața de cea a lui Andy.

— Auzi ceva?

— Opt cilindri, cam paradit.

Am ascultat și eu. Aș fi vrut și eu să zic că auzeam ceva, dar nu puteam fi sigur. Barron a arătat cu fața spre cabană.

— Urmărește luminile din cabană, mi-a șoptit, el.

Am așteptat. Au trecut cinci minute, sau destul timp ca să ni se pară că au trecut cinci minute. Luminile de la cabană nu s-au schimbat. Apoi am auzit un zgomot îndepărtat, aproape de imaginație, zgomotul unei uși care se închidea, apoi pași pe treptele de lemn.

— Deșteaptă chestie, a șoptit Barron în urechea lui

Andy. Au lăsat luminile aprinse.

Am mai așteptat încă un minut, mai scurt de data asta. Murmurul leneș al motorului a izbucnit într-o explozie de huruieli și de pulsații convulsive, iar pe lângă ele s-a auzit zgomotul unor sărituri, apoi sunetul a scăzut până la nivelul unui tors gros, ca imediat să înceapă să se îndepărteze. O umbră întunecată a alunecat pe apa sclipitoare, a format o curbă de spumă și a dispărut după o ridicătură a malului.

Barron și-a scos un pachet de tutun de mestecat și a luat o porție. A mestecat cu o deosebită satisfacție și a tras o scuipătură la doi metri de vârfurile picioarelor sale. Apoi s-a ridicat și s-a scuturat de praf și de ace. Ne-am ridicat și noi.

— Oamenii n-ar mai trebui să mestece tutun în ziua de azi, a spus el. Astea nu sunt condiții pentru așa ceva. Era cât pe-aici s-adorm acolo în cabană.

A ridicat Coltul pe care încă îl mai ținea în mâna stângă, l-a schimbat în mâna cealaltă și și-a înfipt arma în toc.

— Ei? l-a întrebat el pe Andy.

— E barca lui Ted Rooney, a zis Andy. Are două supape paradite și o fisură la țeava de eșapament. Cel mai bine se aude când dă drumu' la gaz, cum a făcut adineaori, înainte de a pleca.

Pentru Andy fusese un adevărat discurs, dar Barron nu a fost mulțumit.

— Ești sigur că nu greșești, Andy? O groază de bărci au supape paradite.

— Atunci de ce dracu' m-ai mai întrebat? a zis Andy supărat.

— O.K., Andy, nu te ambala.

Andy a mârâit. Ne-am întors la mașină și el a pornit motorul.

L-a întrebat pe Barron:

— Cu lumină?

Barron a încuviințat. Andy a aprins farurile.

— Unde mergem?

— Acasă la Ted Rooney, a zis Barron. Bagă viteză, sunt șaispe kilometri până acolo.

— N-am cum să ajung în mai puțin de două's de minute, a zis Andy nemulțumit. Tre' să trecem prin Puma.

Mașina a intrat pe drumul pavat și a trecut pe lângă tabăra de băieți cufundată în beznă, printre celelalte campinguri, apoi s-a înscris la stânga, pe șosea. Barron nu a deschis gura până ce nu am ieșit din sat, pe drumul spre Speaker Point. Orchestra dansatorilor era încă pe poziție.

— Ei, ce zici, te-am prostit? m-a întrebat el.

— Destul.

— Am greșit cu ceva?

— Ai făcut o treabă perfectă, am spus. Dar pe Luders nu cred că l-ai prostit.

— Doamna părea destul de stânjenită, a spus Barron. Dar Luders ăsta e un tip tare. Solid, liniștit, pare priceput. Dar tot l-am prostit. A făcut greșeli.

— Da, cred că a făcut vreo două, am spus. Una, că era acolo. A doua, că ne-a spus că urmează să vină un prieten să îl ia. Asta ca să explice de ce nu avea mașină. Dar nu trebuia să explice nimic. Era o mașină în garaj și nu aveai de unde să știi a cui era. Și a mai fost aia cu barca ținută la relanti.

— Asta n-a fost o greșeală, a zis Andy din față. N-a fost, dac-ai încercat vreodată s-o pornești neîncălzită.

Barron a zis:

— Nu-i nevoie să-ți bagi mașina-n garaj când faci o vizită pe-aici. Nu e umezeală ca să ai de ce s-o ferești. Și barca putea fi a oricui. Putea fi vorba de niște puștani care să vrea să se cunoască mai bine. Până acum, n-am nimic împotriva lui și el știe treaba asta. Doar că a sărit calu'-ncercând să mă aburească.

A scuipat pe fereastra deschisă a mașinii. A pleznit capota din spate ca o cârpă udă. Mașina aluneca în lumina lunii scrâșnind din pneuri la curbe, urcând și coborând pantele dealurilor, printre brazi uriași, pe lângă staule deschise unde se odihneau animale. Am spus:

— Știa că nu mai am scrisoarea pe care mi-o scrisese Lacey, pentru că mi-o luase chiar el, în camera mea de la hotel. Luders e ăla care m-a doborât și l-a înjunghiat pe Weber. Luders știa că Lacey e mort, chiar dacă nu el l-a omorât. Și de asta s-a dus la doamna Lacey. Ea crede că soțul ei e în viață și că e în mâinile lui.

— Bag sama că-l consideri pe Luders ăsta omu' dracului, a zis calm Barron. De ce să-l fi înjunghiat el pe Weber?

— Pentru că de la Weber au pornit toate, necazurile. Aici este vorba despre o organizație. Scopul ei este să scape de niște bacnote de zece dolari, foarte bine falsificate și probabil foarte multe. Și nu poți realiza așa ceva dacă scapi de ele în loturi de cinci sute de dolari, toate noi-nouțe, în niște condiții care ar trezi bănuielile oricui, darmite unui tip atât de prudent ca Fred Lacey.

— Îmi place cum gândești, fiule, a zis șeriful, prinzându-se de ușa în timp ce luam o curbă strânsă, dar vecinilor nu le convine chestia asta. Eu trebuie să fiu mai prudent, doar sunt în ograda mea. Puma Place nu mi se pare un loc prea al dracului de bun ca piață de desfacere pentru bani falși.

— O.K., am zis.

— Pe de altă parte, dacă Luders e omu' meu, s-ar putea să fie foarte greu de prins. Sunt trei drumuri care pleacă din vale și mai sunt și vreo șase avioane care fac curse spre est în timpu' verii pentru concursurile de golf de la Woodland Club.

— N-ai zice că ești prea îngrijorat din cauza asta, i-am spus.

— În general un șerif de la munte nu prea, are de ce să-și facă griji, a spus calm Barron. Nimeni nu-i pretinde să aibă și creier. Mai ales tipii ca domnul Luders gândesc așa.

10.

Barca era în apă, legată cu o parâmbă scurtă și se mișca așa cum se mișcă bărcile chiar și în cele mai liniștite ape. O prelată de pânză gudronată o acoperea în cea mai mare parte, prinsă doar din loc în loc și nu peste tot, așa cum se așează de obicei. Un drum șerpuia printre arborii de ienupăr spre șosea, din capătul debarcaderului prăpădit de care era legat capătul celălalt al parâmbei. Pe o parte a drumului era un camping cu căsuțe, cu un lămpaș alb drept firmă. De la o căsuță se auzea muzică de dans, dar în rest, lumea se retrăsese la culcare.

Am coborât acolo pe jos, după ce am lăsat mașina pe marginea șoselei. Barron avea o lanternă puternică și o aprindea din loc în loc. Când am ajuns în capătul drumului, lângă micul debarcader, a aprins-o și a luminat drumul. Se vedeau urme recente de cauciucuri.

— Ce zici m-a întrebat el.

— Urme de cauciucuri, am spus eu.

— Tu ce zici, Andy? a insistat Barron. Omu' ăsta-i deștept, da' nu-mi dă nici o idee.

Andy s-a aplecat să studieze urmele.

— Cauciucuri noi și încă de-alea mari, a zis el și a urcat pe podețul de lemn.

S-a aplecat din nou și a arătat cu degetul. Șeriful a luminat locul.

— A-ha, a întors aici. Ei și? Zona asta e plină de mașini noi. S-apropie octombrie și asta înseamnă ceva. Tipii care stau pe-aici își mai cumpără câte-un cauciuc nou din când în când, la un preț convnabil. În ziua de azi se fac tot felu' de-nvârteli.

— Mai bine te-ai uita la barcă, a zis șeriful.
— Ce-i cu ea?
— Să vezi dacă a fost folosită de curând.
— La dracu', a zis Andy, dar știm că a fost folosită de curând.

— Înto'deauna ghicești, a zis blând Barron.

Andy l-a privit în tăcere o clipă, apoi a tras un scuipat pe pământ și a pornit spre locul unde lăsase mașina. După vreo zece pași, a zis peste umăr:

— Eu știu, nu ghicesc.

S-a întors și aproape că a făcut o brazdă printre copaci.

— E cam sensibil, a spus Barron, da-i băiat bun. S-a dus și s-a aplecat peste debarcader, pipăind de-a lungul părții din față a bărcii, apoi a dat din cap și s-a întors lângă mine. Andy are dreptate. Întotdeauna are dreptate, dracu' să-l ia. Ce fel de cauciucuri zici că-s astea, domnule Evans? Îți zice ceva?

— De la un Cadillac V-12, am spus eu. Un Club Coupe, cu scaune de piele roșie și cu două valize în portbagaj. Ceasul de la bord arată cel puțin douăzeci și un minut și e cu jumătate de minut în urmă.

A rămas acolo, gândindu-se la ce îi spusese. Apoi a clătinat din capul lui mare. A oftat.

— Ei, bănuiesc că din asta trăiești, a spus el și s-a întors.

Ne-am întors la mașină. Andy era în față, la volan cu o țigară în gură. Privea drept în față, prin parbrizul prăfuit.

— Pe unde mai stă Rooney, mai nou? l-a întrebat Barron.

— Unde-a stat întotdeauna, a zis Andy.

— Ei, nu-i așa departe până-n Bascomb Road.

— N-am zis altceva, a mârâit Andy.

— Hai să mergem acolo, a zis șeriful și a urcat în

mașină.

Am urcat lângă el.

Andy a întors mașina și a mers cam un kilometru pe șosea, apoi a luat-o pe un drum, lateral. Șeriful a țipat la el:

— Stai așa puțin!

A coborât și a luminat cu lanterna suprafața drumului, apoi s-a întors în mașină.

— Cred că de data asta avem ceva. Urmele de jos, de lângă lac, nu-nseamnă mare lucru. Da' aceleași urme să fie și aici, asta-i altceva. Dacă au luat-o spre Bascomb, înseamnă și mai mult. Coloniile alea de la minele de aur îs pline de afaceri dubioase.

Am pornit pe drumul lateral și am urcat până am ajuns într-un fel de trecătoare largă, plină cu colți de stâncă, strălucind albi în lumina lunii. Am mai înaintat cam un kilometru, apoi Andy a oprit mașina.

— O.K., Ochi de Șoim, uite cabana, a zis el.

Barron a coborât cu lanterna și a făcut câțiva pași. Luminile de la cabană erau stinse. S-a întors la mașină.

— Au trecut pe-aici, a zis el. L-au adus pe Ted acasă. Când au plecat, au luat-o spre Bascomb. Ce zici, o fi Ted băgat în vreo mârșăvie?

— De ce nu, dacă ies ceva biștari, a zis Andy.

Am ieșit din mașină și am mers împreună cu Barron la cabană. Era mică și construită grosolan, din brad necojit. Avea un portic de lemn, un coș ancorat cu sârmă și o cărare șerpuitoare, care ducea printre copacii din spate. Era întunecată. Am ajuns la portic și Barron a bătut la ușă. Nu s-a întâmplat nimic. A încercat clanța, dar ușa era încuiată. Am ocolit cabana până în spate, uitându-ne la ferestre, dar toate erau închise. Barron a încercat ușa din spate, care era la nivelul pământului. Și asta era încuiată. A izbit-o cu piciorul și bubuitura s-a împrăștiat printre copaci, reverberându-se printre stâncile pe lângă care

trecusem.

— A plecat cu ei, a zis Barron. Bănuiesc că nu au avut încredere în el să îl lase aici, și or fi oprit să își ia niscaiva boarfe. Asta e.

— N-aș crede, am zis eu. Nu aveau nevoie de Rooney decât pentru barca lui. Cu barca asta au săltat cadavrul lui Lacey din capătul lui Speaker Point, aseară, devreme. Probabil i-au legat, o greutate și l-au aruncat în lac. Au trebuit să aștepte să se întunece bine pentru asta. L-au folosit pe Rooney pentru treaba asta și l-au plătit. În noaptea asta au avut din nou nevoie de barcă. Dar poate că s-au gândit că nu mai au nevoie de Rooney. Așa că, dacă or fi în Bascomb Valley, într-un loc retras, falsificând sau aranjând banii, poate că nu au vrut să îl ia și pe Rooney cu ei.

— Iar ai ghicit, fiule, a spus șeriful binevoitor. Da' n-am mandat de parcheziție. Da' un minut po' s-arunc și eu o privire la căsuța asta din povești. Așteaptă-mă aici.

A pornit spre partea din față a cabanei. M-am dat doi metri înapoi să îmi fac vânt și am izbit ușa. A trosnit și lemnul s-a crăpat pe diagonală. În spatele meu, șeriful a strigat: „Hei!”, dar slab, fără convingere.

M-am dat din nou în spate doi metri și am mai bușit o dată ușa. Am trecut prin ea și m-am trezit dincolo, pe mâini și în genuchi, pe o bucată de linoleum care mirosea a pește. M-am ridicat în picioare și am întors comutatorul ca să aprind becul. Barron stătea în spatele meu, scoțând sunete dezaprobatoare.

Eram într-o bucătărie cu o sobă de lemne și cu rafturi din scânduri cu diverse vase pe ele. Soba era caldută. Niște cratițe nespălate erau pe plită și miroseau. Am traversat bucătăria și am intrat în camera din față. Pe un perete era un pat îngust, acoperit cu o pătură soioasă, aruncată parcă în grabă peste el. Mai era o masă de lemn, câteva scaune, o ladă cu radio, câteva undițe pe pereți, o scrumieră cu patru pipe arse în ea și un teanc de ziare

îngălbenite, într-un colț, pe podea.

Tavanul era construit jos pentru a păstra mai bine căldura în casă. Într-un colț era un chepeng care dădea în pod, iar sub el se afla o scară cu trepte din lemn. Un geamantan din pânză, ondulat de la umezeală, era așezat pe o cutie deschisă din care ieșeau diverse obiecte și capete de îmbrăcăminte.

Barron s-a apropiat de geamantan și a zis:

— Se pare că Rooney se pregătea să se mute sau să plece într-o călătorie, dar au venit băieții și l-au săltat. N-a terminat de împachetat, da' costumul și l-a pus. Unu' ca Rooney n-are decât un costum de haine și și-l pune pe el doar „când coboară dealu”.

— Nu e aici, am zis eu. Dar cred că a mâncat, plita era caldă.

Șeriful s-a uitat bănuitor la scara de la pod. A urcat pe scara de lemn și a ridicat chepengul cu capul. A aprins lanterna și s-a uitat prin pod, apoi a lăsat trapa la loc și a coborât.

— Cred că valiza o ținea, sus, în pod, a zis el. Văd că are și un motor vechi acolo. Mergem?

— N-am văzut nici o mașină, am spus eu. Trebuie să fi avut mașină.

— A-ha, avea un Plymouth vechi. Stinge luminile.

Am trecut înapoi prin bucătărie, ne-am mai uitat puțin, apoi am stins lumina și am ieșit. Am închis ce mai rămăsese din ușa din spate. Barron a examinat urmele de la cauciuiuri de pe prundișul drumului și a mers pe ele până lângă un stejar uriaș, unde se vedeau niște pete întunecate, care însemnau că o mașină stătuse mai multă vreme acolo și pierduse ulei.

Barron s-a întors balansându-și lanterna, s-a uitat spre privata dintre pomi și a zis:

— Poți să te întorci lângă Andy. Vreau să mă uit puțin pe-aici.

N-am spus nimic. L-am urmărit cu privirea cum se ducea pe potecă spre privată. A ridicat zăvorul și a deschis ușa. Am văzut cum lumina lanternei intră înăuntru și trece printre scândurile acoperișului, aprinzând crengile copacului de lângă el. M-am dus la mașină și am intrat înăuntru. Șeriful a lipsit multă vreme. S-a întors mergând agale și s-a oprit lângă mașină să își bage între fălci o porție din tutunul de mestecat.

— Rooney, a zis el, e în privată. Împușcat de două ori în cap. S-a urcat în mașină. Împușcat cu o armă mare și foarte mortală. Luându-mă după cele constatate, aş putea spune că cineva se grăbea al dracului de tare.

11.

Drumul urca aproape în trepte albia torentului, care fusese aproape astupată cu bucăți de stânci căzute de pe versanți și se oprea cam la cinci sute de metri deasupra nivelului lacului. Am trecut pe lângă un ocol de vite, apoi drumul a început să coboare și am traversat o pajiște ondulată, pe lângă alte câteva vaci, pe lângă o fermă întunecată și în sfârșit, am ajuns la o bifurcație. Andy a oprit mașina și Barron a ieșit cu lanterna.

— Au făcut la stânga, ne-a spus el îndreptându-se, după un timp. Noroc că n-a mai trecut nici o mașină între noi.

A urcat în mașină.

— La stânga nu duce spre galeriile vechi, a zis Andy. La stânga ajungi acasă la Worden. Și pe urmă înapoi la lac, la stăvilar.

Barron a rămas tăcut un timp, apoi a coborât din mașină și și-a aprins din nou lanterna. Când a ajuns în mijlocul Tului, a scos o exclamație de surprindere. S-a întors la noi și a stins lanterna.

— Au făcut și la dreapta, a spus el, dar mai întâi la

stânga. Au revenit pe același drum, da' înainte au fost undeva spre vest. Facem și noi ca ei.

— Ești sigur, a zis Andy, că au luat-o mai întâi la stânga și nu după aia? La stânga ar fi drumul care iese în autostradă.

— A-ha. Urmele spre dreapta sunt suprapuse peste cele înspre stânga.

Am luat-o spre stânga. Movilele care străjuiau valea erau acoperite cu goruni bătrâni, unii dintre ei pe jumătate uscați. Creșteau până la cinci sau șase metri înălțime și apoi se uscau, iar crengile lor se decojeau, devenind cenușii și strălucitoare în bătaia lunii.

Am parcurs aproximativ doi kilometri până să ajungem la un drum, mai degrabă două dâre de roți, care o lua spre nord. Andy a oprit, iar Barron a coborât din nou să se joace cu lanterna. A ridicat degetul mare în sus și Andy a pornit mașina, iar șeriful a urcat.

— Băieții ăștia n-au fost deloc atenți, a zis el. Da' deloc. Nu cred că și-au închipuit că Andy o să-și dea seama doar după sunetu' motorului, a cui e barca.

Drumul a devenit curând doar o spărtură în munte, cu vegetația sălbatică atât de apropiată, că mașina numai cu dificultate reușea să treacă fără a fi zgârâiată. Apoi, după un colț s-a dublat, a început să urce iarăși și după ce am ocolit un pinten de deal, chiar în față ne-a apărut o cabană micuță, cu spatele lipit de panta dealului și aproape înconjurată de copaci.

Brusc, din casă, sau foarte de aproape s-a auzit un urlet lung și sfâșietor de animal, urlet care s-a sfârșit într-un lătrat nervos. Baron a început să zică:

— Taie...

Andy deja stinsese farurile și a tras mașina pe marginea drumului.

— Cred că-i prea târziu, a zis el cu o voce uscată. Trebuie să ne fi văzut, dacă o fi fost cineva la pândă.

Barron a ieșit din mașină.

— Aș zice că a fost un coiot, Andy.

— A-ha.

— Suspect de aproape de casă pentru un coiot, nu crezi, Andy?

— Aiurea, a zis Andy. Dacă luminile sunt stinse, coiotu' vine chiar până lângă casă să caute în gunoiu' îngropat.

— Ar fi putut fi cățelușa aia, a spus Barron.

— Sau o găină făcând un ou pătrat, am zis eu. Ce mai așteptăm? Și ce-ar fi să îmi dai pistolul înapoi? Și ce facem de fapt, încercăm să prindem pe cineva, sau doar încercăm să ne închipuim ce-au făcut alții între timp?

Șeriful a scos pistolul meu din buzunarul stâng de la spate și mi l-a dat.

— Nu-i nici o grabă, a zis el, pentru că Luders nu se grăbește. Dacă se grăbea, putea fi de mult plecat. S-a grăbit să scape de Rooney, pentru că Rooney știa ceva despre ei. Dar acum Rooney nu mai știe nimic pentru că e mort, casa lui e încuiată și mașina lui e luată de acolo. Dacă nu i-ai fi spart ușa din spate, ar fi putut să mai stea în privata aia încă două săptămâni până să devină cineva curios. Urmele astea de cauciucuri sunt destul de evidente, dar numai pentru că am știut noi de unde să pornim. Ei n-au nici un motiv să creadă că am dat de ele. Deci, ce facem? Nu, nu, eu nu mă grăbesc.

Andy s-a aplecat și a scos o carabină pentru cerbi. A deschis portiera din stânga și a ieșit din mașină.

— Cățelușa-i acolo, a zis Barron calm. Asta-nseamnă că și doamna Lacey e acolo. Și poate încă unul care o păzește. Cred c-ar trebui să mergem acolo s-aruncăm o privire, Andy.

— Sper că ți-e teamă, a zis Andy, pentru că mie mi-e.

Am pornit printre copaci. Până la cabană erau cam două sute de metri. Noaptea era încremenită. Chiar și de

la distanța asta am auzit cum s-a deschis o fereastră. Înaintam spre casă, având între noi cam cinci metri. Andy rămăsese în urmă să încuie mașina, apoi l-am văzut că descrie o curbă largă, mult spre dreapta.

Dinspre cabană nu se mai auzea nimic și nu se vedea nici o lumină, în timp ce ne apropiam. Cioiul, sau Shiny, câinele, sau ce-o fi fost, n-a mai lătrat.

Am ajuns foarte aproape de casă, cam la douăzeci de metri, aflându-mă la aceeași distanță de Barron. Era o cabană grosolană, cam ca a lui Rooney, dar ceva mai mare. În spate avea un garaj deschis și gol și în față, o prispă mică, podită cu piatră de râu.

Atunci s-a auzit dintr-odată zgomotul ascuțit al unei lupte în cabană, și un început de lătrat ne-a zgâriat timpanele. Barron s-a aruncat pe burtă, la pământ și eu am făcut la fel. Nu s-a întâmplat nimic.

Barron s-a ridicat încet în picioare și a pornit spre cabană, făcând pauză după fiecare pas. Eu am rămas acolo unde eram. A traversat spațiul deschis din fața prispei și a început să urce treptele. S-a oprit apoi, perfect distinct în lumina lunii, cu Coltul în mână. Părea o metodă ideală de a te sinucide.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Barron a ajuns în capătul scăării și s-a lipit de perete. În stânga avea o fereastră, iar în dreapta, ușa. Și-a mutat pistolul în mâna cealaltă și s-a întins să bată cu țeava în ușă, apoi a schimbat rapid arma în mâna dreaptă și s-a lipit de perete.

Din casă s-a auzit scheunatul câinelui. În partea de sus a ferestrei deschise a apărut o mână ținând un pistol. Mâna cu pistolul se mișca încet.

Era o țintă destul de dificilă la distanța și în condițiile astea, dar trebuia s-o fac. Am tras. Lătratul automatului a fost înghițit de bubuitura carabinei. Mâna a căzut și arma a alunecat pe verandă. Mâna a mai ieșit puțin în afară, cu degetele rășchiate, apoi a zgâriat cerceveaua ferestrei. A

dispărut înăuntru și câinele a început să urle. Barron era la ușă, zgâlțâind-o, în timp ce eu și Andy ne apropiam în fugă de cabană, din direcții diferite.

Barron a reușit să deschidă ușa când eu ajungeam la scări cu Andy imediat după mine. În momentul acela s-a aprins lumina în cabană.

Doamna Lacey era în mijlocul camerei, ținând cățelușa în brațe. Un om solid și blond zăcea într-o rână, sub fereastra deschisă, încercând să se întindă după pistolul care căzuse prin fereastră în partea cealaltă a zidului.

Doamna Lacey și-a desfăcut brațele și a dat drumul cățelușei, care a țâșnit și l-a lovit pe șerif în burtă cu nasul ei mic și ascuțit, cățărându-se pe cămașa acestuia până la gât. Apoi și-a dat drumul pe podea și a început să alerge în cerc, repede și tăcut, fluturându-și bucuros ciotul de coadă.

Doamna Lacey stătea încremenită, cu figura golită de orice, de parcă ar fi fost moartă. Omul de pe podea a mormăit ceva între gâfâieli și gemete, ochii închizându-i-se intermitent. O spumă rozalie i se prelingea pe bărbie în timp ce își mușca buzele.

— Ce cățeluș drăgălaș doamnă Lacey, a zis Barron, băgându-și cămașa în pantaloni. Da' n-aș zice că-i chiar așa bine să-l ții prin preajmă în cazuri din astea, cel puțin pentru anumite persoane.

S-a uitat la omul de pe podea. Ochii acestuia s-au deschis odată și au rămas fiți.

— V-am mințit, a spus doamna Lacey, repede. A trebuit să o fac. Viața soțului meu depindea de asta. El îl ține pe undeva pe aici. Nu știu exact unde, dar spunea că nu departe. A plecat să îl aducă la mine, dar m-a lăsat cu un paznic. Nu am putut să fac nimic, domnule șerif. Îmi... îmi pare rău.

— Știam că mințiți, doamnă Lacey, a zis încet Barron.

Și-a privit Coltul din mână și l-a băgat în tocul de la sold. Știam și din ce cauză. Dar soțul dumneavoastră e mort, doamnă Lacey. E mort mai demult, domnul Evans l-a văzut. Știu că vă vine greu, doamnă, dar e mai bine să știți.

A încetat să mai miște și părea că nici nu mai respiră. Apoi s-a îndreptat încet spre un scaun și s-a așezat, prinzându-și fața în palme. A rămas așa, nemișcată, fără să scoată un sunet. Cățelușa a scâncit și s-a băgat sub scaun.

Omul de pe podea a început să își ridice partea superioară a corpului. A ridicat-o încet, înțepenit. Avea privirea goală. Barron s-a apropiat de el, aplecându-se deasupra lui.

— Ești rănit grav, fiule?

Omul și-a dus mâna stângă la piept și a apăsat. Sângele i-a țâșnit printre degete. Și-a ridicat mâna dreaptă până ce aceasta a devenit întinsă și rigidă, îndreptată spre un colț al tavanului.

— Heil Hitler! a zis el cu o voce groasă.

A căzut pe spate și n-a mai mișcat. Gâtul i-a mai tresărit puțin, dar i-a încremenit și totul părea încremenit în cameră, chiar și câinele.

— Asta o fi unul din naziștii ăia, a spus șeriful. Ai auzit ce-a zis?

— Mda, am spus.

M-am întors și am ieșit din casă, am coborât treptele și am luat-o printre copaci, spre mașină. M-am sprijinit de capotă și mi-am aprins o țigară, gândindu-mă.

După o vreme au apărut și ceilalți printre copaci. Barron ducea câinele. Andy ducea pușca în mâna stângă. Fața lui cafenie părea șocată.

Doamna Lacey a urcat în spate și Barron i-a dat câinele, apoi s-a uitat la mine și a zis:

— E împotriva legii să fumezi aici, fiule. Sunt mai mult de cincizeci de pași până la cabană.

Am aruncat țigara și am călcat-o cu putere, strivind-o

de pământul cenușiu. M-am urcat în mașină în față, lângă Andy.

Am pornit și ne-am întors la ceea ce reprezenta drumul principal în locurile astea. Mult timp, nimeni nu a vorbit, apoi doamna Lacey a zis încet:

— Luders a pomenit de un nume care suna cumva ca Sloat. I l-a spus celui pe care l-ați împușcat. Îi ziceau Kurt și vorbeau germana. Eu înțeleg un pic, dar vorbeau prea repede. Sloat nu prea suna a nume nemțesc. Ar putea însemna ceva?

— E numele unei mine vechi, aflată nu departe de aici. Mina lui Sloat. Știi unde e, nu, Andy?

— A-ha. Cred că pe tipu' ăla l-am omorât, nu?

— Cred că da, Andy.

— Poate că eu l-am omorât, am spus. Și eu am tras în el.

— Nici vorbă, a spus Andy. Nu erai destul de ridicat ca să-l nimerеști în piept. Eu eram.

Barron a intervenit:

— Câți erau ăia care v-au dus la cabană, doamnă Lacey? Nu îmi place că trebuie să vă pun întrebări din astea tocmai acum, da' n-am ce face.

— Doi, a zis ea cu voce pierdută. Luders și omul pe care l-ați omorât. El a condus barca.

— S-au oprit pe undeva, pe malul lacului, doamnă?

— Da, s-au oprit la o cabană mică de pe mal. Luders conducea. Celălalt, Kurt, a coborât și noi am plecat mai departe. După' un timp ne-am oprit și Kurt a apărut după noi cu o mașină veche. A băgat-o într-o viroagă năpădită de sălcii și după aceea a venit cu noi.

— Asta-i tot ce ne trebuia, a spus Barron. Dacă-l găbjim pe Luders, afacerea-i rezolvată. Doar că n-am înțeles nimic din ea.

N-am spus nimic. Am ajuns până la intersecția în T de unde pornea drumul spre lac și am mers pe el încă vreo

opt kilometri.

— Ar fi bine să oprești aici, Andy. Continuăm drumu' pe jos. Tu rămâi aici.

— Aiurea, n-am de gând să stau aici.

— Ba o să stai, a izbucnit Barron cu o voce tăioasă. Ai o doamnă de care trebuie să ai grijă și-n plus, ți-ai făcut numaru' de morți pentru astă-seară. Tot ce-ți cer e să ai grijă să ții câțelu' ăsta liniștit.

Mașina s-a oprit. Am coborât cu Barron. Câțelul a scâncit puțin, apoi a rămas nemișcat. Am părăsit drumul și am traversat un teren cu brazi, cu tufe de manzanita și stejari pitici. Mergeam în tăcere, fără să vorbim. Zgomotul pașilor noștri n-ar fi putut fi auzit de la mai mult de zece metri decât de un indian.

12.

Am ajuns în capătul tufărișului în câteva minute. Dincolo de el, terenul era mai ridicat și deschis. Pe el se ridica spre cer un păienjeniș de obiecte, câteva maldăre de pământ folosit, o grămadă de prefabricate pentru zăgazuri, puse una peste alta și arătând ca un turn de răcire în miniatură, un jgheab fără sfârșit îndreptat spre el. Barron și-a apropiat gura de urechea mea.

— E părăsită de câțiva ani, a zis el. Nu mai merită. O zi dură de muncă pentru doi oameni și nu scoți mai mult aur decât să-ți iei un pachet de țigări. Regiunea asta a fost suptă până la moarte, șaiszeci de ani. Baraca aia joasă de-acolo-i o ghețarie veche. E groasă și rezistentă la gloanțe ca un blindaj. Nu văd nici o mașină, da' poate-i în spate, sau ascunsă. Mai degrabă ascunsă. Ești gata?

Am dat din cap. Am pornit să traversăm porțiunea deschisă. Luna era atât de strălucitoare încât zona era luminată aproape ca ziua. Aveam o senzație tâmpită, parcă aș fi fost o țință de argilă la un stand de tir. Barron în

schimb părea indiferent. Mergea liniștit, cu Coltul său uriaș pe lângă el, în mână, cu degetul mare pe cocoș.

Deodată s-a aprins o lumină într-o parte a ghețării și ne-am aruncat la pământ. Lumina ieșea printr-o ușă întredeschisă, o scândură galbenă și o lance galbenă de lumină pe pământ. Am văzut o mișcare în lumina lunii și am auzit un zgomot de apă izbind pământul. Am mai așteptat puțin, apoi ne-am ridicat și am pornit mai departe.

Nu mai avea rost să continuăm să ne jucăm de-a indienii. Puteau să iasă pe ușa aia sau să nu iasă. Dacă ieșeau, ne-ar fi văzut oricum, mergând, târându-ne sau întinși la pământ, atât de descoperit era locul și atât de puternică era lumina lunii. Pantofii noștri făceau ceva zgomot, căci pământul era bătătorit și tare. Am ajuns lângă o grămadă de nisip și ne-am oprit. Mi-am ascultat respirația. Nu gâfâiam și nici Barron nu gâfâia, dar dintr-o dată devenisem foarte interesat de respirația mea. Era o chestie pe care o făceam demult, o chestie garantată și cu care mă obișnuisem și dintr-o dată începuse să mă intereseze. Speram să mă țină cât mai mult timp de acum încolo, dar nu mai eram chiar așa de sigur de ea.

Nu eram speriat. Eram un tip destul de bine făcut și aveam un pistol în mână. Dar și blondul acela de la cabană fusese un tip solid și avuse și el un pistol în mână. Și mai avusese și un zid de cărămidă în față, ca să se ascundă după el. Totuși, nu eram speriat. Mă gândeam doar la tot felul de nimicuri. Mă gândeam că Barron respira cam prea tare, dar mă gândeam că așa fi făcut mai mult zgomot dacă i-aș fi spus că respirația lui este prea tare, decât respira el. Așa eram eu, foarte atent la toate amănuntele.

Ușa s-a deschis din nou. De data asta nu mai era lumină în spatele ei. Un om mic, foarte mic, a ieșit pe ușă, cărând ceva care ar fi putut fi o valiză foarte grea. A cărat-o de-a lungul ghețării, mormăind. Barron m-a strâns de braț. Respirația îi era șuierătoare.

Omul cel mic cu valiza cea grea, sau ce-o fi fost, a

ajuns la capătul peretelui și a dat colțul. M-am gândit că, deși grămada de nisip nu părea prea înaltă, era probabil destul de înaltă ca să nu ne vedem după ea. Iar dacă omul cel mic nu se aștepta la vizitatori, s-ar fi putut să nu ne vadă. L-am așteptat să se întoarcă. Am așteptat prea mult.

O voce clară, în spatele nostru, a rostit:

— În mână am o mitralieră, domnule Barron. Ridicați-vă mâinile, vă rog. Dacă faceți orice altă mișcare, deschid focul.

Am ridicat repede mâinile. Barron a ezitat o clipă, dar le-a ridicat și el. Ne-am întors încet. Frank Luders era cam la doi metri de noi, ținând ridicată la înălțimea pieptului o mitralieră îndreptată spre noi. Gaura țevii era la fel de mare ca aceea a tunelului de pe Second Street din Los Angeles.

— Aș vrea să vă întoarceți cu fața încolo. Când Charlie se va întoarce de la mașină, o să aprindă lumina și o să intrăm cu toții acolo.

Ne-am întors din nou cu fețele spre ghețarie. Luders a șuierat scurt. Omul cel mic a apărut de după colțul ghețariei, s-a oprit o clipă, apoi s-a îndreptat spre ușă. Luders i-a strigat:

— Aprinde lumina, Charlie! Avem oaspeți.

Omul cel mic a intrat repede, am auzit scăpăratul unui chibrit și interiorul s-a luminat.

— Și acum, domnilor, puteți merge, a spus Luders. Gândiți-vă totuși că moartea pășește pe urmele dumneavoastră, așa că procedați în consecință.

Am pornit.

— Ia-le armele, Charlie și vezi dacă nu mai au și altele.

Ni s-a arătat să trecem lângă un perete de-a lungul căruia era o masă lungă de lemn, având pe ambele părți câte o bancă lungă de scândură. Pe ea se afla o tavă cu o sticlă de whisky și niște pahare, un felinar de furtună și o lampă de fermă cu ulei, de modă-veche, cu sticla groasă, amândouă aprinse, o farfurioară plină cu chibrituri arse și alta cu scrum și chiștoace de țigări. Într-un capăt, aflată la distanță de masă, se afla o sobă mică și două paturi de campanie, unul strâns, iar celălalt atât de bine făcut, încât ar fi aruncat înapoi o monedă aruncată pe cearșaf.

Micul japonez a venit spre noi cu ochelarii sclipind în lumină.

— Oh, avem pistoale, a ciripit el. Oh, foarte rău.

A luat pistoalele și le-a împins pe masă spre Luders. Mâinile lui mici au trecut peste noi ca o fâlfâire. Barron s-a cutremurat și fața i s-a înroșit, dar nu a spus nimic. Charlie a zis:

— Nu mai sunt alte arme. Mă bucur să văd, domnilor. Noapte foarte frumoasă, cred. Faceți picnic lumină lună?

Barron a scos un mârâit din gât și Luders a zis:

— Luați loc, domnilor, și spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

Ne-am așezat. Luders s-a așezat și el, vizavi de noi. Cele două pistoale erau în fața lui și își ținea mâna stângă pe mitraliera de lângă el, privindu-ne cu ochii lui liniștiți și duri. Nu mai avea o față plăcută, dar asta nu însemna că nu era inteligentă. Inteligentă cum sunt întotdeauna fețele lor.

— Cred că o să mestec niște tutun, a zis Barron. Mă ajută să gândesc mai bine așa.

Și-a scos pachetul de tutun și a mușcat o porție, apoi l-a pus la loc. A mestecat o vreme în tăcere, apoi a scuipat pe podea.

— Vă cam fac mizerie pe podea, a spus el. Sper că nu vă supărați prea tare.

Japonezul stătea pe marginea patului făcut, cu picioarele atârându-i fără să atingă podeaua.

— Nu place mult, a sâsâit el. Foarte urât miros.

Barron nu s-a uitat la el.

— Vrei să ne împuști și după aia să-ți iei tălpășița, domnule Luders? l-a întrebat el liniștit.

Luders a ridicat din umeri și și-a luat mâna de pe mitralieră, sprijinindu-se cu spatele de perete. Barron a continuat:

— Urmele pe care le-ai lăsat până aici au fost foarte clare, exceptând un singur lucru. De unde era să știm noi de unde să-ți luăm urma. Nu te-ai gândit la asta, pentru că n-ai fi acționat în felul în care ai făcut-o. Dar când am ajuns noi aici, capcana era foarte bine pregătită. Chestia asta n-o mai înțeleg.

Luders a zis:

— Asta pentru că de felul nostru, noi, germanii, suntem niște fataliști. Când treaba merge ușor, așa cum a mers în noaptea asta, excepție făcând nebunul acela, Weber, devenim bănuitori. Mi-am spus: „Nu am lăsat nici o urmă, nu aveau cum să mă urmărească peste lac suficient de repede. Ei nu au barcă, și nici o barcă nu m-a urmărit. Le va fi imposibil să mă găsească. Pur și simplu imposibil”. Așa că mi-am spus în continuare: „Mă vor găsi tocmai pentru că mie mi se pare imposibil. Deci îi voi aștepta.”

— Și toate astea, în timp ce Charlie transporta valizele pline cu bani afară, la mașină, am spus eu.

— Ce bani? a întrebat Luders, fără a se uita la nici unul dintre noi.

Părea că privește undeva în interiorul său, căutând

ceva. Am spus:

— Banii ăia frumoși și noi de zece dolari pe care i-ai adus aici cu avionul, din Mexic.

De-abia atunci s-a uitat Luders la mine, dar total indiferent.

— Dragul meu prieten, desigur că nu vorbești serios? a sugerat el.

— Aiurea! Cea mai simplă chestie. Patrula de coastă nu mai are avioane. Au avut câteva, mai demult, dar cum nu se întâmpla nimic pe-aici, au fost retrase. Un avion zboară foarte sus pe deasupra graniței cu Mexicul și aterizează pe micul aeroport de lângă terenul de golf de la Woodland Club. Este avionul domnului Luders care are multe interese în club și locuiește aici. De ce și-ar băga cineva nasul în treburile domnului Luders? Dar domnul Luders nu are chef de o jumătate de milion de dolari în bani falși în cabana sa de la club, așa că găsește o mină părăsită aici și îi păstrează în ghețarie. E la fel de sigură ca un seif și nu arată ca un seif.

— Devii interesant, a zis Luders. Continuă.

— Banii sunt o marfă excelentă, am continuat eu. Deținem o expertiză asupra lor. Asta înseamnă că e vorba de o organizație, ca să poată face rost de tușuri de hârtie, de ștanțe. E nevoie de o organizație mult mai complexă decât ar putea visa o bandă oarecare de escroci. O organizație guvernamentală. Organizația guvernului nazist.

Micul japonez a sărit de pe pat, sâsâind, dar Luders a rămas impasibil.

— Sunt interesat în continuare, a făcut el, laconic.

— Eu nu sunt, a zis Barron. Pentru mine sună de parcă ai încerca să vorbești singur într-un pardesiu de plumb.

Am continuat.

— Acum câțiva ani, rușii au încercat aceeași

cascadorie. Au turnat o grămadă de bani falși pe-aici ca să aibă cu ce să-și plătească spionii și să încerce, în același timp, să facă să scadă valoarea dolarului. Dar naziștii sunt prea deștepți ca să acționeze în felul acesta. Tot ce vor ei sunt dolarii adevărați, americani, pe care să îi folosească în America Centrală și de Sud. Bani de toate valorile și uzați. Nu poți merge să depui într-o bancă o sută de mii de dolari în bancnote noi-nouțe de zece dolari. Chestia care îl deranjează pe șerif este faptul că ați ales tocmai locul ăsta, o regiune muntoasă, unde oamenii sunt mai degrabă săraci.

— Dar pe tine, cu creierul tău super, nu te deranjează, nu? a mârâit Luders.

— Să știi că nici pe mine nu mă deranjează chestia asta, a zis Barron. Pe mine mă supără că oamenii sunt omorâți pe teritoriul meu și nu-s obișnuit cu așa ceva.

Am continuat:

— Ai ales locul ăsta în primul rând pentru că e ideal pentru a aduce banii aici. Este probabil unul din cele câteva sute de locuri din toată țara unde forțele de ordine sunt reduse ca număr, dar unde în timpul verii vin și pleacă o grămadă de oameni străini. Și unde avioanele pot decola și ateriza fără a fi controlate. Dar ăsta nu e singurul motiv. Mai e de asemenea un loc destul de bun pentru a spăla o groază de bani, dacă ești norocos. Dar tu n-ai avut noroc. Omul tău, Weber, a forțat norocul și ăsta a fost ghinionul tău. Să-ți mai spun de ce locul ăsta e ideal pentru a scăpa de banii falși dacă ai destui oameni care să lucreze pentru tine?

— Te rog, a zis Luders, bătând ușor cu palma pe mitralieră.

— Pentru că trei luni pe an, districtul ăsta are o populație care variază între douăzeci și cincizeci de mii de oameni, în funcție de vacanțe și de week-enduri. Asta înseamnă o grămadă de bani care intră aici și o grămadă de afaceri care trebuie făcute. Și nu există nici o bancă. Ca

urmare, hotelurile, barurile și negustorii trebuie să schimbe tot timpul cecuri în bani lichizi. Ca urmare, toate depozitele trimise afară în timpul sezonului sunt sub formă de cecuri și banii lichizi rămân în circulație. Până la sfârșitul sezonului, desigur.

— Asta chiar că este foarte interesant, a spus Luders. Dar dacă operațiile astea ar fi fost controlate de mine, nu m-aș fi gândit să bag prea mulți bani aici. Aș fi băgat pe ici pe colo, dar nu mult. Aș fi făcut niște încercări, pentru a vedea dacă merge treaba. Și asta, dintr-un motiv pe care l-ai expus mai devreme. Pentru că în mare parte și-ar fi schimbat rapid stăpânul și, dacă s-ar fi descoperit că sunt falși, după cum spui tu, ar fi fost foarte dificil să se ajungă la cel de la care au plecat.

— Mda, am spus. Ar fi mai deștept așa. Îmi place că ești drăguț și franc în privința asta.

— Cu voi, a zis Luders nu mai contează cât sunt sau nu de franc.

Barron s-a aplecat brusc în față.

— Ascult-aici, Luders, n-o să-ți folosească la nimic dacă ne omori pe noi. Dacă te predai, n-avem nici o probă împotriva ta. Se poate să-l fi omorât pe Weber, dar, după cum merg treburile pe-aici, o să fie al dracului de greu s-o dovedim. Dacă ai împrăștiat bani falși, or să ți-o pună-n cârcă, fără discuție, dar nu te vor spânzura pentru așa ceva. Și acum, dacă tot am la centură două perechi de cătușe, propunerea mea e să ieșiți cu ele, tu și amicul tău japonez.

Charlie the Jap a zis:

— Ha, ha. Foarte simpatic om. Cred tare găgăuță.

Luders a zâmbit ușor.

— Ai dus toată marfa în mașină, Charlie?

— Încă valiza vine rapid, a zis Charlie.

— Ar fi bine să o duci și pe aia și să pornești motorul mașinii, Charlie.

— Ascultă, Luders, n-o să-ți meargă, a insistat Barron. Am un om ascuns în pădure cu o carabină pentru cerbi. E lună plină. Ai aici o sculă faină, dar nu ai mai multe șanse cu ea împotriva unei carabine pentru cerbi decât aş avea eu și cu Evans împotriva ta. N-o să poți pleca de-aici decât dacă pleci cu noi. Ne-a văzut intrând aici și a văzut cum am intrat. Ne-a dat douăzeci de minute. Apoi va trimite niște băieți să te arunce-n aer. Astea sunt ordinele pe care i le-am dat eu.

Luders a vorbit foarte încet.

— Problema asta e foarte dificilă. Chiar și noi, germanii, o considerăm foarte dificilă. Am obosit. Am făcut o greșeală gravă. M-am folosit de un om care era un tâmpit, care a făcut un lucru tâmpit și pe urmă a omorât un om pentru ceea ce a făcut, pentru că omul știa ce a făcut. Dar a fost și greșeala mea. Și nu voi fi iertat. Viața mea nu mai reprezintă mare lucru. Du valiza în mașină, Charlie.

Charlie s-a întors hotărât spre el.

— Nu plăceam așa, a zis el tăios. Sacoșa dracului grea. Om cu carabina împușcând. La dracu'!

Luders a zâmbit ușor.

— Astea sunt niște aiureli, Charlie. Dacă ar mai fi avut pe cineva cu ei, ar fi fost de mult aici. De asta i-am și lăsat să vobească atât, ca să mă conving că sunt singuri. Sunt singuri. Du-te, Charlie.

— Eu duceam, dar nu plăceam.

A mers într-un colț și a ridicat valiza care era acolo. De abia putea să o care. A dus-o încet până la ușă, a pus-o jos și a oftat. A crăpat ușa puțin și s-a uitat afară.

— Nu văd nimeni, a zis el. Poate doar minciuni și astea.

Luders a zis, gânditor:

— Trebuia să omor câinele și pe femeia aia. Am fost slab. Omul ăla, Kurt, ce e cu el?

— N-am auzit de el, am spus eu. Cine e?

Luders m-a privit fix.

— Ridicați-vă în picioare, amândoi!

M-am ridicat. Un fior de gheață mi se prelingea pe șira spinării. Barron s-a ridicat și el. Avea fața pământie și năpădită de sudoare, dar fălcile lui continuau să mestece. M-a întrebat încet:

— Cu cât te-ai ales pentru treaba asta, fiule?

— O sută de parai, dar am mai cheltuit ceva din ei, am zis eu, cu o voce groasă.

Barron a continuat, pe același ton:

— Am fost însurat patruzeci de ani. Țștia mă plătesc cu optzeci de dolari, pe lună, casă și lemne de foc. N-ajunge. La dracu', tre' să le cer o sută. A rânjit strâmb, a scuipat pe jos și s-a uitat la Luders. Să te ia dracu', nazist împuțit, a zis el.

Luders a ridicat încet mitraliera și buzele i s-au întins, dezvelindu-i dinții. Respirația îi șuiera. Apoi, foarte încet, a pus mitraliera jos și și-a băgat mâna în haină. A scos un Luger și i-a tras siguranța cu degetul mare. Și-a mutat arma în mâna stângă și a stat câteva clipe, privindu-ne în tăcere. Încet de tot, figura i s-a șters de orice fel de expresie și a devenit doar o mască cenușie, moartă. A ridicat pistolul și în același timp mâna dreaptă i se ridica întinsă până la înălțimea umărului. Brațul i-a devenit rigid ca un odgon întins.

— Heil Hitler! a lătrat el, scurt.

A întors rapid pistolul, și-a vârât țeava în gură și a tras.

14.

Japonezul a scos un strigăt și a țâșnit pe ușa deschisă. Eu și cu Barron ne-am aruncat pe masă și ne-am luat armele. Pe dosul palmei mi-au căzut câteva picături de sânge, în momentul în care Luders se îndoia și cădea încet

lângă perete.

Barron era deja în uşă. Când am ieşit după el, l-am văzut pe micul japonez fugind mâncând pământul în josul dealului spre aglomeraţia de tufişuri.

Barron şi-a încordat corpul, a ridicat Coltul, dar l-a lăsat jos.

— E prea aproape, a spus el. Întotdeauna le dau patruzeci de metri avans.

A săltat din nou Coltul uriaş, şi-a întors puţin corpul, pistolul a atins poziţia de tragere, s-a deplasat încet şi capul lui Barron s-a lăsat puţin în jos, până când braţul, umărul şi ochiul drept s-au înscris pe aceeaşi linie.

A rămas aşa, perfect rigid câteva clipe, apoi arma a bubuit şi i-a tresărit în mână, în timp ce un nou raş de fum se ridica încet în lumina lunii şi se destrăma.

Japonezul a continuat să alerge. Barron şi-a lăsat în jos Coltul şi l-a privit pe japonez cum se aruncă în tufe.

— La dracu', a zis el. L-am ratat. Mi-a aruncat o privire scurtă. Da' n-o să ajungă niciunde. N-am eu treabă cu el. Cu picioarele alea mici ale lui n-o să poată sări nici măcar peste un con de brad.

— Avea un pistol, am zis eu. Sub braţul stâng.

Barron a scuturat din cap.

— Nici vorbă. Am văzut eu că tocul era gol. I-l luase Luders. Cre' că Luders vroia să-l omoare înainte de-a pleca.

Farurile unei maşini s-au făcut văzute prin praful drumului.

— Oare de ce s-o fi muiat aşa Luders?

— Eu cred că mândria lui a fost rănită grav, a zis Barron. O ditamai organizaţie ca a lui să fie dată complet peste cap de doi amărâţi ca noi!

Ne-am dus după colţul gheţăriei. Un coupé mare şi nou era parcat acolo. Barron s-a apropiat de el şi a deschis portiera. Maşina de pe drum se apropiase. A întors şi

farurile ei roșii au lins coupé-ul. Barron s-a uitat un timp în mașină, apoi a trântit portiera cu furie și a scuipat cu năduf pe pământ.

— Caddy V-12, a spus el. Scaune roșii de piele și valize în spate. A deschis din nou portiera, s-a aplecat înăuntru și a dat cu palma în bord. Cât e ceasu'?

— Două fără doiș'pe minute.

— Ceasul ăsta nu-i fără doiș'pe și o juma' de minut, a zis el furios. Aici ai dat-o-n bară. S-a întors și mi s-a proțăpît în față, dându-și pălăria pe ceafă. Pe toți dracii, ai văzut-o parcată în față la Indian Head! a zis el.

— Corect.

— Credeam că ești doar un tip deștept.

— Corect.

— Fiule, data viitoare când voi mai fi pe punctul de a fi împușcat, n-ai putea cumva, aranja să fii pe-aproape?

Mașina care se apropiase a oprit la câțiva metri de noi și s-a auzit un scheunat de câine. Andy a strigat spre noi:

— E careva rănit?

Ne-am apropiat de mașină. Portiera s-a deschis și cățelușa din puf de mătase a sărit afară și s-a aruncat pe Barron. A făcut un salt de un metru, a bătut aerul cu lăbuțele, apoi l-a izbit în burtă. S-a lăsat la pământ și a început să alerge în cerc. Barron a zis:

— Luders s-a împușcat singur acolo, înăuntru. Mai e un japonez mititel prin tufele alea, pe care trebuie să-l prindem. Și mai sunt vreo trei-patru valize cu bani falși de care trebuie să avem grijă.

A privit în depărtare, un bărbat solid și dur ca o stâncă.

— O noapte ca asta, a zis el. Și să trebuiască să fie plină de moarte!

SFÂRȘIT

CUPRINS:

OMUL CARE IUBEA CÂINII - 4
UCIGAȘ ÎN PLOAIE - 50
CORTINA - 99
CAUTĂ FEMEIA - 145
COLIERUL DE JAD - 194
BAY CITY BLUE - 255
FEMEIA DIN LAC - 328
NICI O CRIMĂ ÎN MUNȚI - 386

RAYMOND CHANDLER
Ucigaș în ploaie

Orice subiect abordează Raymond Chandler, captează întreaga atenție de la prima propoziție. Realizarea este debordantă și desăvârșită:

- plină de viață și de forță
- tot atât de încordată ca un tigru pregătit să sară la atac.

DAILY TELEGRAPH

Raymond Chandler nu a fost un scriitor prolific, întreaga sa operă cuprinzând șapte romane și 23 de povestiri, dar calitatea lucrărilor sale a făcut ca în foarte scurt timp să devină unul dintre cei mai căutați și poate cel mai iubit autor de romane polițiste.

Lucrările sale au fost și vor fi citite nu ca literatură de divertisment, ci ca adevărate opere de artă.

ISBN 973-96201-3-2

LEI 3500